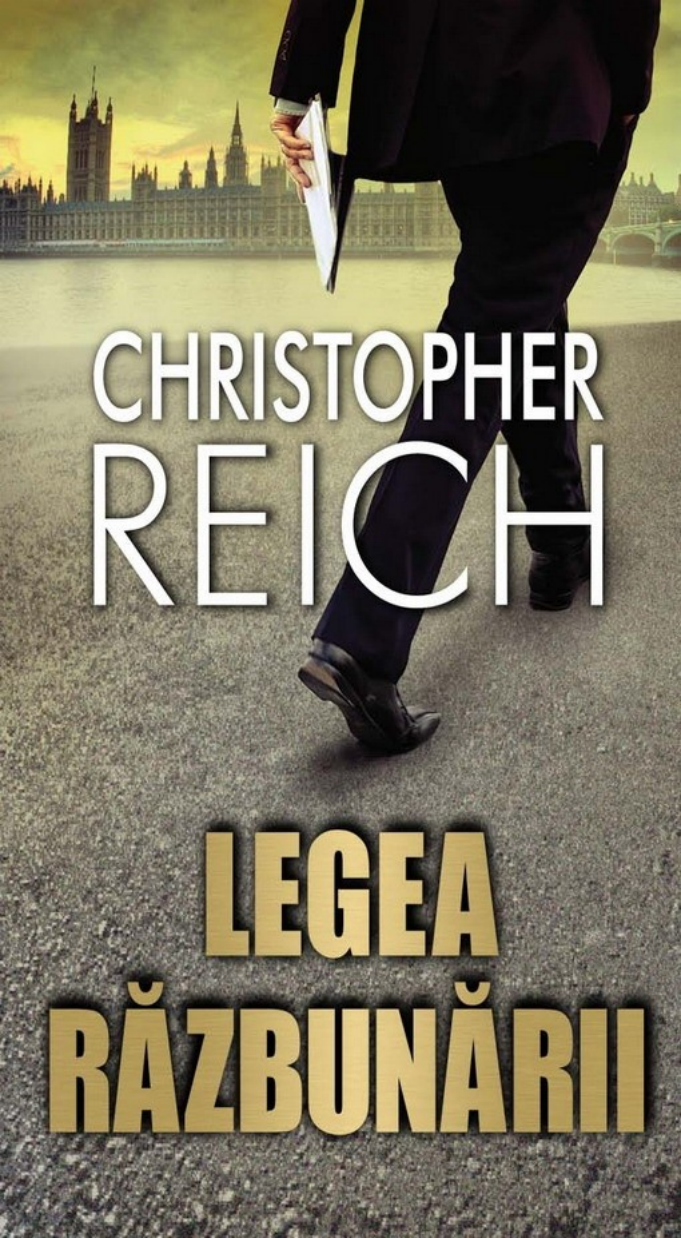
CHRISTOPHER
REICH
LEGEA
RĂZBUNĂRII

CHRISTOPHER
REICH

LEGEA RĂZBUNĂRII

Christopher Reich, este un autor american de thrillere de spionaj. Născut la Tokio în 1961, s-a mutat în Statele Unite în 1965. A urmat cursurile universităților din Georgetown și Texas, apoi a lucrat în Elveția în domeniul bancar, înainte de-a se hotărî să se reîntoarcă în Statele Unite și să devină scriitor. În prezent, locuiește în San Diego, împreună cu soția și cu cei doi copii.

Printre romanele sale se numără *Numbered Account* și *The Patriot Club (Clubul patrioților)*, amândouă bestselleruri *New York Times*. Cu cel de-al doilea roman a câștigat în 2006 premiul pentru cel mai bun scriitor internațional de thrillere.

CHRISTOPHER
REICH

LEGEA RĂZBUNĂRII

Traducere din limba engleză
Patricia Neculae

LITERA®

Rules of Vengeance
Christopher Reich
Copyright © 2009 Christopher Reich

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel. 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Legea răzbunării
Christopher Reich

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Ana Antonescu, Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
REICH, CHRISTOPHER
Legea răzbunării / Christopher Reich; trad.: Patricia Neculae. –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-520-3
I. Neculae, Patricia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Se dedică lui TK

Londra, 11.38,
ştire de ultimă oră,
Agenţia Reuters

În această dimineaţă, la ora 11.16, o maşină-capcană a fost detonată în districtul Westminster. Conform primelor informaţii, numărul de victime se ridică la patru morţi şi mai mult de treizeci de răniţi. Se crede că ţinta acestui atentat a fost ministrul de interne al Rusiei, Igor Ivanov, aflat într-o coloană oficială, venind de la o întâlnire cu uşile închise cu oameni de afaceri britanici. Nu există încă nici o informaţie care să confirme dacă Ivanov se numără printre răniţi.

Vom reveni cu noi date...

Londra,
Storey's Gate, Westminster
11.38

Lumea era în flăcări.

Maşinile distruse risipite de-a lungul străzii erau înghiţite de văpăi. Aerul era îmbâcsit de rotocoale de fum negru. Pe trotuar şi pe stradă, cât vedeai cu ochii, zăceau împrăştiate cadavre. Peste tot pluteau fulgi de cenuşă.

Jonathan Ransom stătea întins pe capota unei maşini, pe jumătate aruncat prin parbriz. Când dădu să-şi ridice capul, un val de cioburi i se prelinse peste faţă. Îşi duse o mână la obraz, şi aceasta i se umplu imediat de sânge. Nu auzea nimic altceva decât un ţiuit prelung şi dureros.

„Emma", gândi el. „Eşti teafără?"

Fără să stea pe gânduri, se trase din parbrizul sfărâmat şi se lăsă să alunece de pe capotă. Se clătină, dar se sprijini cu o mână de maşină, încercând să-şi recapete echilibrul. Trăgând aer în piept şi limpezindu-şi mintea, îşi aminti tot ce se întâmplase. Coloana de maşini negre, steagul

tricolor fluturând prins de antenă, apoi lumina orbitoare, valul neașteptat de căldură și senzația de ușurare când fusese aruncat în aer.

Își croi încet cale printre cadavre și printre mașinile distruse, îndreptându-se înspre intersecția unde o văzuse ultima oară pe femeia cu păr castaniu și ochi căprui.

– Emma, strigă el, trecându-și privirea de-a lungul chipurilor cuprinse de uimire și de panică.

În locul în care fusese detonat BMW-ul cu care ea traversase orașul și pe care îl parcase atât de precis, se afla acum doar un crater. Vehiculul se găsea la cinci metri, cuprins de flăcări sălbatice, aproape de nerecunoscut. Vizavi de el, era unul dintre Mercedesuri sau, mai precis, ceea ce mai rămăsese din el. Nu se zărea nici un supraviețuitor. Explozia spulberase ferestrele tuturor clădirilor care se întindeau de-a lungul străzii. Prin fum, vedea draperiile legănându-se precum niște steaguri cu care cineva își anunța capitularea.

În capul străzii, o femeie blondă și slabă se ivi din fum, pășind hotărât înspre el. Într-o mână avea ceea ce părea un telefon sau un radio. În cealaltă ținea strâns un pistol îndreptat către el. Când îl văzu, îi strigă ceva. Nu reuși să audă ce îi spunea. Era prea mult haos, și fumul era prea gros pentru a-și putea da seama dacă era singură sau nu. Oricum, nu conta. Era polițistă și venea să pună mâna pe el.

Jonathan se întoarse și începu să fugă.

În acel moment, auzi țipătul.

Se opri imediat.

În mijlocul drumului, un bărbat se rostogoli dintr-o mașină neagră și începu să se târască pentru

a se îndepărta de șasiul cuprins de flăcări. Era unul dintre Mercedesurile din coloana oficială. Focul pârjolise partea din spate a hainei bărbatului și îi cuprinsese și carnea. Părul îi ardea, învăluindu-i capul într-o stranie aură portocalie.

Jonathan fugi înspre bărbatul aflat în chinuri, își smulse sacoul și i-l aruncă peste cap ca să stingă flăcările.

– Stai întins, zise el ferm. Nu te mișca. O să chem o ambulanță.

– Te rog să mă ajuți, murmură bărbatul în timp ce se lungea pe asfalt.

– Totul o să fie bine, spuse Jonathan. Dar trebuie să rămâi nemișcat. Se ridică, uitându-se după ajutor. În josul străzii, văzu pâlpâitul unui girofar de poliție și începu să-și fluture brațele și să strige: Aici! E nevoie de un medic!

În clipa imediat următoare, cineva îl doborî la pământ. Brațe puternice îi duseră mâinile la spate și i le prinseră în cătușe.

– Ești arestat, îi lătră un bărbat în ureche. Dacă faci cea mai mică mișcare, te omor.

– Nu-l atinge, zise Jonathan, zbătându-se cu mâinile încătușate. Are arsuri de gradul trei pe toată suprafața corpului. Ia o pătură și acoperă-l. Sunt prea multe rămășițe în aer. Trebuie să protejezi arsurile, altfel va muri din cauza infecției.

– Tacă-ți fleanca! urlă polițistul, strivindu-l cu obrazul de pământ.

– Cum te numești? întrebă femeia blondă, îngenunchind lângă el.

– Ransom. Jonathan Ransom. Sunt medic.

– De ce-ai făcut asta? vru ea să știe.

– Ce anume?

– Asta. Bomba, spuse femeia. Te-am văzut strigând după cineva. Cine era?

– Eu nu..., bâigui Jonathan, dar își înghiți imediat cuvintele.

– Ce nu?

Jonathan nu răspunse. La distanță, remarcă o femeie cu părul castaniu și ciufulit, care își făcea loc prin mulțime. O zări doar pentru o clipă – chiar mai puțin de atât –, pentru că locul era împânzit de polițiști și, totodată, învăluit de fum. Dar știa prea bine că nimic altceva nu mai conta.

Era Emma.

Soția lui trăia.

CU O ZI ÎN URMĂ...

1

Cele mai scumpe proprietăți imobiliare din lume se află în districtul Mayfair din centrul Londrei. Având o suprafață de doar cinci kilometri pătrați, districtul Mayfair se învecinează la vest cu Hyde Park, iar la sud cu Green Park. Hotelul Claridge, sediul mondial al grupului Royal Dutch Shell și reședința de vară a sultanului Bruneiului, se află la doar câțiva pași distanță. Între cele două clădiri, se găsesc multe dintre cele mai cunoscute magazine de lux din lume, singurul restaurant de trei stele din Londra (cotația fiind acordată de Ghidul Michelin) și câteva galerii de artă de unde își fac achizițiile cei cu conturi bancare nelimitate. Și totuși, chiar și în această enclavă a bogăției și a privilegiilor, un anumit loc se află deasupra celorlalte.

1 Park Lane sau One Park, după cum este cunoscută, este o clădire rezidențială de lux aflată în colțul sud-estic al Hyde Park. Își începuse existența în urmă cu o sută de ani ca hotel modest cu zece etaje, iar de-a lungul timpului servise ca bancă, reprezentanță a unui dealer de automobile și, conform zvonurilor, ca bordel de lux pentru

demnitarii din Orientul Mijlociu veniți în vizită. Odată cu avântul domeniului imobiliar, crescuseră și aspirațiile clădirii.

Astăzi, One Park are o înălțime de douăzeci de etaje și găzduiește nouăsprezece reședințe private. Fiecare dintre ele ocupă câte un etaj, mai puțin apartamentul de lux de pe acoperiș, care este un duplex. Prețurile încep de la cincizeci de mii de lire pe metru pătrat, adică aproape optzeci de mii de dolari. Cea mai ieftină dintre reședințe are o valoare de cincisprezece milioane de lire, în timp ce duplexul valorează de patru ori pe atât, șaizeci de milioane de lire, aproximativ nouăzeci de milioane de dolari. Printre proprietari se numără un fost prim-ministru britanic, managerul american al unui fond de investiții privat și presupusul lider al lumii interlope din Bulgaria. Marea întrebare care circulă, în glumă, este care dintre proprietari e cel mai mare hoț.

Fiindcă o asemenea avere se află strânsă sub un singur acoperiș, măsurile de securitate sunt la cel mai înalt nivel douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În permanență, doi portari în livrea țin sub observație holul, o echipă alcătuită din trei oameni în haine civile străbate coridoarele clădirii și alți doi bărbați se află în camera de control, cu ochii ațintiți asupra monitoarelor care transmit imagini în direct de la cele patruzeci și patru de camere de supraveghere din clădire.

Intrarea de la One Park e străjuită de o ușă dublă impozantă, făcută din panouri de sticlă blindată, dispuse pe două straturi, protejate de un grilaj din oțel și având o încuietoare magnetică. Producătorul german al ușii, Siegfried & Stein,

garantase că încuietoarea putea să reziste și la impactul cu un proiectil tras cu un aruncător de rachete. Chiar dacă ușa ar fi smulsă din balamale de explozie și aruncată pe podeaua de marmură a holului spațios, Dumnezeu și Bismarck se puneau chezași că încuietoarea nu ar ceda. Vizitatorii pot să pătrundă înăuntru doar după ce sunt recunoscuți de un rezident prin intermediul camerei de supraveghere de la intrare.

Atât cât e omenește posibil, One Park e o fortăreață inexpugnabilă.

Să intri era partea ușoară.

Intrusul, cu numele de cod Alpha, se afla în debaraua dormitorului principal al apartamentului 5A din One Park. Agentul Alpha cunoștea sistemul de securitate al locuinței. Conform informațiilor obținute, sub covoare, în dreptul ferestrelor și al ușii din fiecare cameră, se aflau senzori sensibili la greutate – nu însă și în dulap. Existau și alte dispozitive, mai sofisticate, dar și ele puteau fi înșelate.

Intrusul păși până la ușă și activă întrerupătorul de lumină. Dulapul era impozant ca dimensiune. Pe peretele din spate se afla un raft pentru pantofi, iar lângă el – un steag rulat al Sfântului Gheorghe și două carabine Holland & Holland. Hainele proprietarului erau agățate de-a lungul peretelui. Nu păreau să existe obiecte de vestimentație care să aparțină unei femei. Apartamentul era proprietatea unui burlac.

La stânga se găseau teancuri de reviste îngălbenite, ziare legate, dosare, tot felul de mărunțișuri strânse de un cărturar pasionat. La dreapta

se afla o măsuță de toaletă din mahon pe care erau așezate câteva fotografii în rame de argint. Într-una dintre ele putea fi văzut un bărbat atletic, cu părul nisipiu, îmbrăcat în costum de vânătoare, cu o carabină sub braț și conversând cu regina Elisabeta a II-a, care purta o vestimentație nu mai puțin sportivă. Intrusul îl recunoscu pe proprietarul apartamentului. Era lordul Robert Russell, singurul fiu al ducelui de Suffolk, cel mai bogat nobil englez, cu o avere estimată la cinci miliarde de lire.

Agentul Alpha nu venise să fure banii lui Russell, ci urmărea ceva infinit mai valoros.

Îngenunchind, intrusul scoase un pachet subțire dintr-un rucsac. Tăie ambalajul de plastic cu unghia de la degetul mare. Cu grijă, agentul Alpha despături o salopetă de culoare kaki și o trase pe el. Era preocupat să se asigure că salopeta acoperea fiecare centimetru pătrat de piele. Salopeta era făcută din mylar, un material utilizat pentru păturile termoizolante. Costumul fusese conceput cu un scop bine definit: să împiedice pierderea de căldură a organismului în atmosferă.

Mulțumit că reușise să-și aranjeze salopeta, intrusul scoase un dispozitiv pentru vedere nocturnă și-l fixă la ochi, având grijă și de această dată să-și acopere cât mai bine pielea. În cele din urmă, își puse o pereche de mănuși.

Agentul Alpha întredeschise ușa dulapului. Dormitorul principal era învăluit în întuneric. O scurtă privire aruncată de jur împrejur îi dezvălui existența unui detector de mișcare fixat pe tavan, în dreptul ușii. De dimensiunile unui pachet de țigări, detectorul emitea unde infraroșii

capabile să detecteze și cele mai mici oscilații în temperatura camerei, determinate de trecerea unui corp uman prin spațiul supravegheat. Sensibilitatea senzorului putea să fie calibrată astfel încât să permită unei pisici sau unui câine mic să se plimbe prin încăpere fără a declanșa alarma, însă Robert Russell nu avea un animal de companie. Mai mult, era precaut din fire și paranoic în virtutea profesiei pe care o avea. Era perfect conștient că ultimele lui cercetări nu îl făcuseră tocmai popular în anumite cercuri. Totodată, știa că, dacă avea în vedere cele întâmplate în trecut, viața sa era în pericol. Senzorii trebuiau astfel setați încât să detecteze și cel mai mic semn al prezenței unui intrus.

Chiar dacă purta costumul termoizolant, nu era încă sigur că putea intra în cameră. Robert Russell asigurase apartamentul cu un sistem dublu de securitate. Detectorul de mișcare era doar una dintre măsuri. Cealaltă o reprezenta un transmițător de microunde, având la bază conceptul radarului Doppler, ce emitea unde sonore care loveau pereții, întorcându-se apoi ca un ecou. Orice anomalie în tiparul undelor sonore avea să declanșeze alarma.

Cercetă cu privirea dormitorul, dar nu reuși să localizeze transmițătorul.

Exact în clipa aceea, un glas se auzi în casca agentului Alpha:

– Subiectul pleacă din locație. Ai opt minute la dispoziție.

– Am înțeles.

Ieșind din dulap, agentul Alpha se deplasă rapid înspre ușa dormitorului. Alarma nu se declanșă.

Nu se auziră nici vreun țiuit strident, nici sunetul sacadat al vreunui clopoțel. În încăpere nu se afla un transmițător de microunde. Ușa dormitorului era întredeschisă, permițându-i să arunce o privire pe hol și în camera de zi. Duse degetele înmănușate la dispozitivul pentru vedere nocturnă și folosi aparatul optic pentru a mări de patru ori imaginea. Nu avu nevoie de mai mult de cincisprezece secunde ca să localizeze dioda roșie aflată pe peretele holului de la intrare, care îi indica poziția transmițătorului. Nu avea cum să o dezactiveze. Singura soluție era să o facă să creadă că funcționa normal.

Scoase un pistol mic din salopetă, îl aținti cât mai precis înspre diodă și trase. Proiectilul ieșit de pe țeavă nu era un glonț – cel puțin nu în sensul convențional al cuvântului. Era un proiectil subsonic, conținând un compus cristalin pe bază de rășină epoxidică. Proiectată să se aplatizeze la contact, rășina avea să blocheze undele sonore și să le răsfrângă apoi înspre transmițător. Totuși, pentru mai puțin de o secundă, undele sonore aveau să fie perturbate. Alarma urma să fie declanșată.

Dar totul se oprea aici.

Frumusețea și aroganța unui sistem dublu de alarmă erau determinate de faptul că ambele mecanisme trebuiau să fie declanșate în același timp pentru a activa alarma. Dacă senzorul termic detecta o creștere a temperaturii, se raporta la detectorul de mișcare ca să verifice dacă fusese înregistrată o întrerupere corespunzătoare în cadrul undelor Doppler. În mod similar, dacă senzorul de mișcare bazat pe unde Doppler sesiza

o anomalie, apela la senzorul termic ca să verifice dacă intervenise o creştere în temperatura camerei. Dacă în ambele cazuri răspunsul era negativ, alarma nu se activa. Sistemul dublu nu fusese instalat ca să îmbunătăţească securitatea, ci ca să reducă posibilitatea unei alarme false. Nimeni nu se gândise că ar fi posibil să înşeli ambele sisteme în acelaşi timp.

Proiectilul lovi ţinta cu precizie absolută. Dioda roşiatică dispăru. Putea să pătrundă în cameră.

Agentul Alpha se uită la ceas. Mai avea şase minute şi treizeci de secunde.

Trebuia să tragă covorul în camera de zi. Senzorii de greutate erau dispuşi conform schiţei. Exista câte unul în faţa fiecăreia dintre cele două ferestre înalte cu vedere către Hyde Park, iar un al treilea era plasat în faţa uşii glisante de sticlă care ducea spre balcon. Dezactivarea fiecărui senzor dura un minut. În apropierea uşii de la intrare se mai găsea unul, care însă nu-l incomoda pe agentul Alpha. Avea să iasă în acelaşi mod în care intrase în apartament.

Patru minute.

Liber acum să se deplaseze în voie, intrusul se duse glonţ spre camera de lucru a lui Russell. Agentul Alpha mai fusese în apartament şi făcuse tot posibilul să-şi întipărească în memorie configuraţia acestuia. Un birou de oţel strălucitor trona în mijlocul încăperii. Pe el se găseau trei monitoare LCD dispuse unul lângă altul. Un monitor mult mai mare, cu o diagonală de nouăzeci şi şase de inchi, se afla prins pe peretele din faţa sa.

Agentul Alpha lumină sub birou cu o lanternă cu halogen. Unitatea de bază a computerului se afla pe podea, în capătul spațiului pentru picioare. Nu avea timp să copieze informațiile de pe hard disk – doar să-l distrugă. Agentul Alpha scoase un dispozitiv electronic din rucsac și îl plimbă de câteva ori pe deasupra computerului lui Russell. Aparatul emitea un puls electromagnetic foarte puternic ce ștergea toate datele.

Din păcate, informația era stocată și în alt loc, mai dificil de distrus: creierul admirabil al lui Robert Russell.

– Intră în garaj, anunță glasul din cască.

Era ora 02.18.

– Totul a decurs perfect, zise agentul Alpha. Poți să dispari.

– Ne vedem la bază.

Pe birou se afla o tabletă electronică cu ecran sensibil la atingere care controla toată aparatura din apartament. Russell putea să pornească televizorul, să tragă sau să închidă draperiile ori să seteze temperatura printr-o simplă atingere. Mai avea o altă funcție, mai interesantă. Dacă era apăsat butonul de securitate, ecranul se împărțea în patru, fiecare cadran arătând imaginile înregistrate de camerele de supraveghere. În cadranul din stânga sus putea fi văzut Robert Russell îndepărtându-se de mașină, un Aston Martin DB12. După doar o fracțiune de secundă, Russell apăru la intrarea holului aflat la subsol. În câteva clipe, putea fi văzut în cadranul din stânga jos, era în lift. Avea treizeci de ani, era înalt și slab, iar părul ciufulit de un blond platinat atrăgea privirile oriunde s-ar fi aflat. Purta jeanși, o cămașă descheiată și un sacou

sport. Cândva în trecutul său, câștigase centura neagră la jiu-jitsu brazilian. Era un om periculos din toate punctele de vedere.

Ieși din lift și, după o clipă, apăru în ultimul cadran: se afla în fața ușii, introducând parola și apăsând degetul mare pe încuietoarea biometrică.

Agentul Alpha intră în bucătărie și deschise frigiderul. Pe raftul de sus se găseau două sticle de votcă acoperite cu cristale de gheață. Pe etichetă putea fi citită marca: Zubrówka. Votcă poloneză făcută din iarba zimbrului. Gustul băuturii sugera atingerea mătăsii.

Se auzi zgomotul zăvorului de la intrare, iar apoi sunetul pașilor lui Robert Russell pe podeaua de marmură. Intrusul își dădu jos gluga, desfăcu fermoarul salopetei și aștepta. Deghizarea nu mai era necesară. Era esențial ca Russell să nu fie înspăimântat. La breloc avea un buton de panică pentru activarea alarmei.

Russell intră în bucătărie.

– Dumnezeule, mai că mi-a sărit inima din piept! exclamă el.

– Salut, Robbie. Vrei să bei ceva?

Zâmbetul lui Russell se stinse rapid, în timp ce faptele căpătau contur în mintea lui ageră.

– De fapt, cum naiba ai intrat aici?

Abia termină de rostit aceste cuvinte, că intrusul, cu numele de cod Alpha, îl izbi în cap cu sticla de votcă învăluită într-un strat de gheață. Russell căzu la podea, sprijinindu-se în mâini, în timp ce brelocul îi zbură pe podea. Lovitura îl ameți, dar nu îl lăsă inconștient. Înainte să poată striga, agentul Alpha se sui deasupra lui, îi apucă maxilarul

cu o mână, îi prinse părul cu cealaltă și îi smuci violent capul spre stânga.

Gâtul lui Russell trosni ca o creangă putrezită. Se prăbuși fără viață pe podea.

Agentul Alpha avu nevoie de toată forța pentru a târî cadavrul prin camera de zi până pe balcon. Îi azvârli brațele peste balustradă, apoi îi apucă picioarele, ridică trupul inert și îi făcu vânt.

Femeia nu mai aștepta să vadă cum corpul lordului Robert Henley Russell cade în gol treizeci și cinci de metri, lovind scările de granit aflate dedesubt.

2

Zborul 99 al companiei Kenya Airways, venind de la Nairobi, ateriză pe aeroportul londonez Heathrow la ora locală 06.11. Lista cu pasagerii aparatului Airbus A340 număra două sute optzeci de persoane și șaisprezece membri ai echipajului. În realitate, numărul depășea cu mult trei sute de persoane, printre care vreo zece copii cățărați în poalele mamelor și o mână de pasageri care, deși aveau bilete la alte zboruri, solicitaseră să plece cu acesta, fiind acum înghesuiți pe scaunele pliante rezervate însoțitoarelor de zbor.

Aflat pe rândul patruzeci și trei, Jonathan Ransom se uită la ceas și se foi neliniștit în scaun. Zburară timp de exact nouă ore, ajungând cu treizeci de minute mai devreme decât fusese programat. Majoritatea pasagerilor erau încântați de faptul că sosiseră mai devreme. Puteau astfel să scape de ora de vârf a traficului de dimineață sau să câștige un avans pentru a atinge cât mai multe obiective turistice. Întreaga săptămână, zborurile cu plecare de pe Aeroportul Internațional Jomo Kenyatta avuseseră mari întârzieri cauzate

de o grevă a controlorilor de trafic aerian din Kenya. Cu o zi înainte, zborul spre Londra ajunsese cu o întârziere de șase ore. În urmă cu două zile, fusese, pur și simplu, anulat. Și totuși, zborul lui nu doar că nu avusese întârziere, ci sosise chiar mai devreme decât fusese programat. Nu știa ce să creadă, dacă era vorba de noroc sau despre altceva. Un altceva pe care nu voia să-l numească.

„N-ar fi trebuit să vin", își zise el. „Eram în siguranță acolo unde mă aflam. Ar fi trebuit să rămân precaut și să nu mă expun."

Dar Jonathan nu se sustrăsese niciodată din fața responsabilității și nu avea de gând să o facă nici acum. În plus, știa în sinea lui că, dacă ar fi vrut să-l găsească, nu exista nici un loc suficient de îndepărtat, nici un punct suficient de izolat pe pământ în care să se poată ascunde cu adevărat.

Jonathan Ransom avea o înălțime de aproape un metru și nouăzeci de centimetri. Purta jeanși, o cămașă de in și era încălțat cu ghete din piele întoarsă, înalte până la gleznă. Avea trupul suplu și atletic. Chipul îi era puternic bronzat de la lunile de muncă sub soarele ecuatorial. Tot pe seama soarelui puteau fi puse și buzele crăpate și pistruii rozalii de pe nas. Părul grizonant pe alocuri era tuns scurt, milităreşte. Avea un nas puternic și bine conturat, atrăgând atenția asupra ochilor săi negri. Barba nerasă de două zile îi dădea o înfățișare de italian sau de grec. La fel de bine însă, cu puțină îndrăzneală, ai fi putut să-l consideri un sud-american de origine europeană. Dar și bănuiala aceasta ar fi fost tot la fel de greșită. Era american, născut în orașul Annapolis din statul Maryland, avea treizeci și opt de ani și provenea dintr-o familie distinsă

din sud. Chiar și în scaunul îngust, lăsa impresia că el era cel care stăpânea spațiul pe care îl ocupa, fără să se lase controlat de acesta.

Ca să-și abată gândurile, strânsese în geanta de piele publicații științifice, articole și recenzii pe care voia să le folosească în vederea pregătirii pentru congresul medical. Cele mai multe dintre articole aveau titluri precum „Diagnoza și prevenirea infecțiilor tropicale" sau „Hepatita C în zona subsaharianã a Africii: un studiu clinic", fiind scrise de medici prestigioși proveniți din universități de renume. Ultimul era tipărit pe coli A4 și avea sub titlu chiar numele lui: „Tratarea bolilor parazitare în medicina pediatrică" de dr. Jonathan Ransom, doctor în științe medicale, membru în Colegiul American al Chirurgilor și în organizația Medici fără Frontiere. În loc de spital, indicase actualul loc de muncă: Tabăra ONU de refugiați nr. 18, lacul Turkana, Kenya.

De opt ani, Jonathan lucra pentru organizația umanitară Medici fără Frontiere, al cărei obiectiv era oferirea de servicii medicale în zonele de criză. Își folosise cunoștințele și îndemânarea în Liberia și în Darfur, în Kosovo, în Irak și în alte câteva zeci de locuri de pe glob. În ultimele șase luni, servise ca medic principal al taberei Turkana aflate la granița dintre Ethiopia și Kenya. Populația taberei se ridica la o sută de mii de persoane. Majoritatea veneau din Cornul Africii, familii obligate să se mute din regiunile devastate de război din Somalia și Ethiopia. Într-o tabără cu doar șase medici, Jonathan era singurul chirurg acreditat, și își petrecea timpul tratând tot felul de răni, de la glezne rupte, până la plăgi prin împușcare. Însă, anul acesta, faima

îi venea dintr-un cu totul alt domeniu. Asistase venirea pe lume a o sută de nou-născuți în o sută patruzeci de zile, fără a înregistra nici un deces la naștere.

Întâmplarea făcuse ca, de-a lungul anilor, să devină expert în bolile parazitare. Odată cu creșterea interesului comunității mondiale pentru problemele privind bolile și sărăcia în rândul națiunilor aflate în curs de dezvoltare, medicii cu experiență „pe linia frontului" ajunseseră deodată la mare căutare. La începutul primăverii, primise de la Asociația Internațională a Interniștilor invitația de a prezenta o lucrare pe acest subiect în cadrul congresului anual al acesteia. Subiectul merita o recunoaștere mai largă, iar ocazia de a te adresa unei adunări atât de influente nu se ivea foarte des. Nu-și permitea să se eschiveze de la o astfel de obligație. Asociația îi plătise taxa de participare, îi aranjase deplasarea și se ocupase de cazare. Pentru câteva zile, urma să aibă șansa de-a dormi într-un pat adevărat, cu așternuturi curate și o saltea comodă. Zâmbi la acest gând. Deocamdată cel puțin, această perspectivă era tentantă.

Chiar în acea clipă, Jonathan văzu escorta poliției, iar inima îi reacționă ca atunci când simți că nu mai poți să respiri și paralizezi de la gât în jos.

Două mașini marca Rover, vopsite în alb și albastru, aparținând Autorității Aeronautice Britanice, se deplasau pe lângă avion, de la un capăt la altul al acestuia, cu girofarurile puse în funcțiune. La mică distanță în urma lor, li se alăturară alte două vehicule. Jonathan se lipi cu spinarea de spătarul scaunului. Îi fusese de-ajuns ceea ce văzuse.

– Emma, şopti el, în timp ce inima începea să-i zvâcnească. Vor să mă prindă.

– O să te supravegheze. Tu nici n-ai să-i vezi. Dacă se pricep, nici măcar n-ai să ştii de ei. Dar nu-ţi face iluzii, vor fi acolo. Nu lăsa garda jos. Nici măcar pentru o clipă.

Emma Ransom îl privi pe Jonathan din celălalt capăt al mesei. Părul ei castaniu şi răvăşit îi atârna pe umeri, iar flăcările şemineului îi jucau în ochii căprui. Purta un cardigan de culoare crem. Braţul stâng îi era imobilizat la piept cu un bandaj, ca să i se vindece rana prin împuşcare de la umăr.

Era spre sfârşitul lui februarie – cu cinci luni înainte de călătoria lui Jonathan la Londra –, şi, de trei zile, se refugiaseră într-o cabană pentru alpinişti aflată pe versantul la poalele căruia se găsea satul Grimentz din cantonul elveţian Wallis. Cabana era vizuina Emmei, locul în care se adăpostea atunci când lucrurile deveneau prea periculoase.

– Şi cine sunt „ei"?

– Divizia. Au oameni infiltraţi peste tot. S-ar putea să fie un medic cu care lucrezi de ceva vreme sau cineva aflat în trecere. Un inspector ONU sau un mahăr de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Ştii ce vreau să zic. Oameni ca mine.

Divizia era o agenţie secretă desprinsă din Departamentul Apărării din SUA, iar Emma fusese angajata lor. Divizia se ocupa de operaţiunile sub acoperire cele mai delicate. Operaţiuni clandestine, a căror existenţă n-ar fi fost niciodată recunoscută. Dar mai important decât orice altceva era că funcţiona fără să fie nevoie să dea socoteală Congresului. Nu era un serviciu de informaţii propriu-zis. Membrii săi nu erau spioni,

ci agenți infiltrați în afară ca să asigure îndeplinirea unor obiective considerate esențiale pentru securitatea SUA sau ca să-i protejeze interesele peste tot în lume. Aceste obiective puteau să presupună manipularea unui proces politic prin intimidare, șantaj, falsificarea alegerilor, distrugerea unor echipamente cu importanță geopolitică sau, mai simplu, asasinarea unor personaje influente.

Toți agenții Diviziei acționau sub acoperire. Cu toții aveau identități false. Cu toții aveau pașapoarte străine. Operațiunile de scurtă durată se restrângeau la șase luni. Cele mai complexe se puteau întinde pe o perioadă de doi ani – sau chiar mai mult. Înainte de a fi trimiși peste hotare, se depuneau eforturi susținute pentru alcătuirea unui profil cât mai detaliat. În cazul în care un agent era descoperit sau deconspirat, Statele Unite negau orice legătură cu acel individ și nu făceau nimic pentru a-i obține eliberarea.

– Și ce-ar trebui să fac? întrebă Jonathan. Să mă ascund în munți pentru încă douăzeci de ani?

– Vezi-ți de viața ta! Prefă-te că sunt moartă. Uită-mă!

Jonathan așeză ceașca de ceai pe masă.

– Nu pot să fac asta, spuse el.

– N-ai de ales.

Îi cuprinse mâna într-a lui.

– Greșești. Amândoi putem să alegem. Putem să trăim aici împreună. Putem să ne întoarcem în Africa sau în Indonezia sau... la naiba, nu știu... dar putem să mergem undeva. Într-un loc atât de îndepărtat, încât să nu le treacă prin minte să ne caute acolo.

– Nu există un astfel de loc, șopti Emma. Lumea a devenit tot mai mică. Nu mai există colțuri ascunse

unde să te poți duce, să închizi toate ușile în urma ta și să dispari. Toate au fost descoperite și sunt înțesate de camere de supraveghere și de indivizi care vor să deschidă stațiuni de cinci stele. Chiar nu-ți dai seama, Jonathan? Dacă ar exista vreo soluție să rămânem împreună, m-aș da peste cap ca să reușim. Nici eu nu vreau să ne despărțim. Săptămâna trecută, când am alunecat în râpa aia, nu doar tu m-ai pierdut pe mine. Și eu te-am pierdut pe tine. Nu știam dacă urma să te mai revăd vreodată. Trebuie să mă crezi. N-avem altă opțiune decât despărțirea. Asta dacă vrem să rămânem în viață.

- Dar...

- Fără nici un dar. Așa stau lucrurile.

Jonathan încercă să protesteze, dar Emma îi duse degetul la buze.

- Ascultă-mă. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să mă contactezi până când nu-ți spun eu că totul e în regulă. Oricât de dor ți-ar fi de mine, oricât de sigur ai fi că nu te supraveghează nimeni și că nu există nici un pericol, nici măcar să nu-ți treacă prin cap. Știu cât de greu va fi, dar trebuie să ai încredere în mine.

- Și dacă, totuși, o fac?

- Vor ști. Și mă vor prinde pe mine prima.

Cu zece zile în urmă, Jonathan și Emma veniseră în Elveția pentru un concediu amânat de multă vreme. Împătimiți ai muntelui, hotărâseră să se cațăre pe vârful Furka, aflat la jumătatea distanței dintre satele Arosa și Davos. Ascensiunea se terminase dezastruos, fiind prinși pe munte de o furtună violentă, iar Emma căzuse în timp ce încerca să coboare o pantă abruptă. Jonathan plecase, ferm convins că soția sa era moartă.

A doua zi primise o scrisoare adresată ei. Conținutul acesteia îi descuiase o ușă înspre trecutul secret al Emmei. Ar fi putut să ignore totul, dar nu îi stătea în fire. Din principiu, evita calea cea mai ușoară. Așa că se adâncise în lumea secretă a Emmei, nerăbdător să descopere adevărul pe care ea i-l ascunsese încă din prima zi.

La capătul căutărilor, ajunsese pe un vârf de munte din apropierea Zürichului, unde o găsise pe Emma rănită, alături de patru bărbați morți.

Asta se întâmplase cu trei zile în urmă.

Jonathan o strânse de mână, iar ea îi răspunse prin același gest. Nu putea să nu sesizeze afecțiunea din atingerea ei. Dar era vorba despre dragoste? Sau doar despre un simplu reflex?

Emma se ridică brusc și începu să se învârtă prin cabană.

- Ai provizii suficiente pentru o săptămână. Rămâi aici. Nimeni nu știe de locul ăsta. Când pleci, comportă-te ca și cum aș fi moartă și dispărută. Pentru că exact așa stau lucrurile. Încearcă să-ți bagi bine asta în cap. Folosește-ți pașaportul american. Acceptă orice misiune îți vor da.

- Dar Divizia? Nu crezi că va interveni?

- După cum ți-am spus, vei fi supravegheat. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Ești doar un amator. Nu-ți vor face probleme.

- Și dacă îmi vor face?

Emma se opri, încordându-și umerii. Răspunsul era evident.

- Pe mine mă vor.

- Și când te voi revedea?

-E greu de zis. Trebuie să văd dacă pot să fac astfel încât lucrurile să fie sigure.

-Şi dacă nu poţi?

Emma îl privi intens, iar pe buze i se înfiripă un zâmbet trist.

-Nu-mi mai pune întrebări.

-Dar trebuie să-mi oferi ceva mai mult de-atât, zise el.

-Aş vrea să pot, Jonathan. Chiar aş vrea.

Oftă şi îşi aruncă rucsacul pe patul de campanie, începând să-şi îndese lucrurile în el. Urmărind-o, Jonathan intră în panică. Se ridică şi merse lângă ea.

-Nu poţi să pleci încă, spuse el, încercând să-i vorbească pe tonul cu care se adresa pacienţilor. În locul soţului cuprins de amărăciune pentru pierderea soţiei, apăruse medicul care îşi sfătuia pacientul. Nici măcar n-ar trebui să-ţi mişti umărul. Există riscul ca rana să se redeschidă.

-Nu-ţi păsa prea mult de asta în urmă cu o oră.

-Atunci a fost vorba despre..., începu Jonathan înghiţindu-şi apoi cuvintele.

Soţia sa zâmbea, dar juca un rol, şi el îşi dădea bine seama de asta.

-Emma, spuse el, n-au trecut decât trei zile.

-Aşa e, admise ea. A fost o prostie din partea mea să aştept atât de mult.

O privi în timp ce împacheta. Afară era întuneric. Începuse să ningă. În lumina argintie a lunii, fulgii păreau ca de sticlă, gata să se spargă.

Emma îşi puse rucsacul pe umărul sănătos şi păşi înspre uşă. N-avea să-i ofere un sărut, nu urma

să-şi ia rămas-bun îndelung. Puse mâna pe clanţă şi îi vorbi fără să se întoarcă.

-Vreau să nu uiţi ceva, zise ea.

-Ce anume?

-Nu uita că m-am întors după tine.

Avionul rulă pe pistă până la terminal. Luminile interioare pâlpâiră, semn că aparatul trecuse pe motoarele auxiliare. Pasagerii se ridicară şi deschiseră compartimentele pentru bagaje. După doar câteva secunde, în compartimentul destinat clasei întîi se strârni vânzoleală. Jonathan rămase în scaun cu ochii aţintiţi asupra maşinilor de poliţie parcate perpendicular faţă de fuzelajul avionului. „Nimeni n-o să plece nicăieri deocamdată", îşi spuse el. Îşi desfăcu centura, strecură geanta sub scaunul din faţă şi îşi aşeză picioarele în aşa fel încât să se poată ridica rapid. Privirea îi fugi dintr-o parte în alta a coridorului, încercând în zadar să găsească o cale de scăpare.

-Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul. Vă rog să vă reaşezaţi pe locurile dumneavoastră. Ofiţeri de poliţie vor urca la bord ca să facă anumite cercetări în numele guvernului Maiestăţii Sale. Este absolut necesar să eliberaţi culoarul dintre scaune.

Cu un mormăit de nemulţumire colectivă, pasagerii se îndreptară spre locurile lor.

Jonathan, aflat pe scaunul său de pe rândul patruzeci şi trei, se aplecă în faţă cu muşchii încordaţi. După doar o clipă, zări un poliţist. Era îmbrăcat în civil, şi îl urmau trei ofiţeri în uniforme şi cu veste antiglonţ, purtându-şi armele la vedere, prinse la şold. Îmbrâncind pasagerii, îşi

croiră drum pe culoar, îndreptându-se direct spre el. Nu zâmbeau, nu își cereau scuze. Jonathan se întreba ce aveau de gând să îi facă. Se întreba dacă avea să fie interogat de autoritățile engleze sau dacă americanii aranjaseră să le fie predat. Oricum ar fi stat lucrurile, deznodământul era deja stabilit. Avea să fie dat „dispărut".

Se hotărî să protesteze, chiar și numai pentru a fi băgat în seamă. Trebuia să lase o dovadă că se împotrivise.

Când ofițerul în civil se apropie, Jonathan se ridică.

–Tu, strigă polițistul, ațintind stația de emisie-recepție spre Jonathan. Așază-te! Acum!

Jonathan începu să-și facă loc spre culoar. N-avea de gând să rămână așezat. Voia să se opună. Știa că ăsta era un pas spre pierzanie, dar deja nu mai conta.

–Ți-am zis să te așezi, repetă polițistul. Vă rog, domnule, adăugă el pe un ton politicos. Vom părăsi avionul într-un minut. Veți putea coborî după aceea.

Jonathan se lăsă să cadă înapoi în scaun, în timp ce șirul de polițiști trecu rapid pe lângă el. Își întoarse capul și îi văzu oprindu-se în fața unui bărbat african, cu chipul proaspăt ras, așezat pe ultimul rând de la clasa economică. Suspectul protesta, scuturând din cap și gesticulând larg. Se auziră un strigăt, zgomotul unei încăierări, țipătul ascuțit al unei femei, apoi totul se stinse. Bărbatul se sculase de pe scaun, cu brațele ridicate deasupra capului, semn că se preda.

Jonathan observă că era un om scund, încovoiat, îmbrăcat cu un pulover gros de lână, mult

prea călduros pentru vara englezească. Suspectul vorbea în swahili sau într-un dialect al limbii kikuyu. Jonathan n-avea nevoie să înțeleagă limba ca să știe că individul spunea că totul era o greșeală. Nu el era omul pe care îl căutau. Subit, suspectul îndreptă mâna spre genţile aflate în compartimentul de deasupra. Unul dintre polițiștii în uniformă strigă și îl doborî la podea.

Peste câteva clipe, africanul era scos din avion, cu mâinile încătușate.

– Pun pariu că e terorist, zise femeia în vârstă așezată lângă Jonathan. Uită-te la el. E clar ca lumina zilei.

– N-am de unde să știu.

– În ziua de azi, e bine să fii cât mai precaut, adăugă apăsat femeia, dându-i lecţii naivului ei vecin de scaun. Trebuie să fim cu toţii cu ochii în patru. N-ai de unde să știi cine stă lângă de tine.

Jonathan încuviinţă din cap.

3

I se spunea Camera Neagră, fiind unul dintre cele cinci centre de operaţiuni speciale coordonate de Serviciul de Imigraţii Regal în cadrul aeroportului Heathrow din Londra. CN4 – Camera Neagră a Terminalului 4 – se afla într-un birou sufocant cu tavanul jos, situat chiar deasupra terminalului de sosiri. Ofiţerii de la Imigraţii se aflau în spatele unui panou de control dispus pe întreaga lungime a încăperii. Pe peretele din faţa lor erau suspendate o mulţime de monitoare video. Camere de supraveghere aşezate pe tavan şi ascunse în spatele unor oglinzi duble erau îndreptate spre călătorii care treceau pe la controlul paşapoartelor. Între CN4 şi inspectorii paşapoartelor de la parter era stabilită o legătură de comunicaţii fără fir.

Fiind cel mai aglomerat aeroport din lume, prin Heathrow treceau anual şaizeci şi opt de milioane de călători, sosind sau îndreptându-se spre o sută optzeci de locuri din Marea Britanie şi de peste hotare. Zece milioane dintre călători figurau ca sosiri internaţionale, însemnând o medie de douăzeci şi şapte de mii de persoane care intrau zilnic

în țară. Era treaba Serviciului de Imigrații să-i verifice pe cei sosiți, concentrându-se pe depistarea infractorilor, pentru a le interzice intrarea în Marea Britanie.

Utilizând camerele de supraveghere, bărbații și femeile de la panoul de control făceau poze fiecărui pasager în parte din rândul care le fusese de la început atribuit. Fotografia era introdusă în software-ul de recunoaștere facială al Serviciului de Imigrații și era verificată în baza de date a infractorilor cunoscuți. În cazul în care semnalmentele ar fi corespuns, suspectul era abordat de unul dintre cei aproximativ doisprezece ofițeri sub acoperire din Serviciul de Imigrații, care erau împrăștiați de-a lungul holului terminalului, și condus într-o cameră retrasă unde era interogat și unde se lua apoi o decizie privitoare la statutul său.

Camerele de supraveghere erau echipate și cu un set de scanere care măsurau temperatura corpului subiectului, bătăile inimii și ritmul respirației, precum și un dispozitiv optic bazat pe tehnologii încă secrete, capabil să surprindă ticurile faciale, trădând reacții inconștiente ce ar fi scăpat ochiului uman. Toate datele acestea erau introduse într-un program numit MALINTENT care putea stabili cu o precizie de 94% dacă subiectul avea intenții ilegale.

– Am dat peste unul încins, zise ofițerul de la panoul trei.

Un supraveghetor se apropie.

– Cine e?

Ofițerul deschise o imagine în care apărea un bărbat caucazian cu tenul închis și cu părul

tuns scurt, aflat în fața ghișeului de verificare a pașapoartelor.

– Jonathan Ransom. E american. A venit cu un zbor al companiei Kenya Airways din Nairobi.

– Cât e de fierbinte?

– Temperatura e de 37,5 grade. Ritmul respirației e accelerat, iar pulsul e de optzeci și patru de bătăi pe minut. Indicatorii faciali sunt la nivelul șase din zece. E la limită.

– Apare în baza noastră de date?

Scanarea pașaportului lui Ransom trimisese informațiile stocate în banda biometrică a documentului spre baza de date cu infractori și persoane suspecte a Marii Britanii, generând totodată o căutare în baze de date similare: în cele aparținând Interpolului, țărilor membre ale Uniunii Europene, Statelor Unite, Australiei, Canadei și încă altor zece țări, care împărtășeau o cauză comună.

– Nu e nimic care să-l facă suspect în Marea Britanie.

– Dar în Statele Unite?

– Așteptăm încă.

Numele lui Ransom și numărul pașaportului său au fost apoi trimise către baza de date a FBI-ului privind infracționalitatea; erau comparate cu o listă în care figurau numele celor bănuiți de terorism, ale celor asupra cărora fuseseră emise mandate de arestare și tuturor celor care avuseseră condamnări anterioare.

– Pare să fie un tip de treabă, zise supraveghetorul în timp ce-l privea pe Ransom pe monitor. Probabil s-a agitat din cauza arestării de la bordul avionului. Apropo, pe cine au ridicat băieții de la AT?

AT era denumirea diviziei antitero, care devenise de curând cea mai mare secțiune din cadrul forțelor de Poliție Metropolitană a Londrei, având cinci mii de angajați, ofițeri și personal auxiliar.

– Se pare că e unul dintre capii Al-Qaeda. Un comandant regional sau ceva de genul ăsta. Ofițerul căscă ochii mari în timp ce informațiile solicitate se încărcau pe monitor. Am primit ceva de la Interpol. Poliția Federală Elvețiană a emis un mandat de arestare pe numele lui Ransom în urmă cu șase luni.

– Pentru ce?

– Uciderea a doi ofițeri de poliție. Totuși, e ceva ciudat aici. Se pare că mandatul a fost anulat după șase zile.

– Asta e tot?

– „Nu sunt precizate informații suplimentare", citi ofițerul, apoi se roti în scaun, așteptând instrucțiuni de la superiorul său.

– Fă-mi legătura, zise supraveghetorul în timp ce își punea căștile. Să ascultăm ce are de zis.

Ofițerul activă un microfon montat pe haina celui care se ocupa de verificarea pașapoartelor, iar în căștile supraveghetorului se auzi tot ce se întâmpla la parter.

– Doctorul Ransom, așa e, domnule? zise ofițerul de la ghișeu, cu aparentă detașare. Ați venit în Marea Britanie cu afaceri sau în interes personal?

– Particip la o conferință medicală organizată la hotelul Dorchester. Nu sunt sigur dacă ar trebui considerată o chestiune de afaceri sau dacă e vorba despre interes personal.

– Aș spune că se încadrează la probleme de afaceri. Cât va dura șederea?

– Trei zile.

– Nu vă rezervați timp și pentru câteva obiective turistice?

– Poate la următoarea mea vizită.

– Și veți rămâne în Londra pe întreaga durată a vizitei?

– Da, la hotelul Dorchester.

– Care e următoarea dumneavoastră destinație?

– Mă voi întoarce în Kenya.

– Să înțeleg că locuiți acolo?

– Cel puțin deocamdată.

Ofițerul îi răsfoi pașaportul.

– Sierra Leone, Liban, Sudan, Bosnia, Elveția. Îl privi pe Jonathan în ochi. Ați călătorit ceva, nu-i așa?

– Acolo unde m-a purtat meseria.

– Cu ce spuneați că vă ocupați?

– Sunt medic.

– Din câte se pare, ultimul care mai face vizite la domiciliu. Mai am doar câteva întrebări, după care puteți să mergeți mai departe. Ați avut vreo boală în ultima vreme?

În Camera Neagră 4, supraveghetorul își scoase căștile.

– Am primit ceva de la yankei?

– Ransom apare pe un fel de listă diplomatică. Dacă urcă la bordul unui avion spre State, trebuie să anunțăm Washingtonul. Se dă aici un număr la care trebuie să sunăm.

– Ce-ai mai aflat despre mandatul de arestare din Elveția?

– Nimic. Ce credeți? Să fie vreun spion?

– Nu știu, dar cred că e timpul să aflăm chiar noi. Hai să-l întrebăm puțin de sănătate. Camera 7 e liberă?

– Lăsați-l să treacă, se auzi un glas necunoscut, o voce baritonală cu accent din zona centrală a Statelor Unite și care, prin tonul hotărât, nu lăsa loc de ezitări.

Toate privirile se întoarseră spre capătul camerei.

– Dați-i drumul, zise americanul.

Se numea Paul Gordon, și venise în Marea Britanie ca parte dintr-un program de control al imigrării coordonat de Agenția pentru Protecția Vămilor și a Granițelor din cadrul Departamentului pentru Securitatea Teritorială a Statelor Unite.

– Să-i dăm drumul? întrebă supraveghetorul. De ce? Îl cunoști?

– Fă cum îți spun! Gordon zâmbi forțat. Te rog.

– Ești sigur?

– Da, sunt sigur.

– Atunci, fie. Supraveghetorul îi transmise prin radio ofițerului de la parter: nu prezintă interes pentru noi. Lăsați-l să treacă.

Paul Gordon urmări pe monitor cum Ransom își strângea lucrurile în geantă, îndreptându-se spre zona de recuperare a bagajelor. Așteptă o vreme, apoi părăsi încăperea, coborî câteva trepte și deschise o ușă care ducea afară. Verifică dacă avea semnal la telefon, apoi activă opțiunea pentru apelare rapidă și apăsă tasta cu numărul 1. Răspunse o voce morocănoasă de bărbat.

– Ce-i?

– Îmi pare rău că te trezesc, dar un vechi prieten de-al tău tocmai a ajuns la Londra, zise Paul Gordon.

– Cine?

– Doctorul Jonathan Ransom.

– Dumnezeule!

– Mda, mă gândeam eu că ai vrea să știi.

4

– De la Criminalistică!

Detectivul Kate Ford, inspector-şef în cadrul Poliţiei Metropolitane din Londra, îi arătă insigna sergentului în uniformă care stătea de pază la intrarea pe aleea spre One Park.

– Îl caut pe detectivul Laxton.

– 'Neaţa, doamnă, răspunse sergentul. E înăuntru, vorbeşte cu portarul clădirii. Îl voi suna să-l anunţ că sunteţi aici.

– Aşa să faci.

În timp ce Kate intra pe aleea circulară, aruncă o privire rapidă la locul crimei. Vreo şase poliţişti în uniformă păzeau perimetrul, asigurându-se că trecătorii şi cei care făceau jogging ocoleau zona. O bandă de delimitare albă-albastră înconjura capătul nordic al aleii şi scările de la intrarea în clădire. Cadavrul era acoperit cu un cearşaf, dar nimeni nu ştersese sângele din jur. „Totul a fost făcut ca la carte", gândi ea, în timp ce parca maşina şi oprea motorul. Situaţia părea sub control.

Ceasul de bord indica ora 5.45. Kate înclină oglinda retrovizoare înspre ea și făcu o scurtă trecere în revistă a felului în care arăta. Machiajul era perfect, părul aranjat, ochii limpezi. „E prima zi când te-ai întors la lucru", își spuse. „Dă tot ce ai mai bun."

Deschise ușa și ieși. La câțiva metri mai încolo, staționa o ambulanță. Cei din echipaj stăteau sprijiniți de caroserie, fumând și hlizindu-se.

– Ăsta e locul unei crime, nu un bar unde să pierdeți vremea vineri seara, zise ea. Un om a murit aici. Dați și voi dovadă de respect. Smulse țigara din gura grasului și o azvârli pe jos. Treceți în mașină și așteptați până vă chemăm noi.

Șoferul își plecă ușor capul.

– Da, șefa.

Katherine Elisabeth Ford avea treizeci și șapte de ani, era înaltă, blondă și slabă ca o scândură. Purta un sacou albastru, tricou alb și pantaloni călcați la dungă, și, în timp ce traversa aleea, pasul ei grăbit părea să devină tot mai hotărât. „Precum un rechin care se apropie de pradă", spusese odată cineva în secția de poliție. „Da, însă un rechin are simțul umorului", venise răspunsul. Avea chipul colțuros, nasul prelung și ascuțit, maxilarul încleștat, gata să înfrunte orice nouă provocare, iar ochii albaștri erau mijiți asemenea unor creneluri. Știa că avea o ținută prea țeapănă, că mergea prea repede și că nu râdea suficient de tare la glumele băieților. Dar așa era felul ei de-a fi, iar cei care nu înțelegeau asta n-aveau decât să se ducă naibii.

– Salutare, Katie!

Un bărbat cu părul grizonant și atent pieptănat ieși din clădire. Purta un costum elegant de culoare

gri, cravată de un alb perlat, fiind îmbrăcat cu prea mult gust pentru un detectiv din schimbul de noapte. În timp ce coborî în grabă scările, își ținu mâna pe cap ca să-și protejeze părul de vântul dimineții. „Doamne sfinte", gândi Kate în timp ce-și ridica mâna ca să-l salute. „E prea de dimineață pentru Kenny Frumușelul."

– Salut, Ken, strigă ea cu un zâmbet forțat. E nasoală treaba, nu?

Detectivul Ken Laxton din cadrul Departamentului pentru Combaterea Criminalității dădu mâna cu ea și făcu semn cu capul înspre cadavru.

– Tipul ăsta nu putea să aterizeze altundeva decât pe scări, nu? A ratat o porțiune cu iarbă aflată la doar trei metri distanță.

Râse zgomotos de propria glumă.

– De unde a căzut? întrebă Kate, nu la fel de amuzată ca el.

Laxton arătă cu degetul înspre un balcon aflat pe la mijlocul clădirii.

– De la etajul cinci. Aș zice că s-a aruncat. Apartamentul era încuiat. Alarma era activată. E un model biometric. Solicită amprentă și introducerea unui cod. Locul ăsta e de dimensiunea Palatului Buckingham.

– Avea familie? Soție? Copii?

– Era burlac. S-o fi săturat să fie singur și s-a hotărât să-și pună capăt zilelor.

– Așadar, ești convins că e vorba despre o sinucidere, spuse Kate. Să zicem. A lăsat vreun bilet?

– N-am găsit așa ceva. Laxton ridică din umeri, sugerând că asta conta prea puțin. După cum ți-am zis, era burlac. N-avea soție. N-avea copii. Singurele rude sunt părinții.

Kate analiza faptele. Majoritatea sinucigașilor lăsau în urmă un mesaj sub o formă sau alta. Experiența îi spunea că nu avea importanță cui i-l adresau, tot ce conta era să spună adio cuiva.

– Ai zis că tatăl lui era ducele de Suffolk? E bogat?

– Așa, cam pe la cinci miliarde de lire. Deține jumătate din Convent Garden și din West End. Iar tipul nostru, lordul Russell, era singurul moștenitor. Iartă-mă că te-am trezit, dar, dat fiind faptul că a fost un lord, am vrut să facem lucrurile ca la carte.

Ca ofițer de serviciu în Departamentul pentru Combaterea Criminalității, Laxton era primul detectiv chemat la locul unei morți care trezea suspiciuni sau al unei sinucideri. Era de datoria lui să facă investigațiile preliminare și să decidă dacă era necesară prezența detectivilor de la criminalistică.

– Stai liniștit. Ai procedat corect.

Laxton dădu să spună ceva, dar apoi își înghiți cuvintele.

– Te-ai refăcut complet? întrebă el după o clipă.

– Mă simt mai bine ca oricând.

– Arăți grozav, zise el, prea puțin convingător. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Billy. Ne pare rău tuturor.

Billy era locotenentul William Donovan, logodnicul lui Kate și superiorul ei în cadrul Poliției Metropolitane. Cu o lună în urmă, operațiunea de a aresta un suspect important luase o turnură tragică în momentul în care, fără nici un avertisment, individul deschisese focul asupra polițiștilor. Billy încasase un glonț în piept și murise înainte să fi atins pământul. Kate fusese împușcată de două

ori în partea inferioară a abdomenului. Situația era chiar mai complicată, dar Kate nu voia să se gândească la asta acum.

– Măcar a fost o moarte rapidă, continuă Laxton. Vreau să spun că n-a suferit. Cred însă că totul a fost îngrozitor de neașteptat. Băteați la ușă, convinși că ați pus mâna pe tip. Arestarea părea o afacere încheiată, și, în clipa următoare, individul începe să tragă ca în Vestul Sălbatic. Nu te lăsa copleșită, Kate. Nimeni nu știa că avea antecedente. Nici voi n-aveați de unde să știți.

Kate îl privi pe Laxton direct în ochi. „Vrei să mă vezi plângând, filfizon ferchezuit ce ești", își zise Kate. „N-o să-ți dau eu satisfacția asta."

– Cu ce se ocupa ăsta? întrebă ea, arătând înspre cadavrul aflat la picioarele ei.

– Nimeni de pe-aici nu știe. Venea și pleca la intervale neregulate. Conform datelor pe care le avem, era un tip serios, nu genul de chefliu care-și risipește averea.

– Descrie-mi ce s-a întâmplat.

Laxton se uită în carnețel.

– Am fost sunați la trei fără un sfert. Unul dintre rezidenți l-a auzit când a căzut. O prințesă saudită. A crezut că e o bombă. Că a venit Al-Qaeda în Hyde Park. Secția de poliție din Mayfair a trimis un echipaj care l-a găsit. Portarul a identificat cadavrul.

– Altceva?

– Portarul a spus că Russell a intrat în clădire prin garaj și că s-a dus direct în apartamentul lui. După nici zece minute, cădea de la balcon. Fusese plecat la părinți, să ia masa de duminică împreună.

– Era un obicei?

– Conform portarului, puteai să-ți fixezi ceasul după el. Pleca în fiecare duminică la șase și jumătate.

– Era cineva cu el când s-a întors?

– Portarul zice că nu. L-a urmărit prin camerele de supraveghere, l-a văzut urcând în lift și apoi intrând în apartament. E sigur că nu îl însoțea nimeni.

Kate își propuse ca mai târziu să-l interogheze chiar ea pe portar.

– Nu era o oră cam înaintată ca să se întoarcă de la părinți?

– Poate că ducelui îi face plăcere să cineze la miezul nopții.

– Poate, spuse Kate. Portarului i s-a părut că Russell se comporta ciudat? Era beat? Binedispus? Ursuz?

– Îți dai seama că portarul n-a vorbit cu el, nu?

– Da, așa e. Dar ai spus că altcineva a sunat la poliție. Ce făcea portarul? N-a văzut nimic? Totuși, Russell a aterizat chiar în fața lui.

– Era prea întuneric. Știi că nu vezi nimic dintr-o cameră luminată. Așa au stat lucrurile.

– Dar zgomotul?

– Bag de seamă că asculta muzică la iPod, nu? zise Laxton. Dacă mă întrebi pe mine, spune adevărul, deși îi cam mirosea respirația.

– Cred că nu a apă de gură, nu?

– Mai degrabă a whisky Bushmills.

Kate îl privi insistent pe Laxton.

– N-ar fi prima dată când cineva gustă ceva în timpul serviciului.

Laxton se înroşi, dar nu zise nimic. În urmă cu doi ani, fusese suspendat pentru consum de alcool în timpul programului, după ce maşina în care se afla ajunsese pe trotuar, cât pe ce să le omoare pe o fetiţă şi pe mama ei. În urma acestui incident, pierduse o avansare la postul de inspector-şef şi îi fuseseră blocate orice şanse de a mai urca în grad. Kate ştia tot ce se întâmplase. În locul lui fusese avansat locotenentul William Donovan.

– Cam asta e tot? întrebă ea.

– Ţi-l pasez ţie, spuse Laxton. Aruncă şi tu o privire, dar sunt sigur că e doar o formalitate. Russell are un adevărat sistem de securitate. Senzori de mişcare, senzori de greutate, senzori termici. E imposibil ca să fi intrat cineva acolo şi să-i fi făcut ceva. Crede-mă pe cuvânt, Kate. Ştiu când am de-a face cu un sinucigaş.

– Am priceput, Ken. Mersi.

– Mai rămân puţin pe-aici, în caz că mai ai nevoie de mine, zise Laxton, balansându-se pe călcâie.

– Nu ţi se termină schimbul la şapte?

– Nu contează. Îmi face plăcere să te ajut.

Kate îşi dădu deodată seama de ce era şi mai dichisit decât de obicei. Fără îndoială, moartea lui Russell avea să atragă roiuri de ziarişti, iar Kenny Frumuşelul voia să ajungă în lumina reflectoarelor. Probabil că plănuise deja cum – prin apariţia în ziare, avea să le intre din nou în graţie superiorilor din poliţie şi să obţină o nouă şansă de promovare.

– Nu va fi necesar, zise Kate.

– Serios, pot să rămân. S-ar putea să ai nevoie de o mână de ajutor.

– Mă descurc singură de acum. Ne întâlnim la secție.

Laxton se încruntă și plecă vijelios.

– Hei, Ken, îl strigă ea. Cui îi aparține Roverul bleumarin de-acolo?

Arătă înspre un Rover cu patru uși parcat lângă ambulanță. Nici un alt vehicul privat nu se afla în zona delimitată de banda poliției.

– Habar n-am. Era acolo când am ajuns.

Laxton se întoarse cu pas grăbit la propria mașină. Vântul se înteți, răvășindu-i părul. Dar, de data asta, Kenny Frumușelul nu făcu nici un gest ca să-și protejeze frizura.

Kate se întoarse la mașina ei și luă o cutie cu mănuși de cauciuc de pe bancheta din spate.

– Sergent Cleak, strigă ea în timp ce își punea mănușile. E ora 6.07. Te rog să notezi că, începând de acum, preluăm în mod oficial investigația.

– Da, șefa. Reginald Cleak veni în urma ei.

Cu un început de chelie, un corp robust și un umor de neoprit, Cleak lucra de treizeci și cinci de ani în Poliția Metropolitană și era mâna dreaptă a lui Kate. De-a lungul anilor, cei doi colaboraseră pentru combaterea fraudei și a infracțiunilor informatice, iar în ultima vreme făceau parte din Flying Squad, cunoscută ca „The Sweeney", forța de intervenție de elită ce avea ca obiectiv urmărirea și capturarea celor implicați în jafuri armate.

Cleak ținea într-o mână un carnețel, iar în cealaltă – un pix. Carnețelul era cunoscut oficial ca „jurnalul deciziilor". Era de datoria sergentului Cleak să o urmeze pas cu pas pe Kate la locul crimei și să înregistreze fiecare ordin, observație sau instrucțiune pe care o primea de la șefa sa.

Carnețelul era completat din două motive: în primul rând, dacă, cine știe cum, s-ar fi dovedit că lordul Russell fusese ucis, iar criminalul ar fi fost adus în fața justiției, jurnalul deciziilor avea să ofere o relatare minuțioasă a fiecărui pas făcut în timpul investigației. În al doilea rând, după încheierea investigațiilor și a procesului, jurnalul avea să fie supus unei analize detaliate de Consiliul pentru Evaluarea Crimelor.

– Victima este Robert Russell. Vârsta aproximativă, treizeci de ani. Cauza morții, traumatisme suferite în urma căderii de la etajul cinci al reședinței sale aflate pe 1 Park Lane, Londra. Kate îngenunche. Hai să aruncăm o privire mai de aproape, zise ea. Sergent Cleak, ai onoarea.

Cleak îndepărtă cearșaful.

Russell era întins cu fața în jos, avea în mod evident gâtul rupt, capul fiind răsucit grotesc într-o parte. După cum arătau lucrurile, căzuse cu capul înainte. Deși era mult sânge în jur, pe Kate nu o afecta. Avusese parte și de imagini mult mai șocante.

Decedatul era îmbrăcat cu un sacou albastru, cămașă și jeanși. Forța impactului îi aruncase pantofii și obiectele personale până către capătul aleii. Kate observă că avea brațele răsfirate și că palmele îi erau în sus. Îi ridică încheietura stângă. Geamul de la ceasul Rolex era spart.

„E ciudat", gândi ea.

Oricât ar fi fost de hotărâți în gestul lor, aproape întotdeauna sinucigașii își ridicau mâinile ca să se oprească din cădere. Era greu să te împotrivești instinctului de supraviețuire. Pentru ca Rolexul lui Russell să fi lovit scările în acel fel,

trebuie să fi avut brațele relaxate, cel mai probabil, întinse de-a lungul corpului. Îi trecu prin minte că poate Russell ședea pe balustrada balconului și adormise. Erau destul de comune cazurile cu studenți beți care căzeau de la fereastra camerelor de cămin după ce aținiseră.

Îi spuse și lui Cleak ce credea, ca să-și verifice ipoteza. Acesta scutură din cap, sugerându-i parcă faptul că nu gândea limpede.

– Uită-te la balustradă. Abia dacă e destul de lată cât să-ți sprijini cotul pe ea.

– Da, cred că ai dreptate.

Kate se întoarse la cadavru. Abia acum observă o umflătură proeminentă pe ceafa lui Russell. Îi răsfiră părul blond și des. Scalpul era umflat ca și cum pe sub piele ar fi fost strecurată o minge de golf. Își trecu privirea fulgerător de la Rolexul spart al lui Russell la balcon, apoi reveni la umflătura grotescă de pe scalpul decedatului. Era clar că, la un moment dat, fie înainte, fie după cădere, Robert Russell fusese lovit în cap.

– Interesantă treabă, șopti ea, aproape ca pentru sine.

– Poftim, șefa? zise Cleak.

– Nu e nimic sub balconul lui Russell. Nici o terasă, nici un pervaz, nimic.

– Și atunci?

– Strânge lucrurile lordului Russell, zise Kate, fără să mai șoptească de data aceasta, ci vorbind cu glasul sigur al unui criminalist. O să avem nevoie de portofelul și de telefonul lui. Ai grijă să-l cauți prin toate buzunarele. Inventariază tot. Chiar și o batistă folosită. Apoi, găsește toate camerele de supraveghere pe o rază de cincizeci de metri. Sunt

sigură că trebuie să existe una pe strada asta care să fi fost îndreptată înspre scări. Caută și în parc. Știu că era întuneric, dar poate băieții de la laborator găsesc ceva. Pune portarii în camere separate. O să vreau să vorbesc cu ei. Să nu uit, ia legătura cu firma care administrează alarma. Află când s-a întors Russell azi-noapte. Nu doar ora, la minut.

– Da, șefa.

Kate se ridică și își scoase mănușile.

– Avem de-a face, în mod oficial, cu locul unei crime.

5

– Mâinile în buzunare, doamnelor și domnilor.

Kate Ford deschise ușa apartamentului lordului Robert Russell. Reg Cleak și câțiva membri ai echipei criminalistice o urmară înăuntru. Aruncă o privire la tavanele înalte și la camera de zi imensă, cu vedere înspre Hyde Park, și fluieră.

– Nu-i rău pentru apartamentul unui burlac.

– E doar un pic mai frumos decât pe Lambeth Walk, comentă Cleak sarcastic.

– Dacă atingi ceva, acolo te trimit.

Kate examină încuietorile încastrate în ușă. Una dintre ele funcționa pe verticală, cealaltă – pe orizontală. În perete era încorporat un senzor biometric, iar sub el se aflau o tastatură alfanumerică și un ecran, astfel încât proprietarul să poată vedea chipurile celor care veneau în vizită.

– Pe cine încerca să țină la distanță? îl întrebă Kate pe Cleak. Aș fi crezut că trei paznici care sunt de serviciu zi și noapte și gratiile alea medievale de jos sunt de-ajuns.

Cleak arătă înspre senzorul cu infraroșu, acum decuplat, plasat sus, pe unul dintre pereți.

– Asta nu e tot. Şi în interior are un sistem de protecţie de ultimă oră.

Chiar în acea clipă, îi sună telefonul, şi ieşi ca să răspundă.

– Erau cei de la compania de securitate. Alarma a fost setată la 18.30. Nu s-a raportat nici o activitate până când Russell nu s-a întors de la părinţii săi. A dezactivat sistemul la 2:41:39, după care l-a activat la loc la 2:41:48.

– Şi a căzut înainte de 2.45, zise Kate. Orice-ar fi avut loc aici, s-a întâmplat foarte repede.

Intrară în camera de zi. Kate deschise uşa de sticlă glisantă, şi ieşiră pe balcon. Observă că balustrada de metal era subţire, mult prea îngustă pentru ca un bărbat de mărimea lui Russell să se poată aşeza pe ea. Aruncând o privire în jos, putu să confirme faptul că de-a lungul clădirii nu se afla nici un obiect ieşit în afară de care s-ar fi putut lovi în cădere, înainte de a muri. Din unghiul favorabil în care se afla Kate, trupul lui Russel părea să-şi fi schimbat direcţia în cădere, apropiindu-se de clădire.

Se întoarse înăuntru. Robert Russell moştenise de la părinţii săi, pe lângă bani, şi gusturile lor. Reşedinţa părea să fi fost mobilată mai degrabă în 1909 decât în 2009. Era plină de cretoane şi de mobilă înflorată, covoare orientale şi scaune în stil Ludovic al XV-lea. Sub masa din sufragerie era un covor din piele de zebră, iar în încăpere se mai găsea un fildeş de elefant indian sculptat şi chiar pictura în ulei a navei de război HMS *Victory* aşteptând flotele franceze şi spaniole la Trafalgar. Era

ca o întoarcere în timp, în perioada de apogeu a Imperiului Britanic.

Se duse în bucătărie, care era modernă și cu aparate de ultimă oră și unde se aflau un aragaz Viking Range, la care visa și ea, și un frigider Sub-Zero îndeajuns de mare cât să încapă în el o jumătate întreagă de vită. O ușă batantă ducea într-o sufragerie formală, care, la rândul ei, dădea într-un hol lung. La jumătatea coridorului găsiră dormitorul lui Russell. Semăna ca stil cu restul locuinței: parchet din lemn, pat cu baldachin, perdelele trase, o pictură în ulei a lui Russel când era adolescent, purtând echipament de rugby, cu obrajii înroșiți de la efort. Patul era făcut cu grijă, iar pe noptieră stătea o vază cu un buchet de flori proaspete. Kate deschise dulapul și aruncă o privire. O mulțime de costume negre atârnau pe umerașe într-o ordine desăvârșită, așezate la distanță milimetrică. Pe comodă era un teanc de cămăși împachetate și călcate. Vreo douăzeci de perechi de pantofi lustruiți erau aranjați pe rafturi făcute la comandă.

– Uite, Reg, are un loc special pentru pantofi. Și tu ai așa ceva acasă, nu?

Cleak își vârî capul în dulap.

– O adevărată doamnă Marcos. Pe când eu? Am pantofii de lucru, o pereche de tenișI și pantofii de duminică. Toți stau foarte bine sub pat, mulțumesc.

Kate luă în mână o pereche. În interior era o etichetă pe care scria: confecționați de John Lobb, Ltd., pentru R.T. Russell, marchiz de Henley. Fluieră încet.

– Lordul nostru are un titlu de noblețe.

Chiar atunci, unul dintre criminaliști dădu buzna în dormitor.

– Veniți până la capătul holului, zise el. Am găsit centrul de comandă al lui Russell.

– Centru de comandă? repetă Kate.

– Stați să vedeți, răspunse acesta.

Era o cameră a viitorului. Dacă restul apartamentului părea din secolul al XIX-lea, biroul lui Russell sau „centrul de comandă", după cum bine fusese denumit, era din secolul XXI. Podeaua era din travertin lucios. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri din lemn de un alb strălucitor. În centrul încăperii trona un birou de oțel inoxidabil pe care se aflau trei monitoare LCD. Dar mai impresionant era ecranul masiv așezat pe peretele din față. Avea cel puțin doi metri în diagonală. Încăperea era luminată de becuri halogene încastrate în tavan. La fel ca restul reședinței lui Russell, și această cameră era meticulos, chiar obsesiv de curată. La ambele capete ale biroului erau așezate tăvițe pe care stăteau atent aranjate teancuri înalte de hârtii.

– Uite un orar al Gării Victoria, zise Cleak, arătând înspre o broșură. Asta de-aici se cheamă „Prognoza producției de petrol pe plan mondial".

Kate răsfoi printre câteva teancuri. Unele erau date descărcate de pe internet, de pe site-uri de știri străine, altele erau rapoarte ilustrate ale unor companii, iar altele păreau scrise chiar de Russell însuși. Subiectele se refereau de la chestiuni precum vremea în Antarctica, până la ceva despre un nou sediu militar în Moscova sau la aiureli matematice

în legătură cu rata de dezintegrare subatomică. Găsi chiar și o copie din *Constabulary*, o revistă lunară „scrisă de polițiști pentru polițiști". Se întrebă cine i-o dăduse.

– Știe cineva cu ce se ocupa? întrebă Kate.

– Era analist sau cercetător, dacă mă întrebi pe mine, zise Cleak.

– Da, dar ce fel de cercetător? Se așeză la biroul lui Russell și deschise sertarul. Reg, zise ea cu o voce serioasă, vino să vezi ceva.

Cleak aruncă o privire peste umărul ei.

– Frumos, într-adevăr. Și e ultimul model.

În sertar se afla un pistol semiautomat gri, din oțel, și lângă el era o cutie cu gloanțe.

– Un Beretta? întrebă Kate.

– Browning, răspunse Cleak, care, cu câțiva ani în urmă, fusese militar în Garda Regală. E o armă standard din dotarea armatei. Zece gloanțe în încărcător și unul pe țeavă. Deși nu are bătaie lungă, folosit de aproape, e o armă puternică. Ridică pistolul la nas și mirosi țeava. Nu s-a mai tras cu el de ceva vreme.

– De ce crezi că Russell avea nevoie de așa ceva?

– Din același motiv pentru care avea nevoie și de încuietorile de la ușă sau de sistemul de alarmă desprins parcă din filmele *Star Wars*. Tipul avea dușmani.

– Vreau să verific înregistrările video din apartament din ultimele șaptezeci și două de ore. Și pe cele din interior, și pe cele din exterior. Noaptea trecută era cineva în apartament și îl aștepta pe Russell când s-a întors acasă. N-are un ditamai

cucuiul pentru că s-a lovit de cadrul uşii. Trebuie să fie vreo înregistrare a ucigaşului pe undeva prin clădire.

– Da, şefa.

– Trimite cadavrul în biroul legistului. Spune-le că am nevoie de o expertiză medicală preliminară până la prânz. Vreau să ştiu cât de serios l-a afectat lovitura aia la cap.

Cleak încuviinţă, trecându-şi instrucţiunile primite în carneţel. În timp ce scria, scoase un sunet nu tocmai discret, ca şi cum ar fi supt ceva. Se opri brusc, conştient că era privit de Kate.

– Două măsele de minte care nu mai ies odată. Aştept de şase luni să ajung la un dentist prin sistemul de asigurări de sănătate, altfel trebuie să las o mie de lire la un cabinet privat de pe Harley Street. Scutură din cap. Dar nevastă-mea şi-a pus în minte că trebuie să petrecem Crăciunul la Bethlehem. N-am ce face decât să aştept, nu?

– Pot să te împrumut eu. Am din belşug. Am asigurarea lui Billy. Trebuie să-i cheltuiesc pe ceva.

– Nici să n-aud, zise Cleak pe un ton hotărât, dând de înţeles că discuţia se încheia aici. Desfăcu un pachet de gumă şi băgă două lame în gură. Asta mă va ajuta cu durerea pentru o vreme.

Kate încuviinţă din cap, apoi se întoarse la biroul lui Russell şi trase tastatura spre ea. Apăsă tasta „Enter", gândindu-se că, cel mai probabil, calculatorul era în stand-by. Nimeni nu mai închidea computerele. Ecranul rămase negru. Încercă din nou, apoi restartă unitatea centrală. În cele din urmă, ecranul se aprinse. Apărură nenumărate pictograme reprezentând diferite fişiere, dar numele

acestora erau un talmeș-balmeș: litere, simboluri, caractere Wingdings.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– Hardul a fost defragmentat, zise unul dintre criminaliști. Pot să mă uit puțin? Tehnicianul se așeză în locul lui Kate și începu să tasteze. Totul e distrus. Va trebui să-l duceți la laborator, însă nici așa nu știu dacă veți avea prea mult noroc.

– Dar hard diskul de rezervă? întrebă Kate.

– Și ăla e distrus. Cineva a făcut asta în mod intenționat. Două sisteme independente nu se strică singure. Una e să o pățească hardul principal, dar nu și hard diskul de rezervă. Dacă mă întrebați pe mine, cineva a trecut un magnet foarte puternic pe deasupra lor. E ca și cum ți-ai pune toate documentele deodată într-un distrugător de hârtie, chiar mai rău de atât. Nu doar că au fost compromise datele, dar a fost distrus și hardul. Putea la fel de bine să pună o grenadă în unitatea centrală și să o detoneze.

Exact în acel moment, televizorul cu ecran plat fixat pe perete se aprinse. Kate se uită la tastatură, întrebându-se dacă nu cumva o activase în timp ce tasta.

– Parcă ziceai că e stricată.

– Șșș! murmură Cleak.

În încăpere, activitatea încetă în timp ce toți ochii se fixară asupra ecranului, unde se vedea o tânără stând într-o încăpere slab luminată și privind înspre camera video. Era o tipă ștearsă și neîngrijită, cu un păr șaten lung până la umeri, încâlcit și nepieptănat, și purta ochelari cu rame din metal și un pulover negru cu anchior.

– Ce naiba?

Kate se uită peste umăr.

– E o transmisie în direct, zise tehnicianul. E prin intermediul unei linii de tip DSL. Independentă de dispozitivele lui Russell.

– Ne poate vedea?

– Nu știu. Restul computerului lui Russell e stricat. Bănuiesc că nici camera video nu funcționează.

– Rob, ești acolo? zise ea. E șapte. Știu că am intrat mai devreme, dar trebuia să dau de tine. De ce nu răspunzi la telefon? Se uită într-o parte, apoi din nou înspre cameră. Ești acolo? Nu văd nimic. Nu ai camera deschisă?

Nu mai zise nimic, așteptând răspunsul, și, pentru o clipă, toată lumea din încăpere – Kate, Reg Cleak, criminaliștii – își ținu răsuflarea, sperând că legătura nu se va întrerupe.

– Spune-mi că avem mobilul lui Russell, șopti Kate.

Cleak scutură din cap, fără a-și lua ochii de la ecran.

– Nu încă. Nu-l avea asupra lui când a căzut, și nimeni nu l-a văzut pe-aici.

– La naiba!

Pe ecran, femeia își trase răsuflarea, și chipul i se înăspri.

– Mișa e în Londra, zise ea, aplecându-se cât mai aproape de cameră, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret. Vine întreaga echipă. Totul e confidențial. Un fel de vizită tainică pentru a stabili un nou protocol de siguranță. O singură întrunire, apoi se întorc acasă. E planificată pentru mâine la ora unsprezece și un sfert. Îmi pare rău, dar n-am

aflat unde. Orice-ai fi spus, se pare că i-a cam speriat. Știm prea bine că ai avut dreptate și înainte în legătură cu lucrurile astea. Robbie, mi-e teamă. Implementarea actualizărilor despre care vorbeai durează mai multe luni. Șapte zile sunt insuficiente ca să ne dăm seama de unde să începem. Ești sigur că se va întâmpla atât de curând?

De dincolo de ecran, se auzi un țipăt sfâșietor. Femeia aruncă o privire în dreapta sa.

– Ce naiba a fost asta? întrebă Cleak. Crezi că e în pericol?

Urletul se auzi și mai tare. Kate se apropie mai mult de ecran.

– N-am nici cea mai vagă idee.

Femeia se ridică de pe scaun și dispăru din peisaj. Se întoarse zece secunde mai târziu, ținând în brațe un bebeluș care plângea.

– Iată și pericolul, zise Kate.

Pe ecran, femeia continuă:

– Sună-mă și spune-mi dacă ai reușit să afli ceva despre Victoria Aer. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbea prietenul tău. Mi-am întrebat toți cunoscuții și nimeni nu știa nimic. Spune-i că e timpul să învețe să vorbească, în sfârșit, corect în engleză. A trecut destul de când stă aici. Victoria Aer. Probabil că a încurcat lucrurile. Oricum, nu mai înțeleg nimic.

Copilul continua să se agite, iar femeia îl legăna blând.

– Sună-mă dacă mai afli ceva, zise ea. Să-mi spui dacă trebuie să plec. Promite-mi că o să ai grijă. Și sună-mă. Nu uita!

Ecranul se stinse.

– Ce naiba a fost asta? întrebă Cleak, încrucișându-și mâinile la sân. Tocmai am fost avertizați de Mary Poppins că urmează să aibă loc un atac?

– Nu sunt convinsă, zise Kate.

– Ei bine, ea cu siguranță e. A zis șapte zile, și părea îngrozitor de speriată.

Kate se întoarse spre tehnician.

– O poți găsi? Nu-mi pasă pe cine trebuie să calci pe bătături. Spune-mi numai dacă e posibil.

– E posibil, răspunse tehnicianul. Dar puțin probabil. Mai întâi, trebuie să aflăm care e furnizorul de cablu al lui Russell. Apoi, intervine altă problemă, pentru că trebuie să urmărim transmisia înapoi înspre sursă. Orice lasă o urmă. La fel ca Hänsel și Gretel și firimiturile lor. Dar treaba e că, dacă e cineva care nu vrea să poți da de sursă, există multe feluri de-a face ca urmele să dispară.

Kate îl chemă pe Cleak.

– Ia legătura cu părinții lui Russell și întreabă-i câte ceva despre profesia fiului lor, dacă are prietenă sau dacă se întâmplă ca ei să aibă un nepot. Dar ia-i ușor. Numai ce-au primit vestea. Și, Reg, întreabă-i la ce oră a plecat Russell de la ei după cină.

În timp ce aștepta, Kate mai răsfoi și alte hârtii de pe biroul lui Russell. Printre ele se găseau titluri precum „Democrația în Estonia", „Coduri de programare cu acces liber în cadrul Armatei" și un întreg morman dedicat clubului de fotbal Arsenal, situat în nordul Londrei. „E spion", gândi ea oarecum nebunește. „Un spion pasionat de fotbal." Dar ce fel de spion are legături cu o casnică sfioasă care tocmai a născut?

Zece minute mai târziu, Reg Cleak se întoarse în încăpere.

– Russell a părăsit casa părinților săi din Windsor la unsprezece jumate. Imediat după știrile principale din sport de pe BBC2.

– Unsprezece jumate? Kate își trecu o mână peste ceafă. Asta înseamnă că mai sunt încă trei ore de justificat. Poate a mers prin cluburi, așa cum se face sâmbăta seara, sau poate a vizitat un prieten. Oricum ar sta lucrurile, vreau să știu. Mașina lui e jos. Trimiteți plăcuțele la MVA. Cereți-le să verifice numărul în sistem și să vadă dacă găsesc vreo pistă.

MVA, adică Monitorizarea Video a Autovehiculelor, era o divizie a Poliției Metropolitane care ținea sub control miile de camere de supraveghere instalate în Londra și în zonele dimprejur. Softuri avansate scanau fluxul de imagini o dată la trei secunde, identificând numărul de înmatriculare al fiecărui automobil care trecea și păstrându-l într-o bancă de date temporară vreme de cinci zile. Căutând un anumit număr de înmatriculare pe o perioadă dată, era posibil să refaci traseul unui vehicul urmărindu-l de la o cameră la alta în timp ce se deplasa prin oraș.

– Îi voi ruga pe câțiva băieți de la sediu să se ocupe de asta, zise Cleak.

– Ai aflat ceva despre femeie?

– Nimic. Russell e burlac. Părinții nu știu să fi avut vreo prietenă.

– Trebuie s-o găsim, Reg. E prioritatea noastră.

Cleak încuviință din cap, notându-și în carnețel în tot acest timp.

– Și ce-a spus ducele de Suffolk despre ocupația fiului său? întrebă Kate.

– Pradă, răspunse Cleak. E profesor la Christ Church College din Oxford.

– Un profesor cu un pistol semiautomat în birou? Ce preda, arta tragerii la țintă?

– Istorie. Ducele mi-a spus că fiul său a absolvit cu onoruri când a studiat acolo.

– Sigur că suntem cu toții cât se poate de impresionați. Ți-a spus și ce anume a studiat?

– Oh, da. Cleak ridică pistolul și îl admiră. Rusia.

6

– Cum naiba a ajuns la Londra fără ştirea noastră? întrebă Frank Connor, noul director interimar al Diviziei, în timp ce studia fotografia lui Jonathan Ransom făcută la terminalul 4 de pe Heathrow cu exact trei ore în urmă. Ultima dată mi-aţi spus că era în tabăra aia uitată de Dumnezeu din Kenya.

– Tabăra de refugiaţi Turkana. Aşa este.

– Nu pare foarte vioi, nu-i aşa? Nu ştiu cum poate supravieţui cineva în iadul ăla. Cât a stat acolo? Cinci luni?

– A ajuns în Kenya la sfârşitul lui februarie, zise Peter Erskine, secundul lui Connor. N-a mai plecat de-atunci. În urmă cu două luni, a suferit o criză de malarie. A slăbit nouă kilograme.

– Când a fost reperat ultima dată?

– Acum o săptămână. Legătura noastră cu Salvaţi Copiii a raportat că l-a văzut în tabără.

– Salvaţi Copiii? Connor se îmbujoră de mânie. De cine ne vom folosi data viitoare? De fundaţia Make-A-Wish[1]?

---

[1] În engleză, în original, „Pune-ţi o Dorinţă" (n.tr.)

Aruncă fotografia pe dosarul lui Ransom, un maldăr gros de vreo zece centimetri. Materialul dinăuntru era vechi de opt ani, de la prima misiune a lui Ransom în Liberia. Dar Jonathan Ransom nu era în nici un fel afiliat Diviziei. Nu primise niciodată vreun salariu de la Guvernul Statelor Unite. De fapt, până acum cinci luni, n-avusese habar că lucrase în numele lui. Ransom era ceea ce profesioniștii în domeniu numeau un pion, o persoană manipulată să facă munca guvernului fără să i se aducă la cunoștință intențiile acestuia. Frank Connor avea un alt nume pentru ei: mocofani.

Oftând, Connor își dădu jos ochelarii și se ridică de la birou. Peste o lună avea să împlinească cincizeci și opt de ani și, în dimineața aceasta minunată de vară, la 4.38 fix, ora Statelor Unite, simțea apăsarea vârstei sale. Trecuseră patru luni de când fusese numit director interimar al Diviziei, însă lunile acestea se număraseră printre cele mai grele și mai frustrante din viața lui.

Divizia a fost creată înainte de atentatele din 11 septembrie, ca urmare a eșecului CIA-ului de a-i găsi și de a-i pedepsi pe cei responsabili pentru atentatele cu bombă asupra turnurilor Khobar din Arabia Saudită și asupra ambasadelor americane din Nairobi și Dar-es-Salaam și pentru alte numeroase atacuri împotriva intereselor americane din străinătate. Beligeranții din cadrul Pentagonului au fost supărați și dornici de răzbunare. Susțineau că CIA lăsase garda jos, că devenise o organizație de birocrați mulțumiți să se ascundă în spatele birourilor. În loc să dezvolte

surse în carne și oase în interiorul teritoriilor ostile, se mulțumeau să aștepte următoarele descărcări de imagini prin satelit ca să le studieze la microscop. CIA-ul nu mai avusese un spion mai de soi în nici una dintre zonele de conflict ale lumii și nu-i mai reușise nici o misiune secretă de zece ani.

Pe scurt, strângerea de informații nu mai putea fi lăsată doar în mâna agenților secreți din Langley.

Era rândul Pentagonului.

Armata Statelor Unite avea resursele și capacitatea de a trimite pe teren oameni capabili să preia ofensiva în războiul global împotriva terorii, care, în directive și în cărțile albe, apărea drept „GWOT", denumire la fel de urâtă precum flagelul pe care încerca să-l înfrângă. Cuvântul de ordine era „proactiv", iar fostului președinte îi plăcea cum sună. Divizia a fost creată în urma unei directive prezidențiale emise de Agenția de Securitate Națională. O bestie pe cât de secretă, pe atât de nedescoperit, care să nu urmeze decât ordinele sale.

Nu trecu mult și Divizia avu prima misiune reușită. Asasinarea unui general bosniac căutat pentru genocid. Uciderea unui magnat al drogurilor columbian și distrugerea rețelelor sale. Răpirea, interogarea și, mai apoi, execuția unor lideri Al-Qaeda din Irak și Pakistan. Toate au fost victorii importante de pe urma cărora reputația Diviziei a avut de câștigat. Operațiunile organizate și-au lărgit aria de acțiune. Mai mulți bani. Mai mulți agenți. Mai multă libertate de a naviga pe curenții repezi

ai lumii cenușii. Scopul lor nu mai era tactic, ci politic. Înlăturarea unui actor prost de pe scenă nu mai era îndeajuns. Se luau în considerare factori ideologici. Adoptarea democrației în Liban și declanșarea Revoluției Portocalii în Ucraina erau numai două dintre exemple. Succesul a dat însă naștere la orgoliu. Fără să se mai mulțumească doar să implementeze acțiuni politice, Divizia a început să-și facă propria politică. Termenul de „proactiv" a căpătat un nou înțeles. Se relua Legea lui Acton: puterea tinde să corupă; puterea absolută corupe absolut. Inevitabil, Divizia mersese prea departe.

În Elveția, în urmă cu șase luni, planul de instigare la război între Iran și Israel a fost zădărnicit în ultimul moment de un agent al Diviziei scăpat de sub control, și un incident internațional a fost împiedicat cu greu. În spatele ușilor închise, președintele a fost obligat să recunoască implicarea americanilor. O parte din pedeapsă a avut ca rezultat reducerea serioasă a mandatului Diviziei. Agenții au fost revocați, iar birourile – mutate din interiorul Pentagonului. Bugetul Diviziei a fost înjumătățit, și personalul – trimis la plimbare. Lovitura de grație a venit când s-a decis că, pentru organizarea viitoarelor operațiuni, era nevoie de permisiunea Congresului.

În ochii comunității de informații, Divizia fusese castrată. Se vehicula că era numai o chestiune de timp până când avea să dispară din peisaj. Între timp, Divizia avea nevoie de un director interimar. Și, de data asta, nu avea să fie ales din cadrul armatei.

Frank Connor se potrivea perfect. Nu era un soldat profesionist. De fapt, nu purtase niciodată uniforma țării sale. Singura lui experiență apropiată de trasul cu arma fusese faptul că aruncase în aer niște artificii de tipul M-80 pe 4 Iulie, pe vremea când era adolescent. Dar, fără îndoială, era un luptător. Treizeci de ani de trudă în cele mai întunecate colțuri ale birocrației din Washington îi dezvoltaseră aptitudini de supraviețuire pe care un veteran călit în luptă le-ar fi invidiat. Lucrase la Departamentul de Stat, la Finanțe și la Biroul de Management și Buget. Cunoștea secretele cele mai ascunse ale fiecărei instituții din Washington. Dar, în ultimii zece ani, fusese un chip cunoscut în interiorul Diviziei de Operațiuni Speciale a Pentagonului, făcuse parte din ea de la bun început.

Connor era tipul abătut care stătea într-un colț, cu cămașa șifonată și cu pete de sudoare sub braț, cel care lămurea totul până în cele mai mici amănunte. Când Divizia avea nevoie de un avion ca să transporte o echipă din Kazahstanul aliat spre teritoriile ostile ale Ceceniei, Connor știa că numai un Pilatus P-3 avea să se descurce și se ocupa de asta imediat. Dacă un agent din Seul cerea un pașaport fals ca să treacă în China, Connor îi putea face rost de unul în douăzeci și patru de ore. (Și puteai să fii sigur că era în regulă, adică numărul era corect înregistrat în țara sa natală, în așa fel încât să nu trezească suspiciuni.) Era nevoie să mituiești un demnitar corupt? Connor lua legătura cu vreun bancher care îi era îndatorat, lucrând într-unul dintre cele

vreo zece paradisuri fiscale de pe glob, și tranzacția se efectua imediat. Un transport de kalașnikovuri înspre forțele favorabile cauzei din Columbia? Connor memorase numărul de telefon al fiecărui dealer de arme din ambele emisfere, și probabil le știa și data de naștere. Se zicea că Frank Connor era cel care făcea lucrurile să funcționeze. Rapid. Eficient. Și, cel mai important, în secret.

Dar la fel de important pentru supraveghetorii lui de la Pentagon era ceea ce Connor nu făcea. Nu punea la cale nimic. Nu se întreba. Și nu visa. Doar aruncând o privire la obrajii lui lăsați, la pungile de sub ochi și la mersul lui deformat, îți dădeai seama că era un om devotat agenției. Exact asta voia toată lumea. Un om devotat care să facă Divizia să funcționeze până la moartea ei secretă și clandestină.

Iar Frank Connor nu s-ar fi opus. Cel puțin, nu cu voce tare. Însă Connor avea propriile idei despre viitorul rușinos al agenției, și acestea nu luau în considerare o moarte prematură. În ciuda dezastrului din Elveția, el nu-și pierduse încă încrederea. Și, contrar părerilor șefilor mai bine îmbrăcați, mai bine aranjați și mai bine informați, Frank Connor visa. Se întreba. Punea la cale ceva. În opinia lui, Divizia nu murise. Doar se odihnea. Își refăcea puterile în timp ce aștepta o șansă ca să-și recâștige gloria de altădată.

Șansa lui Frank Connor.

Zilele lui ca om devotat agenției luaseră sfârșit.

– Ai aflat informații despre conferința medicală la care se presupune că ia parte? întrebă el.

– Au făcut un site, zise Erskine. Am descărcat esențialul. Uită-te și tu!

Connor studie prima pagină.

– Asociația Internațională a Interniștilor – al XXI-lea Congres Anual. De ce este atât de importantă această conferință de reușește să-l atragă pe Ransom departe de spitalul lui de campanie atât de iubit?

– E un purtător de cuvânt de bază. E programat să susțină un discurs mâine-dimineață.

Connor găsi programul conferinței.

– Tratarea bolilor parazitare în medicina pediatrică. Cred că voi zice pas. Unde va sta?

– La hotelul Dorchester.

– Nu-i rău, comentă Connor și ridică din sprânceană în timp ce răsfoia paginile. Câți oameni avem acolo?

– În Londra? Patru, dar unul dintre ei e în concediu.

– Patru? Glumești.

Connor scutură din cap. Când venea vorba despre activitatea serviciilor de informații, Londra era capitala Europei. În urmă cu un an, Divizia se mândrise cu birouri elegante lângă Ambasada Statelor Unite, în piața Grosvenor, cu un personal de douăzeci de profesioniști cu normă întreagă și cu alți douăzeci de oameni angajați cu contract și disponibili la cerere.

– Adu-l pe nenorocitul ăla din concediu chiar acum. Pregătește o rotație o dată la douăsprezece ore la hotelul lui Ransom. Câte doi agenți deodată. Îi vreau la fața locului, să dea raportul din oră în oră. Și vezi cum poți strânge mai mulți oameni. Ia legătura

cu Berlinul sau cu cei din Milano. Sigur mai au ei pe cineva.

– Am înțeles.

Peter Erskine avea treizeci de ani, era palid și slab, cu părul negru aranjat cu un pumn de gel și cu ochi albaștri și ageri cărora nu le scăpa nici o mișcare. Făcea parte din a treia generație de agenți secreți. Academia Deerfield, Universitatea Yale, bursier în Programul Fulbright și, pe deasupra, membru al societății secrete Skull and Bones. Bunicul său lucrase cu Allen Dulles în Elveția în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar tatăl său fusese directorul adjunct de operațiuni al lui George H.W. Bush când „Patruzeci și unu"[1] ocupase scaunul de director la Langley, la mijlocul anilor '70. Erskine era mănușa de catifea care se mula perfect pe pumnul de fier al lui Connor. El reprezenta poleiala de oficialitate necesară ca să-i asigure pe membrii Congresului interesați de activitatea Diviziei că puteau să aibă încredere în ea.

Connor aruncă hârtiile pe birou.

– Deci bate atâta drum din cele mai adânci și întunecate locuri ale Africii doar ca să țină un discurs despre paraziții tropicali în fața unor doctori bogați. Nu prea-mi vine să cred. Sigur știe că îl urmărim. Ea trebuie să-l fi avertizat. De ce s-ar compromite? E acolo dintr-un alt motiv.

– I-am întrebat pe organizatorii conferinței, zise Erskine. Ransom a fost invitat în urmă cu trei

[1] George H.W. Bush a fost al patruzeci și unulea președinte al SUA (n.red.)

luni. Ei suportă cheltuielile pentru biletul de avion și pentru hotel.

– Nu, zise Connor, încrucișându-și mâinile peste pieptul larg și privindu-l pe adjunctul său. E vorba despre ea.

Nu era nevoie să fie menționat vreun nume. „Ea" era Emma Ransom.

Connor se duse la fereastră. Birourile Diviziei fuseseră mutate într-o clădire obișnuită din Tysons Corner, un complex dintr-o suburbie rezidențială aflată la douăzeci și cinci de kilometri sud-est de Washington. Împărțea clădirea cu Fiscul și cu Biroul Internațional de Măsuri și Greutăți. De la etajul doi, de unde se afla el, se uita la o zonă de asfalt distrus și la un atelier auto. Nu era tocmai celebrul bazin cu apă de la Monumentul lui Lincoln.

– De la ea a pornit, Pete. N-a fost ideea lui să meargă la o conferință pretențioasă în Londra. Urăște astfel de lucruri. Emma a pus la cale totul.

– Cu tot respectul, domnule, o înțeleg că-și dorește să-și vadă soțul, dar de ce ar alege Londra? E cel mai supravegheat oraș de pe pământ. Au peste cincizeci de mii de camere de supraveghere dispuse în jurul orașului, iar astea sunt doar ale guvernului. Omul de rând e fotografiat de cincizeci de ori doar când traversează Oxford Street. E ca și cum ai intra într-un acvariu de rechini când îți curge sânge din nas.

– Pare exact stilul ei, zise Connor.

Emma Ransom fusese cea care periclitase operațiunea din Elveția și trăsese în jos Divizia. Era prima pe lista de VIP-uri a lui Connor. Nici Divizia

şi nici Frank Connor nu aveau cum să facă progrese până când nu se ocupau de ea.

– Dar telefonul lui Ransom? întrebă el.

– Mobilul? Numărul pe care-l avem în dosar e înregistrat în reţeaua Vodafone.

Vodafone era cea mai mare companie de telefoane mobile din Europa.

– Ştim pe cineva de la biroul lor din Londra?

– Acum nu mai avem pe nimeni acolo.

Connor de-abia reuşi să-şi reţină o înjurătură. Era irlandez şi catolic, şi încă se ducea la liturghie de două ori pe săptămână. Chiar dacă nu mai credea, se mai ruga şi acum cu fervoarea unui proaspăt convertit. Era genul de om care căuta să se asigure că, indiferent de cum ar fi stat lucrurile, avea să iasă bine din orice situaţie.

– Când se întoarce Ransom?

– În trei zile.

– Trei zile? Deci îşi ia o zi liberă.

– Teoretic da, dar...

– Dar nimic. L-a contactat. Vrea să-l întâlnească.

– Dar de ce? insistă Erskine. N-ar risca niciodată să se vadă cu el. Nu acolo. Nu acum. Nu după ce s-a întâmplat în Italia în aprilie. E conştientă că suntem la curent cu venirea soţului ei în ţară. E mai bună de-atât.

– Poate da, poate nu.

Connor îşi puse coatele pe masă şi îşi leagănă bărbia cărnoasă între mâini. Ochii lui căprui congestionaţi priveau fix afară pe fereastră, şi, când vorbea, aveai senzaţia că se adresa chiar lui însuşi, ca şi cum ar uita că Erskine se afla

în încăpere. Își punea la punct planul pentru misiunea viitoare.

– La Roma, am avut șansa s-o eliminăm. Am pregătit momeala, am atras-o în cursă, apoi am ratat. Acum, prin bunăvoința Domnului, ni s-a mai oferit o șansă. E în Londra. A venit să-și vadă soțul. Știu sigur. Și, de data asta, vom pune mâna pe ea.

Connor dădu două telefoane înainte să plece. Primul a fost către birourile de la primul etaj al Pentagonului, care nu-și încetau niciodată activitatea, cunoscute drept Agenția pentru Logistica Apărării Naționale.

– Am nevoie de un avion.

– Îmi pare rău, Frank. Nu se poate. Nu mai ești pe lista noastră.

– Dă-o încolo de listă! Asta e neoficial. Connor își puse receptorul sub bărbie în timp ce căuta prin sertar după un pașaport. Canada. Australia. Belgia. Luă un pașaport de Namibia cu numele de Standish și verifică dacă totul era în regulă cu vizele. Deci?

– E vorba despre ea?

– Doar dus, la Londra, continuă Connor ca și cum n-ar fi auzit întrebarea. Cred că aveți un Lear liber pentru ministru. Nu va pleca niciunde azi. Saudiții vor face presiuni pentru o întâlnire de urgență în dimineața asta. Vor avioanele alea de luptă cu orice preț.

– De unde naiba ai știut...?

– Să fie gata alimentat și pregătit într-o oră.

– Frank, nu-mi ușurezi munca.

Connor se opri din ce făcea și se ridică dintr-odată, cu spatele drept.

– Nu mă face să pomenesc despre asta, zise el cu aceeași voce calmă. Datoriile sunt atât de stânjenitoare.

La ambele capete ale firului, se lăsă o tăcere de zece secunde.

– Nu-ți pot da avionul directorului, dar pe aeroportul Dulles e un Citation al cărui echipaj e gata de decolare. Singura chestie e că, fiind de la compania FlightAware, e pe lista de urmărire a FAA[1]. Vei fi pe radar. E vreo problemă?

Connor se gândi câteva momente.

– Nu, zise el, lăsând la o parte pașaportul de Namibia și luând unul american, singurul pe care era scris numele său real. Nici o problemă.

– Ah, și Frank...

– Da?

– Pot să-ți aduc o stewardesă.

– Nu e nevoie, zise Connor, trăgându-și haina pe el. Voi călători singur.

Al doilea telefon a fost către o linie telefonică sigură, la un număr privat din Anglia. Prefix 207, pentru centrul Londrei.

– Eu sunt, zise el când persoana de la celălalt capăt al firului răspunse.

– Salutare, Frank. Încă mai dai preavize?

– Deocamdată, am terminat cu asta. De fapt, te-am sunat ca să-ți ofer posibilitatea de-a te întoarce... dacă ești interesat.

---

[1] Federal Aviation Administration (Autoritatea Aviației Civile din SUA) (n.red.)

– Știi că sunt.

– Ai planuri pentru seara asta?

– Nimic ce nu pot contramanda.

– Bine. Aș vrea să iei parte la o reuniune. Hotelul Dorchester. Ora 18.00. E organizată pentru niște doctori, așa că te vei integra perfect. Ascultă.

7

Era după-amiaza târziu. În apartamentul său de la hotelul Dorchester, Jonathan Ransom se uita peste programul pe care îl primise când se cazase. Recepția avea să înceapă la ora 18.00. „Ținuta obligatorie." Era și un bilețel scris de mână: „Doctore Ransom, aștept cu nerăbdare să vă întâlnesc ca să discutăm despre discursul dumneavoastră. Colin Blackburn". Blackburn era președintele Asociației Internaționale a Interniștilor, iar Jonathan venise ca urmare a invitației acestuia.

Jonathan făcu un duș și se bărbieri. Baia avea o arcadă din marmură de Carrera, cu oglinzi impunătoare și cu obiecte de toaletă încântătoare aranjate pe polițe. Nu ieși de-acolo prea repede.

Își puse o pereche de pantaloni gri din bumbac, o cămașă albă și un sacou albastru nesifonabil. Fără tragere de inimă, își puse și o cravată și chiar își dădu interesul, preț de câteva secunde, ca să-și facă un nod ca la carte. „Rezultatul e mai bun decât mă așteptam", gândi amuzat, în timp ce-l privea pe străinul din oglindă. Lumea chiar l-ar fi putut lua drept doctor.

O plăcuță de pe hol arăta că recepția se ținea în Sala Ateneului. O săgeată indica direcția. De partea cealaltă a sălii, o femeie așezată la o masă înmâna ecusoane cu numele fiecăruia. Erau aranjate alfabetic, dar Jonathan nu reuși să și-l găsească. Îi spuse femeii despre această problemă și îi dădu numele.

– Unul dintre conferențiarii noștri, se entuziasmă femeia. Pe al dumneavoastră îl ținem într-un loc deosebit. Mă întorc imediat.

Un bărbat deșirat, cu părul grizonant și cârlionțat, se așeză lângă Jonathan.

– Când te gândești că sunt atâția oameni cu tot felul de diplome pe-aici, ai crede că ar trebui să existe un pic mai multă organizare.

– De obicei, e exact invers, replică Jonathan. Ceva de genul copilului cu prea multe moașe.

– Vă numiți Ransom? întrebă străinul.

– Ne cunoaștem? întrebă Jonathan precaut.

– Nu, dar v-am recunoscut din program.

Bărbatul scoase o broșură din haină și o deschise la pagina din mijloc. Jonathan își studie fotografia. Fusese făcută cu patru ani în urmă pentru pașaport, în aeroportul din Amsterdam. Se întreba cum făcuseră rost de ea. Nu-și amintea să le-o fi trimis el.

– Mă numesc Blackburn, zise bărbatul mai în vârstă.

– Doctore Blackburn. Mă bucur să vă cunosc.

Dădură mâna.

– Ați călătorit bine?

Blackburn avea aproape șaizeci de ani, ochi negri și fermi și un stil direct. Jonathan îl plăcu imediat.

– Am ajuns mai devreme, dacă vă vine să credeți, zise Jonathan. În zilele noastre, e mai mult decât ți-ai putea dori.

– Cei de la hotel au grijă de dumneavoastră?

– E prea mult, pe cuvânt. Nu era nevoie să cheltuiți atât. Numai baia...

– Ca un lupanar. Între noi fie vorba, soției mele i se potrivește de minune. Mă tem că n-ați rezista mult la mine acasă.

Chiar atunci, femeia se întoarse cu ecusonul lui Jonathan și i-l prinse de sacou. În timp ce toate celelalte ecusoane erau scrise pe o hârtie de șapte pe doisprezece centimetri și erau acoperite de un plastic transparent, al lui părea considerabil mai mare și era prins cu o panglică albastră.

– Trebuie să-l purtați tot timpul, îl instrui femeia. Unii dintre membrii noștri nu le prea au cu numele.

– Mulțumesc.

Jonathan aruncă o privire îngrozită spre pieptul său. Arăta ca un porc medaliat la târgul comunal. Se întoarse să vorbească cu Blackburn, dar bătrânul dispăruse în mulțime.

Încăperea începea să se aglomereze. Jonathan observă că, printre medicii prezenți, numărul femeilor și al bărbaților era egal, aproape fiecare fiind însoțit de consort sau de consoartă. Toți erau îmbrăcați la patru ace: femeile purtau rochii de seară, iar bărbații, costume de culoare închisă. Merse la bar și-și comandă o Stella.

– Mulțumesc, n-am nevoie de pahar, zise el.

Berea era rece ca gheața, exact așa cum îi plăcea, și dădu pe gât jumătate de sticlă. O picătură

îi alunecă pe lângă colțul gurii, și o șterse cu mâneca.

– Există și șervețele, se auzi un glas gutural, cu accent britanic din spatele său.

– Îmi cer scuze, eu... Jonathan se răsuci și se trezi față în față cu un bărbat rotofei, cu înfățișare plăcută, păr creț de culoare castanie și ochi de-un albastru jucăuș. Jamie. Ce surpriză!

– Dacă o să vrei vreodată să mi te alături pe Harley Street, va trebui să te mai șlefuim puțin, zise Jamie Meadows. Pacienților mei le plac chirurgii dichisiți. Sacou alb, pantofi lustruiți. Dumnezeule, să nu-mi zici că ești încălțat cu bocanci.

Jonathan îl cuprinse pe Meadows în brațe, strângându-l cu putere. Cei doi studiaseră împreună la Oxford, fiind amândoi beneficiari ai unei burse în chirurgia reparatorie, și, timp de un an, împărțiseră un apartament pe High Street.

– Ce cauți aici? întrebă Jonathan.

– Chiar crezi că aș fi ratat ocazia să arunc cu roșii în vechiul meu coleg de cameră? replică Meadows în timp ce scotea din buzunar broșura conferinței, lovind-o scurt de podul palmei. Educația continuă. Conferința ta o să-mi asigure două ore de reputație. Țin să te pun în gardă, mi-am pregătit câteva întrebări interesante care o să te pună, cu siguranță, în dificultate în fața tuturor.

Jonathan zâmbi. Jamie era neschimbat.

– Cum îți mai merge?

– Una peste alta, nu mă plâng, zise Meadows. Sunt la un cabinet privat de șase ani. Mă ocup de latura cosmetică. Sâni, fese și sprâncene. Numai de-ar avea ziua mai multe ore! Am o sală de operații în birou.

– Cum a rămas cu Serviciul Național de Sănătate? Credeam că ai fost trimis în zona aia sălbatică din Țara Galilor pentru a fi medic de intervenție rapidă în caz de urgențe.

– Nu în Țara Galilor, în Cornwall, spuse Meadows pe un ton ofensat. N-a durat nici șase luni. Guvernul e îngrozitor. N-ar scoate banii nici pentru un rinichi, ce să mai zic de o pereche nouă de țâțe? Ce-i rămâne de făcut unui om cu ambiții? Puse o mână pe umărul lui Jonathan și îl trase mai aproape. N-am glumit când am pomenit despre slujbă. E destul loc în cabinetul meu, dacă te decizi să schimbi tabăra. Programul e încărcat, dar câștigi bani frumoși. Chiar mai mult de-atât. Eu și Pru tocmai ne-am cumpărat o cocioabă în Saint-Tropez.

– Nu știam că există cocioabe în Saint Tropez.

– Nici nu există. Te curăță de un milion de lire și îți spun că e vilă.

Cei doi rămaseră privindu-se reciproc, încercând să-și dea seama de schimbările aduse de trecerea anilor. Cu pantalonii și sacoul lui uzate, Jonathan se simți ponosit și, poate pentru prima dată, puțin nesigur pe sine, așa cum părea acum alături de Meadows, acesta purtând haine de la cei mai buni croitori de pe Savile Row și pantofi într-atât de lustruiți, încât Jonathan chiar putea să se oglindească în ei.

– Iisuse, ce te mai uram, zise Meadows. Erai mai bun decât noi toți laolaltă și, pe deasupra, mai erai și yankeu. Și ceea ce pune capac la toate e faptul că tu încă faci ceea ce ne angajaserăm cu toții să facem. Zi-mi sincer, îți place?

– Îmi place, răspunse Jonathan din cap.

– Chiar te cred. Meadows zâmbi, dar era un surâs melancolic. Şi tot burlac eşti? întrebă el, înseninându-se. Să nu-mi zici că nu te-ai însurat niciodată. La Oxford erai ca un călugăr. Trăiai în spital de dimineaţa până noaptea.

– Nu, m-am însurat, spuse Jonathan. De fapt, am cunoscut-o chiar la câteva luni după absolvire.

– A rămas în Kenya?

Jonathan răspunse repede, mirându-se de cât de duplicitar putea să fie.

– Nu, îşi vizitează nişte prieteni. Cred că e singurul om de pe lumea asta care urăşte chestiile astea mai mult decât mine. Zâmbi strengăreşte ca să facă minciuna mai credibilă. Dar tu, ai copii?

– Trei fete. Una are opt ani, alta cinci, iar cea mai mică e încă în scutece. Sunt lumina ochilor mei. Deodată, Meadows se ridică pe vârfuri şi îşi flutură mâna înspre celălalt capăt al camerei. Uite-o. Prudence. N-ai cunoscut-o la Oxford? Era studentă la St. Hilda, chimie principal, muncea la Butlers pe High Street. Pru, vino aici!

Jonathan zări o femeie suplă, cu părul închis la culoare, care le făcu cu mâna şi începu să-şi croiască drum înspre ei.

– Pru, el e Jonathan, spuse Meadows, întâmpinându-şi soţia cu un sărut. Spune-i că şi el arată la fel de gras şi de ieşit din formă ca mine. Nu te sfii. Nu trebuie să-l menajezi. Nu te lăsa înşelată de aparenţe, nu-i aşa sensibil precum pare.

– Arăţi minunat, îi spuse Prudence Meadows în timp ce-i strângea mâna. Jamie aştepta cu nerăbdare să vă reîntâlniţi.

– De fapt, a fost o chestie de ultim moment, zise Meadows. Pru e cea care a dat peste numele tău în broşură.

– Mincinosule! exclamă Prudence. Ne-am înscris acum câteva luni. Aşteptam de-o veşnicie ocazia asta.

– Serios? A, da, ai dreptate. Meadows îşi lăsă umerii să cadă, ca şi cum ar fi fost deconspirat. M-a dat de gol, dar nu voiam să ţi se urce la cap. Se întoarse înspre soţia sa. Ascultă, Pru, încerc să-l conving pe Jonathan să-şi vândă talentul celui care dă mai mult, adică *moi*.

– Lucrezi alături de Jamie? o întrebă Jonathan pe Prudence Meadows.

– Eu? Dumnezeule, nu! Dar pe-aproape. Sunt în industria farmaceutică.

– E cel mai mare reprezentat de vânzări din Marea Britanie, se umflă în pene Meadows. Scoate pe piaţă suficient de mult Prozac cât să sedeze întreaga naţiune. Câştigă mai mult decât mine.

– N-aş zice, protestă Prudence. Dar, serios, Jonathan, chiar ar trebui să vezi cabinetul lui Jamie. E cel mai bun medic de pe Harley Street.

– Aşa, aşa, nu te opri, interveni Meadows.

– Mai tacă-ţi gura, spuse Prudence, arzându-i soţului un cot în coaste. Îşi îndreptă iar atenţia asupra lui Jonathan. Nu se ocupă doar de chirurgie estetică. Jamie are şi destule intervenţii reparatorii. Din câte-am înţeles, asta e specialitatea ta.

– Atunci când apuc să fac asta, zise Jonathan. În majoritatea cazurilor, ne lipseşte echipamentul necesar. Dar vă sunt recunoscător pentru invitaţia de-a vizita cabinetul. Stau doar trei zile, însă, dacă am timp, mi-ar plăcea să vin.

Jonathan o măsură din priviri pe Prudence Meadows. Era frumoasă fără să epateze, cu ochi căprui și înguști, iar forma buzelor trăda o umbră vagă de amărăciune. Își sondă memoria încercând să-și dea seama dacă o zărise în toți anii aceia cât fusese la Oxford, dar fără rezultat. Era convins că nu se mai întâlniseră niciodată.

– Mă scuzați acum. Trebuie să fug, spuse el, gesticulând în direcția opusă. Vreau să-l găsesc pe tipul care m-a invitat. Poate ne întâlnim mâine-seară?

– La cină. La noi acasă, zise Jamie Meadows. Nu accept un refuz. Notting Hill. Numărul îl găsești în carte. Se repezi brusc spre Jonathan, și, când îi strânse mâna, ochii îi erau umezi. Mă bucur că te-am văzut. A trecut atâta timp. Nu-mi vine să cred.

– Și eu, Jamie, răspunse Jonathan, mișcat de scena plină de emoție.

– Rămâne pe mâine, zise Meadows, venindu-și în fire. Abia aștept s-aud marele discurs. Îți dau detaliile despre cină atunci. Noroc!

– Da, baftă cu discursul, zise Prudence, zâmbind cu căldură.

Jonathan se duse înapoi la bar și mai comandă o bere. Încăperea era plină ochi. Tonul conversațiilor se transformă dintr-unul vioi într-unul gălăgios. Nu era nici un doctor cumpătat printre ei. Se uită prin mulțime după doctorul Blackburn, dar, cum nu-l văzu, ieși pe coridor și se îndreptă spre toaletă. Era timpul să meargă să-și ia și ceva de mâncare. Nimeni nu putea să spună că nu făcuse act de prezență.

Ușa toaletei se deschise. În clipa următoare, îl zări pe Blackburn în oglindă, foarte agitat.

– Haide, zise el. Urmează-mă!

– Poftim?

Blackburn arătă spre ușă.

– Trebuie să plecăm înainte să ajungă ei aici. Să ne grăbim!

Jonathan nu se clinti.

– Care ei?

– Știi tu. Blackburn ieși din toaletă. Încurcat, Jonathan îl urmă. Bărbatul o luă înainte de-a lungul coridorului, coti pe după colț, apoi deschise ușa unei săli de conferințe. Ce mai așteptați?

Jonathan intră în grabă.

– Ce se întâmplă? îl întrebă pe Blackburn după ce acesta închise ușa în urma lor. Cum adică înainte să ajungă ei aici?

– N-avem vreme de întrebări. Fă cum îți spun. Poți pleca pe fereastră. Nu e blocată. Du-te la stația Green Park și ia metroul spre Marylebone. Va trebui să schimbi linia la Piccadilly. Mi s-a spus că te descurci prin Londra.

– Mai mult sau mai puțin.

– Bine, atunci. Coboară la Marylebone și ia-o la vest pe Edgware Road. Caută numărul șaizeci și unu. E un bloc cu două etaje. O ușă neagră cu numere aurii. Vei vedea câteva nume și interfoane. Nu le lua în seamă. Ușa va fi deschisă. Du-te la etajul doi. Camera 2C.

Blackburn scoase un breloc cu o cheie agățată de el.

– Despre ce naiba vorbești? îl întrebă Jonathan, luând cheia.

– Așteaptă înăuntru până când primești un telefon, îl instrui Blackburn, mai calm acum, văzând că Jonathan îl asculta cu atenție. Vei primi și alte

instrucțiuni după ce ne asigurăm că n-ai fost urmărit.

– Urmărit?

– Doi dintre ei au stat cu ochii pe tine la petrecere.

– Cine-s cei doi? N-am văzut pe nimeni.

Blackburn îi aruncă o privire care-i sugera că nu era prea surprins.

– Du-te! E cineva care vrea să te vadă. Și îmi imaginez că și tu îți dorești s-o vezi.

Inima lui Jonathan începu să bată cu putere. „E aici. E în Londra."

Blackburn se îndreptă către ușă.

– Trebuie să te grăbești, zise el.

8

Aflat în fața unei pajiști largi, acoperite cu iarbă sălbatică și mărginite de apele binefăcătoare ale râului Isis, cunoscută sub numele de Meadow, Christ Church College de la Oxford este simbolul învățământului superior britanic. Colegiul fusese înființat în 1524 de cardinalul Thomas Wolsey, care expropriase terenul de la un grup de călugări îndărătnici. Henric al VIII-lea își apropriase terenul de la Wolsey și transformase biserica mănăstirii în catedrala diocezei Oxford. Astfel, Christ Church devenise singurul colegiu de la Oxford care funcționa ca biserică și ca instituție de învățământ superior. Dar astfel de date istorice se găsesc doar în ghidurile turistice. Singurul lucru pe care oamenii, printre ei numărându-se și Kate Ford, îl mai știu astăzi despre Christ Church College e că sala principală a colegiului fusese folosită ca platou de filmare pentru sala de mese a școlii Hogwart din *Harry Potter*. Era impresionată.

Kate își strecură capul în cabina întunecată a portarului și își anunță sosirea:

– Îl caut pe Anthony Dodd.

– Etajul doi. Prima uşă pe dreapta.

Începu să urce scara de lemn. Era aproape şase seara, şi se simţea deja obosită până în măduva oaselor. I se trăgea de la casetele video. Stătuse toată ziua în biroul de control al clădirii One Park şi urmărise înregistrările de la camerele de supraveghere în speranţa că avea să-l zărească pe ucigaşul lui Robert Russell. Nimeni însă – nici ea, nici Reg Cleak, nici vreunul dintre portarii care lucraseră în ziua precedentă – nu reuşi să identifice vreo persoană necunoscută care să fi intrat în clădire sau care – *şi asta era chestiunea crucială* – să treacă prin dreptul uşii de la apartamentul lui Russell de la etajul cinci. Pierduse opt ore fără să găsească măcar un indiciu.

La ora patru, primise un telefon de la legist care îi confirma faptul că lui Russell îi fusese fracturat craniul înainte de cădere. Conform opiniei legistului, fusese folosit un obiect contondent, ceva precum un ciocan cu cap rotund. Şi, deşi nu putea spune dacă lovitura îi fusese fatală lui Russell, putea să afirme fără ezitare că individul rămăsese inconştient în urma acesteia. Datele veneau să-i confirme bănuiala că, în momentul în care căzuse de la balcon, Russell era deja mort, sau cel puţin incapabil să se apere, întărindu-i convingerea că agresorul îl aşteptase în apartament. Rămânea, totuşi, o întrebare: Cum naiba reuşise să intre?

Ajunsă la etajul al doilea, Kate înaintă pe un coridor întunecos. Prima uşă de pe dreapta era întredeschisă. Într-un birou înghesuit, inundat de lumina soarelui, un tânăr zdravăn, îmbrăcat în echipament de rugby, stătea aplecat peste un birou,

răscolind printr-un teanc de hârtii. Kate își strecură capul înăuntru.

– Aici e biroul profesorului Dodd?

– Aici, răspunse studentul fără să-și ridice privirea.

– Profesorul e prin zonă?

– Este, este. Tânărul lăsă hârtiile din mână și se ridică. Era mai înalt decât se așteptase Kate. Avea aproape un metru nouăzeci și cinci și era un bărbat chipeș. Obrajii îi erau îmbujorați, iar sub coama castanie și răvășită se vedeau sprâncenele încărcate de broboane de sudoare. Picioarele erau însă cele care îi atrăseseră atenția lui Kate. Avea coapse zdravene ca niște trunchiuri de copaci, cu musculatură puternică.

– Unde e?

– Chiar în fața dumneavoastră. Dodd o salută din cap și îi întinse mâna. Nu trebuie să vă simțiți prost. Sunt obișnuit să mi se întâmple asta. Săptămâna viitoare împlinesc patruzeci de ani și, mă rog să-mi apară și mie un fir de păr alb.

– Sunteți norocos, spuse Kate. Eu mi le smulg încă de la treizeci de ani. Sunt detectivul Ford, inspector-șef.

– Mi-am dat seama. Dodd își luă mingea de rugby de pe un scaun, făcându-i semn lui Kate să se așeze. Pot să vă ofer ceva? Apă, o bere, un suc?

– Puțină apă, vă mulțumesc.

Dodd luă un telefon mobil și își chemă rapid asistentul.

– Iertați-mi costumația, zise el apoi. Vin de la antrenament. Nu mai e mult până începe sezonul. Deși sunt antrenor, vreau să-mi păstrez condiția

fizică. Își căută o poziție comodă, sprijinindu-se de birou. În fine, să vorbim despre Robert.

– L-ați cunoscut bine?

– I-am fost îndrumător, zise Dodd. I-am coordonat lucrarea de doctorat. Timp de trei ani, ne întâlneam de două ori pe săptămână. Apoi am păstrat legătura. Pot să spun că-l cunoșteam suficient de bine cât să știu că nu s-ar fi sinucis. Din câte am înțeles, nici dumneavoastră nu prea credeți asta.

Chiar în acel moment, ceasul din Tom Tower bătu ora șase. Dodd își aruncă privirea spre fereastră, și amândoi așteptară ca bătăile din turnul cu ceas să înceteze. În timp ce ultimul sunet de clopot se stingea, își aținti din nou privirea asupra ei.

– Nu, domnule profesor Dodd, zise Kate, nici noi nu credem asta.

– Spune-mi Tony. Cu ce vă pot fi de folos?

– Aș vrea să strâng ceva mai multe date despre lordul Russell.

– Ce vrei să știi?

– Totul, spuse Kate. E OK dacă-mi iau notițe?

Dodd încuviință printr-un gest al mâinii. Kate își scoase carnețelul și pixul din sacou. Nu umbla cu poșetă. Doar femeiuștile purtau poșete, iar ea nu se număra printre ele. Ținea asupra sa toate obiectele de care avea nevoie – insigna, actele, telefonul, portofelul și arma.

– Robbie s-a înscris în '96, începu Dodd să povestească. Venea de la Colegiul Eton. Dar era

altfel decât ceilalți. Era un tip umil, nu arogant. Și suficient de inteligent cât să-și dea seama că nu știa tot. Nu ți-e dat adesea să vezi oameni ca el, nu printre cei care provin din astfel de familii. Familia Russell e cam tot atât de veche precum *Doomsday Book*[1]. Au luptat alături de William Cuceritorul la Hastings. Dar Robbie nu punea preț pe toate astea. Era genul de om care trăia în prezent. S-a pus cu burta pe carte încă din prima zi. Avea o minte remarcabilă.

– În ce fel?

– Vedea dincolo de fapte. Avea o memorie de invidiat. Dodd își lovi tâmpla cu arătătorul. Avea o întreagă enciclopedie aici sus. A mers însă cu un pas mai departe. El întrezărea tipare acolo unde muritorii de rând vedeau doar jocuri de umbre. A identificat tendințe cu mult înainte ca ele să devină altceva decât evenimente aleatorii. Putea să intuiască intenții. S-a aventurat chiar să facă predicții. Și n-a greșit nici măcar o dată.

Kate încuviință politicos din cap. *Tipare. Tendințe. Intenții.* Tot acest limbaj o depășea. Simplă flecăreală, așa îl percepea. Era o fetișcană simplă care se bucura de cartofii prăjiți cu maioneză și de-o halbă de Guiness călduță.

– Mai precis, ce studia Russell?

– Istoria Rusiei în secolul XX. În special perioada postbelică. Lucrarea lui se intitula „Cazul unui nou stat autoritar: despotul binevoitor sau țarul totalitar?" Nu era foarte optimist în privința evoluției

[1] Recensământ al terenurilor și animalelor din cea mai mare parte a Angliei și o parte din Țara Galilor, realizat în 1086 la comanda regelui William I (n.red.)

actuale a Rusiei. Studia și limba rusă, dar cu un alt îndrumător. A locuit o vreme în Moscova, lucrând pentru o bancă. La întoarcere, a primit aici un post de cadru didactic.

– Asta preda? Istoria Rusiei?

– La început, da.

– Iar apoi?

Dodd se ridică brusc și începu să măsoare biroul cu pasul, învârtind mingea de rugby în mâini.

– Sincer să fiu, nu știu cu ce se ocupa în ultima vreme.

– Dar credeam că ați rămas prieteni.

– Așa e. Nu-mi vine încă să cred că s-a dus.

– Vă întâlneați în mod regulat?

– Nu și în ultimul an.

– Poți să-ți amintești când l-ai văzut ultima dată?

– În urmă cu o lună, poate trei săptămâni.

– Ți s-a părut că ar fi cumva abătut?

– N-aș putea spune. Dodd se întoarse spre ea, cu ochii umezi și scăpărând de mânie. Trase aer în piept, și furia i se risipi. Nu mai eram apropiați. Rob era preocupat de proiectele lui, eu de ale mele. Eu sunt genul care se atașează de trecut. El avea ochii ațintiți spre viitor. Nu discutam despre munca noastră.

– Ce poți să-mi spui despre studenții lui?

– Nu avea studenți. Nu *mai* avea. Și-a încetat activitatea de îndrumător în urmă cu un an.

– Și-atunci care era poziția lui în universitate?

Dodd se opri din mers și lăsă mingea din mâini.

– Vrei să spui că nu știi? întrebă el, devenind subit prevăzător, pierzându-și stăpânirea de sine. Nu ei te-au trimis aici?

– Care ei? întrebă Kate.

– Credeam că ai primit aprobare pentru asta. Adică, voi ăștia nu vorbiți între voi?

– Nu cred că înțeleg la ce te referi.

Dodd se apropie de Kate și, când vorbi, glasul îi era aproape stins și grav:

– Ascultă-mă, inspectore-șef Ford, iată cum stau lucrurile. Munca pe care o desfășura Robbie nu era deschisă accesului public. Credeam că știi asta.

– Se ocupa cu ceva ce i-ar fi putut pune viața în pericol?

– Mă pui într-o poziție dificilă.

– Chiar așa?

Dodd nu răspunse. Rămase cu privirea ațintită asupra ei, scuturând din cap. De aproape, putea să-i vadă ridurile care se întindeau pornind de la colțurile ochilor. Acum nu i se mai părea greu de crezut că avea patruzeci de ani.

– Ai fi surprins dacă ți-aș spune că avem dovezi care confirmă faptul că lordul Russell a fost ucis? întrebă ea.

Dodd se întoarse și se apropie de fereastră.

– Robbie știa în ce se băga.

– Și în ce se băga?

– În joc.

– Care joc?

– Există un singur joc, nu-i așa? Dodd o privi peste umăr. Dacă te rog, ai putea să mă lași acum? Ajunși în punctul ăsta, nu te mai pot ajuta.

– Nu pot să-l găsesc pe ucigașul lui Robert Russell dacă nu știu de ce și-ar dori cineva să-l

vadă mort. Kate se opri și, precaută, căută să-i întâlnească privirea. La urma urmei, îți era... *student*. Cred că și-ar fi dorit să ne ajuți să-l găsim pe cel care i-a luat viața.

Dodd cumpăni pentru o clipă cele spuse, apoi își feri privirea.

– Alfred Street numărul 5, spuse el. O să-i găsești acolo. Dar nu te aștepta să stea de vorbă cu tine. Sunt genul de oameni secretoși. E specificul meseriei lor.

– Dar cine sunt ei? Despre ce fel de meserie este vorba?

– OA. Oxford Analytica.

Kate pronunță de câteva ori numele în gând, convingându-se că nu-l mai auzise.

– Cu ce se ocupă?

– Cu ceea ce Robbie știa să facă cel mai bine. Dodd își întoarse privirea de la ea, îndreptând-o spre fereastra deschisă și înspre Tom Tower, cu profilul său amenințător. Ei prevăd viitorul.

9

Emma este în Londra.

Jonathan sări pe fereastră şi ateriză pe trotuar cu o zdruncinătură uşoară. Ea era aici. Venise să-l vadă. Îşi continuă drumul pe Park Lane, apoi coti la stânga pe Piccadilly. Trotuarul mişuna de pietoni, turişti şi localnici deopotrivă, cu toţii părând la fel de grăbiţi ca el. „Mai încet", îşi zise. „Te urmăresc." Dar cine? Unde?

După spusele lui Blackburn, doi dintre ei nu-l pierduseră din ochi în timpul recepţiei, dar era greu să-ţi imaginezi că ar putea cineva să-l urmărească printr-o asemenea mulţime. Îşi reglă pasul, începând să meargă vioi şi croindu-şi drum printre oameni. Se uita peste umăr de fiecare dată. Dacă erau acolo, el nu-i văzuse.

Drept în faţă, zări semnul pentru staţia de metrou Green Park. Coborî repede scările şi cumpără un bilet pentru întreaga zi, ceea ce-i permitea să circule necondiţionat cu metroul timp de douăzeci şi patru de ore. Alerga din nou, însă de data aceasta nu-i mai păsa dacă-l vedea cineva. Nu voia să scape următorul metrou. Urmă semnele prin tunelurile

placate cu teracotă albă până când ajunse la linia Bakerloo – direcția nord.

O adiere de vânt, un vuiet crescând, și metroul se apropie cu repeziciune de peron. Urcă în ultimul vagon și rămase lângă ușă, transpirând, deși aerul condiționat era chiar puternic. Cronometră călătoria după bătăile inimii sale. „De ce nu mă simt fericit?" se întrebă în timp ce metroul ieșea din stație. Trecuseră șase luni de când n-o mai văzuse pe Emma. În mod normal, ar fi trebuit să fie încântat. În definitiv, ea îi spusese că avea să-l contacteze la momentul potrivit, și numai atunci. Dar, mai mult decât orice, era înspăimântat. Ce căuta în Londra în același timp cu el? De ce se expunea dacă știa că el era urmărit? Și atunci, își dădu seama că nu se temea pentru el, ci pentru ea.

La Piccadilly schimbă linia. Nu așteptă mult metroul. După cum fusese instruit, coborî la Marylebone și străbătu pasajele lungi cu repeziciune. Mai mulți navetiști așteptau în rând ca două scări rulante să îi ducă la suprafață. Trecu printre ei și o luă pe scara normală, urcând câte două sau trei trepte odată. Un minut mai târziu, ajunse în stradă, cu răsuflarea tăiată, dar mai liniștit.

Edgware Road era plin de hoteluri ieftine cu camere ce puteau fi închiriate cu ora și de apartamente dărăpănate. Zona fusese întotdeauna populată de turiști care voiau să facă economie, imigranți abia ajunși în țară și cupluri ilicite. Valul de îmburghezire care revendicase atât de multe dintre cartierele sărăcăcioase ale Londrei nu avansase încă atât de mult înspre nord.

Aflat la umbra arborilor înfrunziți, nr. 61 se găsea vizavi de o tutungerie și de o băcănie cu specific oriental. După cum i se promisese, ușa era deschisă. Curtea interioară mirosea a friptură de miel și a fum de țigară. Din spatele pereților subțiri străbăteau voci străine. Urcă scările până la etajul al doilea. Introduse cheia care îi fusese dată într-o încuietoare bine unsă. În interior, apartamentul era distrus și în cea mai mare parte nemobilat. Podelele scorojite acoperite de linoleum căpătaseră igrasie. Fereastra din camera de zi fusese înlocuită cu un placaj. De pe tavan atârna un bec fără lustră. Îl aprinse, dar era ars.

În douăzeci de secunde, își băgase capul în fiecare cameră și se întorsese la intrare. Apartamentul era gol cu excepția unei saltele rupte, a câtorva măsuțe și a unui telefon vechi și negru cu rotiță, datând aproximativ de prin 1960, așezat pe podeaua din camera de zi.

„Așteaptă telefonul nostru", îi spusese Blackburn. „Trebuie să ne asigurăm că n-ai fost urmărit."

Jonathan ridică receptorul și auzi tonul. Spera ca metodele lor de supraveghere să fie mai moderne decât telefonul. Își trecu o mână peste gură. „Sună", își zise el. „Spune-mi unde trebuie să mă întâlnesc cu Emma." Se uită la ceas. Era aproape șapte seara. Razele soarelui străbăteau prin ferestrele acoperite de funingine, învăluind apartamentul într-o lumină antică. Încercă să deschidă o fereastră, dar văzu că fusese bătută în cuie.

Așteptă cinci minute, apoi alte cinci. Se uită în jos spre stradă. Traficul serii era asemenea unui alai

ce se târa greoi, împroşcând cu noxe. Se învârti de colo-colo până când nu mai rezistă şi, se aşeză, dar se simţi şi mai rău. Cu spatele sprijinit de perete, cu picioarele întinse, rămase cu ochii aţintiţi asupra telefonului.

Camera era încinsă şi cu un aer greu. Berea pe care o băuse îi deschisese apetitul, iar acum stomacul lui cerea de mâncare. Deodată, nu mai rezistă să aştepte. Sări în picioare şi încercă din nou fereastra. Transpira, avea spatele ud şi broboane de sudoare pe frunte.

În cele din urmă, telefonul sună.

Jonathan duse receptorul la ureche:

– Alo?

– Şi eu care-am crezut în toţi anii ăştia că-ţi plac situaţiile fierbinţi.

Era ea.

Dar vocea care vorbea într-o engleză perfectă nu venise din telefon. Se auzise de undeva de aproape din spatele lui. Se întoarse şi o văzu pe Emma stând în prag, strecurându-şi mobilul în buzunarul blugilor.

– Salut, zise el.

– Salut şi ţie.

– Ce te aduce la Londra?

– Unul dintre cunoscuţii mei e în vizită aici. M-am gândit că mi-ar face plăcere să-l văd. Să recuperăm timpul pierdut. Ştii tu.

– Da, cred că ştiu.

Emma îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche, şi Jonathan văzu că avea ochii umezi. Se îndreptă încet spre ea, vrând mai întâi doar s-o privească. Era îmbrăcată cum şi-o imaginase întotdeauna.

Blugi strâmți, tricou negru, sandale, părul castaniu căzându-i în bucle dezordonate peste umeri. La încheietura de la mâna stângă purta o brățară din păr de elefant, iar în jurul gâtului avea colierul de jad pe care i-l dăduse el la aniversarea de douăzeci și cinci de ani.

Îi puse o mână pe obraz, privind-o în ochii ei verzi, serioși.

– Mă bucur să te...

Îl sărută înainte de a-și termina fraza.

– Mi-a fost dor de tine, zise ea, dându-se în spate doar atât cât să-și poată vârî nasul în obrazul lui.

– Și mie. Jonathan o cuprinse în brațe, ținând-o strâns lângă el. Ești de mult aici?

– În Londra? De câteva zile.

– Arăți bine. Adică, mai bine decât când te-am văzut ultima dată.

– Ultima dată, numai ce-mi smulseseși un glonț din umăr.

– Prefer să cred că ți l-am extras cu multă abilitate.

– Cu abilitate sau nu, a durut ca naiba.

– Ai o memorie bună.

– Da, păi, știi cum se zice, nu uiți niciodată primul glonț.

– Credeam că e primul sărut. Cu mâna pe umărul ei, Jonathan o îndepărtă puțin, fericit să o privească, să o atingă. Ce-ți face umărul?

Emma se trase în spate și îi arătă demonstrativ cât de amplu își putea mișca brațul.

– E ca nou.

Jonathan încuviință din cap. Dintr-odată, se uită spre ușă.

– Asta înseamnă că nu m-a urmărit nimeni?

– Deocamdată. În caz că te interesează, sunt două.

– Două ce?

– Două santinele. Un tip într-un trening albastru care se dă drept bodyguard oficial pentru una dintre oficialitățile care stau la hotel. Celălalt era în mașină, în fața hotelului. Un Ford arămiu. Divizia cumpără întotdeauna mașini americane. Te-au avut în vizor până ai ajuns la metrou. A trebuit să creez o diversiune ca să-i distrag de pe urmele tale.

– Păi, mulțumesc atunci. Cercetă cu privirea apartamentul acela ponosit, rămas brusc fără cuvinte. Sper că nu stai aici.

– Dumnezeule, nu, zise Emma, dar își îndepărtă privirea de a lui și nu intră în amănunte.

– Și ce cauți aici, Em?

– Ți-am spus că o să apar când va fi sigur. M-am interesat și am aflat că vii la Londra să participi la conferința asta. Mi s-a părut momentul potrivit.

– Dar cum rămâne cu tipii de la hotel care mă urmăresc?

Emma ridică din umeri.

– Riscurile meseriei. Am hotărât că meriți osteneala.

Jonathan zâmbi. Bănuia că era ceva mai mult de-atât, se afla în Londra și pentru alte motive decât să-l vadă pe el. Emma fusese foarte reținută cu propriile emoții. Dar Jonathan era prea covârșit de moment ca își bată capul cu asta.

– Mă bucur că ai venit, zise el. Începusem să mă îndoiesc că te voi mai vedea vreodată.

– Cum merg lucrurile în tabără?

– Nu prea rău, având în vedere situația. Am mai avea nevoie de ceva ajutor, dar, cel puțin deocamdată, suntem aprovizionați cum se cuvine. Asta spune ceva.

– Aveți destule antibiotice?

– Crucea Roșie ne aduce transporturi aeriene cu diferite medicamente o dată pe lună. Avem destule cât să ținem malaria și febra de Aden sub control. Săptămâna trecută s-a întâmplat un lucru nebunesc. Trebuie să-ți povestesc. O fetiță se juca la râu, și un crocodil i-a înșfăcat mâna. I-a smuls-o de sub cot. Tatăl său a privit scena. S-a supărat într-o asemenea măsură încât s-a luptat cu crocodilul până l-a scos din apă și l-a omorât. Era un monstru, avea cel puțin trei metri și jumătate. Oricum, a spintecat crocodilul și a găsit brațul fetei intact, abia dacă avea o zgârietură. Am adus-o pe masa de operație la mai puțin de-o oră de la accident și i-am reatașat brațul. Dacă reușim să împiedicăm infecția, cred că-și va putea folosi, parțial, degetele.

– Tu și mâinile alea ale tale, zise Emma. Făcătoare de minuni.

– Poftim?

– Mâinile tale. Ești talentat. Ești cel mai bun chirurg pe care l-am văzut vreodată.

– N-aș zice.

– Eu da. Și știu asta din proprie experiență. Emma îi luă mâna dreaptă și îi depărtă degetele unul câte unul, sărutându-i-le în primă fază

jucăuș, apoi mai puțin în joacă. Și nu doar pe masa de operație, șopti ea, apropiindu-se de el astfel încât trupurile lor se lipiră unul de altul, iar Jonathan îi simți mirosul. Din câte îmi amintesc, mâinile tale sunt talentate și în alt domeniu.

– Îmi cer scuze, doamnă, dar și-au ieșit din formă.

– Hmm? Chiar așa? Trebuie să ne convingem de asta, nu?

Îi descheie cămașa și își trecu mâinile peste pieptul lui. Apoi, mâinile își schimbară direcția, și Jonathan închise ochii.

– Nu ți-a luat mult să-ți amintești, nu-i așa, domnule? zise ea. Dumnezeule, aproape uitasem!

Jonathan își puse mâinile în jurul ei și o ridică.

– Lasă salteaua.

După, Jonathan rămase întins, simțindu-se liniștit și satisfăcut, poate chiar fericit.

– Trebuie să găsim o cale să te întorci cu mine...

– Oprește-te chiar acum.

Jonathan se propti în cot, vrând să-i explice.

– Nu, nu așa, adică nu să vii cu mine în același avion. Ci... cum călătorești tu de obicei. Via Paris, sau Berlin, sau...

– Jonathan...

– Sau Havana.

– Havana? Emma izbucni în râs. Se trase mai aproape de el. Și din Havana încotro? Sau mai e cazul să întreb?

Jonathan se gândi. Ceva din vocea ei îl făcu să spere că poate întrebarea nu era doar de formă.

– Venezuela, zise el.

– Venezuela? Caracas sau Barranquila? Amândouă au aeroporturi decente.

– Alegerea îți aparține. Dacă nu-ți place nici una dintre variante, poți să mergi la Sao Paolo. Brazilia nu are acord de extrădare cu Statele Unite. Odată ajunsă în America de Sud, îți va fi mult mai ușor să mergi în Kenya.

– Cu o navă comercială de data asta? Sau ai altă idee?

– Eu mă gândeam, mai degrabă, la un avion cu reacție. Nu pot să mai aștept încă șase luni să te văd.

Emma încuviința din cap în timp ce el vorbea, încercând să înțeleagă.

– Și bănuiesc că ne vom întâlni în tabăra Turkana? îl întrebă ea pe un ton mai puțin rezonabil.

– Da. Vom fi în siguranță acolo.

– Și pot să mă mut cu tine sau îmi poți construi o colibă cu acoperiș de paie în pădure, unde mă poți vizita în fiecare zi după ce-ți termini treaba sau oricând te simți plictisit, și să ne ducem viața sub stele așa cum obișnuiam? Asta vrei, Jonathan? Să-ți ții soția ascunsă pentru puțină acțiune în plus?

Nu răspunse. Sesizase timbrul înțepător din vocea sa. În sufletul ei, Emma era o realistă și nu tolera visele deșarte.

– Mai am o singură întrebare, continuă ea. Cum rămâne cu tipii care te urmăresc să vadă dacă apar eu acolo?

– Ai spus că m-au supravegheat doar când am venit la Londra. Nu mă urmărește nimeni în tabără.

– Ești absolut sigur?

Jonathan dădu aprobator din cap.

– Suntem doar nouă oameni care stăm permanent în tabără. Și șapte dintre noi n-au mai plecat de mai bine de doi ani. Îi cunosc, Emma. Nu lucrează pentru nici un guvern. Pe lângă asta, sunt foarte atent. Nu ți-am menționat niciodată numele. N-am încercat să te contactez decât atunci.

– Dar Hal Bates?

– Hal Bates? Te referi la Hal cel sașiu, care face parte din Comisia ONU pentru Refugiați? Crezi că e interesat de mine? Să fim serioși! Tipul apare o dată pe lună pentru o zi sau două, face o numărătoare prin tabără, ne întreabă dacă avem nevoie de niște rații mucegăite, apoi se întoarce în Nairobi. Nici măcar nu vorbesc cu el.

– Hal e de douăzeci de ani în CIA. Chestia cu ONU e slujba lui principală. De fiecare dată când vine în tabără, întreabă de tine. Nu e nimic agresiv, bineînțeles. Doar întrebări obișnuite pe ici, pe colo. „Apropo, prietene, nu l-ai văzut cumva pe doctorul Ransom împreună cu soția sa cea impunătoare? Știi tu, o *mwanamke* arătoasă cu niște țâțe decente?" Te duce cu gândul la Hal? Chiar îți face și câteva fotografii și le trimite la Langley, iar de acolo pleacă mai departe spre Connor, la Divizie. Totul pentru cooperarea în cadrul agenției.

– Nu se poate, protestă Jonathan. Adică, cineva mi-ar fi spus și mie toate astea. Îi știu pe toți cei

care lucrează acolo și chiar și pe localnici. Îmi sunt prieteni. În plus, îi urmăresc să văd dacă mă supraveghează prea îndeaproape. Sunt atent, Em. Mi-aș fi dat seama dacă sunt supravegheat.

– Nu știi la ce să fii atent, zise ea cu o compasiune care îl irită pe Jonathan. N-ai putea să-l observi pe vreunul dintre spionii noștri nici dacă ar fi un șarpe care ți s-ar urca pe picior. Nu te-am lăsa noi.

– Te înșeli!

– Și Betty? întrebă Emma fără întârziere.

– Betty cea care ne pregătește micul dejun? Jonathan rămase consternat la pomenirea numelui ei. De unde să știe Emma ceva despre ea? Are paisprezece ani. E în tabără de ani de zile. Vrei să spui că e spion?

– Nicidecum. Dar nici nu e nevoie să fie. Tot ce trebuie să facă e să fie pe față și gata să raporteze dacă te vede cu vreo femeie europeană care nu lucrează în tabără. Din câte am auzit, onorariul curent pentru un pont este de o sută de dolari – chiar dublu dacă pontul este valabil. Asta înseamnă venitul pe jumătate de an prin părțile alea. Cu cât o plătiți pe Betty bucătăreasa?

– N-o plătim, zise Jonathan. Primește masa, un loc unde să trăiască oarecum în siguranță, îngrijire medicală și merge la școala din tabără de trei ori pe săptămână.

– Am înțeles. E o prietenă de-a ta. Ai încredința viața soției tale în mâinile ei.

„Cazul e închis", se gândi Jonathan. Nu mai avea argumente. Verdictul urma să fie rapid și osânditor. Inculpatul, Jonathan Ransom, e găsit vinovat de neglijență, punând astfel în pericol viața

soției sale. Sentința pentru o asemenea infracțiune era moartea. Dar nu a lui. Ci a Emmei.

Emma se întoarse pe-o parte, iar Jonathan observă o cicatrice mare pe spatele ei, chiar deasupra rinichiului. Își trecu degetul peste ea.

– E grav, zise el, ridicându-se în capul oaselor și privind mai atent. Ce s-a întâmplat?

– A, asta. Nu-i nimic, zise Emma. Am căzut și m-am tăiat, atâta tot.

Cicatricea era lungă de treisprezece centimetri, suturată cu precizie și încă umflată.

– A fost o incizie adâncă, zise el. Treaba a fost făcută de-un chirurg. Cum ai căzut, mai exact?

– N-a fost nimic. Niște sticlă spartă, cred. Nu te agita din cauza asta.

Știa că mințea.

– Să nu mă agit? Mă gândesc la tine în fiecare zi. Mă întreb pe unde umbli și dacă ești în siguranță sau dacă te voi mai vedea măcar. Apoi apari din senin cu o cicatrice urâtă pe spate, nu-mi spui ce s-a întâmplat și te comporți ca și cum am fi niște adolescenți care s-au întâlnit pe furiș fără știrea părinților. Cât vrei să mai continuăm așa? Trebuie să trăiesc ca un călugăr care tânjește după tine până când un bărbat sau o femeie apare la ușa mea și-mi spune că ai murit?

– Nu, spuse Emma, mult prea înțelegătoare.

Jonathan se lăsă pe spate.

– Deci nu poți veni cu mine?

– Nu.

– Și nici eu nu pot veni cu tine?

– Nu cred că va merge așa.

– Atunci cum, Emma? Spune-mi cum va merge.

– Nu pot.

– Ce vrei să spui?

Emma se uită la ceas și se ridică brusc.

– La naiba! Trebuie să te ducem înapoi la hotel.

– Nu încă. Nu înainte de a-mi da un răspuns.

Dar Emma era deja în picioare.

– Am stat prea mult. Jos ne așteaptă o mașină. Îmbracă-te!

– Bine, bine. Stai puțin.

Apucându-l de mână, Emma îl trase după ea până la primul etaj, apoi ieșiră pe ușa din spate a clădirii. Odată ajunși în stradă, acțiunile ei deveniră prudente, disciplinate. Își întoarse capul în stânga și în dreapta. Era expusă, ceea ce însemna că era în pericol.

Merseră înspre un Audi negru parcat la două clădiri în susul străzii. Dezactivă alarma cu ajutorul cheii, apoi se urcă pe scaunul șoferului. Jonathan ocoli mașina și se așeză pe scaunul pasagerului. Nici unul nu vorbi cât dură drumul spre hotel. Îl lăsă la o sută de metri de intrare. El își băgă capul pe geamul deschis.

– Când te voi revedea?

– Mâine, zise ea.

– Sigur? Cum te voi găsi? Să-l întreb pe Blackburn?

– Nu prea cred că e o idee bună, spuse Emma. Te vom găsi noi. Du-te acum. Și baftă cu discursul! Să n-ai emoții. O să te descurci perfect.

Chiar în acea clipă, o mașină claxonă. Emma băgă viteză și acceleră, înscriindu-se în trafic.

Jonathan urmări mașina îndepărtându-se, apoi se duse la hotel. Numai ce intră în hol, când un bărbat plinuț și cu figură serioasă alergă spre el. Purta un costum gri cu dungi și o garoafă la rever.

– Aici erați, doctore Ransom. Așteptăm de-o veșnicie să vorbim cu dumneavoastră. Unde ați fost?

– Am făcut o plimbare prin parc, zise Jonathan. Aveam nevoie de aer. Din cauza schimbării de fus orar.

– Desigur. Bărbatul mai scund îl luă pe Jonathan de cot și îl conduse spre recepție. Era chel, cu tenul închis la culoare și cu ochi negri, inteligenți. Ați primit biletul meu? întrebă el. Am mâzgălit ceva pe programul dumneavoastră. M-am gândit că ar fi util să ne coordonăm planurile înainte de discursul de mâine-dimineață. Portarul m-a asigurat că a fost trimis în camera dumneavoastră.

– Biletul? Doar atunci își aminti Jonathan de caligrafia elegantă. „Abia aștept să vă salut. Vă voi răpi câteva minute să discutăm despre observațiile dumneavoastră." Dumneavoastră ați trimis programul?

– Bineînțeles că eu. Cine credeați că l-a trimis?

Cum Jonathan nu răspunse, bărbatul continuă:

– Sper că vă place hotelul. Unii dintre membri consideră că e cam pretențios, dar eu cred că trebuie să ne retragem într-un mediu discret. Suntem medici, nu instalatori. Nu se poate să ne întâlnim la Earls Court. Dar să nu mai vorbim despre asta. Cum a fost zborul până aici? Totul a decurs bine?

Însă Jonathan nu răspunse. Nu mai auzea cuvintele bărbatului. În cele din urmă, văzu ecusonul cu numele gazdei.

Scria: „Dr. Colin Blackburn".

10

– Nu pot să vorbesc despre natura muncii lui Robert Russell pentru firma noastră, zise bărbatul încrezător și arogant care stătea la birou în fața lui Kate. Toți colaboratorii noștri beneficiază de confidențialitate absolută. Nu că n-am vrea să vă ajutăm cu ancheta, dar nu putem. Regulile sunt reguli.

Având șaizeci de ani, un păr subțire pe creștetul capului și ochelari bifocali așezați în vârful unui nas acvilin, Ian Cairncross, directorul Oxford Analytica, o fixa pe Kate cu o privire plictisită. Cei doi stăteau în biroul lui de pe Alfred Street numărul 5. De la pubul Coach and Arms, din apropiere, larma mulțimii urca pe zidurile aleii de piatră, intrând pe ferestrele deschise. Timp de zece minute, Kate ascultă lunga istorie a firmei Oxford Analytica.

Aceasta fusese înființată cu treizeci de ani în urmă de un avocat american care lucrase ca asistent al lui Henry Kissinger la Casa Albă în timpul președinției lui Nixon. Ideea îi venise când își încheia doctoratul la Oxford. După părerea lui, mulțimea

de îndrumători și de savanți de la Oxford reprezenta o incredibilă confluență de experți mondiali în toate domeniile, de la economie la științe politice sau geografie. Dacă putea să exploateze aceste cunoștințe, putea să le și utilizeze ca să răspundă la întrebările de importanță majoră pentru guvernele și corporațiile multinaționale din întreaga lume. Voia ca experții să analizeze problemele astfel încât să poată estima prețul petrolului sau să ghicească cine avea să fie următorul prim-ministru rus. Oxford Analytics reprezentase din toate punctele de vedere primul „serviciu oficial de informații" al lumii. Și această expertiză era accesibilă tuturor nou-veniților, cu condiția să fie de acord cu taxele deloc neînsemnate ale OA.

– Și Poliția Metropolitană are reguli, zise Kate. Și nouă ni se interzice să dezvăluim detalii despre cazurile pe care le anchetăm. De exemplu, aș da dovadă de neglijență dacă v-aș spune că lordul Russell ținea un pistol încărcat în birou când a fost ucis, pe care n-a putut să-l folosească însă împotriva agresorului său. Ar fi, de asemenea, o neglijență din partea mea dacă v-aș spune că Russell a suferit o lovitură la cap înainte de a cădea de la balcon, dar nu se știe dacă i-a fracturat craniul sau nu. Și nu am nicidecum vreun drept să vă dezvălui faptul că oricine l-ar fi așteptat noaptea trecută când s-a întors acasă, la ora 2.40, a reușit nu numai să treacă de trei portari și de camerele de supraveghere care monitorizau fiecare centimetru pătrat al spațiilor publice ale clădirii, dar i-a venit de hac și unui sistem de alarmă de ultimă oră conectat la cea mai bună firmă de securitate din Londra. Și acum

urmează cea mai rea parte: n-avem nici cea mai vagă idee cum a ieşit agresorul, pentru că alarma lui Russell era încă activă când am ajuns noi acolo. Totuşi, aş putea să vă prezint presupunerile mele, zise Kate. Aţi vrea să le auziţi?

Ian Cairncross încuviinţă din cap, ochii trădându-i curiozitatea. Kate continuă:

– Cel care l-a ucis pe domnul Russell era un profesionist. Şi nu mă refer la vreun bătăuş de prin Brixton, care a mai omorât şi el un om sau doi, ci la cineva care a fost antrenat de cei mai buni în domeniu. Şi nu e vorba despre vreun serviciu *oficial* de informaţii. Totodată, susţin că, dacă acea persoană, dintr-un motiv sau altul, crede că altcineva – cineva precum dumneavoastră, de pildă – ştie ceva despre ceea ce cerceta Russell, n-ar da nici o ceapă degerată pe el şi nu ar ezita să-l ucidă.

Kate urmări cum vorbele ei se strecurau în mintea bărbatului, chipul lui Cairncross căpătând o paloare cadaverică.

– Mai e ceva, adăugă ea. În caz că vă hotărâţi să încălcaţi regulile, sunt autorizată să vă ofer protecţie non-stop, pentru a mă asigura că nu veţi face un mic salt de la balconul casei dumneavoastră – asta în caz că aveţi. Un balcon, vreau să zic. Sunt sigură că toţi cei interesaţi cunosc adresa dumneavoastră. Îşi înălţă capul şi zâmbi. Aşa că, domnule, dacă nu vă deranjează, vă voi întreba pentru ultima dată, cu ce se ocupa Robert Russell?

Răspunsul abia se auzi:

– MPTG.

Kate se lăsă pe spate în scaun și își scoase carnețelul.

– Continuați!

– Matricea Punctelor de Tensiune de pe Glob, zise Cairncross, cu ceva mai multă forță în glas. Face parte dintr-un sistem de avertizare pe care-l oferim clienților noștri. MPTG este conceput să prezică riscurile viitoare. Am alcătuit o listă cu douăzeci de indicatori de bază care ne permit să estimăm cu un mare grad de acuratețe desfășurarea evenimentelor într-o zonă de interes.

– Ca de exemplu?

– Cine va fi următorul prim-ministru japonez. Rata inflației pe termen lung a Statelor Unite. Numărul de sonde petroliere care vor fi puse în funcțiune în Arabia Saudită și efectul pe care îl vor avea asupra prețului petrolului.

– Nu prea îmi vine să cred că lordul Russell a fost ucis pentru că ar fi estimat greșit prețul unui baril de petrol, sublinie Kate.

– Nu, zise Cairncross. Putem să fim destul de siguri că nu. Robert a dus programul nostru MPTG cu un pas mai departe. Vă este cunoscută noțiunea strângerii de informații cu acces liber?

Kate își amintea vag că văzuse ceva cu un titlu asemănător pe biroul lui Russell, dar habar nu avea la ce se referea.

– Toată lumea se orientează în direcția asta în zilele noastre, zise Cairncross.

– Și cine e toată lumea?

Cairncross o săgetă cu o privire aruncată pe sub sprâncene.

– E suficient să spunem că printre clienţii noştri nu se numără doar corporaţiile. Există oameni în guvernul nostru şi în altele care s-au arătat interesaţi de ceea ce facem. Se credea că, pentru a fi considerate valoroase, informaţiile trebuiau clasificate ca secrete, sau chiar mai mult de atât. Dacă un lucru era cunoscut de toată lumea, atunci se considera că nu valora nici cât... Cairncross se opri pentru a găsi cuvântul potrivit. După cum v-aţi exprimat atât de elocvent înainte, „nici cât o ceapă degerată". Dar această concepţie era total greşită. Se pare că toate informaţiile de care ai nevoie pentru a stabili ce plănuiesc prietenii şi duşmanii tăi se află deja la dispoziţia ta. Lumea e asaltată de informaţii. Problema nu e că sunt prea puţine, ci, dimpotrivă, prea multe. Dificultatea constă doar în a le obţine. Din cauza internetului, lanţul de conexiuni care leagă doi indivizi s-a redus de la şase la cel mult trei verigi. Să aruncăm o privire în lumea celebrităţilor! Deşi nu îl cunoaşteţi personal pe David Beckham, ştiţi cine îi sunt prietenii, unde a luat cina aseară, cât a lăsat bacşiş şi încotro va călători poimâine. În alte domenii, sunt ceea ce s-ar chema informaţii care declanşează modalităţi de acţiune. Vă puteţi imagina ce ar fi însemnat să deţinem astfel de date despre Adolf Hitler, Stalin sau chiar despre Saddam Hussein? Cine mai are nevoie de o cameră de fotografiat microscopică pentru spioni când există telefoane mobile? Toţi oamenii au devenit spioni în zilele noastre. Doar că nu sunt conştienţi de asta. Iar informaţia pe care o furnizează e accesibilă în timp real. Cu asta se ocupa Robert. Alcătuia o reţea de informaţii

creditabile, RIC, în care erau cooptați indivizi care să strângă asemenea informații.

– Vreți să spuneți că lordul Russell era spion?

– Nimic de acest gen. Oxford Analytica nu este un serviciu de informații *per se*. Pur și simplu, Robert crea o metodologie pentru colectarea în timp real de informații exacte despre diferite subiecte de interes pentru clienții noștri. Capacitatea lui extraordinară consta în stabilirea acestor rețele care cuprindeau surse aflate în poziții-cheie și care îi furnizau date neoficial.

– O rețea de informatori?

– Exact.

– Și cine erau aceste surse?

– Puteau fi oricine. Ministrul adjunct al apărării din Brazilia. Directorul financiar al unui concern de exploatare auriferă din Africa de Sud. Un general rus care se ocupă de transportul militar în Cecenia. Oricine posedă în timp real informații de o importanță strategică. Cu tehnologia de azi, orice persoană care are acces la informații private poate să le transmită imediat și anonim.

– În special subiectele sensibile.

– Bineînțeles.

– Vândute celui care oferă cel mai mult.

– Dacă insinuați că ar fi vorba despre activități cu caracter de trădare, vă înșelați, zise Cairncross apăsat. Lumea s-a schimbat. Granițele sunt de domeniul trecutului. Informația nu are nevoie de pașaport. Aparține tuturor.

– Și totuși, lordul Russell avea un pistol în caz că dădea peste cineva cu o viziune mai puțin democratică.

Pentru prima dată, Cairncross rămase fără replică. Kate continuă:

– Să înțeleg atunci că, în decursul acestui proces de strângere de informații cu acces liber, acțiune pe care nu o desfășura în numele guvernului britanic, a descoperit ceva ce ar fi trebuit să rămână ascuns?

Cairncross își luă ochelarii de pe nas și îi șterse cu batista.

– Evenimentele din această dimineață par să vă confirme presupunerea, zise el cu nepăsare, dar evitând să-i întâlnească privirea.

– Russell nu v-a dat nici un indiciu despre ceea ce cerceta în prezent?

– Doar tangențial.

– Tangențial?

– Da... periferic, să zicem așa.

Kate răsuflă zgomotos.

– Domnule Cairncross, nu sunt interesată de ceea ce e tangențial ori periferic sau de matricele globale de tensiune. Mă interesează faptele. Lordul Russell v-a spus despre descoperirea lui? Da sau nu?

Cairncross continuă să-și șteargă ochelarii.

– Robert a menționat că descoperise ceva ce-l ținea treaz toată noaptea. A spus că problema era lipsa de timp și că interesul său pentru ceea ce cerceta nu ar fi fost apreciat. Mă tem că nu vă mai pot spune altceva.

– A pomenit ceva despre vreo amenințare? Despre vreun atac împotriva teritoriului britanic? Orice care să îi fi pus în pericol viața?

– Dumnezeule, nu, zise Cairncross, părând cu adevărat surprins. Nimic de genul ăsta. Cu câțiva

ani în urmă, ne-a adus la cunoștință atacul asupra prim-ministrului libanez. Vă asigur că am transmis informația autorităților în timp record.

– Dacă îmi amintesc bine, prim-ministrul libanez a fost aruncat în aer într-un atentat cu bombă din Beirut, zise Kate.

– Din păcate, așa este, consimți Cairncross. Informația a fost trimisă prea târziu pentru a-l mai putea salva pe sărmanul om. Altfel, munca lui Robert a fost strict academică.

– A menționat pe cineva cu numele Mișa? Mi s-a spus că e derivat de la numele Mihail. Amândouă sunt nume rusești.

– Nu știu nimic despre nici un Mișa. Îmi pare rău.

– Dar Victoria Aer vă spune ceva?

Cairncross scutură din cap.

– Pot să vă întreb de unde aveți aceste informații?

Kate se lăsă pe spate în scaun și își împreună mâinile.

– Mă tem că nu vă pot spune. Mai am o singură întrebare: Russell a menționat ceva despre vreo întâlnire stabilită pentru mâine-dimineață – ceva cu o importanță aparte?

Cairncross își țuguie buzele, căutând să-și aducă aminte.

– Nu, nu pot spune că a zis așa ceva. Totuși, era destul de îngrijorat în legătură cu altă chestiune. Era ceva ce cerceta de o vreme, dedicându-și toate resursele...

Chiar atunci se auzi o bătaie puternică, și ușa biroului se deschise câțiva centimetri. Kate văzu un cap blond cu maxilarul pătrat așteptând în hol.

– Ian, putem vorbi...

Cairncross se uită înspre Kate, apoi își îndepărtă privirea de la ea, dar nu înainte ca aceasta să sesizeze scânteia de panică din ochii lui.

– Vă rog să mă scuzați o clipă.

Se ridică și, când ajunse lângă bărbatul din hol, Kate văzu cum îl prinse de umăr și îl trase deoparte. Cairncross se întoarse câteva minute mai târziu.

– Îmi cer scuze, zise el. A intervenit ceva. Mă tem că întâlnirea noastră se va sfârși aici.

– Spuneați că Russell era îngrijorat de ceva.

– Era vorba despre petrol. Un șoc economic. Asta ar putea provoca un atac asupra unei mari rafinării de petrol să zicem, de pildă, din Nigeria sau din Arabia Saudită. Dar vă garantez că nu a menționat niciodată numele de Mișa. Poate că moartea lui Robert n-a avut de-a face cu munca lui. Cine știe ce gusturi avea în particular?

– Poate, zise Kate.

Dacă înțelesese bine, Cairncross tocmai încercase să îi păteze reputația lui Russell. Își băgă carnețelul în haină și se ridică.

– Oferta pentru protecția dumneavoastră e încă valabilă.

– Nu, nu, bâigui Cairncross, nerăbdător s-o însoțească afară din cameră. Nu e nevoie. Cred că suntem cu toții cam supărați de moartea lui Robert. Asta e tot.

Kate nu se lăsă zorită afară.

– Sunteți sigur că nu mai e și altceva? replică ea, zăbovind în prag și întrebându-se cine era cel care le întrerupsese întâlnirea, punându-i capăt în mod violent.

– Absolut nimic.

Îi dădu cartea ei de vizită.

– Dacă vă mai amintiți ceva, chiar dacă nu are legătură directă cu cazul, sunați-mă.

Kate ieși din clădire, simțindu-se amăgită și înșelată. Era sigură că Ian Cairncross avea mai multe de zis, iar instinctul îi spunea că era vorba despre ceva ce s-ar fi putut dovedi util în găsirea criminalului lui Russell. Mai mult, încercarea de pe ultima sută de metri de a insinua că tendințele sexuale ale lui Russell ar fi putut duce la uciderea lui o enerva. Uciderea lui Russell nu fusese o crimă pasională. Fusese mult prea bine calculată. Stăpânindu-și mânia, se întoarse la mașină.

Îi sună telefonul. Era tonul de apel al lui Cleak.

– Da, Reg.

– Sunt în apartamentul lui Russell. Trebuie să ajungi aici cât de repede poți. Am găsit.

Kate se opri din mers și, pentru a auzi mai bine, își duse degetul la ureche ca să acopere zgomotul străzii.

– Ce-ați găsit?

– Cum a intrat criminalul în apartamentul lui Russell.

– Spune-mi!

– Va trebui să vezi ca să crezi.

– Vin acum.

Kate închise. Și, în timp ce înainta pe alee, mai aruncă o ultimă privire în spatele său. Ochii i se îndreptară spre biroul lui Cairncross de la etajul al doilea. Fereastra fusese închisă și, deși soarele se reflecta în ea, Kate reuși să distingă conturul unui cap blond cu maxilarul pătrat care o privea concentrat.

„Tu cine naiba mai ești?“ întrebă ea silueta tăcută.

11

Componentele erau aşezate pe podeaua garajului, aranjate frumos lângă peretele din spate.

Douăzeci de batoane de explozibil plastic, strânse câte patru într-o cărămidă, fiecare cărămidă cântărind cinci kilograme şi fiind izolată termic în plastilină portocalie.

Patru saci a câte cincisprezece kilograme de cuie pentru tâmplărie de zece centimetri.

Zece saci a câte zece kilograme de şuruburi din oţel de opt centimetri.

Cinci saci a câte cinci kilograme de alice cu diametrul de 8,38 mm.

Patru saci de douăzeci şi cinci de kilograme de ciment.

Un mosor de cablu electric de cupru.

O bucată de un metru de fitil detonant fabricat de compania Bofors din Suedia.

O cutie cu zece bucăţi de amorse.

O cutie metalică de gel inflamabil, cunoscut sub denumirea de napalm.

Un telefon mobil (aflat încă în ambalajul original) și o cartelă SIM cu un credit de douăzeci de lire.

Și, nu în ultimul rând, vehiculul cu care avea să fie făcută livrarea, proaspăt curățat și strălucind în lumina neoanelor, care ocupa centrul garajului.

Fusese ales un BMW. Automobilele scumpe atrag mai puțin atenția decât cele ieftine, iar acesta costase o sută douăzeci de mii de lire, aproape două sute de mii de dolari, dacă incluzi și TVA-ul. Era un model seria 7 nou-nouț, de un gri metalizat și cu interiorul din piele, cu ampatament prelungit și cu jante de cincizeci de centimetri. Era o mașină demnă de un diplomat, care s-ar fi încadrat perfect pe străzile din Whitehall, districtul londonez care găzduia multe birouri guvernamentale.

În garaj se afla un bărbat care studia automobilul. Era palid și slab și purta o salopetă albastră. Cu excepția mâinilor, nu ieșea prin nimic în evidență. La mâna stângă nu avea decât trei degete – își pierduse inelarul și degetul mic din cauza unui detonator defect. Mâna dreaptă, deși intactă, era înțesată de cicatrici și grotescă. Când se aprinde, fosforul alb fuzionează cu carnea omului și nu poate fi stins cu apă. Erau mâinile unui bărbat care făcea bombe.

Și el fusese adus pe furiș în țară, deși ruta era mai puțin ocolitoare decât a BMW-ului furat. Venise din Calais, Franța, fusese transportat în secret de-a lungul Canalului Mânecii într-o barcă cu motor de mare viteză Cigarette și debarcase pe o plajă din Dover în urmă cu douăzeci și patru de ore. După ce construia bomba, avea să se întoarcă

la aceeași plajă pentru a pleca spre destinația călătoriei sale, dar nu se știa dacă se întorcea la Calais sau se ducea în altă parte. Oamenii ca el nu-și făceau cunoscut itinerarul.

Nu avea nume. Era cunoscut doar după profesia sa. Mecanicul.

Mecanicul se învârti în jurul mașinii, trecându-și mâna peste capotă, peste partea de sus și peste portbagaj. Fiecare dispozitiv exploziv era diferit și trebuia construit în conformitate cu scopul său. Pentru a doborî o clădire, era nevoie de cinci sute de kilograme sau poate mai mult de explozibil de mare putere și de abilitatea de a ajunge în apropierea țintei. În acest scop, cea mai potrivită era o camionetă sau o dubă, precum și dorința de a-ți sacrifica viața. Pentru a mări numărul de victime, era nevoie de mai puțin explozibil, dar de mai mult echipament metalic sau șrapnel. Proximitatea era esențială. Viteza la detonare a explozibililor plastici ai armatei ajungea la opt mii de metri pe secundă. Doar valul exploziei putea să distrugă un automobil aflat în apropiere. La viteza asta, un cui de tâmplărie putea să parcurgă o distanță lungă și fatală.

Misiunea care îi fusese încredințată în seara aceasta se situa undeva între cele două. Șase ore îi fuseseră necesare ca să termine.

La sfârșit, examină BMW-ul cu ochiul unui fost polițist. Vehiculul nu părea cu nimic diferit, adică nici nu se înclinase într-o parte, nici nu i se lăsaseră suspensiile. Explozibilii erau distribuiți în mod egal pe partea stângă a automobilului, partea

pasagerului, și ascunși în portbagaj, în pragul mașinii, în capotă și la motor.

Mecanicul concepuse încărcătura după un model pe trei niveluri. Mai întâi acoperi cadrul cu napalm. Apoi aranjă în straturi echipamentul metalic (cuiele, șuruburile, alicele). Și, la sfârșit, modelă și atașă explozibilul plastic.

Cimentul era folosit ca agent-tampon. Pusese un sac de ciment în partea dreaptă a portbagajului. Împărțise celălalt sac în pachete mai mici și le împrăștiase în compartimentul motorului. Cimentul avea rolul de-a devia forța exploziei în direcția dorită.

Un celular obișnuit atașat unei amorse avea să detoneze dispozitivul. Dacă pe mobil era primit un apel, acesta transmitea o încărcătură electrică, aprinzând amorsa. La rândul ei, amorsa aprindea fitilul detonant, care declanșa instantaneu explozibilul plastic. Timpul de detonare avea să fie de o sutime de secundă.

Mai era un singur lucru pe care trebuia să-l facă. Se aplecă sub volan și instală un dispozitiv antiblocare. În încercarea de a se proteja, țintele deveniseră la fel de sofisticate precum agresorii care voiau să le ucidă. Nu era ceva neobișnuit pentru mașini să aibă încorporat un dispozitiv de blocare care să respingă semnalele telefonice receptate, acționând ca un sistem de apărare împotriva potențialelor bombe. Cutia neagră pe care o legase la bateria mașinii avea să oprească dispozitivul de blocare. Rămânea de văzut care dintre ele avea să acționeze primul.

Când termină, ieși de sub mașină și se ridică.

Atunci o văzu stând lângă ușă.

– E gata? întrebă ea.

Mecanicul își șterse mâinile cu o cârpă din piele tăbăcită. Femeia avea ochi de un verde intens și părul castaniu și ondulat. Frumusețea ei era la fel de neașteptată precum modul cum se furișase înăuntru. Știa că ar fi fost o prostie s-o întrebe cum se numea.

– Nu deschide telefonul până nu parchezi. Au dispozitive de depistare.

– Care e numărul? În timp ce i-l citea, femeia îl introduse în telefonul ei. Ce-i cu cuiele și cu șuruburile? întrebă ea.

Mecanicul aruncă o privire înspre unul dintre colțurile garajului, dar nu răspunse.

– Ce-i cu cuiele? repetă ea. Pierduse o săptămână ca să strângă cele necesare, și materialele de ultim moment, cuiele, alicele și șuruburile, o puseseră pe gânduri. Explozia va fi mai mult decât suficientă ca să-și facă treaba.

– Ca să se asigure că treaba va fi dusă la bun sfârșit exact așa cum vreau, răspunse o voce gravă, baritonală.

Un bărbat scund și îndesat apăru dintr-un cotlon al garajului și se îndreptă spre mașină. În colțul gurii ținea o țigară fără filtru. Ca întotdeauna, era îmbrăcat într-un costum gri cu dungi de o calitate îndoielnică.

– Nu-ți face griji, zise el. E o încărcătură bine gândită. Explozia se va duce direct la țintă. Daunele colaterale vor fi minime.

– Salutare, Papi, zise femeia.

– Salutare, copilă.

– Ce cauți aici?

– Am venit să-ți urez succes.

– Două sute de kilometri pentru o îmbărbătare? Drăguț din partea ta.

– M-am gândit că prezența mea te va face să conștientizezi cât de dedicați suntem misiunii noastre.

– Sunt conștientă.

Papi aruncă țigara și o strivi cu pantoful.

– Cuie, da? Te îngrijorează? Nu mă surprinde. Întotdeauna ai fost mai sensibilă decât ai vrut să recunoști.

– Precaută. E o diferență.

Papi se încruntă. Nu era de acord.

– Am riscat aducându-te înapoi.

– Tu m-ai dat afară prima dată.

– N-a fost o opțiune personală. Nu mai puteam să te plătesc. Sistemul era distrus. A fost o necesitate financiară.

– Dar eram o familie. Spune-mi, eram fiica ta sau eram altcineva?

Papi își duse o mână spre fața ei și își trecu degetele aspre peste buzele femeii.

– Văd că soțul tău nu te-a învățat să-ți ții gura. *Americanii ăștia.* Atât de slabi.

Ea se întoarse brusc.

– Mulți se bazează pe tine, continuă Papi, căutându-și o altă țigară în haină.

– Mai ales tu.

– Mai ales eu. Recunosc. Voiam să mă asigur că nu te-au năpădit îndoielile în ultimul moment.

– De ce aș avea îndoieli?

Papi își luă un fir de tutun de pe limbă.

– Tu să-mi spui, zise el dintr-odată, aprinzându-şi bricheta Zippo cu striuri, pe care o avea de când îl ştia ea.

– Ai uitat de Roma? Emma Ransom îşi ridică tricoul şi îşi expuse cicatricea. Să mă întorc nu e o opţiune.

– Amândoi ştim asta. Bărbatul cel îndesat o sărută pe Emma pe ambii obraji, apoi îi puse cheile maşinii în mână. Succes la vânătoare!

12

La mai bine de douăsprezece ore după ce reşedinţa lordului Robert Russell fusese declarată locul unei crime, apartamentul abunda de activitate. Membrii echipei criminalistice treceau pe holuri cărând genţile pentru probele de laborator, camerele de supraveghere şi echipamentul pentru cartografierea locului crimei. Treaba lor era să fotografieze apartamentul, să ia amprentele şi să cerceteze clădirea de sus până jos în căutarea unui indiciu. Aveau să-şi continue munca şi în ziua următoare.

Reg Cleak stătea lângă intrare când sosi Kate. Îi zâmbi politicos, dar Kate îşi dădu seama că munca de peste zi îl obosise. Ridurile îi erau accentuate precum o hartă în relief, iar obrajii îi atârnau de parcă ar fi fost doi saci.

– Salut, Reg, zise ea, strângându-i mâna. Eşti pe calea cea bună.

– Ca întotdeauna, şefa. Cleak schiţă un zâmbet. Urmează-mă, te rog!

Merse de-a lungul foaierului şi intră în bucătărie, ţinându-i uşa lui Kate. Am pus echipa să caute

ceva care ar fi putut servi drept arma crimei. Știi tu, ceva tare și greu. Au examinat lămpile, statueta ciudată, uneltele, ustensilele de bucătărie, ca să vadă dacă găsesc urme de țesut sau vreun fir de păr. Te gândești că rămân urme dacă lovești pe cineva atât de tare.

– Și-au găsit ceva?

Cleak oftă.

– Credeai că te-am adus aici ca să luăm mostre de budincă? Uită-te! Deschise ușa frigiderului, lăsând să se vadă rafturi pline de carne congelată, produse semipreparate și înghețată.

– L-a lovit cu o pungă de mazăre congelată? întrebă Kate.

– Nu ești departe. Cleak îngenunche și deschise un sertar din partea de jos a compartimentului. Când se ridică, ținea în mână o sticlă de votcă învăluită în cristale de gheață. Ai mai văzut așa ceva?

Kate scutură din cap.

– Eu beau votca la temperatura camerei sau, dacă am noroc, cu câteva cuburi de gheață.

– Haide, poți s-o iei. Cleak îi înmână sticla. Erau două. Criminaliștii au luat arma ca probă.

– Arma? Vrei să spui că l-a lovit pe Russell în cap cu o sticlă de votcă rusească?

– Nu rusească, poloneză. Oricum, am găsit trei fire de păr cu sânge inserate în gheață. S-au dus la laborator pentru testul ADN, dar cred că se potrivesc.

Kate puse sticla în frigider și închise ușa.

– N-ar fi fost primul loc unde aș fi căutat arma crimei, recunoscu ea. Cunoștea bine apartamentul, nu-i așa?

Cu o mișcare a capului, Cleak îi făcu semn să-l urmeze.

– Și asta nu e tot. Înainte, când clădirea era un hotel, toboganul era folosit pentru rufele date la spălătorie, îi explică el. E făcut din oțel de Manchester. N-a ruginit deloc de acum o sută de ani, când a fost construit. Există o ușă de acces la fiecare etaj. Când noii proprietari au renovat locul, au cimentat toboganul și au reparat ușile.

Cei doi ofițeri îngenunchează în interiorul dulapului lui Robert Russell, uitându-se cu ajutorul unei lanterne printr-o deschizătură pătrată tăiată în perete. Piesa lipsă de tapet era în drum spre laborator, pentru a fi examinată și amprentată.

– A venit de la subsol, zise Cleak. S-a descurcat bine cu reparatul peretelui. Nu s-a grăbit.

– Vrei să spui că a reușit să urce cinci etaje prin sicriul ăsta de oțel?

– Un Spiderman obișnuit.

Kate aruncă o privire în toboganul fără fund, întrebându-se ce fel de persoană avea curajul sau abilitățile necesare pentru a urca printr-un loc atât de strâmt și de întunecat. Părea interminabil. Dintr-odată, rămase fără răsuflare și o luă amețeala. Scutură din cap ca să-și vină în fire și ieși din dulap.

– Te simți bine? o întrebă Cleak, urmând-o îndeaproape.

– Sunt OK, răspunse ea cu glasul stins. N-am nimic. Nu-mi plac spațiile înguste. Asta e tot. Își mușcă buza până când durerea îi alungă temerile, apoi zise cu o voce mai puternică: Deci ucigașul a pornit de aici, apoi s-a îndreptat spre biroul lui Russell. Să vedem cum a reușit.

Sistematic, refăcură traseul de dinainte cu optsprezece ore al ucigașului. În fiecare cameră, Cleak arăta spre locul unde erau fixate diferite dispozitive: senzori de mișcare, detectori termici, senzori de greutate. Zece minute mai târziu, ajunseră în camera cu atmosferă controlată a unui birou.

– Cât crezi că i-a luat să neutralizeze sistemul ăsta? întrebă Kate.

– Nu contează cât timp, zise Cleak. Încă încercăm să înțelegem *cum* a reușit. Structura acestuia ar trebui să fie invincibilă.

– Nu așa e cu toate? Odată ajunși în biroul lui Russell, ochii lui Kate se opriră asupra ecranului plat. Ce se mai aude cu ea? Ați avut noroc în găsirea femeii misterioase?

– Din păcate, nu, zise Cleak. Am luat legătura cu furnizorul de cablu, dar vrea un mandat de la Departamentul de Interne înainte de a se uita cine a trimis mesajul. Dar, chiar și așa, va fi o luptă anevoioasă. Dacă Russell a luat măsuri ca să-și ascundă urmele, va fi aproape imposibil să o găsim. Cel puțin pentru moment.

– La naiba! zise Kate. Trebuie să o găsim. E tot ce avem. Cine știe, poate că e și ea în pericol. S-ar putea ca Russell să nu fi fost singurul vizat. Sunt profesioniști, Reg. Avem de-a face cu niște indivizi dați naibii. Bătăuși antrenați de guvern.

– Indivizi? Credeam că e vorba doar despre unul singur.

– Mă îndoiesc.

Kate părăsi biroul și o luă de-a lungul holului, cu pași repezi, cum mergea de obicei. În timp ce înainta, îi spuse lui Cleak ce aflase despre munca lui Russell la Oxford Analytica. Își băga nasul

unde nu-i fierbea oala, dragul nostru lord Russell. Operațiunea asta a fost plănuită până la ultimul detaliu. Au avut acces la planurile clădirii, la planul sistemului de securitate al apartamentului, la tot. Nu m-ar mira să fie implicați cel puțin trei oameni. Unul care să supravegheze clădirea, unul care să-l urmărească pe Russell și ucigașul. Profesioniști, Reg.

Cleak se opri la ușa de la intrare, cu răsuflarea tăiată.

– Vrei să mergi mai încet? O să-mi provoci un atac de cord. Unde te grăbești așa?

– La panoul cu camere de supraveghere al clădirii, zise Kate peste umăr.

– Dar ne-am uitat deja la casete, protestă Cleak. N-am găsit nimic.

Kate aștepta în lift în timp ce Cleak reuși să se strecoare printre ușile care se închideau.

– Nu ne-am uitat cu destulă atenție, zise ea.

Panoul de supraveghere se afla la etajul al doilea al clădirii One Park. Era o cameră înghesuită plină de o mulțime de monitoare video fixate pe un singur perete și, în ciuda faptului că fumatul era interzis, duhnea a tutun. Kate se sprijinea cu spatele de peretele din capăt, în vreme ce ochii îi fugeau de colo-colo la cele șaisprezece ecrane cu imagini pe viu. Reg Cleak stătea într-o parte, iar în cealaltă se aflau administratorul clădirii și șeful departamentului de securitate.

– Motivul pentru care nu l-am văzut mai devreme pe agresor e că el era deja aici, zise Kate în timp ce așteptau ca primul DVD să se încarce și să se sincronizeze.

– Mă tem că la subsol nu există cameră de supraveghere, zise șeful departamentului de securitate. Fusese ofițer de infanterie, avea o mustață țepoasă și șchiopăta ușor, asigurându-se că toată lumea știa că ajunsese așa în urma bătăliei de la Goose Green din insulele Falkland. Nu ne-am gândit că ar fi nevoie. La subsol nu se poate intra din stradă. Singura cale de acces e cu liftul sau pe scări, iar zonele astea sunt acoperite.

– Exact, zise Kate. Aș vrea să încep cu DVD-urile pe care sunt monitorizate liftul și casa scărilor. Să ne uităm la ultima parte înainte de uciderea lui Russell, începând de la miezul nopții.

Șeful departamentului de securitate găsi DVD-urile cerute și le introduse în aparat. Pe ecranul principal apăru imaginea lifturilor luată dintr-un unghi larg. În colțul din stânga jos apăru înscris timpul. Kate le ceru să sincronizeze înregistrările cu camerele de supraveghere din hol și din parcare. Astfel, puteau să stabilească dacă vreo persoană care intrase în lift la un etaj superior coborâse în hol sau în garaj.

În momentul acela, mai toți locatarii se întorceau în apartamentele lor după o seară petrecută în oraș. Rezidenții puteau fi văzuți traversând garajul sau holul, apoi zărindu-se într-unul dintre lifturi. De fiecare dată când apărea cineva în cadru, administratorul clădirii le spunea numele persoanei:

– El este Sir Bernard. Sau: El este domnul Gupta.

Fluxul de oameni scăzu după ora 1.00. Derulară DVD-ul pe viteză mărită, oprindu-l numai când apărea vreo figură pe ecran. Când ajunseră

la înregistrarea de la 2.25, ora la care murise Russell, și fiecare individ văzut pe ecran fusese identificat, șeful departamentului de securitate îi întrebă dacă vor să facă o pauză.

– Să continuăm, zise Kate. Dacă a ieșit pe la subsol, trebuie să fi urcat apoi.

Se uitară în continuare la DVD-uri. Spre uimirea ei, în imagini nu apărea nici un bărbat care să se fi suit în lift, la nici un etaj – de la subsol până la etajul al unsprezecelea –, de la 2.20 dimineața până la sosirea detectivului Ken Laxton, la 3.15. La 3.17, îl văzură pe detectivul cu frizură impecabilă intrând în lift și stând lângă o femeie cu părul castaniu. Kate avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că nu se lega ceva.

– Stai puțin, zise ea tăios. Ea cine e?

– Te referi la Kenny Frumușelul? întrebă Cleak chicotind în timp ce se freca la ochi.

– Vreau să zic cine e femeia care e lângă el în lift?

– Nu știu, zise șeful departamentului de securitate. Pot să spun sigur că nu locuiește aici. Mi-aș fi amintit.

Kate și Cleak schimbară priviri între ei.

– De unde naiba a apărut la 3.17 dimineața?

– Îmi imaginez că a intrat cu mașina în garaj, zise șeful departamentului de securitate.

– N-am văzut pe nimeni intrând în garaj. Dar tu, Reg? Derulează înapoi.

Șeful departamentului de securitate îngheță toate ecranele, apoi derulă până la cadrul care arăta parcarea. Kate avusese dreptate. Nu intrase nici o mașină în garaj.

– Du-te înapoi la lift. Probabil că n-am văzut-o când a intrat.

Derulară DVD-ul și îl priviră pe Ken Laxton cum ieșea cu spatele din lift. Femeia necunoscută rămase înăuntru, ceea ce însemna că era deja acolo când intrase Laxton. Cadrele se succedau în continuare. Cu unsprezece secunde mai devreme, la 3:16:45, ușa se deschise din nou, și femeia ieși.

– S-a urcat în lift la subsol, spuse Kate.

Reg Cleak își țuguie buzele, ca și cum i-ar fi venit greu să accepte toate consecințele care decurgeau din concluzia lui Kate. Aceasta își înfundă mâinile în buzunare și se întoarse cu spatele la monitor.

– Dar cum a intrat în clădire?

Șeful departamentului de securitate scutură din cap.

– Ne-am uitat în registru și am verificat toți vizitatorii din ultimele patru zile.

Kate cumpăni informația.

– Aduceți-mi DVD-urile cu filmările din garaj.

Le mai luă încă o oră, dar găsiră ceea ce căutau. În după-amiaza zilei de dinainte, la ora două, Russell intrase cu Aston Martinul său DB12 în garaj, parcase pe locul rezervat și se dusese la lift. Cinci minute mai târziu, lumina din garaj pălise. Și, după alte cinci minute, portbagajul Aston Martinului se deschisese. Dinăuntru ieșise o femeie îmbrăcată elegant, cu o geantă de piele atârnându-i pe umăr. Dar locul era prea întunecat pentru a-i se vedea bine chipul femeii. Traversase repede garajul, ferindu-și fața de camere. Kate privi femeia intrând în lift și urcând un etaj până la subsol. Intrusa nu-și ridicase nici măcar

o dată fața ca să poată fi observată pe cameră. „O profesionistă", își reaminti Kate. „Poate mai mult decât atât."

– Ea este „agresorul" nostru.

13

Lui Frank Connor nu-i plăcea Anglia. Mâncarea era groaznică, vremea era mohorâtă, iar locul era din cale-afară de scump. Englezilor le plăceau berea caldă și friptura rece. Și cel mai rău, insistau să conducă pe partea greșită a drumului. De două ori, fusese pe punctul de a fi lovit fiindcă uitase să se asigure din dreapta înainte de a trece strada. După ce își termină de băut Cola, începu să mestece un cub de gheață, privind cum întinderea de pajiști înverzite și colinele deluroase se înălțau în lumina amurgului, întâmpinându-l. Doar după ce roțile atinseră pista și avionul se opri, își dădu seama de ce îi displăcea într-atât această țară. Nu era America.

O mașină cu șofer de la birou îl aștepta pe pistă la aeroportul Stansted, aflat la patruzeci și opt de kilometri est de Londra. Connor coborî din avion și îi înmână pașaportul funcționarului de serviciu. Pilotul transmisese dinainte prin radio detaliile despre Connor. Pașaportul îi fu verificat rapid pentru a-i confirma identitatea, și i se făcu semn să treacă. Nimeni nu-i controlă bagajul.

– Care-i treaba? întrebă Connor, urcându-se în mașină pe locul din față.

– E aici, zise șoferul, un scoțian morocănos cu umerii căzuți, intrând cu mașina pe autostradă.

– Ai reușit s-o vezi?

– Nu, dar tipul tău, Ransom, pune ceva la cale. A reușit să se facă pierdut.

– Explică-te!

– S-a cazat la hotel în dimineața asta, la opt. Pe la prânz, a alergat puțin prin parc, apoi și-a petrecut după-amiaza în cameră. La șase, a coborât pentru o petrecere. S-a amestecat prin mulțime. A băut câteva beri. E civil, și se vede. Nu s-a uitat nici măcar o clipă spre mine sau spre Liam. După treizeci de minute, s-a dus până la baie. Nu ne-am putut apropia foarte mult, ca să nu-l speriem. Când a ieșit, era cu unul dintre doctorii de la conferință. Un domn înalt. Distins. Cei doi au intrat într-o sală de conferințe de la capătul holului. Asta nu ne-a trezit suspiciuni imediat. Una peste alta, Ransom se comportase firesc până atunci.

– Și? întrebă Connor.

– După vreo cinci minute, doctorul iese, dar Ransom nu.

Connor se simți brusc tulburat, însă apoi își reaminti că asta era ceea ce voise. Un semn, chiar dacă nu putea să profite de pe urma lui.

– Unde s-a dus?

– Singura ieșire din încăpere era o fereastră care îl scotea pe Park Lane. Aveam un om afară, care l-a văzut la timp pe Ransom luând-o în jos pe Piccadilly. Ajunsese destul de departe. L-am prins intrând la metrou după trei străzi, la capătul drumului. De-acolo nu mai știm nimic de el.

– Și unde „a reușit să se facă pierdut"?

– E o adevărată grădină zoologică acolo, protestă scoțianul. Era oră de vârf. Eram doar doi oameni care să ne ocupăm de treaba asta, nu un întreg detașament.

Connor mormăi. Mai putea adăuga încă un motiv pentru care nu-i plăcea țara asta. Nu puteau să urmărească pe nimeni dintre cei care contau.

– Nu-i nimic, zise el liniștitor, pentru că politica lui era să-și încurajeze întotdeauna oamenii. Sunt sigur că ați făcut tot ce-ați putut.

Agenții Diviziei fuseseră aduși din toate cele patru colțuri ale lumii serviciilor de informații. Unii veneau din rândurile Forțelor Speciale ale Armatei Americane, fiind pregătiți în cadrul Trupelor Speciale ale Marinei Americane, Beretele Verzi sau Rangers. Alții se transferaseră de la Serviciul Secret de Informații al Ministerului Apărării, de la Oficiul Consular din cadrul Departamentului de Stat sau chiar din rândurile Serviciilor Secrete. La urmă, erau cei care fuseseră aduși de pe țărmuri străine. Unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Diviziei era că angaja spioni internaționali de pe piața liber-profesioniștilor: agenți secreți antrenați în străinătate care își pierduseră slujba din cauza reducerilor de buget, a diferențelor ideologice, a comportamentului neadecvat sau din orice alt motiv.

– Unde e Ransom acum?

– S-a întors în holul hotelului, fără să dea socoteală cuiva, la ora opt. Dar parcă era un alt om. Înainte, fusese calm, de-a dreptul relaxat. Acest Ransom era foarte agitat. Se tot uita peste umăr de parcă aștepta ca să se strecoare cineva în spatele lui

și să-i dea cu o bâtă în cap. L-am auzit spunându-i unui alt doctor că s-a dus la o plimbare prin parc ca să-și revină din cauza diferenței de fus orar. Timp de două ore? Niște minciuni. L-a speriat ceva.

Sau cineva.

Era trecut de ora zece când Frank Connor trecu pe lângă monumentul Marble Arch și merse de-a lungul Park Lane. Când ajunse în dreptul hotelului Dorchester, își întinse gâtul.

– L-ați găsit pe celălalt doctor? întrebă el. Pe cel care l-a dus în sala de conferințe?

– Negativ. Parcă a intrat în pământ. *Nu* era civil.

– Deci lucrează într-o echipă.

– Așa s-ar părea, șefu'. Șoferul se uită pieziș la Connor. Dar pentru cine lucrează?

– Asta e întrebarea, nu-i așa? Connor privi luminile strălucitoare de la intrarea acoperită, portarii în uniformele lor elegante și fluxul de oameni frumoși care treceau prin ușa rotitoare. Scoase un carnețel șifonat din haină și scrise: „Privighetoarea e în Londra". „Privighetoarea" era numele de cod dat Emmei Ransom.

– Încotro, domnule Connor?

– Spre Notting Hill. Trebuie să vorbesc numaidecât cu cineva.

14

Cling!

Jonathan auzi sunetul și se trezi imediat. Se ridică în capul oaselor, cu ochii deschiși și cu urechile ciulite să prindă și cel mai mic zgomot. Obișnuia să doarmă cu fereastra deschisă și cu draperia trasă. Lumina lunii pline dădea camerei o nuanță argintie și o umplea de umbre alungite, sinistre. Nu văzu nimic care să-l alarmeze și nu mai auzi nici un sunet. Se dezveli și se dădu jos din pat, îndreptându-se apoi spre ușă. Era închisă și încuiată, dar lanțul de alamă pe care îl fixase înainte să se culce atârna în aer, legănându-se ușor.

Se întoarse spre pat, cu simțurile ascuțite la maximum. Nu era sigur dacă cineva chiar intrase în cameră sau dacă doar încercase și nu reușise. Jonathan aprinse lumina. Dormitorul era gol, așa că se îndreptă spre salon și își vârî capul în camera de zi spațioasă. Nici de data asta nu văzu pe nimeni. În încăpere pătrunse un curent cald, vălurind draperiile.

Cling!

Privirea îi căzu asupra unei mese aflate într-un loc unde draperia răsturnase din greşeală o vază de sticlă şi o lovise de perete. Mută vaza din calea draperiei. Relaxându-se, îşi duse mâna la bărbie şi se întrebă dacă fixase într-adevăr lanţul mai devreme. Poate da. Poate nu. Fusese obosit şi mai mult decât stresat.

Chiar atunci, de undeva din apropiere auzi sunetul gol al unui obiect de sticlă care era fixat pe o suprafaţă tare. Simţi o prezenţă în spatele lui. Puse imediat mâna pe vază. Auzi un pas şi îşi spuse: „Acum e acum. Ştiu că am văzut-o pe Emma. Au venit după mine." Dar, înainte de a reuşi să ridice vaza şi să se întoarcă să vadă cine era în spatele lui, cineva îi puse mâna pe gură cu hotărâre şi îi trase cu putere capul pe spate.

– Şşş. Nu sunt aici, şopti cât putu ea de încet.

Buzele pe care le cunoştea atât de bine zăboviră pe urechea sa. Mâna îşi slăbi strânsoarea. Jonathan se întoarse şi o văzu pe Emma stând cu degetele duse la gură. Îi făcu semn că înţelesese şi aşteptă, nemişcat, în timp ce ea dădu ocol camerei, trecând un mic instrument dreptunghiular peste pereţi, pe lângă lămpi, televizor şi telefon. Găsi ceea ce căuta în spatele unei gravuri ecvestre şi în baie, ataşat de spatele unei oglinzi ovale. Puse dispozitivele de ascultare într-un pahar şi umplu paharul cu apă de la chiuvetă. Apoi închise uşa băii şi traversă camera înspre el.

Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Jeanşi negri, tricou negru şi balerini negri. Avea părul strâns într-o coadă de cal, obrajii îmbujoraţi şi nu era deloc machiată. Îşi trecu mâna peste pieptul lui dezgolit.

– Mi-am spus că nu voi face asta.

– Ce anume?

Îl sărută cu ochii deschiși, apoi se dădu un pas înapoi și își scoase tricoul. Fără să-și ia privirea de la el, își desfăcu sutienul și îl lăsă să cadă, apoi se dezbrăcă și de jeanși.

– Cum ai intrat? întrebă el.

– Am cheia de la cameră.

Într-un fel, asta nu-l surprindea deloc.

– Și lanțul?

– E un truc ieftin. O să-ți arăt într-o zi.

– Sunt sigur, zise el. Un truc ieftin, la fel ca aptitudinea ei de a dezasambla un pistol cu ochii închiși. Credeam că ne vedem mâine.

– Lipsă de disciplină. N-am nici o scuză, domnule. Emma stătea întinsă pe pat, învăluită în așternuturi. Va fi mai greu decât am crezut.

– Ce anume?

– Ceea ce am să-ți spun.

Jonathan se întoarse pe o parte. Se uită în ochii soției sale, inventariind sclipirile de chihlimbar din apele lor verzui.

– Aici sunt, șopti el. Spune-mi!

Emma își trecu un deget peste obrazul lui.

– Plec.

– Pentru încă cinci luni?

– Mai mult.

– Ești sigură? De unde știi?

– Pentru că trebuie să plec departe.

– Deja ai plecat, zise el. Ai spus că vei rezolva lucrurile și că ne vom vedea când va fi sigur.

– Speram ca lucrurile să funcționeze altfel.

– Despre cât timp e vorba?

– N-aș putea spune...

– Un an? Doi?

– Da... Adică, nu știu. Cel puțin un an. Poate mai mult. Poate pentru totdeauna.

Jonathan îi studie trăsăturile, căutând locurile secrete unde-și ascunsese îndoielile. Dar era de neclintit: aceeași femeie hotărâtă, încăpățânată de care se îndrăgostise.

– Trebuie să existe o altă cale.

– Nu există. O știm amândoi.

– Nu mai vorbi ca și cum aș avea și eu ceva de zis în treaba asta. E decizia ta. E viața ta.

Dădu la o parte așternuturile și coborî din pat.

– Nu mai e, zise Emma. Am dat-o la schimb în urmă cu zece ani.

– Pentru ce?

– Pentru datorie. Pentru sentimentul de apartenență. Pentru nevoia de a contribui. Același lucru la care luăm parte cu toții.

– Ai făcut toate astea, zise el, întorcându-se și întinzându-și mâna spre ea. Ai făcut mai mult de atât. Guvernul ar trebui să-ți fie recunoscător.

Emma își coborî privirea.

– Divizia a fost mustrată pentru operațiune. Congresul a vrut să o desființeze, dar președintele i-a mai dat o șansă.

– O altă șansă? E nebun?

– Ți-am spus eu, zise Emma. Divizia e la fel ca Hidra. Taie-i capul, și în locul lui cresc alte zece. Divizia are utilitatea ei. Președintele nu e atât de prost încât să-și limiteze opțiunile.

– Ai vorbit cu ei? Cu cei din Divizie?

– Glumești.

– Vreau să zic...

– Ce vrei să zici?

– Cu toate legăturile tale, mă gândeam că poate găseşti o cale să le explici de ce ai fost nevoită să încalci ordinele. Trebuie să înţeleagă.

– Sunt o proscrisă, Jonathan. Nu doar că am nesocotit ordinele, ci pur şi simplu am părăsit tabăra. Am încercat să scufund corabia. Devin automat duşmanul lor.

– Dar ai împiedicat doborârea unui avion de pasageri.

– Nici un „dar". Iar apoi, *tu* eşti cel care a salvat avionul. Imediat ce am să mă arăt la faţă, am să mă trezesc cu un glonţ în cap. Credeam că ţi-am explicat asta deja. Tu chiar crezi că trăiesc asemenea unui criminal de război pentru că-mi face plăcere?

– Iartă-mă. Îmi dau seama că n-am cum să ştiu prin ce ai trecut.

– Nu, chiar nu ştii. Emma trase o gură de aer. Ascultă-mă, noul tip care conduce Divizia e un nenorocit ordinar. Îl cheamă Frank Connor. Nu e de-ai noştri. Vreau să zic că n-are experienţă pe teren şi alte asemenea lucruri. Şi-a petrecut întreaga carieră în spatele unui birou, iar acum vrea să recupereze timpul pierdut. Numai Dumnezeu ştie cum l-au ales. E suficient de deştept cât să-şi dea seama că superiorii lui n-au să-l lase să mişte un deget până când nu se ocupă de mine.

– Tipii de jos sunt oamenii lui?

– Cel mai probabil.

Jonathan îşi dădea seama că lucrurile nu se rezumau la atât.

– Ce s-a întâmplat, Em? A încercat deja ceva? Cicatricea de pe spatele tău – spune-mi sincer cum te-ai ales cu ea.

– Chiar mai contează?

– Bineînțeles că da.

Emma se ridică, privindu-l în față.

– Ei bine, Jonathan, da, a încercat deja. Cu asta ne ocupăm noi, știi? Vânăm inamici. Îi găsim, îi urmărim și, când vine momentul, îi eliminăm. Singura diferență e că de data asta eu sunt cea vizată.

Jonathan încuviință din cap. Ar fi vrut să se ridice și s-o îmbrățișeze, dar știa că era mai bine să se abțină.

– Unde te aflai?

– La Roma.

– Ce căutai acolo?

– Vizitam niște vechi prieteni, Jonathan. Cel puțin, asta am crezut, că îmi erau prieteni. M-am înșelat. Ce să-ți spun, eram la Grădinile Borghese, așteptam la un colț de stradă în timp ce mă îndreptam spre un restaurant să iau cina. Am încălcat toate regulile din manual. Eram singură, nu era nimeni care să-mi păzească spatele, într-un oraș pe care nu-l cunoșteam prea bine. Am lăsat garda jos pentru zece minute. Atunci s-au năpustit asupra mea.

– Dumnezeule mare, Emma!

– Lui Blakemore îi place să-și folosească cuțitul, zise ea deodată, în timp ce își pipăia cicatricea încă nevindecată. Dar a uitat că eu știam asta. Am scăpat, însă m-am ales cu douăzeci și șapte de copci și cu un rinichi sfârtecat. Ce să zic, am fost norocoasă.

– Dar cum te-au găsit?

– Prin tine.

– Prin mine?

– M-ai sunat. Era în aprilie. Îți urmăreau telefonul.

– Dar e imposibil. Am cumpărat telefonul ăla din Nairobi. Nu m-a sunat nimeni în afara colegilor din tabără.

– Ți-am spus. Au ochi și urechi peste tot.

– Dar s-a întâmplat o singură dată...

– Nici n-au nevoie de mai mult. Au obținut numărul meu, m-au localizat. Mi-au înscenat o întâlnire. Au folosit numele unui vechi om de legătură. Cineva în care știau că am încredere. După cum ziceam, am încălcat toate regulile.

– Îmi pare rău.

Jonathan se așeză, debusolat.

– Nu-i vina ta. Pe mine trebuie să mă învinuiesc. N-ar fi trebuit să păstrez telefonul. Adevărul e că voiam să mă suni. Voiam să-mi spui că simți nevoia să mă vezi. Când ești fugar, cel mai greu e că obosești după o vreme. Uiți că ei te pândesc chiar dacă tu nu îi vezi. Îți pierzi acuitatea. Sau, mai rău, devii sentimentală.

– Dar cu el ce s-a întâmplat?

– Cu Blakemore? E mort.

Emma rosti cuvintele fără să trădeze nici o emoție. Le spuse cu tonul unui agent, cel pe care-l folosea când vorbea despre munca ei, rece și pragmatic, ca și cum n-ar fi fost nimic neobișnuit în faptul că cineva înfige un cuțit în tine și că tu îl omori în timp ce lupți ca să te aperi.

Jonathan continuă să o privească în timp ce Emma își trecea degetul de-a lungul cicatricei.

Umbra unui zâmbet îi înflori pe buze. „Ce naiba poate să însemne?“ se întrebă el. Gustul victoriei? Al supraviețuirii? Al răzbunării?

– Aș putea să plec undeva, zise el. Să mă ascund. După vreo doi ani s-ar da bătuți.

Emma scutură din cap fără să scoată o vorbă.

– Trebuie să existe o cale, continuă el.

Emma se apropie de el, îi așeză o mână pe umăr și îl privi în ochi.

– Ai idee cam ce implică faptul că am reușit să ne vedem astă-seară? Îți imaginezi prin ce riscuri am trecut ca să fiu în această încăpere? E adevărat, pot să trec de câteva uși încuiate, dar nu pot să-i păcălesc pe toți nenorociții din orașul ăsta. Știi care e primul lucru pe care îl învățăm? În fiecare operațiune, nu ți se oferă decât o șansă: prima și ultima. Jonathan, și de-aș avea nouă vieți, mi le-am consumat. Acum mă bazez pe noroc. Ceea ce-am făcut astă-seară e de-a dreptul o tâmpenie. Problema e că, deși știam asta foarte bine, totuși am făcut-o. Simțeam nevoia să te văd. Ești periculos, Jonathan. Tu ești otrava mea.

Emma se dezlipi de el și se îndreptă spre fereastră. Rămase acolo, încadrată de cerul amurgului, în timp ce draperiile se unduiau ușor în jurul picioarelor ei dezgolite. Îl privi peste umăr și zâmbi cu tristețe.

– Emma Ransom a murit în seara asta.

Jonathan veni în spatele ei și o cuprinse cu brațele. O jelise deja o dată. Cunoștea suferința de a-și pierde soția. Dar, cumva, de data asta era mai rău. Ideea că Emma era în viață, rătăcind pe cine știe unde, și că el nu putea să o vadă i se părea insuportabilă. O tristețe amară îl cuprinse.

Rămaseră așa multă vreme, privind soarele care incendia copacii din Hyde Park și caii cu călăreți care se iveau pe aleile șerpuitoare, ascultând sunetul nervos și mecanic al orașului care îi învăluia.

Emmei îi sună telefonul. Fără să scoată o vorbă, se rupse din îmbrățișarea lui Jonathan și își căută mobilul. Se uită la numărul care o apela, apoi își ridică privirea spre el. Într-o clipită, își schimbă cu totul starea. Ochii ei îl ațintea cu o privire goală, ca și cum ar fi fost un străin sau, mai rău, chiar dușmanul.

Emma se răsuci pe călcâie și intră în baie. Răspunse la telefon abia după ce închise ușa în urma ei. Două minute mai târziu, când ieși, era total diferită. Doamna Jonathan Ransom dispăruse. Acum era femeia despre care el aflase că răspundea la numele de cod Privighetoarea, fost agent al Guvernului SUA, în momentul de față o fugară hăituită.

– Trebuie să plec, zise ea, strângându-și hainele ghem în brațe.

– Cine te-a sunat?

– Nu te privește.

Emma încercă să-l ocolească, dar Jonathan i se puse în cale.

– Unde vei merge după ce pleci de-aici? vru el să știe.

– Dă-te din calea mea!

– Imediat. Dar, mai întâi, spune-mi unde mergi.

Emma își coborî privirea și dădu să-l ocolească. Jonathan o apucă de braț.

– Ți-am pus o întrebare.

– Iar eu ți-am răspuns. Nu te privește. Jonathan, te rog...

– N-ai venit aici ca să-ți iei rămas-bun de la mine. Ești într-o misiune sau cum naiba îi spun ei. Ți se citește pe chip. Acum o clipă, erai Emma – vreau să zic, Emma mea –, iar în următoarea ai devenit omul lor. Cine te-a sunat?

– Jonathan, dă-mi drumul.

Rosti vorbele cu un glas aspru și golit de emoție care nu făcu decât să-l înfurie și mai mult. Jonathan o smuci spre el, făcând-o să-și scape hainele pe podea.

– Vreau să știu unde te duci.

Deodată, totul o luă razna. Se trezi cu picioarele în aer, capul zburându-i spre covor, brațele încercând să se agațe de ceva. Aterizează pe spate, pierzându-și răsuflarea.

Cu repeziciune, Emma își strânse hainele și intră în baie. Trânti ușa în spatele ei, și Jonathan auzi încuietoarea.

Se chinui să se ridice și se repezi spre baie. Dacă ea își închipuia că totul se termina aici, se înșela. N-avea de gând să mai suporte ca ea să stabilească termenii relației lor. Nu putea să apară și să dispară din viața lui oricând avea chef.

Telefonul Emmei era pe covor, pe jumătate ascuns sub canapea. Cu siguranță îi căzuse dintre haine când o trase cu brutalitate înspre el. Aruncă o privire spre ușa de la baie, ridică telefonul și apăsă butonul pentru registrul apelurilor. Pe ecran apăru numărul care o apelase. Avea atașat un mesaj cu următorul conținut: „Pachetul e gata pentru livrare. Ora sosirii 11.15. Parcarea e asigurată. LT 52 OXC Vxhl. Întâlnire la WS, ora 17.00."

Continuă să caute în registrul apelurilor, urmărind telefoanele primite. Găsi același număr

și alte apeluri cu număr ascuns. Trecu la a doua pagină și văzu un prefix internațional care îi era cunoscut: 33, prefixul Franței. Nu recunoscu însă prefixul orașului. Văzu că fusese primit în urmă cu o săptămână.

Din baie se auzi un zgomot puternic. Jonathan se grăbi să arunce telefonul pe podea și începu să se îmbrace. O secundă mai târziu, Emma apăru, părând abătută.

– Unde e? Unde mi-e telefonul?

– Habar n-am.

– Pe dracu'! Tu mi l-ai luat.

Jonathan repetă faptul că nu știa de el, dar Emma nu-l asculta. Trecu în grabă pe lângă Jonathan și luă telefonul din locul în care îl aruncase el, sub canapea.

– Spune-mi că nu te-ai atins de el, și am să te cred.

– Nu m-am atins de el, minți Jonathan.

– Îți mulțumesc, zise Emma, îmblânzindu-se. Crede-mă pe cuvânt, e mai bine așa.

Jonathan o privi insistent, fără să răspundă.

– M-am decis să-ți spun unde merg, zise ea.

– Cum de te-ai răzgândit?

Emma se apropie de el, plecându-și capul.

– Nu vreau să ne despărțim certați. M-a sunat un prieten. Cineva care mă ajută să-mi păzesc spatele. A făcut toate pregătirile ca să ies din țară în dimineața asta. Am un zbor la ora zece care pleacă de pe aeroportul din City. Merg la Dublin. Dar nu rămân mult acolo. Nici măcar eu nu știu încotro plec în continuare.

– Cred că va trebui să mă mulțumesc cu atât. Dar în mintea lui se înghesuiau zeci de întrebări.

Despre ce pachet era vorba? Cine urma să sosească la 11.15? Ce însemna LT 52 OXC? Și, totodată, cu cine avea să se întâlnească Emma la WS la ora 17.00?

Emma îl privi pe sub sprâncene. Era felul ei de-a spune că voia să cadă la pace. Îl cuprinse cu brațele pe după gât și îl sărută.

– Te iubesc, spuse ea. Orice vei auzi despre mine în viitor, orice îți va spune unul sau altul, trebuie să crezi măcar atâta lucru.

Jonathan o îmbrățișă, strângând-o lângă el. În cele din urmă, Emma se desprinse din brațele lui.

Fără nici un cuvânt, o privi cum își strânge lucrurile și cum pleacă fără să-și ia rămas-bun.

15

Timp de opt ani, Jonathan fusese ca un orb care bâjbâie în întuneric. Timp de opt ani, fusese căsătorit cu o femeie pe care o iubise şi în care avusese încredere, dar despre care nu ştiuse mai nimic. De mult prea multe ori, asistase la plecările inopinate ale Emmei către destinaţii vagi. Dacă soţia lui îi spunea că lua trenul de noapte spre Mombasa ca să aducă chinină, nu punea la îndoială vorbele ei. Dacă avea nevoie să plece la Veneţia timp de două zile ca să-şi refacă puterile alături de o prietenă, el nu se opunea câtuşi de puţin. Nu o lua niciodată la întrebări. Avea încredere în ea până în pânzele albe.

Însă apoi, în urmă cu cinci luni, descoperise că totul fusese o minciună. Nu doar călătoriile la Mombasa sau la Veneţia, ci totul – numele ei, trecutul ei, devotamentul ei faţă de cei care aveau cea mai mare nevoie de îngrijire medicală. Încă din ziua în care o întâlnise, Emma acţionase ca agent pentru Guvernul SUA, iar Jonathan, fără să ştie nimic, fără să bănuiască nimic, îi servise drept acoperire. Timpul nu vindecase câtuşi de puţin

această rană. Ba chiar, odată cu trecerea anilor, ea se adâncise. Jonathan nu era bănuitor, dar avea orgoliul lui. Stând cu spatele lipit de ușă, hotărî că opt ani de zile fuseseră îndeajuns.

Aşteptă un minut după ce Emma părăsi camera, apoi ieşi în hol şi coborî cu liftul la parter. În hol, îi văzu de îndată pe doctorul Blackburn – adevăratul doctor Blackburn – şi pe Jamie Meadows, alături de alţi câţiva medici prosperi şi bine hrăniţi, strânşi în jurul unei mese aflate într-un colţ. Chiar dacă aceia care-l supravegheau erau şi ei pe acolo, el nu reuşi să-i zărească. Nu era nici un bodyguard în trening albastru care să privească înspre el. Nici un individ suspect cu o mână dusă la casca din ureche, urmărindu-i fiecare mişcare prin ochelari de soare întunecaţi.

Chiar şi aşa, Jonathan se furişă prin hol, cu capul plecat, înaintând de-a lungul pereţilor. Urma să îşi ţină discursul peste vreo două ore şi ceva, şi, dacă l-ar fi văzut cineva, cu siguranţă că şi-ar fi făcut griji. Nu se bărbierise şi nu făcuse duş. În jeanşi, încălţat cu bocanci, cu un sacou albastru tras peste o cămaşă Old Basque Sheepherder, părea genul de pungaş pe care portarii sunt plătiţi să nu-l lase să intre.

Trecu prin ușa rabatabilă şi ieşi în stradă. Îşi răsuci capul într-o parte şi în alta, sperând să zărească o femeie îmbrăcată în negru, cu părul strâns legat într-o coadă de cal. Nu o văzu, dar nu se pierdu cu firea. Nu îşi imaginase că intrase pe ușa principală când venise să îl vadă aseară şi nici că ar fi ieşit pe acolo în toată agitaţia dimineţii. O luă spre stânga, dădu ocol clădirii şi ajunse

în zona de serviciu. În garaj erau parcate camioane de aprovizionare din care muncitorii descărcau lăzi cu bere, cutii cu produse proaspete și prosoape ce tocmai soseau de la spălătorie. Privi dincolo de balustradă. Ușa era închisă. Rotindu-și privirea, cercetă aleile din spate, încercând să-și dea seama pe unde ar fi putut s-o apuce Emma. O stradă înainta în paralel cu Park Lane, având de o parte și de alta fostele grajduri convertite în locuințe. O alta se întindea spre est, ducând chiar în inima zonei Mayfair, dar se înfunda după vreo patru cvartale. La dreapta, la vreo douăzeci și cinci de metri, o alee înainta spre Green Park. În această direcție fusese instruit să meargă cu o seară în urmă. Începu să înainteze cu pas grăbit, încercând să surprindă vreo siluetă în negru.

Se opri la primul colț. În timp ce aștepta ca o mașină să vireze spre stânga, Emma se ivi ca din senin la o sută de metri în fața sa. Privind mai atent, își dădu seama că ieșise dintr-un magazin. Sub impulsul unui reflex sau al unui instinct, se trase în cadrul unei uși, și în acea clipă ea se întoarse, aruncând o privire în spate. Jonathan rămase nemișcat. În timp ce aștepta, observă că asuda și că inima îi bătea într-un ritm alert.

Numără până la cinci, dar, înainte să iasă, aruncă o privire în spatele său, de-a lungul străzii.

La un cvartal distanță, un Ford Mondeo arămiu vira încetinind. Lumina dimineții bătea direct în parbriz și se reflecta în treningul albastru al șoferului. Un bodyguard oficial ce avea permis de portarmă, conform descrierii furioase a Emmei. Observă o altă siluetă în scaunul de lângă șofer

și, probabil, o alta pe bancheta din spate. Iată-i, urmăritorii lui Jonathan în carne și oase.

„Te vor urmări ca să pună mâna pe mine."

Își mută atenția asupra Emmei. Înainta aproape lipită de vitrinele magazinelor, fără să arunce nici măcar o privire în urma ei, apropiindu-se de intersecția cu New Bond Street.

În acel moment, Jonathan se hotărî ce să facă.

Păşind pe trotuar, avansă în direcția soției sale. Ajuns la următorul semafor, aşteptă răbdător să se schimbe culoarea. N-avea nevoie să privească peste umăr ca să verifice dacă Fordul îl urma. Se descurcă perfect cu ajutorul oglinzii laterale a unui taxi care poposise lângă el. Jonathan învăța din mers trucurile meseriei Emmei.

Semaforul trecu pe verde. Pătrunse în intersecție, dar, după ce înaintă până la jumătatea străzii, țâșni spre dreapta și reveni pe trotuar. Căută din priviri un magazin în care să se strecoare, un loc în care ar fi putut să se facă pierdut preț de un minut sau două. Dar de-a lungul străzii nu se găseau decât locuințe private. Uşă după uşă, toate erau încuiate. Privi în spate. Prins în trafic, Fordul nu apucase încă să vireze. Vizavi, Jonathan ochi un magazin pentru distribuția presei. Poate că totuși mai era timp...

Se aruncă în mijlocul traficului, ferindu-se de maşinile care se deplasau cu viteză, ignorând claxoanele și scrâșnetul frânelor. După ce ajunse pe trotuarul de pe partea cealaltă, deschise larg uşa magazinului, declanşând clinchetul dement al unor clopoței. După o clipă, văzu Fordul trecând în viteză. Cu răsuflarea încă tăiată, îl urmări până

când dispăru din raza privirii lui. Abia atunci părăsi magazinul.

– Unde dracu' e? strigă Frank Connor, aflat pe bancheta din spate a Fordului.

– Nu-l văd, zise șoferul. Dar tu, Liam?

Bărbatul zvelt cu părul negru din dreptul șoferului scutură din cap.

– Întoarce, îi ceru Connor, răsucindu-și trupul voinic ca să privească prin lunetă. E într-unul dintre magazinele astea. N-are unde altundeva să fie.

– Nu pot să întorc încă, zise șoferul, arătând înspre torentul compact de mașini.

– Dă-l naibii de trafic, răspunse Connor. Schimbă direcția de mers.

– O să provoc un accident.

– Fă-o și gata. Acum! Uite un spațiu liber!

Șoferul întoarse mașina, apăsând puternic cu o mână pe claxon. Virajul brusc îl proiectă pe Connor direct în portieră. Își ridică privirea chiar în clipa în care o dubă albă aluneca înspre ei. Se auziră scârțâitul frânelor, cacofonia claxoanelor, urmate de scrâșnetul impactului dintre metal și metal pe care îl simțeai până în viscere. Ciocnirea îl aruncă pe Connor în cealaltă parte a mașinii, și se lovi violent cu capul de geam. Fordul opri, și Connor reuși să-și recapete echilibrul.

– Ți-am spus eu, urlă șoferul. Știam că n-avem cum să întoarcem. Rahat!

– Ai fost tu prea încet, zise Connor. N-ai reflexe. Timp era destul.

– Pe dracu'!

– Las-o moartă, i-o trânti Connor.

Bărbatul cu numele de Liam arătă cu degetul înspre capul lui Connor.

– Sângerezi, Frank.

Connor își trecu mâna peste sprâncene și își privi degetele năclăite de sânge. Ceru o batistă și o ținu la frunte, apoi ieși din mașină. Traficul era deja blocat în ambele direcții. O femeie nervoasă înainta de-a lungul străzii, blestemând și spunând că „șofează ca dracu'" și că e „un tâmpit și jumătate". Connor o împinse din calea sa și se avântă spre trotuar. Privi în lungul străzii înspre intersecția unde îl văzuse ultima dată pe Jonathan Ransom, dar era inutil. Medicul dispăruse.

Connor le ceru oamenilor săi să se ocupe de dezastrul produs, pentru ca apoi să o ia de unul singur pe stradă. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte și să nu se bazeze pe propriile forțe, și așa epuizate.

Era timpul să cheme întăriri.

New Bond Street era o alee comercială cunoscută pentru reprezentanțele unor mărci de renume și pentru galeriile de artă elegante. La 9.30 dimineața, trotuarele erau aglomerate până la refuz. Jonathan făcea slalom printre șuvoaiele de oameni, încercând să vadă părul castaniu al soției sale. „E imposibil", își spuse el. Pur și simplu, erau prea mulți oameni. Oxford Street era la două cvartale distanță, și știa că, dacă nu avea să o zărească pe Emma cât de curând, n-avea cum să-i mai dea de urmă.

Începu să alerge, ciocnindu-se de trecători, oprindu-se doar pentru a se ridica pe vârfuri, aruncând câte o privire în față. După încă o sută de metri, renunță. N-avea nici un sens. Oamenii nu se împuținau, dimpotrivă, trotuarele erau tot mai aglomerate. Ieși cu un pas în stradă, rămânând expus, și își trecu privirea peste cascada de umeri și capete ce alunecau cu viteză.

„Acolo..."

Era Emma. Se afla la un colț la celălalt capăt al străzii, la fel ca el, cu un picior pe asfalt și cu o mână ridicată pentru a opri un taxi.

Jonathan se uită în dreapta. Văzu un taxi liber și îi făcu semn să oprească. Cu îndemânare, șoferul trase lângă el. Jonathan se aplecă prin geamul pasagerului.

– Trebuie să întorci. Vreau să urmăresc un taxi care merge în cealaltă direcție.

– Nu pot să întorc aici, șefu'. Nu-i tocmai legal, nu crezi?

Jonathan îi aruncă o bancnotă de cincizeci de lire pe scaun.

– E o urgență, *nu crezi?*

– Urcă-te, zise șoferul. Și care-i mașina pe care vrei s-o urmăresc?

Jonathan se repezi pe bancheta din spate, cu un ochi ațintit asupra Emmei în tot acest timp. În timp ce șoferul încerca să întoarcă, văzu perfect cum soția sa se urca într-un taxi maro, având un afiș cu T-Mobile lipit pe portiere.

– Aia e mașina, zise Jonathan. Ai grijă să nu te apropii prea mult.

Urmăriră taxiul Emmei fără nici o problemă, ajungând la o casă din Hampstead, un cartier rezidențial din suburbiile nordice ale Londrei. Șoferul părea înnăscut pentru astfel de tertipuri. Fără nici un efort, rămase la o distanță sigură de Emma, lăsând întotdeauna între ei patru mașini. Într-un oraș în care taxiurile aproape că depășesc numărul de mașini personale, al lor era pur și simplu invizibil. După ce opriră în spatele unui șir de mașini parcate la capătul străzii, văzură cum Emma își plătește călătoria, îndreptându-se spre o casă modestă care imita stilul din epoca Tudorilor, intrând pe una dintre ușile laterale. Jonathan se uită la ceas. Era trecut de zece. În mod oficial, Emma pierduse avionul spre Dublin.

Altceva îl preocupa însă pe Jonathan. Peste o oră și ceva trebuia să fie înapoi la hotel ca să-și țină prezentarea. Dacă pleca acum, erau șanse să ajungă la timp, dar trebuia să se bărbierească și să facă duș într-un timp record. Blackburn și asociații săi cheltuiseră o grămadă de bani ca să-l aducă la Londra și să-l cazeze la un hotel de cinci stele, așa cum considerau că merita. Jonathan nu voia să-i dezamăgească. Și totuși, nu se putea încumeta să plece.

În acea clipă se deschise ușa garajului, și toate gândurile despre întoarcerea la Dorchester se risipiră. Jonathan se aplecă în față, cu ochii fixați asupra BMW-ului gri care ieșea din garaj, îndreptându-se înspre ei.

– Pune lampa pe „Liber", ordonă el în timp ce se întinse cât era de lung pe bancheta din spate.

– Am făcut-o deja.

– Ea e? întrebă Jonathan, încă întins.
– Bingo, șefu'! Ea e.
– Și atunci ce mai aștepți? Dă-i drumul!

Emma avu nevoie de exact treizeci de minute ca să ajungă la destinație. Se deplasă înspre sud, întorcându-se prin Hampstead până pe Bayswater Street, de unde trecu prin Hyde Park înspre St. James. Conduse încet, cu mai multă grijă decât de obicei. Emma pe care o știa el – adevărata Emma, după cum îi plăcea să creadă – era precum un șofer de curse în căutarea unui circuit. Pentru ea, mașina mergea doar în două feluri – rapid și foarte rapid. Dar de data asta, frâna când semaforul trecea pe galben în loc să apese accelerația până la podea pentru a se strecura, semnaliza în mod conștiincios și doar arareori schimba benzile. Era limpede ce implica asta. Agentul Emma, Privighetoarea, nu își permitea să fie oprită de poliție.

După St. James, intrară într-un labirint de străzi rezidențiale înguste, virând în mod constant la stânga, apoi la dreapta, dar îndreptându-se în permanență spre Tamisa. Temându-se să nu fie văzut, Jonathan îi strigă șoferului să rămână mai mult în urmă, și, de două sau de trei ori, o pierdură cu totul. Totuși, norocul era de partea lor, și, după cinci, zece secunde chinuitoare, o zăriră din nou.

Parcă pe Storey's Gate. Era o stradă îngustă, cu circulație din ambele sensuri, străjuită de clădiri lipite între ele, datând din secolul al XIX-lea. Toate aveau câte cinci etaje, înălțate din același amestec de ciment, parte dintr-un proiect ambițios de a îmburghezi zona. Abia mai apoi își dădu Jonathan seama cât de bine se sincronizase

șoferul care plecase de pe locul ocupat acum de Emma, amintindu-și că mașina era un Vauxhall, la fel precum cea menționată codat în mesajul de pe telefonul soției sale. Pentru moment, pusese totul pe seama norocului Emmei.

– Acum ce facem? întrebă șoferul în timp ce priveau BMW-ul de la o distanță de o sută de metri. Profilul Emmei era perfect vizibil. Stătea în spatele volanului, nemișcată ca o statuie.

– Acum așteptăm, zise Jonathan.

16

Trecuse de şapte dimineaţa când Kate Ford se întoarse acasă şi închise uşa bucătăriei în urma ei.

– Dumnezeule, bâigui ea, în timp ce un miros de lapte acrit îi asaltă simţurile.

Aprinse lumina şi identifică imediat vinovaţii: un castron de cereale pe jumătate mâncat şi o cutie de lapte erau aşezate pe masă exact acolo unde le lăsase cu vreo douăzeci şi şase de ore în urmă. Grăbindu-se să ajungă la One Park, uitase să strângă în urma ei.

Deschise imediat fereastra ca să alunge mirosul îngrozitor. Spre deosebire de lordul Robert Russell, ea nu se bucura de beneficiile unui sistem central de aer condiţionat. East Finchley se afla la o distanţă mult mai mare de Park Lane decât cei douăzeci de kilometri de pe hartă. Oftând, aruncă restul de cereale în chiuvetă, apoi şi laptele acrit. Nu aşa îşi imaginase întoarcerea acasă după prima zi la lucru.

Sus, dădu drumul la duş. Când apa se încălzi, se dezbrăcă şi îşi lăsă costumul şi bluza să cadă grămadă pe podea. Venise timpul să le ducă la curăţătorie. Nu-i plăcea ideea de a plăti zece lire

ca să le curețe și să le calce, dar o liniștea ideea că nu avea să duhnească. Intră sub duș cu grijă. Apa era fierbinte, curgând cu o presiune îndeajuns de puternică încât să decojească vopseaua, adică exact așa cum îi plăcea. Își spălă părul, apoi își săpuni corpul, frecându-și brațele și picioarele cu un burete natural. Avea grijă să evite cicatricea de deasupra șoldului. În urmă cu câteva săptămâni, când se întorsese acasă de la spital, se umflase precum o lipitoare ghiftuită. Glonțul pătrunsese prin spate, cu puțin deasupra splinei, provocând o rană aproape perfect delimitată la intrare, dar străpunsese partea cealaltă precum trece un baros prin lemnul putrezit. Cartușele de tip dum-dum erau cauza. Medicii se exprimaseră în mod unanim că era o minune că schijele proiectilului nu secționaseră nici o arteră și că nu provocaseră leziuni interne mai semnificative.

Kate rămase sub duș până când și ultima picătură de apă caldă se scurse, iar acum era stropită de un jet înghețat precum un pârâiaș scoțian. Stătu așa vreme îndelungată, până când i se făcu pielea de găină și carnea îi amorți. Amorțeala făcea tăcerea mai suportabilă. Preocupată să se frece frenetic cu prosopul, nu mai observa că nu se auzea zumzetul unui radio, nici clinchetul vaselor de la micul dejun, mânuite neîndemânatic de un bărbat, nici glasul baritonal de East End care îi poruncea să se miște repede la mașină ca să plece la muncă împreună.

În oglinda agățată pe perete își zări pentru o clipă trupul, mai slab acum ca oricând. Își privi pieptul, încordat și sârmos sub pielea palidă, pelvisul, atât

de ascuțit și de fragil, apoi cicatricea. „Glonțul v-a distrus unul dintre ovare", îi explicase chirurgul cu o compasiune ce o înnebunea. „De asemenea, v-a sfâșiat țesutul uterului. Pentru a putea controla sângerarea, am fost nevoiți să extirpăm uterul cu totul. Îmi pare rău. Am făcut tot ceea ce ne-a stat în putință."

Nici măcar nu adusese vorba despre copil, deși era imposibil să nu fi știut. O sarcină de șase săptămâni nu era încă vizibilă. Poate că se așteptase ca ea să întrebe. Sau poate că se gândise că, de fapt, Kate nu știa și încercase să o ferească de o suferință în plus. Nici măcar nu aflase dacă era băiat sau fată.

Își atinse cicatricea și simți o înțepătură în interior, ascuțită ca o suliță. Icnind de durere, se văzu pe ea însăși și rămase cu ochii ațintiți la femeia speriată care stătea sprijinită în fața oglinzii. „Plângi", spuse ea reflexiei. „Nu te vede nimeni. Ai rezistat destul. Nu trebuie să demonstrezi nimănui cât de puternică ești. E timpul."

Durerea dispăru. Kate se îndreptă. Se uscase, și, întorcându-se cu spatele la oglindă, își înfășură prosopul în jurul corpului.

Cineva bătea la ușa din spate.

Încă înfășurată în prosop, Kate coborî repede scările și își vârî capul în bucătărie. Fu surprinsă să vadă un bărbat înalt, cu tenul deschis, îmbrăcat într-un costum negru, care stătea acolo cu mâinile în buzunare ca și cum ar fi fost la el acasă.

– Cred că vi s-a stricat laptele, zise el.

– Tu cine naiba mai ești?

– Graves. Cinci. Îmi cer scuze că am intrat așa. Am bătut la ușă o vreme, și mă temeam că vecinii vor deveni curioși.

„Cinci" venea de la MI5, agenția britanică de securitate națională și de luptă împotriva terorismului, cunoscută sub numele de Serviciul de Securitate Britanic. Trebuia să-și fi dat seama după ținuta lui. Arăta ca și cum ar fi avut o bară de oțel în loc de coloană.

– Ce ramură?

– Ramura G.

Ramura G se ocupa de antiterorism în toate țările, mai puțin în Irlanda de Nord. Kate se uită pe fereastră. Trotuarul din fața casei sale era gol.

– Unde e Roverul bleumarin? întrebă ea, având o sclipire, amintindu-și de mașina parcată în interiorul spațiului delimitat de banda reflectorizantă pe aleea spre One Park, cu o zi în urmă.

– L-am parcat la capătul drumului. Crezi că ai putea să te îmbraci? Ne așteaptă la sediu. Traficul e infernal la ora asta.

Kate se uită îndelung la bărbatul care intrase neinvitat în casa ei. Avea cam patruzeci de ani, era înalt și slab, cu părul blond și des, tuns într-un stil mai puțin formal decât s-ar fi așteptat ea. Purta un costum bleumarin cu dungi, în mod cert cumpărat de pe Savile Row, cu o bucată de manșetă de cămașă obligatoriu la vedere. Pantofii lui negri, cu model perforat, erau de un bun-gust ireproșabil și într-atât de lustruiți, încât ar fi trezit invidia unui soldat. Dar ceea ce îi atrăsese atenția erau ochii lui. Erau de un albastru ca de diamant, de-o intensitate supraumană. Erau aceiași

ochi pe care îi văzuse seara trecută fixând-o cu privirea din biroul de la Oxford Analytica.

– Aveți un prenume, domnule Graves?

– Da, zise el. Colonelul.

MI5 își avea sediul la Thames House, o clădire impozantă, lungă cât un cvartal, situată (după cum se poate deduce din nume) pe malul râului Tamisa, în zona Millbank din Londra, cu vedere spre podul Lambeth. Biroul lui Graves era la primul etaj, la celălalt capăt al holului față de cel al directorului. Kate, o aspirantă înnăscută, era cât se poate de impresionată. Era un birou pe colț, decorat cu mobilă modernă și elegantă. Ferestrele mari ofereau o priveliște uimitoare asupra malului sudic al râului.

– Ia loc, zise colonelul Graves. Știi de ce te afli aici. E vorba despre Robert Russell. Sau, mai precis, despre chestia la care lucra el.

– Am înțeles că nu lucra pentru Serviciul de Securitate, zise Kate, așezându-se pe o canapea joasă de culoare maronie.

În fața ei se afla o măsuță de cafea confecționată din sticlă și crom. Lângă mai multe numere din diferite reviste juridice, se afla o scrumieră plină ochi de mucuri de țigară.

– Nu lucra, răspunse Graves. Nu conștient, cel puțin. Ai vorbit cu Ian Cairncross. Ți-a spus despre interesul lui Russell pentru RIC – rețeaua de informații creditabile. Știi tu... experții pe care-i strânsese să adune informații despre diferite subiecte. Să zicem că lordul Russell era un membru al RIC-ului meu personal.

– Se pare că era membru al mai multor rețele.

Graves încuviință din cap.

– Când a murit, Russell strânsese deja informații care demonstrau că pe teritoriul Londrei urma să se organizeze un fel de atentat sau de complot. Am luat uciderea lui drept o confirmare a faptului că avea dreptate. În consecință, am accelerat puțin lucrurile.

– De ce ați așteptat până acum?

– De ce nu l-am adus pe Russell mai devreme? E o chestiune de resurse, inspectore-șef Ford. Tot timpul urmărim câteva zeci de comploturi în diferite etape de plănuire. Trebuie să alegem grâul de neghină. Graves își duse mâna în haină după un pachet de Silk Cuts. O țigară?

Kate refuză. Graves își aprinse una și scoase fumul recunoscător.

– Acum ar trebui să aduc vorba despre Legea Secretelor de Stat. Știi tu, să-ți cer să juri că nu vei divulga nici o informație aflată în cadrul acestei investigații. Se zice că ai fi de încredere. Nu trebuie să te punem să semnezi nimic, nu-i așa?

– Asta e partea în care vei recunoaște că MI5 îl supraveghea pe Russell fără să aibă mandat?

– Cam așa ceva.

– Sunt polițistă, zise Kate. Nu militant pentru drepturile civile. Sunt sigură că avem aceleași interese.

– Bine.

Graves luă o telecomandă de pe măsuța de cafea și o îndreptă înspre un monitor plat de pe perete. Era o tabletă electronică, un monitor interactiv HD cuplat la rețeaua centrală a computerului din

birou. Pe ecran apăru chipul gospodinei obosite și timide pe care Kate o văzuse cu o dimineață în urmă pe computerul din apartamentul lui Russell. Toate privirile se concentrară asupra ecranului în timp ce îi vorbea lui Russell despre Mișa, Victoria Aer și întâlnirea secretă stabilită la 11.15 în această dimineață – în mai bine de o oră din acel moment.

– Știi ce înseamnă asta? întrebă Kate după aceea.

– N-am nici cea mai vagă idee. Numai în ambasada rusă sunt vreo sută de Mișa, asta fără să ținem seama de nenorociții care au pus stăpânire pe West End. Vine în vizită o delegație de la Kremlin, dar astăzi sunt în Whitehall, baricadați cu cei din Marină. Pentru moment, sunt în siguranță.

– Asta pare ceva secret, nu-i așa? zise Kate, citând din mesajul video.

– De fapt, e o informație publică. Nu există nici un Mișa printre ei. Doar câțiva cu numele de Ivan, Vladimir și Iuri. A, și o Svetlana.

– Și Victoria Aer?

– Am căutat numele în toate dosarele noastre, dar n-am găsit nimic. Băieții noștri experți în decodare se ocupă de asta chiar acum.

– Ai reușit să dai de urma femeii? Sursa lui Russell? Sincer, sunt îngrijorată pentru ea. Dacă Russell a fost ucis din cauza a ceea ce știa, de ce să n-o omoare și pe ea?

– Încercăm să o localizăm. Nu e așa ușor. Modul de funcționare a sistemului nostru e să strângem tot ce a intrat în căsuța electronică a lui Russell în forma originală. Asta nu înseamnă că știm de unde a venit. Să refacem traseul invers spre sursă

e mai complicat. Te-am chemat aici să vedem dacă ai descoperit ceva în timpul investigației, ceva care să ne ajute să înțelegem lucrurile.

Kate bănuia că Graves știa mai mult decât dezvăluise. Auzise adeseori că MI5 avea spioni în interiorul Poliției Metropolitane.

– Robert Russell a fost ucis de o femeie care a intrat în apartamentul său pe la subsol, apoi a urcat târându-se printr-un tobogan de rufe până în dulapul din dormitorul principal. Odată ajunsă înăuntru, a dezactivat sistemul de alarmă, l-a lovit cu o sticlă de votcă înghețată ca să-și piardă cunoștința, apoi l-a aruncat peste balcon ca să pară o sinucidere. Am avut noroc că a aterizat cu fața în jos. Altfel, n-am fi bănuit nimic. Nu e nevoie să mai adaug că femeia e o profesionistă. Cunoștea apartamentul lui Russell, așa că e de presupus că a avut acces la planurile clădirii, inclusiv la sistemul lui de securitate din casă. Bănuiala mea e că face parte dintr-o echipă și că partenerul sau partenerii ei îl supravegheau pe Russell.

Graves se aplecă în față, cu cotul sprijinit pe genunchi.

– Ce te face să spui că e o femeie?

Kate scoase un DVD din haină.

– Avem o înregistrare video.

– Îmi permiți? întrebă Graves, ridicându-se din scaun. Îi înmână DVD-ul unui ajutor, iar acesta îl introduse în DVD-player. În clipa următoare, imaginea ucigașei cu părul castaniu surprinse de camera de supraveghere apăru pe ecran.

– Cu greu s-ar putea numi o pistă, zise Kate. S-a descurcat perfect în a-şi ascunde chipul de cameră.

– O profesionistă, după cum spuneai.

În acea clipă, se auzi un ciocănit puternic în uşă. Reg Cleak intră cu răsuflarea tăiată.

– Iertaţi-mi întârzierea, zise el, traversând camera şi aşezându-se pe scaunul de lângă Kate. Abia aţipisem, când m-am trezit cu un vlăjgan la uşa din spate. Nevastă-mea mai că şi-a dat sufletul.

Se făcură prezentările, dar Cleak nu se arătă foarte interesat.

– Tocmai am vorbit cu băieţii de la Monitorizarea Video a Autovehiculelor. N-au reuşit să urmărească maşina pe tot traseul de la Windsor, dar nici departe n-au fost.

– Unde s-a dus Russell după ce a plecat de la casa părinţilor? întrebă Kate.

– La clubul lui din Sloane Square, unde a rămas aproximativ o oră.

– Asta înseamnă cam până la ora unu dimineaţa, zise Kate. Unde s-a dus apoi?

– Ia-o încetişor, şefa. Ajung imediat la partea interesantă. De la club, Russell a mers pe Storey's Gate. Avem imagini cu maşina lui parcată pe trotuar timp de o oră. Dar nu mă întrebaţi ce-a făcut acolo.

– Pe Storey's Gate? Nu e departe de aici.

Graves îi ceru ajutorului să încarce o hartă a Londrei pe tableta electronică. În clipa următoare, apăru o hartă urbană, cu un cerc ce indica locaţia. Storey's Gate era o stradă scurtă şi îngustă, cu circulaţie din ambele sensuri, întinzându-se de la est

la vest, la mai puțin de un kilometru de Palatul Buckingham și de parcul St. James.

– Vedeți și voi ce văd eu? întrebă Kate, ridicându-se și îndreptându-se spre monitor.

– Ce anume? întrebă Cleak, dar Graves încuviința deja din cap.

Kate își trecu degetul de-a lungul a Storey's Gate Road, luând apoi colțul pe o stradă mai largă. În dreptul ei apărea inscripția „Victoria Street".

– Iat-o și pe Victoria noastră.

Așteptându-se ca Graves să se arate surprins, Kate se simți dezamăgită. El rămase țintuit în scaun, fumându-și țigara gânditor.

– E un loc, deci, spuse el. Nu un nume. Ce facem acum?

Dar Kate nu terminase. Alunecând cu degetul de-a lungul străzii, ajunse în dreptul unui contur gri, indicând de obicei clădirile guvernamentale.

– Asta e o clădire ministerială. Cred că pe vremuri era Ministerul Comerțului. Ai idee ce găzduiește acum?

Graves pocni din degete, și ajutorul lui dădu un clic pe harta interactivă. Pe ecran apăru o fotografie a clădirii, având dedesubt denumirea instituției actuale. „Ministerul Afacerilor, Întreprinderilor și Reformei de Reglementare, fostul Minister al Comerțului și Industriilor."

– Afacerilor, Întreprinderilor și Reformei de Reglementare, spuse Kate. A-I-R-R.

– Aer[1], zise Graves, cu aceeași voce calmă.

Cleak se schimonosi.

---

[1] În engleză, în original, *air* înseamnă „aer"; joc de cuvinte pornind de la acronimul AIRR. (n.red.)

– Eu nu m-aș fi gândit la asta.

– Dar dacă ai fi fost străin, precum persoana care i-a dat indiciul fetei lui Russell? întrebă Kate. „Aer" mi se pare o variantă destul de apropiată. „Aer" de pe Victoria Street, adăugă Kate. *Victoria Aer*.

– Să mă trăsnească, adăugă Cleak, cu ochii cât cepele, fâțâindu-se în scaun, fiind singurul din încăpere care nu se abținea să-și manifeste emoțiile.

– Vreau să văd o listă cu instituțiile din clădire, ordonă Graves.

În clipa următoare, pe ecran apăru o listă cu toate agențiile guvernamentale care își aveau biroul pe Victoria Street numărul 1. Printre ele erau Oficiul Forțelor de Muncă, Agenția Dezvoltării Economice, Biroul Concurenței și Centrul pentru Cercetare Științifică.

– Ia legătura cu cei de la Siguranța Diplomatică, continuă Graves. Interesează-te dacă e programată vizita vreunui demnitar străin la oricare dintre aceste agenții. Apoi vorbește cu șeful departamentului de securitate de la AIRR. Spune-i să izoleze toată clădirea până ajungem noi. O să ne ia cam zece minute.

– Ce facem cu traficul? întrebă Kate. N-ar trebui să închidem toate străzile care duc la clădire?

– Dacă am opri traficul de fiecare dată când apare o amenințare, Londra s-ar duce pe apa sâmbetei în vreo două săptămâni. Graves îi aruncă o privire asistentului. Cheamă-i și pe geniști. Nu strică să fie acolo. Se ridică și se uită la Kate. Presupun că o să mă însoțești.

Kate, Graves și Cleak coborâră cu liftul până la parter, unde Roverul lui Graves stătea în așteptare

cu motorul pornit și cu portierele deschise. Kate se așează în față lângă Graves, în timp ce Cleak urcă în spate. După lăsarea barierei, Graves acceleră pe Horseferry Road, prinzându-se repede în trafic. Roverul înainta încet, reușind să se strecoare printre restul mașinilor. Kate se uită la ceas: era 11.03.

– N-aveți o sirenă? întrebă ea, referindu-se la un girofar portabil.

– Mi-e teamă că nu. Încă ne ocupăm cu achizițiile.

Semaforul se făcu verde, și Graves trecu de intersecție. După ce merse cincizeci de metri, se opri din nou. Victoria Street era la mai puțin de doi kilometri distanță. În condiții normale, ar fi fost un drum de trei minute cu mașina. Dar acum, ar fi ajuns în mai bine de douăzeci de minute.

Graves vorbea la telefon cu ajutorul lui.

– Nu există nici o delegație străină care să viziteze ministerul astăzi, îi spuse el lui Kate, transmițându-i veștile pe parcurs ce le primea. Ministrul e în Leeds. Totul pare să se desfășoare normal.

Mașina înainta cu viteza melcului.

Kate observă că obrajii lui Graves se înflăcăraseră și că lovea cu palma în volan.

– Poate ar fi mai bine să mergem pe jos, sugeră ea.

– Nici să nu te gândești. Graves cerceta din priviri drumul, iar ochii săi albaștri își pierduseră siguranța olimpiană. Deodată, smuci mașina pe banda din direcția cealaltă. Drumul era liber pe o distanță de treizeci de metri. Apăsă accelerația Roverului până la podea, cu mâna strânsă

pe claxon, până când un camion îl obligă să revină pe banda sa.

Erau din nou blocați.

Ceasul afișa ora 11.06.

Peste încă cinci minute, ajunseseră la intersecția cu Victoria Street. Graves viră spre dreapta și răsuflă ușurat când observă că traficul înainta fluent. Acceleră până la optzeci de kilometri pe oră, legănându-se în scaun și bombănind:

– Hai odată! Semaforul trecu pe roșu, și Graves frână puternic.

– Acolo e, zise Kate, arătând înspre o clădire de birouri modernă, aflată la trei sute de metri de ei.

– Doamne ajută, interveni Cleak de la postul lui de pe bancheta din spate.

Semaforul se făcu verde, dar mașinile nu se mișcau. Șoferul din fața lor deschise portiera și scoase un picior afară. Kate coborî din mașină.

– Au oprit traficul temporar, zise ea, strecurându-și capul în mașină. Trebuie să treacă cineva. Vreun barosan de pe Whitehall sau vreun demnitar străin. Parcă spuneai că nu e nimic programat în această zonă.

– Am spus că nu e nimic programat în clădire. Graves deschise portiera cu forță și ieși. Avea telefonul mobil la ureche, dar Kate nu reuși să-și dea seama cu cine vorbea.

În acea clipă, zări prima mașină din coloana oficială ieșind cu viteză de pe Storey's Gate Road și intrând pe Victoria Street, în fața lor. Era un SUV, cu geamurile fumurii și cu garda la sol joasă. Era un vehicul blindat, ce se deplasa cu viteză.

– Cine e în vizită oficială în oraș? îl întrebă ea pe Graves. Ce naiba, parcă ar fi chiar președintele Statelor Unite!

Graves scutură din cap.

– N-am nici o informație, zise el, pierzându-și treptat calmul.

De undeva de la distanță, Kate auzi un bărbat strigând. Nu putea să distingă ce spunea din cauza zgomotului produs de motoarele mașinilor din coloana oficială. Părea a striga pe cineva pe nume. Un lucru era însă sigur: era surescitat.

– Auzi și tu? Ceva e în neregulă.

– Unde? întrebă Graves, ascultând doar pe jumătate. Era în mijlocul unei ciondăneli cu cei de la birou, cerând să i se spună ce demnitar străin era în oraș și de ce nu fusese informat.

Kate se ridicase pe vârfuri, lungindu-și gâtul în încercarea de a identifica sursa strigătelor. Pe trotuar, cam la trei sute de metri de ei, văzu doar capul cu păr negru al unui individ alergând în direcția lor. Acesta apărea și dispărea în mulțime. Era vizibil pentru o clipă, fiind de negăsit în următoarea. Era vorba despre un bărbat caucazian. Avea părul grizonant. O haină albastră. Asta era tot ce putea distinge.

Un alt SUV intră în intersecție, urmat de trei Mercedesuri, toate negre, toate cu geamuri fumurii, pentru a împiedica privirile dușmănoase să identifice pasagerii. De antena Mercedesului din față era prins un steag miniatural. Albastru, alb și roșu – Kate recunoscu tricolorul Rusiei.

Se uită la ceas. Era 11.15.

„Mișa", gândi ea.

17

Aflat pe bancheta din spate a taxiului, Jonathan văzu cum Emma coboară din BMW, îndepărtându-se de maşină. Avea banii pregătiţi, şi, imediat ce Emma făcu vreo zece paşi, îi dădu şoferului două bancnote de câte cincizeci de lire. Mai aşteptă o clipă, cu ochii lipiţi de soţia sa, ca şi cum ar fi fost legaţi printr-un fir, apoi deschise portiera şi porni de-a lungul trotuarului. Înainta foarte aproape de faţada clădirilor, încetinind din când în când pentru a lăsa câţiva trecători să se strecoare între el şi soţia sa. „E ceea ce se cheamă acoperire naturală", îi spusese ea când îi mai explicase câte ceva despre munca ei.

Emma continuă să meargă pe Storey's Gate Road pentru încă un cvartal, înainte de a se opri la intersecţia cu Victoria Street. Culoarea semaforului se schimbă. Pietonii din jurul ei începură să traverseze, dar Emma rămase nemişcată.

Jonathan se opri, urmărind-o cu privirea. În orice clipă putea să apară o maşină care să oprească în dreptul Emmei, şi astfel s-ar fi sfârşit totul. N-avea să-şi mai vadă niciodată soţia. Se întoarse,

căutând un taxi, dar de data asta nu se arătă nici unul. Își încleștă pumnul, lovindu-se peste coapsă. N-ar fi trebuit să renunțe la taxi.

Era aproape 11.15. Probabil că doctorul Blackburn îl căuta înnebunit la hotel, întrebându-se unde dispăruse conferențiarul invitat. Și-l imagina pe Jamie Meadows bătând la ușa camerei lui, întrebând dacă era totul în regulă. Însă Jonathan își șterse totul din minte. Putea să-și țină prezentarea a doua zi.

Abia în acea clipă văzu o motocicletă de poliție trecând în viteză pe lângă el, și toate gândurile legate de conferință se risipiră. Motocicleta înaintă spre intersecția dintre străzile Storey's Gate și Victoria, opri acolo, iar motociclistul descălecă și bloca tot traficul ce venea dinspre partea de est. Imediat, drumul se goli de mașini și totul deveni calm. Jonathan se gândi involuntar la liniștea dinaintea furtunii.

Până acum, Emma fusese înconjurată de un grup de trecători. Chiar și așa, Jonathan o putea vedea clar, stând cu un telefon mobil la ureche și privind insistent în față.

În spatele lui, auzi huruitul unui motor puternic. Se întoarse la timp pentru a vedea o străfulgerare de culoare neagră, și un SUV Chevrolet trecu rapid pe lângă el, urmat îndeaproape de un altul identic. În spatele lor, venea un șir de Mercedesuri negre. Erau trei cu totul. Văzu un steag fâlfâind la una dintre mașini. Roșul, albul și albastrul steagului străluceau în lumina puternică a soarelui. De-abia după câteva secunde își dădu seama despre ce țară era vorba. Nu era Franța, nici Olanda... Era *Rusia*.

Atunci înțelese. Știa de ce aștepta Emma la colț.

Liban. Kosovo. Irak. Îi spusese despre munca ei în aceste locuri. Inevitabil, aceasta implicase răpirea sau asasinarea unei figuri importante considerate ostile cauzei – adică siguranței și bunăstării Statelor Unite ale Americii. Nu era o coincidență că ea se afla în acel colț de stradă chiar în momentul când prin Londra trecea o coloană oficială cu demnitari ruși.

Emma venise la Londra ca să ucidă pe cineva sau, așa cum o auzise odată spunând, „să îndeplinească un obiectiv politic".

Toate acestea i se derulară lui Jonathan în minte în decurs de o secundă.

Începu să alerge, strigând-o pe nume. Nu era sigur de ce făcea asta. Emma se chinuise să-i explice de ce erau necesare acțiunile ei, și de fiecare dată el ajunsese să-i împărtășească punctul de vedere. Mulți sunt cei care cred în mod greșit că misiunile de întrajutorare ar reprezenta o forță eliberatoare. De fapt, timpul petrecut în țările sărace, îngrijindu-i pe sărmani, pe bolnavi, pe cei asupriți avusese efectul opus. Jonathan nu-i tolera pe cei corupți și puternici care-și înmulțeau câștigurile pe socoteala compatrioților. Nu conta din ce țară erau. Nu credea nici în posibilitatea unei a doua șanse. E adevărat că majoritatea oamenilor care ajunseseră pe lista Emmei o meritau. Dar acum era diferit. De data asta, era și el implicat. De data asta, *știa*. Să privească fără să facă nimic, să stea nemișcat și să asiste tăcut – asta era prea mult pentru el. Nu avea să fie complice la crimă.

– Emma!

Trecu și ultimul Mercedes. Scârțâitul cauciucurilor și huruitul agresiv al atâtor motoare puternice

acoperiră vocea lui Jonathan. Coloana oficială trecu de-a lungul străzii, de-abia acum ajungând în dreptul BMW-ului gri.

Maşina.

Locul de parcare care se eliberase în mod convenabil.

Mesajul de pe telefonul Emmei îi era întipărit în memorie. „Pachetul e gata pentru livrare. Ora sosirii 11.15. Parcarea e asigurată. LT 52 OXC Vxhl. Întâlnire la WS, ora 17.00."

BMW-ul era pachetul. Atentatul urma să aibă loc la 11.15. Maşina care eliberase locul de parcare era un Vauxhall.

– Emma!

În cele din urmă, se întoarse spre el, şi, cu o clipă înainte de explozie, privirile li se întâlniră. În momentul în care unda de şoc îl lovi, ridicându-l în aer şi azvârlindu-l cu o forţă inimaginabilă prin parbrizul unui Range Rover parcat în zonă, nu mai putu să sesizeze decât explozia dezlănţuită, iar în mijlocul ei i se întipări în minte privirea acuzatoare a Emmei.

Nu o văzuse niciodată atât de furioasă.

18

Primul lucru de care Kate deveni conştientă era liniştea. Nu gândi: „Dumnezeule, sunt în viaţă. Ce naiba s-a întâmplat?“ Ştia că era în viaţă după cât de puternic îi vâjâia capul, iar durerea ascuţită din coaste n-ar fi lăsat-o să uite. Ştia, de asemenea, că fusese un atentat cu o maşină-capcană. Văzuse strălucirea luminoasă, sfera de foc de o incandescenţă portocalie, iar apoi unda de şoc o doborâse la pământ. În schimb, nu anticipase liniştea. Era ca şi cum întregul oraş şi-ar fi ţinut răsuflarea.

Treptat, deveni conştientă de ploaia fină de cioburi şi de scrâşnetul metalului contorsionat. Începea să vadă mai clar. Mai întâi, îi apăru o coloană de maşini în flăcări. Toate automobilele parcate pe o rază de douăzeci de metri faţă de bombă erau mistuite. „Cred că au explodat instantaneu“, gândi ea, pentru că auzise un singur bubuit, apoi se întrebă dacă nu cumva îşi pierduse cunoştinţa câteva clipe bune.

Încercă să se ridice şi simţi o durere în piept.

– Dumnezeule, murmură ea. De data asta, am călcat chiar pe mină. Îți vine să crezi, Reg? Privi peste umăr, căutându-l pe Cleak, dar era de negăsit. Reg? Ești teafăr, amice?

Era întins la pământ lângă mașină. Ochii îi erau deschiși și ficși, ca și cum ar fi zăbovit privind înspre cer. O bucată de metal îi ieșea din frunte. Un șurub de opt centimetri.

Kate căzu în genunchi, ducându-i o mână la gât ca să vadă dacă mai avea puls. Inima nu-i mai bătea.

În apropiere, Graves stătea cu telefonul la ureche, vorbind neverosimil de calm în timp ce își instruia subordonații să trimită o echipă de geniști la intersecția dintre străzile Victoria și Storey's Gate, cerând abia apoi „să trimită și niște ambulanțe, cât mai multe". Închise telefonul și se uită la Kate, apoi la Cleak.

– E mort. Ajută-mă să izolez perimetrul exploziei.

– Ești rănit, zise ea ăi arătă înspre obrazul lui.

Graves păru iritat de observație. Își duse mâna la față și, văzând-o însângerată, înjură, apoi scoase o batistă, apăsând-o pe rană.

– Ia legătura cu OS15, zise el, referindu-se la Oficiul Special 15 al Poliției Metropolitane. Pune-i să emită un comunicat de evacuare pentru această zonă.

Kate se ridică, iar durerea din coaste deveni tot mai acută. Cu multă grijă, își deschise haina și văzu o dâră de sânge pe bluză. Țesătura era sfâșiată, iar prin despicătură își văzu carnea crestată. Privind mai îndeaproape, găsi o gaură în haină,

acolo pe unde trecuse un șurub sau un cui, julind-o. Dacă ar fi nimerit cu doar câțiva centimetri mai spre dreapta, probabil n-ar fi supraviețuit.

Se sprijini de portiera mașinii, rămânând împietrită în fața peisajului infernal. Bomba fusese detonată în momentul în care prin dreptul ei trecea cel de-al treilea Mercedes. După cum se prezentau lucrurile, unda de șoc ridicase automobilul în aer, izbindu-l de zidul clădirii. Mașina cu tabla boțită, cuprinsă de flăcări, era acum doar o epavă. La nici zece metri de ea, cel de-al doilea Mercedes era răsturnat pe o parte. Două cadavre atârnau prin parbriz, pe jumătate prinse în caroseria mașinii, care era și ea cuprinsă de văpaie, flăcările țâșnind ca niște limbi de șerpi prin sutele de perforații din învelișul său.

„Cuie", gândi Kate, aruncând o privire înspre Cleak și resimțind totodată durerea propriei răni. Înțesaseră mașina precum vesta unui sinucigaș cu bombă.

Mercedesul din față se ciocnise de un stâlp stradal. Observă că se declanșaseră airbagurile și că cineva părea să miște înăuntru. Portiera din spate se deschise. Un bărbat se târî afară și se prăbuși la pământ, cu chipul însângerat.

Mai aproape de ea, caroseriile celor două SUV-uri care asiguraseră escorta erau, de asemenea, punctate de orificii, având cauciucurile explodate și geamurile făcute țăndări. Toate portierele erau larg deschise, și bărbați zdraveni, cu piepturile late, purtând costume de culoare închisă ieșeau împleticindu-se, câțiva dintre ei fluturând pistoale-mitralieră, alergând înspre Mercedesul din față.

Doi dintre bodyguarzi scoteau deja un al doilea bărbat de pe bancheta din spate.

Graves străbătu în fugă intersecția, trecu de SUV-uri, îndreptându-se spre primul sedan. Își făcu loc printre bodyguarzi, spunându-și numele și legitimându-se ca polițist. Kate veni în urma lui.

– Cine era în coloana oficială? întrebă Graves.

– Pe mine mă țineau, zise bărbatul însângerat. Stătea întins pe asfalt, sprijinit într-un cot.

Graves îngenunche lângă el.

– Cum vă numiți, domnule?

– Ivanov. Ministrul de interne Ivanov.

Kate îi cunoștea numele, chiar dacă nu îl asocia cu un chip. Ivanov era unul dintre cei șase posibili candidați pentru președinția Rusiei.

– Rămâneți aici, îl sfătui ea. Cât de curând, va sosi o ambulanță.

Ivanov se întinse.

Țipetele sirenelor ce se apropiau le copleșiră auzul. În doar treizeci de secunde, Kate numără cinci mașini care veneau din toate direcțiile. Liniștea dispăruse. Graves se ridică de lângă ministrul de interne rus, îndreptându-se spre cel de-al doilea Mercedes. Din interiorul mașinii țâșniră flăcări. În mijlocul văpăii, trupul șoferului rămânea țintuit în scaun. Fusese decapitat de explozie. Cei doi bărbați care fuseseră aruncați prin parbriz păreau, de asemenea, morți, la fel și un altul prăbușit pe bancheta din spate. Era dificil să-ți dai seama cu exactitate, din cauza focului.

Nu încăpea îndoială că sedanul fusese ținta atentatului. Interiorul părea de-a dreptul nimicit. Caroseria era grotesc deformată. Din ceea ce fusese

interiorul vehiculului, doar rămăşiţele banchetelor mai erau vizibile.

– Cine se afla în celelalte maşini? îl întrebă Graves pe unul dintre bodyguarzii ruşi.

– Domnul Witte şi domnul Kerenski, asistenţii ministrului de interne Ivanov. Şi domnul Orlov, ambasadorul nostru în Marea Britanie.

– Dar Mişa? întrebă Kate, gândindu-se la mesajul video primit de Russell.

– Nici un Mişa.

– Ba da, spuse Kate. Făcea parte din delegaţia oficială.

– Nu, răspunse bodyguardul, mai vehement de astă dată. Nu era nimeni cu numele de Mişa în delegaţia noastră.

Sosiră primele maşini de poliţie. Poliţiştii fugiră să ajute victimele, dar Graves le făcu semn să se apropie.

– Încercuiţi perimetrul cu bandă de delimitare. Clădirile astea sunt în curs de evacuare, şi n-aş vrea ca orice neavenit să-mi calce în picioare dovezile. După ce terminaţi, puteţi să vă ocupaţi de răniţi.

Kate se îndepărtă de Graves şi începu să înainteze pe Storey's Gate Road, trecând pe lângă locul exploziei. Chiar înainte de detonare, auzise un bărbat strigând ceea ce părea a fi un avertisment. În mod bizar, uitase de asta până în momentul în care îl auzise pe Graves vorbind despre nevoia de a păstra dovezile nealterate. Îşi aminti că zărise un tip cu păr grizonant şi cu o haină albastră.

Bărbaţi şi femei începuseră deja să iasă în şuvoi din clădirile aflate de o parte şi de alta a străzii. În cazul unui atac terorist, legea municipală cerea ca toate clădirile din zonă să fie evacuate. Mulţimea năvălea în stradă, încercând cu disperare să scape. Alţii mergeau la pas, dând dovadă de o curiozitate morbidă în privinţa vehiculelor avariate de explozie şi în legătură cu soarta pasagerilor.

Kate se deplasa împotriva curentului. Victimele exploziei erau întinse pe trotuar. Cei mai mulţi păreau a avea răni superficiale: sângerări nazale de la forţa undei de şoc, timpane sparte, tăieturi de la cioburile de sticlă; alţii erau în stare de şoc. Se opri ca să-i anunţe că aveau să primească ajutor, apoi îşi continuă căutarea.

Păr grizonant. Sacou albastru. Nu vedea pe nimeni care să se potrivească profilului.

În locul exploziei se formase un crater. Maşina, contorsionată şi cuprinsă de flăcări, se afla la trei metri distanţă. Trecând pe lângă ea, ridică un braţ ca să se apere de căldura feroce. Fumul negru se ridica înspre cer, amestecat cu praf şi cu rămăşiţe, arzându-i ochii şi împiedicând-o să vadă. Duse o batistă la gură, dar, chiar şi aşa, aerul era fierbinte şi încărcat de funingine. Începu să tuşească.

La o vreo zece metri distanţă, se afla un alt Mercedes în flăcări. Deodată, un bărbat ieşi din vehicul şi începu să se îndepărteze, târându-se. O aură de flăcări îi învăluia capul. De braţe şi de piept îi atârnau zdrenţe, iar spatele părea jupuit până la os. Auzi un glas strigând „Stai întins“ şi văzu un alt bărbat sărindu-i în ajutor, aruncându-i

un sacou peste cap pentru a stinge flăcările. Samariteanul avea părul grizonant, iar sacoul cu care stinsese flăcările era albastru.

Kate luă legătura prin radio cu Graves.

– Sunt pe Storey's Gate, pe la mijloc. Vino aici. L-am găsit pe bărbatul pe care îl căutam.

În câteva secunde, Graves era alături de ea, urmat de doi polițiști.

– Unde e?

– Uite-l! E cel îngenuncheat lângă bărbatul rănit.

Graves începu să dea instrucțiuni, și unul dintre polițiști o luă înainte și îl trânti pe bărbat la pământ.

– Nu-l atinge, strigă samariteanul, cuvintele auzindu-se clar, trădând un puternic accent american. Chipul îi era acoperit de sânge, dar părea în putere și stăpân pe el. Are arsuri de gradul trei pe toată suprafața corpului. Ia o pătură și acoperă-l. Sunt prea multe rămășițe în aer. Trebuie să protejezi arsurile, altfel va muri din cauza infecției.

Kate îngenunche lângă el.

– Cum te numești? îl întrebă ea.

– Ransom. Jonathan Ransom. Sunt medic.

– De ce ai făcut asta? vru ea să știe.

– Ce anume?

– Asta. Bomba, spuse femeia. Te-am văzut strigând după cineva. Cine era?

– Eu nu...

Bărbatul își înghiți cuvintele.

– Ce nu?

Se scurseră câteva secunde bune fără ca bărbatul să răspundă. Stătea cu privirea ațintită dincolo de ea, și, pentru un moment, se gândi că intrase în stare de șoc. În cele din urmă, o privi.

– Nu știu, zise el.

Apoi își așeză capul pe asfalt și închise ochii.

19

Din biroul Diviziei aflat în Lambeth, la sud de Tamisa, Frank Connor auzise explozia, și porni imediat televizorul. În decurs de cinci minute, un buletin de știri întrerupse programul. O fotografie cu Ministerul Afacerilor, Întreprinderilor și Reformei de Reglementare era afișată pe ecran în timp ce un reporter oferea primele detalii succinte despre un atentat cu bombă lângă Victoria Street chiar în inima Londrei. Urmă un martor ocular locvace, descriind explozia.

Connor urmări totul cu atenție, deschizându-și o cutie de Cola și aruncând din când în când câte o privire pe fereastră. Nu dură mult și văzu norul de fum plutind în zare. Se pricepea la explozii, iar asta era de-a dreptul înfiorătoare.

Una dintre funcționarele biroului intră în încăpere.

– Am reușit să dau de Hubert Lorenz, zise ea. E disponibil, dar cere o sută de mii de lire.

Lorenz era un vânător de recompense neamț, cunoscut în meseria lui pentru precizia cu care opera și pentru că te puteai încrede în el.

Dar Connor nu răspunse. Preferă să tragă televizorul mai aproape, cu privirea încremenită asupra imaginilor ce erau acum transmise în direct de la locul exploziei. Camera filmă în lungul unor mașini deformate și zăbovi asupra victimelor însângerate, întinse pe trotuare. Reporterul anunță că fusese confirmată moartea a șapte persoane și că numărul răniților se ridica la cel puțin douăzeci. Pe Connor îl surprinse faptul că acele cifre nu erau mai mari.

– Vă așteaptă la telefon, continuă asistenta, cu accentul ei enervant din nordul Angliei. Și nu e genul de om căruia să-i placă să fie lăsat să aștepte.

– Bine, bine, lasă-mă puțin.

Connor dădu televizorul mai tare. Reporterul anunță că se credea că ținta atacului era Igor Ivanov, ministrul de interne rus, adăugând că demnitarul fusese dus la un spital din apropiere și că vești despre starea lui urmau să fie date publicității în orice clipă.

– Și? șopti Connor ca pentru sine, asemenea unui parior care mizase pe acest joc. E mort sau e viu?

– Domnule Connor, ce să fac cu domnul Lorenz?

Connor se răsuci în scaun.

– Spune-i să se ducă dracului! Nu vezi că sunt ocupat?

– Poftim?

– M-ai auzit bine. Cară-te! Sunt ocupat, ce naiba!

Asistenta se retrase cu pas grăbit.

Connor se ridică și deschise fereastra. Norul de fum negru se întinsese deja precum o prelată

amenințătoare, învăluind Big Benul și acaparând o suprafață semnificativă din întinderea cerului. Elicoptere roiau la orizont, zburând la joasă înălțime. Țipetele sirenelor veneau din toate direcțiile. Londra era din nou atacată.

Iar Frank Connor știa cine era responsabil.

Revenită în fosta debara, care-i servea acum de birou, asistenta lui Connor puse telefonul în furcă și tăie numele neamțului de pe lista cu agenți în așteptare pe care o pregătise pentru șeful ei. Observă deodată că mâna îi tremură și așeză stiloul pe birou. Niciodată în decursul a cinci ani nu-l auzise pe domnul Connor înjurând. Întotdeauna fusese respectuos, politicos și decent. În jurnalul ei se referea la el ca la un „tip de treabă", ceea ce, pentru o fată din clasa muncitoare, era un apelativ care trăda stima. Izbucnirea lui o dărâmase. Dar nu epitetele fuseseră cele care o lăsaseră fără cuvinte, ci sălbăticia tonului său și furia care-i țâșnise din priviri. Pentru o clipă, fusese convinsă că avea să-i facă rău.

Copleșită, nu-și mai putu stăpâni plânsul și fugi la toaletă.

20

– Câți oameni? întrebă Jonathan.

– Până acum sunt șapte morți, spuse femeia, pe numele ei Kate Ford, inspector-șef în cadrul Poliției Metropolitane. Cam douăzeci și cinci de răniți, câțiva dintre ei în stare critică. Aș zice că ai cam dat de belea.

– E puțin zis, spuse Graves, recomandându-se ca făcând parte din serviciul antitero al MI5. Ca să fiu mai precis, sunt șapte capete de acuzare împotriva ta pentru complicitate la omor, și ești, de asemenea, reținut pentru conspirație în vederea comiterii unui atac terorist pe teritoriul britanic.

Jonathan privi înspre chipurile aspre, interogative. Era întins pe un pat de campanie cu un grilaj de fier la picioare, așternuturi aspre și o pătură verde de lână. La capul patului era așezat un tensiometru portabil, iar alături de acesta – o perfuzie cu lichid transparent, glucoză sau soluție salină, după cum bănuia el, care îi era injectat în brațul stâng. În salon nu erau nici televizor, nici un alt pat în afară de al său. Doar un paznic la ușă

îmbrăcat în uniformă militară, cu un pistol-mitralieră strâns la piept.

Jonathan fusese transportat de la Londra cu o ambulanță cu geamuri fumurii. Fusese însoțit doar de un polițist care îi spusese să-și țină gura de câte ori încercase să-i pună o întrebare. Cu zece minute înainte de a ajunge, ambulanța oprise, iar șoferul venise în compartimentul din spate, oferindu-și ajutorul în timp ce lui Jonathan îi era trasă o cagulă neagră peste cap. Abia după ce îl instalaseră în pat, îi scoseseră cagula.

Asta se întâmplase în urmă cu trei ore.

– Unde mă aflu? întrebă el.

– Într-un loc liniștit și izolat, zise Graves. Într-un loc în care putem să discutăm față în față despre întâmplările din dimineața asta, unde pereții n-au ochi și urechi.

– Trebuie să fim siguri că pricepi exact ce se întâmplă, zise inspectorul-șef Ford.

– Pricepe el, n-ai grijă, spuse Graves, apropiindu-se. Doctorul Ransom e un om inteligent. N-avem de ce să ne îndoim de asta. Ei bine, doctore Ransom, voi începe prin a spune că sunt puține lucruri pe care ai putea să ni le zici și pe care să nu le știm deja. Mai exact, faptul că ai sosit ieri-dimineață cu un zbor al companiei Kenya Airways de la Nairobi, că ai venit pentru a participa la o conferință medicală, că ești cazat la hotelul Dorchester și că plănuiești să te întorci peste două zile în Africa. Făcu o pauză. Ceea ce vrem de la tine e un răspuns sincer în legătură cu ceea ce făceai pe Storey's Gate Road în dimineața asta.

– Avem o înregistrare cu explozia, zise inspectorul-şef Ford. De fapt, avem imagini ale detonării filmate din vreo trei sau patru unghiuri.

Graves aşează un DVD-player pe noptiera de lângă patul lui Jonathan. Apăsă butonul de rulare, şi pe ecran apăru un cadru larg de pe Storey's Gate Road. În centrul cadrului se afla BMW-ul gri pe care Jonathan îl urmărise din nordul Londrei. Se scurseră câteva secunde, şi portiera şoferului se deschise. Emma coborî şi începu să se îndrepte spre intersecţia cu Victoria Street. Jonathan văzu cum se aşază în dreptul trecerii de pietoni, rămânând acolo în timp ce culoarea semaforului se schimbă şi toţi pietonii din jurul ei încep să traverseze. Sosiră motocicletele de poliţie şi blocară traficul. Primul SUV intră în cadru şi viră în viteză. Apăru şi al doilea, urmat de şirul de Mercedesuri. Deodată, nu mai văzu decât un flash. Când camera focaliză din nou, din BMW ţâşneau flăcări şi fum. Unul dintre Mercedesuri era răsturnat pe o parte; altul intrase într-un stâlp stradal. Dar Jonathan nu zăbovi asupra dezastrului. Era preocupat de intersecţie, căutând-o pe Emma, voind să se asigure că, într-adevăr, pe ea o văzuse.

– A dispărut, spuse Graves, ca şi cum ar fi reuşit să-i pătrundă gândurile. Mă refer la soţia ta. Emma Rose Ransom. După ea te uitai, nu-i aşa?

„S-a ajuns şi aici", gândi Jonathan. Adevăr sau ficţiune. Mărturisire sau negare. Trebuia să decidă de partea cui se afla cu adevărat. „Spune-le tot", îl instruise Emma în urmă cu douăsprezece ore, adică acum o mie de ani. „Oricum ştiu deja." Numai de-ar fi atât de simplu! Cumpăni în gând

faptele așa cum le cunoștea el. Emma plănuise și executase cu bună știință un atentat cu bombă în urma căruia șapte oameni își pierduseră viața și mulți alții fuseseră grav răniți. Îl mințise în legătură cu motivul venirii ei în Anglia. Îl transformase în complice fără voie al acțiunilor ei. Pe talerul celălalt al balanței atârna loialitatea pe care un soț i-o datora soției sale.

– Soția mea e moartă, zise Jonathan. A murit într-un accident de alpinism în Alpi acum șase luni.

– Așa am auzit și noi. Când ți-am făcut verificarea, am descoperit un mandat de arestare emis pe numele tău de Poliția Federală Elvețiană, în februarie. Ne-au trimis dosarul tău. Conținea o fotografie cu soția ta, presupusă a fi murit într-un accident de alpinism pe data de 8 februarie a anului curent. Ăsta e motivul pentru care apariția ei în Londra în urmă cu câteva zile e de două ori suspectă.

„În urmă cu câteva zile?" Jonathan nu se putu abține să nu reacționeze la aflarea acestei vești.

– E imposibil, bâigui el neconvingător. E moartă.

– Chiar așa? Hai să analizăm totul mai atent. Aceste fotografii au fost făcute în Londra în urmă cu treizeci și șase de ore.

Inspectorul-șef Ford scoase o serie de fotografii dintr-un dosar și i le risipi în poală, pe pătura cu care era acoperit. În ele apărea o femeie îmbrăcată elegant, cu părul castaniu, aflată într-un lift. În fiecare instantaneu, chipul femeii stătea aplecat, fiind dificil să-i deslușești trăsăturile.

Totuși, era izbitor de clar pentru Jonathan că femeia era Emma.

Ofițerul de poliție ridică una dintre fotografii și o compară cu o imagine surprinsă de una dintre camerele de supraveghere de pe Victoria Street.

– E sau nu soția ta?

– Nu sunt sigur, zise Jonathan.

Ford așează imaginile surprinse în Londra alături de fotografia din pașaportul Emmei, trimisă de autoritățile elvețiene. Era, neîndoielnic, aceeași femeie.

– Dar acum?

– Pare a fi ea, spuse Jonathan. Capul îi vâjâia. Era prea obosit ca să mai continue toată mascarada.

– Putem deci să presupunem că e încă în viață?

Jonathan nu spuse nimic.

Ford adună fotografiile.

– Numele Robert Russell îți spune ceva?

– Nu, zise Jonathan. Ar trebui?

– A fost ucis ieri-dimineață. Prima fotografie cu soția ta pe care ți-am arătat-o provenea de la o cameră de supraveghere din clădirea în care locuia acesta. Avem dovezi care o implică în uciderea lui Russell.

DVD-ul rula încă, arătând imagini cu explozia BMW-ului, surprinse dintr-o altă poziție.

– Pentru o clipă e acolo, spuse Graves, arătând cu degetul spre ecran. Mașina bubuie, și, în clipa următoare, a dispărut. Dacă stai să te gândești, e chiar puțin înfricoșător. Unde s-a evaporat? Era prea departe pentru a fi nimicită de explozie. Uită-te cu atenție. Inspectorul Ford e chiar în partea

cealaltă a intersecției. Poți să o vezi înainte și după explozie. Dar soția ta a dispărut. Încă n-am reușit să ne dăm seama cum. Opri aparatul. Deci ce încercai, doctore Ransom, să faci, alergând de-a lungul străzii?

Jonathan nu răspunse.

– Ce făceai? ceru Graves să afle.

– Încercam să o opresc.

– Deci știai că există o bombă?

– Nu, pur și simplu...

– Recunoaște, spuse Graves. Tocmai ai zis că încercai să o oprești. Ce s-a întâmplat? Te-ai răzgândit în ultimul moment? Despre asta e vorba? Ești novice în chestiile astea, nu?

Jonathan îl țintui pe Graves din priviri.

– N-am știut nimic despre bombă, spuse el.

Graves veni mai aproape.

– Avem relatări care ne confirmă că erai foarte abătut la sosirea pe aeroportul Heathrow. Ai trezit tot felul de bănuieli. Mie mi se pare că știai exact ce plănuise.

– Nu-i adevărat, spuse Jonathan. Abia aseară am aflat că Emma e în Londra.

– Fii serios, ripostă Graves, abordându-l deodată pe un ton amical. Nu ne mai minți. E clar că știai tot. Ai ajutat-o pas cu pas. Tu ai introdus în țară explozibilul? Ai strecurat niște explozibil plastic de la amicii tăi rebeli din Africa? Asta era misiunea ta? Mai încolo, poate ne zici și cum l-ai trecut pe sub nasul băieților noștri. Dar acum ne interesează mai mult să aflăm de ce voiați, tu și soția ta, să-l omorâți pe ministrul de interne rus. Pentru cine lucrezi, doctore Ransom?

Jonathan își aminti de steagul alb, roșu și albastru prins de antena mașinii. Ministrul de interne putea să se considere norocos că scăpase. Nu se întâmpla prea des ca Emma să rateze.

– Nu știu nimic nici despre rus, nici despre bombă. Am fost invitat să țin o prezentare la o conferință medicală. Nu lucrez pentru nimeni.

– Și atunci ce căutai exact în locul în care a avut loc atacul?

– V-am spus deja. Încercam să o opresc.

– Încercai să oprești o femeie moartă care plănuia un atac de care tu nu știai nimic? Graves continuă necruțător: Te rog, doctore Ransom, ascultă și tu ce zici. Nu ne lua de proști.

Exact în acea clipă, Jonathan auzi un bubuit în depărtare, ecoul fiind purtat în cele patru zări. Era obișnuit cu exploziile de artilerie. Pipăi pătura de lână aspră. Îl închiseseră într-o bază militară. Era în afara sistemului, și știa prea bine ce fel de lucruri se petreceau aici. Dacă voia să mai scape, era nevoit să coopereze. Emma avusese dreptate. Trebuie să le spună totul.

– Emma lucra pentru Guvernul SUA, spuse el. Era agent al unei organizații numite Divizia. Se află în administrarea Ministerului Apărării, dar n-are rost s-o căutați. Nu există. Nu oficial, cel puțin. S-a întâmplat ceva în Elveția, în februarie. O misiune care n-a ieșit cum trebuie... De fapt, Emma a sabotat-o. Mai mulți dintre oamenii Diviziei au fost uciși, inclusiv șeful ei. Era necesar să pretindem că și ea a murit.

– De ce? întrebă Graves.

– Emma știa că Divizia avea să vină după ea. Trebuia să se ascundă. Abia aseară am aflat că e în Londra. Eram la hotel, la o recepție organizată pentru conferință, și Emma a trimis pe cineva ca să-mi spună că se afla acolo. A aranjat să ne întâlnim într-un apartament de pe Edgware Road.

Kate Ford ceru adresa, apoi schimbă o privire cu Graves.

– Și de ce a vrut să te vadă?

– Ca să-și ia la rămas-bun. Voia să-mi spună că situația devenea prea periculoasă pentru ea. Nu-și mai permitea să riște să intre în contact cu mine în viitor. A venit la hotelul meu la ora patru în dimineața asta. Înainte de a pleca din camera mea, a primit un telefon. Mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Înțelegeți ce vreau să zic, că punea ceva la cale. Am întrebat-o de ce se afla cu adevărat aici și mi-a zis să nu-mi bag nasul. Nu știam că era vorba despre o misiune sau că avea vreo legătură cu rușii. Credeam că era ceva legat de preocuparea ei de a fi în siguranță. Că încerca să fie cu un pas înaintea urmăritorilor. Oricum, nu conta prea mult. Nu îmi păsa decât că avea să plece. Gândul că n-aveam s-o mai văd niciodată era insuportabil. După ce a ieșit din cameră în dimineața asta, am urmărit-o. A mers la o casă din Hampstead, de unde a luat mașina.

– Poți să ne spui adresa? întrebă Ford.

– Nu, dar, dacă mă duceți acolo, cred că pot să o găsesc.

Graves îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Ford.

– Continuă, zise el.

– Apoi am urmărit-o până pe Storey's Gate Road. A rămas în mașină pentru o vreme, și asta mi-a trezit bănuieli. Dar, de cum am văzut coloana oficială, mi-am dat seama. Când vine vorba despre Emma, nu există îndoieli. De asta strigam după ea. Nu voiam să ducă lucrurile până la capăt.

– Deci declari că n-ai știut nimic despre planul ei de a-l asasina pe Igor Ivanov până când n-ai ajuns pe Storey's Gate Road? îl presă Ford.

– Bineînțeles că n-am știut, zise Jonathan mai încrezător, acum că mărturisise tot adevărul.

– Eu cred că am auzit destul, replică Graves, pufăind ca și cum n-ar fi înghițit nimic din cele spuse. Americanii n-au auzit niciodată de soția ta. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să luăm legătura cu cei de la Langley. Am vrut să le oferim șansa să scuipe tot, dacă mă înțelegi. Fiindcă tu ești american. Au negat tot. N-au auzit niciodată de Emma Ransom. N-au nici cea mai vagă idee despre vreun complot de a-l ucide pe Ivanov. Au fost șocați. Înfuriați. S-au oferit să ne ajute, iar eu îi cred. Nici nu le-ar fi trecut prin gând să pună la cale un astfel de atentat pe teritoriul nostru. De asemenea, am oameni de legătură în FBI. Numele soției tale nu le spune nici lor nimic. Singurul lucru care pare să semene a adevăr din ceea ce ne-ai spus e că a fost în Elveția în luna februarie, dar lasă-mă să-ți zic și eu ceva. Pașaportul britanic cu care călătorea era fals. Iar acum vrei să mă faci să cred că lucra pentru nu știu ce agenție secretă numită...

Graves așteptă ca Jonathan să-i furnizeze numele.

– Divizia, completă Jonathan.

– Divizia, repetă Graves, care acum e, acum nu e parte din Ministerul Apărării al Statelor Unite. Şi că era un fel de agent secret, rătăcind prin Europa şi îndeplinind tot felul de misiuni? Iartă-mă, doctore Ransom, dar noi avem un cuvânt pe-aici pentru genul ăsta de poveşti. Rahat.

– Crezi ce vrei, zise Jonathan. Eu m-am săturat de asta.

Graves scutură din cap dezgustat.

– Nu ştiu ce mă opreşte să te arunc în gura lupilor.

Jonathan se ridică, ignorând durerea de cap.

– Pentru că nu sunt implicat. Poţi să înţelegi asta sau eşti prea greu de cap?

Graves se apropie şi mai mult de pat.

– Ţi-am luat cămaşa şi am pus-o într-una dintre maşinăriile noastre sofisticate. A rezultat că erau destule reziduuri de explozibil pe ea cât să declanşeze o mie de scannere. La un moment dat în ultimele douăzeci şi patru de ore, te-ai aflat în contact direct cu explozibili plastici.

– E imposibil. Dar, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Jonathan ştiu că *era* posibil – într-un fel sau altul, era mâna Emmei.

Graves continuă:

– După cum văd eu lucrurile, eşti complice la crimă şi te faci vinovat de conspiraţie în vederea comiterii unui atac terorist. Ai recunoscut că femeia pe care am văzut-o pe înregistrare e soţia ta. Avem imagini cu tine la locul exploziei chiar înainte de atentat. Dacă adăugăm la asta şi reziduurile de explozibil de pe cămaşa ta, nu cred

că o să reziști nici măcar o dimineață în fața judecătorilor de la Old Bailey. Nu-mi pare rău decât că nu mai executăm gunoaie ca tine. Le lăsăm doar să putrezească în închisoare. Acum spune-ne cum să dăm de soția ta.

– Nu pot.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu știu nici eu mai multe decât voi.

Jonathan se lăsă pe spate. Totul se sfârșea aici. Avea să stea la închisoare pentru multă vreme.

Polițiștii reveniră în cameră după o oră. Era clar că starea lor de spirit se schimbase. Nu și a femeii. Era la fel de țeapănă și de rigidă ca înainte. Dar Graves părea mai relaxat, mai hotărât ca niciodată, dar cumva mai degajat, ca și cum ar fi descoperit o cale nouă și garantată de a-l face pe Jonathan să vorbească.

– Ascultă-mă bine, zise bărbatul de la MI5. Nu că aș crede vreun cuvințel din ceea ce ne-ai spus. Totuși, mi-am propus să discut cu un om pe care s-ar putea să îl cunoști. De fapt, e un vechi amic de-al meu. Marcus von Daniken de la Serviciul Elvețian de Analiză și Prevenire. Văd că numele îți spune ceva. În fine, cum noi doi facem cam aceeași treabă, mi-am zis să-l întreb și pe el dacă știe ceva de soția ta. I-am zis că a fost implicată în evenimentele de azi și că am reușit să te reținem pe tine. Să zicem că i-au scăpat câteva lucruri pe care alții n-ar fi atât de dispuși să mi le destăinuie. Nu vreau să spun că aș ști ceva despre un atentat asupra unui avion El Al sau despre o organizație numită Divizia. În mod oficial, nu știu nimic,

și așa o să rămână lucrurile. Totuși, von Daniken mi-a spus ceva. Vrei să afli ce anume?

Jonathan încuviință din cap.

– Mi-a zis că ești un împielițat al naibii de îndărătnic. Că ai făcut pe dracu'-n patru ca să afli ce punea la cale soția ta. Ținând cont de aceste lucruri și de alte câteva chestiuni pe care nu sunt autorizat să le dezvălui, o să-ți cer să faci ceva pentru noi.

– Ce anume?

Graves se așeză pe marginea patului și, fără grabă, își încrucișă brațele, făcându-se cât mai comod.

– E un motiv pentru care ne aflăm aici la țară, la Hereford, și nu în oraș la Scotland Yard, spuse el. Din momentul în care ești considerat suspect, n-aș putea să mă mai apropii de tine. A avut loc un act criminal. Oameni nevinovați au fost uciși. Pur și simplu, e o chestiune de aplicare a legii. În aceste clipe, amicii mei de la OS15 se dau de ceasul morții ca să pună mâna pe tine. Dar am vorbit cu șeful meu, și el a vorbit cu șefii lui, și, una peste alta, am decis că ar fi cel mai bine ca această parte a investigației să mai rămână puțin sub supravegherea mea. Deocamdată, nu vor fi formulate capete de acuzare împotriva ta. Tehnic vorbind, ești un om liber.

Jonathan se uită fix în ochii lui Graves. Era un individ capabil, inteligent și nu tocmai măcinat de scrupule. Jonathan știa prea bine că nu trebuia să se încreadă în el.

– Și, mai precis, ce anume vreți de la mine?

– O să ne duci la ea, conchise Graves cu un zâmbet. O să ne ajuți să o găsim pe soția ta.

21

Se numea Serghei Şveţ şi era directorul Serviciului Federal de Securitate rus, FSB, continuatorul atât de renumitului şi temutului KGB. Aflat pe scaunul copilotului în elicopterul Kamov, privea nerăbdător unduirea calmă a apelor Mării Negre ce se întindeau dedesubt. Era un bărbat robust, cu ochii negri adânciţi în orbite, cu fălci de buldog şi cu un smoc de păr argintiu. Avea cincizeci de ani. În Rusia, îşi arăta vârsta. În Paris, în New York sau în Londra, oamenii i-ar fi dat şaizeci de ani. Deşi în cabină era răcoare, avea stropi de sudoare pe frunte şi pe buza superioară.

– Cât mai avem? îl întrebă pe pilot.

– Cinci minute.

– Perfect, zise Şveţ, uitându-se la ceas.

E recomandabil ca, la unele întâlniri, să nu întârzii.

În faţa lor, risipit de-a lungul coastei semicirculare, pe o suprafaţă de o sută cincizeci de kilometri, se întindea oraşul Soci, iar în spatele acestuia, înălţându-se dintr-un nor de ceaţă rozalie, se zăreau crestele acoperite de zăpadă ale Munţilor

Caucaz. Vreme îndelungată, orașul Soci fusese stațiunea estivală preferată a liderilor comuniști. Asemenea acelor lideri, orașul se remarca prin cumpătare și conformism, fiind aproape rușinat de climatul subtropical cu aer burghez. Totuși, în ultimii ani, un val de schimbări se revărsase asupra orașului. Mulțimi gălăgioase și împopoțonate din elita proaspăt îmbogățită a țării veniseră în Soci pentru a se desfăta pe plajele însorite și pe terasele cafenelelor. De-a lungul țărmului răsăriseră vile luxoase, una mai impunătoare decât cealaltă. Drumuri ce fuseseră construite pentru mărci autohtone precum ZIL sau Lada erau acum înțesate de Mercedesuri și de Land Roveruri. Soci fusese rebotezat Saint-Tropez de pe coasta rusească.

Dar, de curând, președintele le oferise compatrioților săi un motiv nou ca să se îngrămădească în Soci. În 2014, stațiunea de pe malul Mării Negre avea să fie gazda celei de-a douăzeci și doua ediții a Jocurilor Olimpice de Iarnă.

Șveț numără macaralele care se profilau la orizont și ajunse la paisprezece. Același număr ca ultima dată când venise aici. În timp ce elicopterul zbura la joasă înălțime deasupra orașului, observă că o parte dintre șantierele de construcții păreau pustii, iar, în unele cazuri, de-a dreptul abandonate. Asemenea partidului Rodina, orașul Soci învia sau murea, în funcție de prețul petrolului. Însă timpul nu îi permitea să se mai gândească la asta. Își zărise deja destinația, și se îndreptă în scaun, ștergându-și fruntea și aranjându-și nodul de la cravată.

Bociarov Rucei, reședința de vară prezidențială construită în anii 1950, era situată pe o fâșie largă de pământ de la țărm, la câțiva kilometri

sud de oraș. Elicopterul ateriză pe un gazon din apropierea clădirii de birouri a complexului rezidențial. Era așteptat de un vehicul care îl duse în spatele încăperilor ocupate de președinte. În timp ce se îndrepta spre intrare, observă o umbră deasupra lui. Privi în sus. Lunetiști ai Ministerului de Interne erau plasați pe acoperișul fiecărei clădiri din complex. Președintele se temea. Ăsta era un lucru nou.

Odată intrat, pe Șveț îl conduseră la un lift, cu care coborî două etaje până la subsol, ajungând la poligonul de tragere al președintelui. Un asistent îi oferi căști pentru amortizarea sunetului. Șveț și le puse peste urechi înainte de a păși prin ușile de sticlă care duceau la poligon. Cu spatele la perete, privi cum președintele trage foc după foc în silueta întunecată a unui pușcaș marin american.

În cele din urmă, președintele se întoarse și îi făcu semn lui Șveț să se apropie.

– Ei bine? întrebă președintele.

– Ivanov trăiește, dar e la terapie intensivă. Încă n-am primit vești despre starea lui. Ambasadorul Orlov e mort, la fel și câțiva dintre membrii staffului său. Poliția nu a reținut pe nimeni. Detaliile sunt încă vagi, însă e clar că n-a fost o operațiune improvizată. Pentru un asemenea atac a fost nevoie de experți în planificare, execuție și strângerea de informații.

Președintele se chinui să pună piedica pistolului. Nu era nici la fel de priceput în mânuirea armelor precum predecesorul său, nici la fel de predispus spre violență. Prin firea sa, era nevolnic, dar șiret. Era precum un vulpoi, având dinții la fel de ascuțiți. Și foarte inteligent. Știa că în Rusia era

nevoie de un conducător care să aibă imaginea unui bărbat puternic și era hotărât să nu-și dezamăgească compatrioții.

– Orlov era un om bun, spuse el. Îi cunosc familia. Am să mă asigur că va avea parte de funeraliile de stat. Reuși în cele din urmă să pună piedica și își ridică privirea spre musafirul său. N-am avut nici un semn care să ne indice că se pregătește ceva?

– Nimic, răspunse Șveț. Ținând cont de istoria lui Ivanov, e dificil să intuim motivul. Dacă a existat vreun om care să nu ducă lipsă de dușmani, atunci acela e Igor Ivanov.

– Așa e, dar sunt convins că n-a avut nimic de-a face cu Igor Ivanov.

– Poftim?

– Dacă dușmanii lui Ivanov ar fi vrut să-l ucidă, le-ar fi fost mult mai simplu să o facă în Moscova.

Președintele scoase încărcătorul pistolului, și Șveț văzu că era vorba despre acela fabricat în 1911 de Tokarev, special pentru țarul Nicolae al II-lea, chiar arma cu care se zvonea că ar fi fost ucis alături de familia sa. Deși aflat la câțiva pași distanță, putea să vadă vulturul familiei Romanov bătut în nestemate pe mânerul pistolului.

– Nu, n-a fost un atentat împotriva lui Ivanov, continuă președintele. A fost un atac împotriva țării noastre. O tentativă de a ne lovi acum când suntem slabi.

Șveț se gândi la șantierele abandonate pe care le văzuse din aer, la clădirile pe jumătate neterminate. Nu putu să contrazică afirmația. Țara era într-o situație lamentabilă, și toată lumea știa asta.

În ultimii zece ani, economia Rusiei crescuse cu o rată medie anuală de șapte procente. Creșterea se datora în totalitate exploatării vastelor resurse naturale: lemn, aur, diamante, gaze naturale și, mai mult decât orice, petrol. Rezerva era estimată la optzeci de miliarde de barili – a șaptea ca mărime din lume –, iar experții erau convinși că alte o sută de miliarde de barili urmau să fie descoperite. Producția crescuse de la șase milioane de barili pe zi în 2001 la zece milioane pe zi în ultimul an. Această creștere, alături de explozia prețului petrolului în aceeași perioadă, adusese după sine un val de lichidități. În momentul de apogeu, Rusia câștiga mai bine de un miliard de dolari pe zi, reprezentând peste șaizeci și cinci la sută din produsul intern brut al țării.

De atunci însă, prețul petrolului scăzuse dramatic și nu dădea semne de revenire. Operațiunile de la bursă se diminuaseră cu optzeci la sută, iar investițiile străine directe secaseră cu totul. Și, mai rău, rubla ajunsese la jumătate din valoarea unui dolar, asta doar în ultimele trei luni.

Țara era în cădere liberă.

– Știi de ce l-am trimis pe Igor Ivanovici la Londra? întrebă președintele.

Șveț recunoscu că nu avea habar.

– L-am trimis pentru o întâlnire cu un consorțiu de companii petroliere europene în speranța că vom reuși să le recâștigăm încrederea, astfel încât să ia în calcul posibile investiții alături de noi. În trecut am fost aroganți. Nu ne-am respectat promisiunile făcute partenerilor noștri de afaceri. Am avut un comportament agresiv. Voiam totul pentru noi. Nici nu-i de mirare că și-au luat tălpășița. Trebuie

să recunosc că a fost vina mea, dar ceea ce a fost făcut e bun făcut. Ivanov mi-a deschis ochii. Fără ajutor din vest, n-avem nici o şansă să aducem din nou producţia de petrol la nivelul anterior, cu atât mai puţin să o creştem. Având binecuvântarea mea, s-a prezentat în faţa marilor producători de petrol cu o ramură de măslin. N-a fost o decizie tocmai populară.

– Chiar aşa?

– Cei care administrează industria noastră petrolieră nu se arată prea încântaţi când vine vorba să cedeze chiar şi o rublă altora. Sunt nişte tipi îmbuibaţi care s-au lenevit. Au devenit incapabili să distingă între propria prosperitate şi cea a ţării.

Şveţ îi cunoştea prea bine.

Înainte de a trece în sectorul privat, avuseseră cu toţii cariere în KGB. Unul fusese şef de operaţiuni în Mozambic. Altul fusese vicesecretar al Naţiunilor Unite. Un al treilea făcuse pe agentul dublu în cadrul ambasadei ruse din Madrid, pretinzând că era cea mai importantă sursă a americanilor. Şveţ însuşi condusese Directoratul S din cadrul KGB-ului, ocupându-se de operaţiunile clandestine, chestiuni precum infiltrarea de agenţi sub acoperire în străinătate sau spionajul industrial în beneficiul Rusiei şi chiar executarea de acte de terorism pe teritoriu străin.

Era o adevărată frăţie a spionilor.

Şi, aşa stând lucrurile, nu te puteai încrede în nici unul.

Şveţ ştia de ce postase preşedintele lunetişti în complexul rezidenţial.

– Credeţi că vreunul dintre ei a avut de-a face cu atacul asupra lui Ivanov? întrebă el.

–N-am spus așa ceva. Dar expresia plină de amărăciune a președintelui transmitea un alt mesaj. Igor Ivanovici ne e prieten. De asemenea, e patriot, ceea ce nu poate fi spus și despre alții. Vei utiliza toate resursele statului ca să găsești și să pedepsești atacatorii. Președintele îl îmbrățișă și îl sărută pe Șveț de trei ori pe obraz, după cum era obiceiul. Serghei, adăugă el, ținându-și brațul pe umărul spionului, dacă se va dovedi că au fost ruși, Dumnezeu mi-e martor că am să-i execut cu mâna mea.

22

În Londra, ministrul de interne Igor Ivanov dormea în patul său din secția de terapie intensivă a spitalului St. Catharine. Prin una dintre perfuziile din braț i se scurgeau picături de glucoză. O alta îi administra doze de fenobarbital la fiecare oră, pentru a-l ține într-o comă indusă. Tensiunea îi era monitorizată cu ajutorul unui dispozitiv prins de braț. De degete îi erau atașate cleme care îi măsurau oxigenul din sânge. Fața sa – sau ceea ce se mai vedea din ea de sub bandaje – era de un roșu violent în mai multe nuanțe. Avusese nevoie de nouăzeci și nouă de copci pentru rănile suferite pe frunte și pe obraji. Nu era un bărbat prea arătos. La externare, în cazul în care avea să supraviețuiască, avea să fie și mai puțin arătos.

– Știți cine este? întrebă asistenta de gardă, o brunetă pe nume Anna care vorbea încet.

Doctorul Andrew Howe, șeful secției de neurologie, termină de completat fișa medicală cu semnele vitale ale pacientului.

– Ivanov? E un fel de diplomat, nu-i așa?

– E un monstru.

– Poftim? întrebă Howe, luat prin surprindere de vorbele injurioase ale femeii.

– Acasă îi spunem Diavolul Negru.

Howe lăsă fişa medicală şi se uită cu mai multă atenţie la numele de pe ecusonul femeii. Anna Bakareva.

– Acasă unde?

– Groznîi, Cecenia, zise ea. Am plecat de-acolo cu multă vreme în urmă, la vârsta de unsprezece ani. Dar îmi amintesc de Ivanov. El a condus trupele care au prădat oraşul.

Howe era şi el fost cadru militar, chirurg pe lângă Garda Regală a Scoţiei, şi îşi aminti că auzise despre atrocităţile armatei ruseşti săvârşite în timpul atacului asupra capitalei Ceceniei, pe la jumătatea anilor 1990. Fusese un spectacol macabru.

Ochii mari şi negri ai asistentei rămăseseră tot timpul aţintiţi asupra lui Ivanov.

– Soldaţii lui au venit în cartierul meu să-l caute pe unul dintre liderii rezistenţei. Negăsindu-l, au strâns toţi bărbaţii din clădirea în care locuiam eu şi din toate celelalte aflate de-a lungul străzii şi i-au dus pe stadionul de fotbal. Au luat şi bătrâni, şi tineri. N-avea importanţă. Au fost şapte sute cu totul. L-au luat şi pe fratele meu. Avea zece ani. Se opri şi arătă înspre Ivanov. El cu mâna lui l-a împuşcat pe fiecare dintre ei.

– Îmi pare rău, zise Howe.

– Va supravieţui? întrebă asistenta pe un ton nu tocmai potrivit pentru un cadru medical.

– E prea devreme să ne pronunţăm. Nu are nimic grav, doar ceva tăieturi şi vânătăi. Nu are oase rupte. Nu are sângerări interne. Dar mă tem

să nu fi pățit ceva la cap. A fost zdruncinat binișor în interiorul mașinii.

Howe știa câte ceva despre traumatismele cerebrale. Cu câțiva ani în urmă, făcuse un stagiu în Basra, în sudul Irakului. Dispozitivele explozive improvizate, sau IED-urile, erau cauza principală a rănirilor. În tot acel timp, văzuse peste două sute de cazuri asemănătoare cu cel al lui Ivanov. Era imposibil să formulezi un pronostic precis la atât de puțin timp după traumatismul inițial. Unii pacienți își recăpătaseră controlul total asupra tuturor facultăților vitale. Alții rămăseseră într-o stare vegetativă pentru mai multe săptămâni sau luni. Alții nu se mai treziseră niciodată. Însă cei mai mulți pendulau între diferite stări, suferind afecțiuni de lungă durată, de la pierderea memoriei pe termen scurt, la dispariția simțului gustului și al mirosului și până la tulburări neurologice mai complicate.

– Tomografia nu arată nimic grav, zise Howe. Vom ști mai multe după ce-i dispare umflătura.

Asistenta din Cecenia încuviință din cap. Era evident că veștile o nemulțumeau.

Howe părăsi încăperea și se duse direct la recepție, ca să se asigure că sora Anna Bakareva nu avea să se mai îngrijească de Igor Ivanov, Diavolul Negru. Nu credea că avea de gând să-i facă rău în mod intenționat. Totuși, ar fi putut să uite să-i administreze un calmant sau să fie neglijentă și să-i dea o doză dintr-un alt medicament. Nu era dispus să-și asume acest risc.

23

Ghemuit pe bancheta din spate a Roverului colonelului Charles Graves, Jonathan văzu cum drumul de țară din Hereford se transformă într-o șosea cu două benzi, iar dealurile vălurite lăsară loc întinderilor asfaltate. În cele din urmă, ajunseră pe autostrada M4 și merseră direct spre Londra. O escortă a poliției le deschidea calea, cu luminile girofarurilor aprinse, dar cu sirena dezactivată. O altă mașină de poliție venea în urma lor, lipită parcă de bara de protecție a Roverului. Era trecut de șase, dar soarele arzător nu dădea semne de îmblânzire. În interiorul mașinii, aerul condiționat sufla din răsputeri, împrăștiind un vânt umed și călduț.

Teoretic, Jonathan era un om liber. Așa îi spusese Graves. Dar Jonathan nu-și făcea iluzii în legătură cu starea reală a lucrurilor. Era prizonier, și așa avea să rămână până când le aducea capul Emmei. Dacă îndrăznea să gândească altfel, nu trebuia decât să se uite la cei doi polițiști de lângă el sau la brățara electronică prinsă de glezna stângă.

– E un model militar, ținuse Graves să sublinieze în timp ce i-o fixa de picior, strângând-o

în mod intenționat mai tare decât era nevoie. Am creat-o special pentru băieții răi din triburile pakistaneze. Semnalul transmis te poate localiza cu aproximație de un metru, oriunde te-ai afla pe suprafața pământului. Și, dacă încerci s-o dai jos, îți va sfârteca piciorul în două.

Când zisese asta, Graves chicotise, dar privirea lui îl făcuse pe Jonathan să se întrebe dacă glumea cu adevărat sau nu.

Interogatoriul începuse la spital și continuase în timp ce i se făcuse o radiografie craniană pentru o posibilă fractură sau contuzie (nu pățise nimic), apoi când se schimbase în hainele sale și continua și în momentul de față. Graves și Ford mergeau în față și îl bombardau pe rând cu întrebări. La ce oră coborâse pentru petrecere? Când îl contactase pretinsul Blackburn? Îl mai văzuse și înainte? (Iar aici, Graves se grăbi să insiste că tot ce-l interesa era dacă îl mai văzuse în timpul în care fusese cu Emma.) Pe ce drum o luase Jonathan de la Dorchester până la metrou? Care era adresa apartamentului de pe Edgware Road? Mai văzuse pe altcineva înainte de sosirea Emmei? Cu ce mașină îl dusese înapoi la hotel? Și, cel mai important, dacă Jonathan avea vreo idee pentru cine lucra Emma.

Jonathan le răspunse supus, dar când începură să-i pună întrebări ce vizau chestiuni personale, deveni precaut. Unde crescuse Emma? Părinții ei mai trăiau? Dacă da, unde? Și unde mersese la școală? Avea prieteni în Londra? Acestea erau chestiuni care nici lui nu-i erau prea clare.

Până în urmă cu cinci luni, crezuse că fusese născută și crescută în Penzance, pe coasta de sud-vest a Angliei, și că absolvise colegiul Brasenose

de la Oxford. Între cele două momente se desfășura povestea copilăriei, brodată cu tot felul de amănunte, câini fideli, coate julite, moartea părinților și chiar și o năzuroasă soră mai mare pe nume Bea, pe care Jonathan chiar o întâlnise de vreo trei ori. Toate erau însă inventii de la un capăt la altul. Un goblen țesut din minciuni. O viață tot atât de adevărată precum satele lui Potemkin[1].

Emma nu se născuse în Penzance, ci în Hoboken, New Jersey. Tatăl ei nu fusese un profesor mort într-un îngrozitor accident de mașină, ci un colonel în Aviația Statelor Unite, decedat în urma unui atac de cord la cincizeci de ani. Se alesese cu impecabilul ei accent englezesc în cei opt ani în care tatăl ei fusese încartiruit la Baza Aeriană Lakenheath din Suffolk. Cât despre facultate, făcuse trei ani la Long Beach State din California – mai departe de Oxford decât atât nici că se putea, atât la propriu, cât și la figurat. Numele ei adevărat nu era Emma, chiar dacă hotărâse să-l păstreze pentru că așa și-o evoca Jonathan când se gândea la ea.

Cu toate acestea, își dădu toată silința să le răspundă. Le spuse ceea ce știa, chiar dacă era conștient că datele pe care le avea erau incorecte.

Dar, chiar în timp ce Jonathan se conforma dorințelor lor, își desfășura propriul interogatoriu. Nu avea îndoieli în legătură cu soarta Emmei dacă ar fi reușit să o găsească. Pe scurt, avea să fie interogată

---

[1] Potemkiniadă, termen prin care se face referire la o metodă de înfrumusețare (și falsificare) a realității. Cu ocazia unei vizite în Rusia a împăratului Iosif al II-lea și a regelui Poloniei, prințul Grigori Potemkin a pus să fie construite niște uriașe decoruri de teatru, închipuind case, sate și orașe înfloritoare. (n.red)

de MI5, apoi predată Diviziei (camuflată de CIA, DIA sau de orice altă agenție oficială), interogată din nou, iar apoi dată „dispărută". Asta însemna împușcată, spânzurată sau, cu exprimarea foarte elocventă a lui Graves, „legată de coada calului, sfârtecată în bucăți și cu leșul lăsat pe seama ciorilor". Dacă Divizia își dorea să scape de Emma, acum, după atentatul împotriva lui Igor Ivanov, era de două ori mai dornică să o vadă moartă. În jocul ăsta existau doar două tabere. Dacă Emma nu lucra pentru ei, atunci era în slujba dușmanului.

Peisajul pe lângă care treceau devenea tot mai familiar pe măsură ce se apropiau de Londra. Trecură pe lângă Victoria and Albert Museum, pe lângă magazinul Harrods, iar apoi virară pe Park Lane.

În ciuda minciunilor pe care i le servise, în ciuda tuturor ascunzișurilor și a duplicității, Jonathan era conștient că încă o iubea pe Emma. Petrecuseră opt ani împreună. Considera că, în bună măsură, femeia cu care își împărțise viața și iubirea îi împărtășea sentimentele. N-avea nici o dovadă în acest sens. Doar ceea ce-i spunea inima. În ultimă instanță, asta e tot ce ai.

Îl privi pe Graves, așezat rigid pe scaunul din față. „Dușmanul", gândi el, cu o răutate care îl făcu să tresară.

N-avea s-o dea pe mâna călăului.

Pe de altă parte, Jonathan n-avea nici o intenție să-și petreacă tot restul vieții într-o închisoare britanică. Nu-și pusese în gând nici să facă pe martirul.

Nici măcar pentru Emma.

La ora șase fix, Roverul intră pe aleea hotelului Dorchester și opri în fața intrării. Un ofițer în haine civile deschise portiera și rămase lângă mașină în timp ce Jonathan era ajutat să iasă. În hol se aflau alți polițiști, trasându-i calea către lift. Graves deschidea șirul, urmat îndeaproape de Ford.

– Impresionant comitet de primire, zise Jonathan. Unde vă închipuiți că m-aș duce?

Sosi liftul. Graves îl apucă de braț și-l împinse înăuntru.

– O să te duci acolo unde îți spunem noi să te duci, zise el.

În fața ușii de la camera lui, aștepta un alt ofițer în haine civile. Văzându-l pe Graves, șopti cu glas respectuos:

– Domnule.

Apartamentul lui Jonathan era ca un stup de albine. După cum arătau lucrurile, tocmai terminaseră de percheziționat camera, și acum toate lucrurile erau puse la loc. Graves le zise ultimilor ofițeri să plece și închise ușa. Jonathan deschise dulapul și observă că hainele erau mult mai ordonat puse pe umeraș decât înainte.

– Ați găsit ceva? întrebă el peste umăr.

– Fă un duș și ia-ți niște haine curate pe tine, lătră Graves. Ai la dispoziție zece minute.

– Unde mergem?

– O să afli la momentul potrivit.

– Credeam că vreți să vă ajut să dați de Emma.

– Stai liniștit, o să ne ajuți. Acum fă ce ți-am zis.

Jonathan intră în baie, închise ușa și porni dușul. Camera se umplu de aburi. Își scoase cămașa, iar apoi privi la brățara prinsă de gleznă.

Deschise ușa și îi văzu pe Graves și pe Ford la câțiva pași de el, prinși într-o discuție aprinsă.

– Acum ce mai vrei? întrebă Graves, privind înspre el.

Jonathan arătă înspre brățară.

– Chestia asta e rezistentă la apă?

Graves scutură din cap, apropiindu-se.

– Ar trebui să te pun să faci duș cu un picior afară. Se scotoci în buzunar după cheie, apoi îngenunche și desfăcu brățara. Am auzit că, dacă o porți destul de mult timp, epiderma ajunge să fuzioneze cu oțelul. Doctorii trebuie să te opereze ca să ți-o scoată. Știi ceva despre chestia asta?

– Nimic.

Graves se ridică, ținând brățara într-o mână.

– Asta e ultima dată când ți-o scot înainte de a pune mâna pe nevastă-ta. Ne-am înțeles?

– Mersi. Jonathan dădu să închidă ușa, dar se opri. Colonele Graves, ce te face să fii atât de sigur că Emma e încă în Anglia?

Graves aruncă o privire înspre Ford, apoi se întoarse din nou spre Jonathan.

– Toate la timpul lor, doctore Ransom. Acum treci și te spală.

24

– Emma Ransom este suspectul principal în uciderea lordului Robert Russell, zise Kate Ford. Avem dovezi care o plasează la locul crimei. Nici o altă persoană n-ar fi putut să pătrundă în apartamentul lui. Cazul ţine de brigada anticrimă.

– Acum e o chestiune de competenţa celor de la antitero, inspectore-şef Ford, răspunse Graves. Au fost ucişi cetăţeni străini, printre ei numărându-se şi câţiva diplomaţi de rang înalt. Ruşii ţipă ca din gură de şarpe să facem ceva. Igor Ivanov e candidatul cu cele mai multe şanse la alegerile prezidenţiale de peste doi ani. Dacă moare, relaţiile dintre ţările noastre se vor înăspri pentru o bună bucată de vreme. Nu mai e o simplă crimă. E un incident de nivel naţional.

– Chiar şi aşa, brigada anticrimă trebuie să participe la investigaţii.

– Nici nu se pune problema. Dacă nu-ţi convine, poţi să mergi până la prim-ministru. Chiar acum s-a reunit Comitetul de Urgenţă al Cabinetului. Pentru că bomba a fost detonată atât de aproape de Whitehall, vor să decidă dacă a fost

un atentat împotriva guvernului sau pur și simplu unul contra lui Ivanov. Ministrul de interne ia în calcul posibilitatea evacuării tuturor oficialilor guvernamentali de la Westminster. E mult mai mult decât o crimă.

– Eu ți-am adus cazul ăsta, zise Kate, rostind cuvintele rar și limpede. Am tot dreptul să particip.

– Dacă îmi amintesc bine, eu te-am contactat. Eu eram ăla care stătea în bucătăria ta azi-dimineață.

– Asta datorită muncii efectuate de echipa mea. Știai că am descoperit ceva și aveai nevoie de ajutorul meu.

– Aș zice că lucrurile s-au schimbat dramatic în ultimele douăsprezece ore.

– Dar Jonathan Ransom nu te poate ajuta. Chiar nu-ți dai seama că spune adevărul?

– Chiar nu. Cred că reziduurile de explozibil plastic pe care le-am găsit pe cămașa lui îmi întunecă vederea. După ce se spală, o să mergem în toate locurile unde pretinde că și-a întâlnit soția. Dacă nu se arată mai predispus să colaboreze, îl duc înapoi la Hereford, să schimbe câteva opinii cu băieții din regiment.

– Vrei să-l bați până scoți adevărul de la el? În felul ăsta, n-o să obții nimic.

– Știi și tu prea bine că nu ne-am atinge de el. Dar o să ne dăm toată silința să-l băgăm în sperieți. Graves trase draperiile. Vezi tu, inspectore-șef Ford, eu cred că doctorașul nostru minte, zise el, privind înspre Hyde Park. Sunt convins că știa exact ce făcea nevastă-sa. Am eu teoria mea: motivul pentru care Ransom fugea înspre soția

sa nu era pentru a o opri să detoneze bomba. Voia să-i zică s-o detoneze mai repede.

– Ce vrei să spui?

– Ivanov era în primul Mercedes, nu în al treilea. Ransom l-a văzut când a trecut pe lângă el și încerca să-și avertizeze soția că trebuie să declanșeze bomba mai repede.

– Dar geamurile mașinii erau negre ca smoala, răspunse Kate. Nimeni n-ar fi putut să vadă prin ele. Ransom n-avea cum să știe cine e în oricare dintre mașini.

Graves se întoarse, cu brațele încrucișate.

– Cred că discuția se încheie aici.

Însă Kate nu era gata să renunțe.

– Dacă ne axăm asupra crimei, o să ajungem mai repede la Emma decât prin Ransom și prin toată joaca ta de-a spionii.

– Chiar așa?

Graves vorbi peste umăr în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Trebuie s-o găsim pe femeia care i-a trimis mesajul video lui Russell. Informatorul ei i-a dat lui Russell pontul despre Victoria Street. Asta înseamnă că obținuse informații de la cineva din organizația care plănuia atacul. Bănuiala mea e că e vorba despre cineva aflat destul de sus în ierarhia organizației. Are legătură cu toată bălmăjeala aia despre RIC, rețeaua de informații creditabile. Dacă aflăm de unde a primit pontul, o să descoperim de la cine își primește Emma Ransom ordinele. Femeia asta e cheia poveștii.

– Dar n-o s-o găsim niciodată. Șansele de a ajunge la sursa mesajului sunt egale cu zero. Eu mizez pe Ransom. Știi proverbul: nu da yankeul

din mână... Graves se opri, cu mâna încleștată pe clanță. Între timp, ai toată libertatea să investighezi cazul după cum poftești, dar fără implicarea biroului meu. De Jonathan Ransom ne ocupăm noi.

Deschise ușa care dădea în hol. Doi ofițeri în haine civile își strecurară capul înăuntru. Graves le făcu semn că totul era în regulă.

– Uiți de Reg Cleak? întrebă Kate.

– Cine? Graves își aminti brusc, și chipul i se înăspri. A, da, îmi pare rău de partenerul tău.

– După ce plec de-aici, merg direct la el acasă. Intenționez să-i spun soției sale că îmi asum chiar eu responsabilitatea de a da de persoana, gruparea politică sau organizația care se face vinovată de moartea lui. Investigația mea ar avea mult de câștigat dacă aș beneficia și de resursele MI5.

– Noapte bună, inspectore-șef Ford.

– Fă-o de dragul lui Reg, încercă Kate să-l convingă.

Graves își apropie chipul de-al ei, astfel încât putu să vadă petele maronii din ochii lui albaștri și neclintirea din privirea lui.

– Asta e partea întunecată a lumii, inspectore-șef Ford. Noi nu facem favoruri.

25

Jonathan rămase sub duș până când Graves deschise ușa trântind-o și îi spuse să iasă dracului mai repede. Agentul de informații stătea la nici un metru de el, privindu-l pe Jonathan îmbrăcându-se, bâiguind câte un „grăbește-te" și jucându-se cu brățara de monitorizare, aruncând-o dintr-o mână în alta. Jonathan luă lucrurile pe îndelete, refuzând lenjeria intimă și pantalonii pe care Graves i le întindea până când nu consideră el însuși că era gata. Se bărbieri și se pieptănă, apoi ieși din baie în căutarea unei cămăși curate.

Dar, în tot timpul ăsta, îi trecea prin gând aceeași idee. Emma nu terminase. Atentatul era doar un pas dintr-un proces mai complex. Nu conta pentru cine lucra, de ce acționase astfel sau dacă scopurile lor erau justificate. Actele ei criminale erau acum ale lui. În ochii legii, și chiar și în ochii lui, era complicele de-o viață al Emmei. Avea o singură cale prin care putea să-și reabiliteze numele. Trebuia să o găsească pe Emma înaintea autorităților.

Abia atunci observă că în apartament se mai aflau doar ei doi.

– Unde e detectivul Ford? întrebă Jonathan, stingherit de liniștea și de solitudinea care domneau.

– Inspectorului-șef Ford i s-a solicitat prezența în altă parte.

– Deci pot să mă schimb aici?

– Ar fi și timpul, bombăni Graves. Ia-ți o cămașă și o haină pe tine. Hai odată!

– O să mă mai întorc aici?

– Asta depinde de tine.

Jonathan îl privi pe Graves, văzu umflătura de sub brațul stâng, fără îndoială pistolul, apoi brățara electronică pe care o ținea strâns în mână. Observă pentru prima dată că Graves era, de fapt, mai scund decât el și mai slab fără armura costumului. Avea mâinile subțiri și unghiile bine îngrijite, aproape feminine. Observă, de asemenea, cearcănele din jurul ochilor și faptul că ținuta rigidă a corpului său dădea semne de slăbiciune. Era o privire pe care Jonathan o recunoștea foarte bine. O văzuse de nenumărate ori în oglindă, după ce operase neîntrerupt timp de o zi și o noapte. Graves era epuizat.

Jonathan își văzu de treabă, dintr-odată însuflețit. Erau doar ei doi. Afară mai așteptau însă alții. Când intraseră, doi păzeau ușa. Fără îndoială, încă vreo câțiva erau plasați la parter. Oriunde ar fi urmat să meargă, grupul însoțitorilor n-ar fi făcut decât să sporească. Dar deocamdată, preț de câteva minute, erau doar ei doi.

Jonathan luă o cămașă din dulap și o îmbrăcă. Scoase și o jachetă, așezând-o pe spătarul unui scaun. Încă era cald afară, dar el gândea în perspectivă.

Se gândea la cum avea să fie peste șase ore sau peste douăsprezece ore sau, dacă mai avea măcar o brumă de noroc, peste mai multă vreme. Își luă și portofelul din dulap și îl strecură în buzunarul de la spate, apoi scoase o pereche de șosete dintr-un sertar.

Graves măsura camera în lung și în lat precum un câine de pază, cu telefonul mobil la ureche.

– Ce-a găsit echipa de intervenție rapidă în Hampstead? Nimic? Imposibil! Omul meu a zis că mașina a fost parcată acolo. A văzut-o cu ochii lui. Mai verificați o dată. Trebuie să fie reziduuri de explozibil în garaj. Nu sunt camere de supraveghere pe stradă? Atunci întrebați vecinii – trebuie să fi fost *cineva* care să-i fi văzut intrând și ieșind din casă. Proprietarii sunt în concediu? În Immingham? Nimeni nu merge în concediu în Immingham. Închise telefonul și se întoarse spre Jonathan. Se pare că povestea ta nu se prea leagă, doctore. E o problemă cu rezidința aia din nordul Londrei de unde pretinzi că ai văzut-o pe nevastă-ta luând mașina. Mă întreb dacă ar trebui să te dau direct pe mâna inchiziției sau dacă să urmez sfântu-mi ceaslov cu reguli și să-ți mai acord o șansă să te întorci la Iisus.

Dar, în ciuda insistenței lui Graves, Jonathan se prefăcu a nu-l băga în seamă. Stătea cu spatele la el, cu capul aplecat, mormăind.

– M-ai auzit? întrebă Graves.

Jonathan nu răspunse nici de această dată. Precum un orb, întinse mâna, pipăind în aer până când găsi un scaun, apoi se târî într-acolo și se așeză.

– Ce naiba ai? întrebă Graves, mai mult iritat decât curios.

– E o problemă, zise Jonathan, cu glas stins.

– Aici chiar ai dreptate, replică Graves, apropiindu-se. Povestea ta nu se verifică. Și o să lămurim lucrurile chiar acum.

– Am ceva la cap. Mă doare îngrozitor.

– Ce dracu' vrei să spui?

– E ceva în neregulă. Nu știu ce se întâmplă. Am o durere de cap înfiorătoare. Gemu. Am probleme și cu vederea. S-ar putea să fie din cauza deshidratării sau o comoție.

– O să-ți revină vederea după ce ieșim să iei o gură de aer. Bea niște apă și o să fii ca nou. Graves îngenunche la picioarele lui și începu să-și facă de lucru cu brățara de monitorizare. Întinde piciorul. Nu-mi pasă care. Tu alegi.

Jonathan gemu și întinse piciorul stâng. Graves trecu inelul metalic în jurul gleznei și îl închise. Trase de el pentru a se asigura că era bine prins, apoi se așeză pe vine.

– S-a rezolvat și cu asta. Deschide ochii. Mă vezi ca lumea?

Ridică bărbia pentru a-l privi pe medic în ochi.

În momentul ăla, Jonathan acționă.

Îl lovi cu piciorul drept, nimerindu-l pe Graves în maxilar, exact în punctul pe care-l calculase, la vreo doi centimetri sub ureche, în locul în care mandibula se prinde de oasele craniene. Graves se prăvăli pe spate, năucit. Înainte de-a putea să reacționeze, Jonathan se aruncă peste el, ținându-l la pământ cu antebrațul, apăsând cu degetele mâinii drepte chiar pe artera carotidă, împiedicând circulația sângelui spre creier. Graves

se zbătu. Reuşi să-i dea un pumn în obraz. Apoi, incapabil să mai riposteze, îşi pierdu cunoştinţa. Ochii i se dădură peste cap. Expiră puternic încă o dată, apoi corpul i se înmuie.

Totul durase şase secunde.

Jonathan continuă să apese pe arteră până când se asigură că Graves era inconştient, apoi se ridică în picioare. Oglinda de pe perete îi dezvălui un bărbat cu privirea sălbatică şi cu răsuflarea tăiată. „Nu se poate altfel", îşi zise el.

Îngenunche din nou, scotocind în buzunarele lui Graves în căutarea cheii de la brăţară. O găsi şi descuie cătuşa. Apoi îi luă portofelul şi telefonul. Atinse cu mâna patul pistolului lui Graves, dar se hotărî să nu-l ia. Doar un infractor ia arma. Cel nevinovat o lasă acolo. Se ridică şi merse în grabă la uşă. Se uită pe vizor şi văzu doi ofiţeri în haine civile, stând de o parte şi de alta a uşii.

Exact în acea clipă, sună telefonul lui Graves. Jonathan se repezi în baie şi închise uşa. Pe ecran se putea citi: „Directorul general Allam". Presupuse că era vorba despre directorul MI5. Smulse un prosop de pe suport şi înfăşură telefonul în el. Acesta mai sună de patru ori, parcă interminabil, iar apoi încetă. Fugi înapoi la uşă, dar cei doi bărbaţi erau nemişcaţi. Graves zăcea în continuare ţeapăn pe podea. Avea să rămână inconştient pentru încă trei până la zece minute. Jonathan nu putea să facă nimic pentru a prelungi acest timp, asta dacă nu voia să-l sugrume. Graves îi era suficient de antipatic încât să ia în calcul şi această variantă.

Jonathan merse în celălalt capăt al camerei şi deschise uşile glisante de la balcon. Înaintă până la balustradă şi aruncă o privire jos. Se afla

la o înălțime de opt etaje, deasupra intrării principale a hotelului. Fiecare balcon era protejat de o tendă. Cea de dedesubt era cam la un metru de balconul lui. Teoretic, nu era o coborâre prea dificilă. Jonathan era un alpinist cu experiență. De nenumărate ori coborâse pe suprafața aproape lucie a stâncilor, folosindu-se uneori de prize nu mai late decât un cuțit de bucătărie. Își aminti și că, deși avea o frânghie și un ham cu care se legase uneori ca să nu cadă de pe stâncă, alunecase în repetate rânduri. De data asta, nu avea voie să facă nici o greșeală.

Se lăsa înserarea. Cerul devenise de un violet insipid. Traficul de pe Park Lane părea o coadă densă care înainta încet. Jos, în curte, pe sub acoperișul de la intrare, trecea un val constant de taxiuri și de automobile. Erau prea mulți oameni care se foiau de colo-colo ca să-i mai numere. „Doar să nu vă uitați în sus", le ordonă el în gând.

Își trase repede pe el jacheta și bagă portofelul și telefonul lui Graves în buzunar. Gândindu-se mai bine, îi ridică lui Graves marginea pantalonului și îi fixă brățara electronică în jurul gleznei. Aruncă cheia în toaletă. Apoi Jonathan reveni în balcon și păși abil peste balustradă.

Se lăsă în genunchi, apucându-se cu vârfurile degetelor de balcon.

Coborî un picior până când atinse suprafața tendei.

Apoi mișcările lui deveniră repezi și agile. Eliberându-și o mână, se lăsă în jos ca să găsească bara de oțel care susținea tenda. Întinzându-se, își strecură degetele pe sub marginea acesteia și apucă bara care forma suportul orizontal al tendei. Apoi

își eliberă și cealaltă mână cât putu de repede și repetă mișcarea. Acum ținea strâns bara cu amândouă mâinile. În clipa următoare, își aruncă picioarele în aer și începu să se balanseze. Tenda scârțâi, dar rezistă. Ateriză pe balustrada îngustă a balconului de la etajul al șaptelea.

Se uită pe fereastră. Nu era nimeni acolo. Trăgându-și răsuflarea, se lăsă în jos și repetă mișcările până când ajunse la etajul al șaselea. Sudoarea îi ardea ochii și îi încreța pielea palmelor. Nu era atât de mult consecința căldurii sau a efortului, cât a concentrării, căci voia să evite chiar și cea mai mică greșeală. Nu simțea nici un fel de teamă sau de neliniște. Lumea se redusese la cei doi metri de deasupra lui și la cei doi de dedesubt.

„Întinde. Apucă. Aruncă-ți picioarele. Aterizează acolo. Respiră."

Jonathan își concentră toată energia pe coordonarea minții și a trupului, ca să înșele gravitația. Devenind mai încrezător, începu să se miște mai repede. Ajunse la etajul al cincilea, la al patrulea, apoi pe acoperișul de piatră de la intrare. Trecuseră patru minute. Alergă până la marginea acoperișului, sări pe balustrada care îi venea până la mijloc, coborî de pe marginea acesteia și apoi sări jos.

Ateriză lângă unul dintre portarii îmbrăcați în redingotă care tresări. Cu obrajii îmbujorați, Jonathan îl bătu pe umăr.

– Sunt rezident al hotelului. Poți să-mi chemi un taxi?

– Bineînțeles, domnule. Încotro?

– La Heathrow.

O monedă de două lire încheie târgul. Portarul fluieră și îi făcu semn următorului taxi.

– Spre Heathrow, domnule? întrebă şoferul.

– M-am răzgândit, zise Jonathan. Alese cel mai aglomerat loc din Londra pe timpul nopţii. La Piccadilly Circus. Du-mă la Avenue Shaftesbury, la capăt.

– Să trăiţi.

Taxiul ieşi de pe străduţă şi o luă pe Park Lane. Nici nu înaintară bine vreo cinci sute de metri, că sună telefonul lui Graves. De data asta, Jonathan se hotărî să răspundă.

– Alo? zise el.

– Ransom, spuse Graves calm, ai făcut o mare greşeală.

– Se poate.

– Îţi mai dau o şansă. Întoarce-te imediat, şi înţelegerea noastră rămâne valabilă. Ajută-ne să o găsim pe soţia ta, şi vei fi liber. Altfel, târgul nostru cade.

– Ce înţelegere e asta? Eu n-am avut de-a face cu explozia. Ceea ce propui tu e şantaj.

– Spune-i cum vrei. E ceea ce trebuie să fie.

– Ai zis c-ai auzit despre Divizie. Atunci ştii că tot ce ţi-am spus despre ea e adevărat.

– Am auzit un zvon. Nu schimbă cu nimic lucrurile.

– Cine ţi-a spus? Cineva pe nume Connor? Frank Connor?

– Nu pot să-ţi dezvălui această informaţie.

– Dacă vrei ajutorul meu, ai face mai bine să-mi spui.

Graves profită de invitaţie.

– Deci ştii unde e?

– N-am zis asta.

Urmă o pauză.

– Deja ți-am spus. A fost omologul meu de la FBI. Scuze, fără nume, dar n-a fost Connor. Ce-a făcut, mai exact, soția ta?

– Divizia a fost condusă de generalul-maior John Austen. Poate ai citit despre el. Generalul american ucis într-un accident de mașină în Elveția, anul trecut în februarie.

– Îmi amintesc ceva despre asta. Nu a murit doar Austen, ci și alți câțiva oficiali care îl însoțeau. S-a insinuat că ar fi putut fi vorba despre un complot terorist.

– Nu a fost un complot și nici un accident. Austen voia să atace un avion El Al ca să provoace tensiuni în Orientul Mijlociu. Emma l-a oprit.

– Vrei să spui că l-a ucis.

– Vreau să spun că a salvat cinci sute de vieți.

Jonathan nu intră în amănunte. El fusese cel care apăsase pe trăgaci și pusese capăt vieții lui Austen.

– Acțiunile ei au împiedicat declanșarea unui război, dar nimănui nu-i mai pasă de asta acum. Tot ce contează pentru ei e că Emma a încălcat ordinele. Că s-a rupt de ei. Nimeni din Washington nu vrea s-o felicite. Vor cu toții s-o omoare.

– E absurd.

– Chiar e?

Pentru prima dată, Graves rămase fără replică.

– E îngrozitor ceea ce-a făcut azi soția mea. Nu are nici o scuză. Pot doar să spun că amândoi știm că a acționat la ordinele cuiva. Dar, îmi pare rău, colonele Graves, nu te voi ajuta s-o găsești.

– Cum să te conving? Bani, asta vrei?

– Nimic...

Jonathan își înghiți cuvintele. Graves trebuia să știe că nu și-ar trăda soția pentru bani. Oferta era ridicolă și ofensatoare. Graves încerca să-l distragă, să-l țină la telefon.

Jonathan se uită afară pe geamul din spate. La o sută de metri în urma lor, zări o mașină de poliție. Ajuns la Piccadilly Circus, văzu o altă mașină care se apropia dinspre Regent Street, cu girofarul aprins, dar fără sirenă. Dintr-odată, girofarul se stinse. Încordat cum era, Jonathan era sigur că polițistului i se spusese să nu atragă atenția asupra sa. Și dacă până acum văzuse două mașini, cu siguranță mai erau și altele prin preajmă. Era din cauza telefonului lui Graves. Jonathan uitase că MI5 putea să-l localizeze la fel de ușor ca pe brățara de la gleznă. Își întinsese singur capcana.

Acoperi telefonul cu mâna.

– Oprește aici, îi ordonă taximetristului.

– Credeam că vreți pe Shaftesbury Avenue.

– Chiar aici!

– Ransom, mai ești la telefon? întrebă Graves cu vocea lui mieroasă.

– La revedere, Colonele.

– Ești un om mort.

– Nu încă.

Într-o seară de vară caldă, la ora opt, Piccadilly Circus era la fel de aglomerat ca Times Square în ajunul Revelionului. Firmele clădirilor dimprejur învăluiau strada într-o lumină strălucitoare, fluorescentă. Jonathan îi plăti taximetristului și coborî pe trotuar. Mulțimea care se mișca fără încetare îl înghiți imediat. Merse la grămadă cu ceilalți, trecând pe Coventry Street și îndreptându-se apoi

spre nord, fiind atent în tot acest timp la cele două mașini de poliție care se apropiau de piața aglomerată. În acel moment, o altă mașină de poliție trecu pe lângă el. Avea fereastra lăsată, și putu auzi sâsâitul și cârâitul stației radio și o voce care dădea ordine. „Suspectul a părăsit taxiul și se deplasează pe jos. Instalați filtre rutiere pe străzile Coventry, Piccadilly și Shaftesbury. Toate unitățile libere să vină la Piccadilly Circus. Subiectul e un bărbat caucazian, treizeci și opt de ani, un metru optzeci, păr grizonant, ultima dată când a fost văzut purta o cămașă albă, jeanși..."

Jonathan nu așteptă să mai asculte și restul. Se strecură în mulțime, se întoarse și o luă în direcția opusă. Intră în primul magazin pe care-l văzu, un butic pentru turiști unde se vindeau de toate, de la tricouri, până la figurine cu capul prințesei Diana. Magazinul era plin de rafturi cu haine. Își alese un tricou negru și o șapcă de baseball. După ce plăti, își puse imediat tricoul și șapca. Nu putea face nimic în legătură cu jeanșii.

În puținul timp petrecut de Jonathan în magazin, poliția se strânsese într-un număr mare. Se formau filtre pe toate arterele care duceau la Piccadilly Circus. Pe Regent Street apăruse o dubiță din care coborau ofițeri în uniformă. Claxoanele sunau zgomotos. Traficul se oprise.

Jonathan revenise pe trotuar și se ținea aproape de clădiri, pierzându-se în grupuri de trecători. Trecea de la un grup la altul, căutând o cale de scăpare. Luându-se parcă după automobilele care rămăseseră nemișcate, trecătorii începură să se oprească și ei. O stare de agitație cuprinse mulțimea.

Jonathan zări doi polițiști cu veste portocalii fluorescente îndreptându-se înspre el și studiind fiecare chip pe lângă care treceau. Se uită peste umăr și văzu patru șepci de polițist. Fără să știe ce altceva să facă, se opri și își îndreptă atenția spre vitrina celui mai apropiat magazin. Era un oficiu de schimb valutar. Era deschis. La ghișeu era coadă. Se așeză la rând, cu mâinile în buzunare și privind drept înainte. Își imagină polițiștii apropiindu-se și simți cum i se face părul măciucă.

În fața lui se afla un bărbat puțin mai în vârstă care își număra monedele din portofel. Jonathan înaintă un pas și îl lovi ca din întâmplare, iar bărbatul scăpă monedele pe jos. Acestea zăngăniră pe podea.

– Îmi cer scuze, zise Jonathan, aplecându-se pentru a-l ajuta pe bărbat să-și strângă monedele. N-am fost atent. Dați-mi voie să vă ajut.

– Mulțumesc, bâigui bărbatul într-o engleză cu accent.

Jonathan stătea cu ochii ațintiți în podea în timp ce aduna monedele împrăștiate. Cu coada ochiului zări două perechi de bocanci lustruiți trecând pe lângă el. Când polițiștii plecară, se ridică și îi dădu monedele bărbatului.

– Le-am găsit pe toate?

Bărbatul le numără și încuviință din cap.

Coada înainta. Jonathan se duse la ghișeu și schimbă o sută de dolari în lire. După ce încheie tranzacția, continuă să meargă de-a lungul străzii, ținându-se aproape de clădiri.

La câțiva metri în față, văzu semnul de metrou. Coborî treptele până în stație. Cu siguranță era mai aglomerat decât pe stradă. Stația se întindea

pe o suprafață la fel de mare ca intersecția de deasupra. Doi ofițeri păzeau turnichetele, căutându-l pe bărbatul înalt de un metru optzeci îmbrăcat în cămașă albă și blugi și cu părul grizonant. Își cumpără un bilet, dar, înainte de a trece, așteptă ca polițiștii să ajungă în partea cealaltă a stației.

Trecu de turnichet și se îndreptă înspre cel mai apropiat pasaj. Direcția nord spre Bakerloo. Era același metrou pe care îl luase cu o seară în urmă. Pe măsură ce înainta prin pasajele placate cu teracotă, oamenii se împuținau. Dintr-odată, se trezi singur, însoțit doar de ecoul pașilor săi. Coborî un ultim rând de scări până pe platformă. Metroul ajunse nouăzeci de secunde mai târziu.

După cinci minute, Jonathan coborî la stația Marylebone.

Era un om liber.

26

La numărul 25 pe Notting Hill Lane era o casă cu două etaje în stil Eduard, vopsită într-un albastru-deschis, având ferestre cu frontoane la etaj, iar la intrare, o ușă neagră lăcuită, cu un ciocănel de alamă. Era nouă și jumătate, și, când Jonathan urcă cele câteva trepte și bătu la ușă de trei ori, se înserase deja. Ușa se deschise aproape imediat, făcându-l pe Jonathan să tresară.

– Bună, zise o fetiță cu părul negru, strâns în două codițe împletite.

– Tăticul tău e acasă?

– Jenny, ce tot faci? Ar trebui să fii în pat. O femeie obișnuită, cu părul negru și îmbrăcată în pantaloni de trening și un pulover cu nasturi, veni în grabă la ușă. Jonathan o recunoscu pe Prudence Meadows de la petrecerea de seara trecută.

– Bună, zise el. Jamie e acasă?

– A, bună, Jonathan. Nu, Jamie nu s-a întors încă de la spital. Vrei să intri?

– Vine repede?

– Trebuie să sosească imediat. Intră. Poți să aștepți în camera de zi până se întoarce.

Jonathan intră, iar Prudence Meadows închise ușa în urma lui. Îl rugă să aștepte puțin până o ducea pe fiica ei înapoi în pat și dispăru pe scări. Jonathan traversă foaierul și își vârî capul pe după colț, uitându-se în camera de zi. Pe o masă aflată într-un colț se găseau fotografii cu Jamie și familia sa. Mai erau o canapea și un fotoliu jos fără spătar, peste care era aruncată o pătură tricotată de mână. Podeaua era plină de jucării și de animale de pluș.

– Ce-ai vrea să-ți aduc? întrebă Prudence Meadows, coborând scările. Cafea? Ceai? Poate ceva mai tare?

– Doar niște apă. Mulțumesc.

Trecu pe lângă el, dar, când îi văzu fața, încetini.

– Ce ți s-a întâmplat? Ești zgâriat tot.

– Am fost implicat într-un accident astăzi.

Prudence Meadows se ridică pe vârfuri, ducându-și mâna la obraz de parcă ar fi fost o asistentă care îl interna în spital.

– Dumnezeule! Ești teafăr?

– Doar puțin răvășit.

– De-asta ai lipsit de la conferință? Jamie a sunat de la hotel și a spus că era o agitație incredibilă. A vrut să te contacteze, dar nu avea numărul tău.

– Oarecum. E complicat.

Jonathan o urmă în bucătărie și se așeză pe scaunul de lângă masă. Prudence îi dădu un pahar cu apă, și el îl bău până la fund. Fără să-l întrebe, pregăti un platou cu biscuiți și cu fructe proaspete și i-l așeză în față. O clipă mai târziu, îi oferi un pahar de coniac.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva care să-ți dea vigoare, zise ea. Pari epuizat.

– Se poate spune și așa. Jonathan luă o înghițitură din tărie, așteptând să se relaxeze. Aveți o casă frumoasă, zise el.

Prudence zâmbi.

– Și tu? Jamie mi-a spus că ești căsătorit, dar că nu v-ați stabilit nicăieri permanent.

– Munca ne ține în mișcare. Nu avem timp să prindem rădăcini.

– Trebuie să fie interesant, zise ea. Toate acele locuri străine.

– Câteodată.

– Nu aveți copii?

– Încă nu. Jonathan se uită la ceas. Era aproape zece. Își termină coniacul și se ridică. Ar trebui să plec. E târziu.

– Nu te prosti. Jamie m-ar omorî dacă ar afla că te-am lăsat să pleci fără să vă întâlniți. Mai bea niște coniac până îl sun să văd pe unde e.

Îi umplu paharul și ieși din încăpere, zâmbind.

Jonathan se învârti prin bucătărie. Pe frigider erau prinse desenele copiilor și un blocnotes pe zile. Din cealaltă cameră se auzea Prudence vorbind cu soțul ei. Uitându-se la blocnotes, dădu o pagină înapoi, după care încă una. O linie neagră groasă trasă cu cerneală de-a lungul paginii îi atrase atenția. În ziua precedentă, întâlnirea la cină cu „Chris și Serena" fusese tăiată. În locul ei era scris: „Dorchester, ora 18.00. Operația de la 16.00 anulată."

– E pe drum, anunță Prudence. Trebuie să parcheze pe alee dintr-o clipă în alta. De fapt, cred că-l aud.

Din spate, se auzi sunetul unui automobil. Motorul se opri și portiera se trânti. Câteva clipe mai târziu, Jamie Meadows intră în casă.

– Dumnezeule, omule, uită-te la tine! Ce naiba s-a întâmplat?

– Putem să vorbim? replică Jonathan.

Jamie își sărută soția.

– Ne ducem sus în birou, Pru. Fii drăguță și adu-mi și mie ceva de mâncare. Un sendviș cu șuncă ar fi perfect. Cu mult muștar. Din acela iute.

Meadows îl conduse pe Jonathan într-un birou intim cu lambriuri de lemn de la etajul al doilea și arătă înspre un scaun de lemn cu spătarul înalt.

– Așază-te, îi ordonă el. Vorbește!

Jonathan se așeză, oftând.

– Am nevoie de un loc unde să stau.

– Credeam că stai la Dorchester.

– Stau. Adică, *stăteam*. Am plecat de-acolo.

– Vorbești serios? Și vrei să stai aici? Nu mă înțelege greșit, ești bine-venit. Poți să stai cât vrei. Doar că nu cred că o ladă de pat cu roți în camera copiilor e un schimb cinstit.

– A intervenit ceva.

Meadows îi umplu paharul lui Jonathan. Lăsând sticla din mână, arătă înspre tăieturile de pe fața acestuia.

– Parcă ai fi luat parte la o luptă și ai pierdut.

– E o poveste lungă.

– Termină cu asta! Sunt eu, Jamie. Am destule secrete murdare, cât pentru două familii. Îi zâmbi șmecherește în semn de consolare. Nu-i vorba despre o femeie, nu? Vă știu eu pe voi, doctorii ăștia. Aveți câte o iubită în fiecare port.

– Nu chiar.

– Nu-i vorba despre Emma, nu? Doar nu te ascunzi de soția ta?

– Mă ascund, dar nu de Emma. Mă ascund de poliție.

– Nu-ți mai bate joc de mine. Ce s-a întâmplat?

Jonathan își privi prietenul în ochi.

– Nu glumesc.

Lui Meadows îi pică fața.

– Pe bune? De poliție?

– Ai auzit de explozia cu mașina-capcană de azi?

– La naiba cu ei de sălbatici, zise Meadows. Londra a devenit nesigură.

– Am fost acolo. Așa m-am ales cu zgârieturile astea. De la sticla aruncată în aer. De la reziduuri explozibile. De fapt, se poate spune că am luat parte la toate astea.

– Glumești!

Dar tonul lui Meadows nu trăda nici un fel de încântare.

– Aș vrea să fie așa.

– Ce făceai acolo? întrebă Meadows. Adică, de ce... cum?

– Nu-ți pot spune. Crede-mă, nu vrei să știi. N-ai fi în siguranță.

– În siguranță? Fugi de poliție și vii în casa mea, unde dorm copiii mei. Nu-mi vorbi mie despre siguranță. Dacă mă tragi după tine, vreau să știu despre ce este vorba.

– Nu pot. Nu e vorba doar despre faptul că mă ascund de poliție. E mai mult de-atât. Jonathan se ridică și dădu să plece. Îmi pare rău că am venit.

Îmi dau seama acum că n-ar fi trebuit. Nu m-am gândit.

Meadows de-abia se ridică și el.

– Așteaptă o clipă. N-ai fost arestat, nu?

– Nu, zise Jonathan. Nu oficial.

– Nu tu ai declanșat bomba, nu?

– Bineînțeles că nu.

– Nu adăpostesc un criminal în serie?

Jonathan nu se putu abține să nu zâmbească.

– Nu. E în regulă.

– Bine atunci. Oferta rămâne în picioare. Poți să stai cât vrei. Dar va trebui să-i spun și lui Pru. Nu tot, desigur, dar măcar ceva. Poți să stai în camera lui Frannie. Nu te deranjează spiridușii și unicornii, nu? A ajuns la faza când e înnebunită după zâne. S-ar putea ca patul să fie cam scurt, dar măcar e moale.

– Canapeaua de jos e perfectă, zise Jonathan, ridicându-se.

– Nici să n-aud. Nu-l pot lăsa pe cel mai bun chirurg pe care-l știu să-și rupă spatele pe drăcia aia monstruoasă. Trebuie să avem grijă de mâinile alea făcătoare de minuni. Trebuie să le păstrezi în formă până când vine vremea să salveze și alte vieți.

– Mulțumesc, Jamie. Nici nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă pentru mine.

– Dar ce-ai de gând să faci? întrebă Meadows.

– Acum? O să dorm.

– Da, dar mâine sau poimâine? Nu poți fugi la nesfârșit.

– Ai dreptate.

– Și atunci?

Jonathan își puse mâna pe umărul cărnos al lui Jamie și îl bătu încet în semn de mulțumire.

„Mâini făcătoare de minuni."

Cuvintele îl loviră ca un ciocan. Cu o noapte în urmă, Emma folosise aceeași expresie ca să descrie talentul său chirurgical.

„Trebuie să fie o coincidență", își spuse în gând, privindu-l pe Meadows în ochi. Cu siguranță, era o expresie comună. Dar nu se lăsa păcălit de lingușirea subiectivă, de obligația camaraderiei sau a loialității. Un chirurg putea avea mâini talentate, mâini agile sau mâini tămăduitoare, dar „mâini făcătoare de minuni"? Nu mai auzise această expresie înainte.

Jonathan îl privi și mai intens pe Meadows. Dacă se gândea mai bine, referirea la mâinile lui nu era singura coincidență. Prima dată, Jamie fusese trimis de Serviciul Național de Sănătate în Cornwall. În povestea inventată de Emma, aceasta crescuse în Penzance și, de asemenea, în Cornwall. Jamie studiase la Oxford. Emma pretinsese că și ea absolvise acolo.

Și ce era cu agenda aceea? Prudence Meadows afirmase cu tărie că plănuiseră dinainte să meargă la conferința medicală. Dar, potrivit agendei, aveau de gând să ia cina cu Chris și Serena. O întâlnire în mod clar anulată în ultimul moment.

„Nu există coincidențe." Era, practic, zicala Emmei.

– Pe aici spre tărâmul zânelor, zise Meadows. Vino, bunule Oberon.

Jonathan îl urmă până în dormitor. După ce își urară noapte bună, așteptă câteva minute, apoi se furișă pe hol. Pe coridor era întuneric și liniște.

Meadows coborâse la parter. Îl auzi vorbind grăbit la telefonul din bucătărie. Fără îndoială îi sunase pe cei din Divizie ca să-i înștiințeze că pusese mâna pe soțul Emmei Ransom și să ceară instrucțiuni.

Jonathan se strecură în biroul lui Meadows. La lumina lămpii, căută ceva pe post de armă. Privirea îi căzu pe un cuțit pentru scrisori. Era lung și ascuțit, cu un mâner de fildeș cioplit. Arăta mai mult ca un pumnal decât ca un obiect de birou. Îl luă.

Coborî scările fără zgomot.

Meadows stătea la masa de la bucătărie. Dintr-odată, se uită în sus.

– M-ai speriat.

Jonathan se apropie precaut, ținând cuțitul pentru scrisori apăsat de picior.

– Cu cine ai vorbit?

Meadows încercă să schițeze un zâmbet.

– A, asta era... cu nimeni.

– Cu cine, Jamie?

– Cu asistenta mea. Avem un caz special mâine-dimineață. Mi-am amintit că aveam nevoie de niște medicamente.

– Ai spus că am mâini făcătoare de minuni.

Meadows stătu o clipă pe gânduri, confuz.

– Așa am spus?

– Emma a folosit aceeași expresie ieri când ne-am întâlnit. Mă întrebam cum v-ați gândit voi doi la asta.

Meadows îl privi pe Jonathan uluit.

– Noi doi? Eu și Emma? Nu ne-am gândit. N-am întâlnit-o niciodată pe soția ta.

– Mi s-a părut o coincidență bizară. Vreau să spun, n-am mai auzit-o niciodată sub forma asta,

iar apoi te găsesc vorbind la telefon despre mine. Despre mine vorbeai, nu-i așa, Jamie?

– Bineînțeles că nu. Ți-am spus, vorbeam cu asistenta mea.

Jonathan continuă:

– Cât e ceasul în Washington? Să vedem... trebuie să fie în jur de cinci după-amiaza. Tot personalul se află încă la birou? Emma a spus că Divizia lucrează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nu se opresc niciodată.

Meadows scutură din cap.

– Nu vorbeam la Washington. Vorbeam la birou.

– La unsprezece noaptea? Jonathan își arătă dezaprobarea. Aș spune că povestea ta e slăbuță. Nu se ridică la standardele Diviziei.

Meadows zâmbi stânjenit.

– Ce naiba e „Divizia" asta despre care vorbești?

– Tu să-mi spui. La urma urmei, ești acolo de multă vreme. Sunt curios, te-au racolat înainte să intri la Oxford sau după? Tu ai împins-o pe Emma spre mine? Întotdeauna m-am întrebat cum a fost.

– Vrei să termini odată cu prostiile? Ca să fiu sincer, Jonathan, mă cam sperii.

– Ce vor să faci? Să mă ții aici până apar ei? Să mă ucizi sau doar să mă urmărești?

– Să te ucid? Meadows căscă ochii mari. Ar fi mai bine să pleci. Ai avut dreptate, nu e sigur.

– Ai lucrat în Cornwall, zise Jonathan.

– La spitalul Duchy. Și ce-i cu asta?

– E lângă Penzance, de unde zicea Emma că se trage. La Oxford, înainte de medicină, ai studiat la Colegiul Brasenose. La fel ca Emma. Apoi, mai e și chestiunea canapelei.

– Canapelei?

– Cred că ai ales o metodă bună. Nu mă puteai lăsa să dorm acolo. E prea aproape de ușa din față. Aș fi putut să mă trezesc și să plec fără ca tu să știi. Aveai nevoie să fiu la etaj, ca să mă poți supraveghea până vin prietenii tăi.

O picătură de sudoare apăru pe fruntea lui Meadows.

– Prieteni? Ce prieteni? Dumnezeule, Jonathan, vino-ți în fire! Sunt eu, Jamie.

Dar Jonathan nu-l asculta. Știa despre antrenamentul Emmei. Era vorba despre acoperire. Aruncă o privire spre ușa din față.

– Sunt în drum spre noi acum?

De-abia atunci văzu și Meadows cuțitul pentru scrisori.

– Nu face asta, zise el, ridicând vocea. Orice ți-ar trece prin minte, n-o face. Nu fac parte din Divizie. N-am întâlnit-o niciodată pe Emma. Jur pe viața copiilor mei. Chestia cu mâinile a fost doar o coincidență. Probabil am auzit-o pe undeva. O simplă întâmplare. Dădu să se ridice de pe scaun, ținându-și mâinile în față. Sudoarea îi curgea, strângându-i-se în sprâncenele stufoase și prelingându-i-se apoi pe obrajii rozalii. Pru! începu Meadows să strige, dar Jonathan înconjură masa și ajunse la el înainte să apuce să-și termine propoziția.

Îi acoperi gura lui Meadows și ținu vârful cuțitului pentru scrisori apăsat pe gâtul lui.

– Liniște, zise el.

Meadows încuviință din cap furios.

Jonathan lăsă în jos cuțitul, apoi își luă mâna de la gura lui Meadows.

– Am nevoie de bani.

– La mine în portofel. E pe masă, lângă coșul cu chei. Ia-i pe toți. Trebuie să fie câteva sute de lire. Ia și cardul. PIN-ul e 1111. Fără predici, te rog. E prea ușor, știu asta deja. Poți să iei și mașina. E un Jaguar. E foarte rapid. N-o să sun la poliție. Nu imediat, cel puțin. Mai târziu, va trebui s-o fac. E vorba de asigurare și toate cele. Mașina asta costă o avere.

Jonathan găsi portofelul și numără bancnotele. În total erau cinci sute șaptezeci de lire. Înșfăcă cheile mașinii.

– Cea de-afară din spate?

Meadows încuviință din cap.

– Nu era nevoie să faci asta, să știi. Puteai doar să mă rogi.

– Poate, dar atunci... Jonathan își trase răsuflarea. Era ceva în privirea lui Jamie care nu i se păru în regulă. Bărbatul era de-a dreptul speriat. Jonathan își dădu seama cu o încredere subită și totală că nu juca teatru. Nu faci parte din Divizie, nu-i așa? Jamie Meadows scutură din cap. Și n-o cunoști pe Emma?

– N-am avut plăcerea.

Jonathan oftă. Brusc, se simți foarte obosit.

– O să aștepți până mâine să suni la poliție în legătură cu mașina?

Meadows îi făcu semn că nu era nici o problemă.

– O să aștept o săptămână.

– O să-ți înapoiez banii.

– Când poți. Nu-i nici o grabă.

Jonathan încuviință din cap, întorcându-se spre ușa din spate. Făcu un pas, apoi se opri. Mai rămăsese o ultimă chestiune care nu-i dădea pace.

– Cum rămâne cu conferința? De ce mi-ai spus că plănuiai de mult să mergi?

– A fost ideea mea, zise Prudence Meadows din capătul celălalt al camerei. Nu voiam să crezi că de-abia aflasem că ești în oraș. Ai fi intrat la bănuieli.

Stătea la capătul scărilor. Purta pijama de mătase, iar în mâna dreaptă ținea un pistol.

27

– Pru, ce naiba faci? întrebă Jamie Meadows.

– Liniște, dragule. Doar nu vrem să trezim copiii. Înșuruba un amortizor pe țeava pistolului. Când termină, îl ridică drept în față, țintind către pieptul lui Jonathan. Pe mine m-a auzit Jamie. Eu am vorbit despre mâinile tale făcătoare de minuni. Era ceva ce Emma mi-a spus cu ani în urmă. N-a încetat niciodată să te ridice în slăvi.

– Despre ce vorbești? continuă Meadows ceva mai tare decât înainte. Ce naiba ții în mână?

– Jonathan, vrei să-i spui tu? Ai putea, de vreme ce ai crezut de cuviință să-i spui atâtea altele.

– Soția ta lucrează pentru Divizie, zise Jonathan fără s-o piardă din ochi pe Prudence Meadows. Încearcă s-o găsească pe Emma și s-o omoare.

– Prostii, protestă Meadows de parcă nu și-ar fi văzut soția aflată șase metri mai încolo fluturând prin fața lor un pistol semiautomat. Pru? Spune-i! E o încurcătură la mijloc. Și ce mai e și Divizia asta despre care tot vorbiți?

– E o agenție de informații condusă de americani, spuse Prudence. Noi deținem MI6. Ei au CIA-ul. Divizia e mai mică și puțin mai secretă.

– Nu înțeleg, zise Meadows.

– Lucrează pentru aceeași organizație pentru care lucra și Emma, zise Jonathan. Întreprind în întreaga lume operațiuni secrete vizând probleme legate de securitatea SUA. În principiu, omoară oameni.

– Nici eu n-aș fi putut explica mai bine, remarcă Prudence, făcând un pas înainte. Privi spre soțul ei. Aș adăuga că ucidem doar oamenii care trebuie uciși.

– Nu te-am mai văzut înainte, nu-i așa? întrebă Jonathan.

– Lucrez la birou. Mă ocup de mersul lucrurilor la biroul nostru din Londra. Sau, mai precis, asta făceam. După șmecheria Emmei, practic ne-au închis. Au mutat toată treaba la Lambeth. *Lambeth!* Dar nu, nu ne-am văzut înainte. Nu putem fi toți ca soția ta. Se putea și mai rău. Sunt un antitalent când vine vorba despre limbi străine. Tot ce am e accentul englezesc. Mă mulțumesc cu atât.

– Accentul englezesc? repetă Jamie consternat. Ești din Shropshire. Bineînțeles că ai accent englezesc.

– N-aș fi așa sigur, repetă Jonathan.

Pru se uită la ceas, apoi continuă:

– Ai fost văzut intrând în țară ieri-dimineață. Șeful m-a sunat și mi-a oferit repunerea totală în drepturi dacă reușesc să te predau. Chiar și o mărire de salariu. Suntem cu toții nerăbdători să o găsim pe soția ta.

– Ai înțeles greșit, Pru. Nu vrea decât să plece din Anglia, susținu Meadows cauza lui Jonathan. Haide, spune-i. Îl caută poliția, dar e o greșeală.

– Taci din gură, Jamie, zise Jonathan. Trebuie să discut cu soția ta.

– Te-ai întâlnit cu ea? întrebă Prudence Meadows. Din cauza asta ai lipsit de la conferință?

Jonathan nu răspunse. O văzu pe Prudence uitându-se din nou la ceas și bănui că oamenii Diviziei erau pe drum. Era imperios necesar să plece cât mai curând posibil.

– Și ce-ai plănuit mai departe? continuă Pru. Să te întâlnești cu Emma ceva mai încolo? Nu va fi ușor cu toate agențiile de informații și cu toate secțiile de poliție pe urma ta. Nu cred că, dacă scapi de-aici, rezolvi mare lucru. E timpul să intervii. Mesaj către Jonathan: Divizia vrea să te ajute.

– Asta ți-au spus să-mi transmiți?

– Cuvintele lui Frank Connor. Poți să-l întrebi chiar tu. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Micșoră distanța dintre ei, apropiindu-se cu pași neregulați. Jonathan ridică mâinile într-un gest de capitulare și lipsit de violență și, când ajunse în lumină, văzu că Prudence nu era atât de calmă și de stăpână pe sine după cum vorbea. Clipea încontinuu și își trăgea fiecare răsuflare ca și cum ar fi fost ultima. Se vedea că se ocupa de munca de birou, după cum zisese chiar ea. Emma era cea care făcea munca de teren.

– Ai dreptate, zise Jonathan. Un bilet dus nu mă va ajuta prea mult. Dar nici nu cred că, dacă voi vorbi cu șeful tău, lucrurile se vor îmbunătăți.

– Bineînțeles că se vor îmbunătăți, insistă Meadows. Era în picioare și se îndrepta spre Pru ocolind

masa, scuturând din cap ca și cum întreaga situație era doar o neînțelegere între prieteni. Întotdeauna ajută să vorbești.

– Rămâi pe loc, dragule, zise Pru.

Dar Meadows continua să înainteze.

– Am zis să te oprești! strigă Prudence.

Meadows îngheță.

– La naiba, Jonathan, spuse el. Nu vor decât să-ți vorbească.

– Nu, Jamie, nu asta vor. Vor să le spun unde e soția mea, după care ne vor ucide, probabil, pe amândoi.

– Pru, așa este? întrebă Meadows.

– Nu, Jamie. Nu intenționăm să-l rănim în nici un fel pe Jonathan. Nu vrem decât să vorbim cu el.

– Vezi, Jonathan? Trebuie s-o crezi pe Prudence.

– Îmi pare rău, Jamie, dar trebuie să plec acum. Jonathan se uită fix la Prudence. Nu știu unde e soția mea. Asta să-i transmiți lui Connor. Am întrebat-o unde se duce, dar n-a vrut să-mi spună.

– Nu pot să-ți permit să faci asta, zise Pru. Rămâi unde ești. Nu mai durează mult.

Meadows stătea lângă un stâlp care despărțea bucătăria de camera de zi. Expresia lui spunea că toate astea fuseseră prea mult pentru el. Arma, descoperirea că soția sa era agent secret, situația încordată.

– Stai puțin, Pru, zise el. Chiar ai de gând să-i faci rău?

– Stai jos, Jamie, și vezi-ți de treaba ta.

– Nu, zise Meadows, plin de energie și de curaj. Jonathan îmi e prieten. Nu-mi pasă ce faci sau pentru cine lucrezi. Vom rezolva asta mai târziu.

Deocamdată, vei pune pistolul jos și-l vei lăsa pe Jonathan să plece.

Pistolul se descărcă, și o bucată de tencuială din stâlp zbură la jumătate de metru de capul lui Meadows.

– Rămâi pe loc și taci din gură, dragule. Vom vorbi despre asta mai târziu.

Dar împușcătura nu făcu altceva decât să-l încurajeze pe Meadows.

– Nu mă interesează, Pru, continuă el înfierbântat. Ai de gând să-l împuști? Ai de gând să mă împuști și pe mine? Nu te prosti!

– Jamie, oprește-te! zise ea.

– Tu să te oprești!

Prudence îndreptă pistolul spre soțul ei.

– La naiba, am zis să te oprești!

Meadows îl împinse pe Jonathan din calea lui și se năpusti asupra pistolului. Acesta se descărcă a doua oară, iar Meadows se prăbuși în genunchi.

– Pru, zise el abia șoptit și fără s-o învinovățească, de parcă ar fi fost victima unui accident întâmplător. M-ai împușcat.

– Jamie? murmură ea.

Meadows căzu la podea. Din colțul gurii îi șiroia sânge. Jonathan îngenunche și îl rostogoli pe Meadows pe spate, eliberându-i mai întâi căile respiratorii. Îi descheie cămașa și, la trei centimetri deasupra sternului, văzu o gaură neagră perfectă care pulsa sânge. Dacă glonțul nu străpunsese chiar inima, sigur atinsese o arteră coronară.

– Adu-mi niște prosoape, zise el. Cheamă o ambulanță.

Pru se uită la soțul ei.

– N-am apăsat pe trăgaci, bâigui ea. Nu se poate s-o fi făcut. Fă ceva! îi zise apoi lui Jonathan.

– Cheamă o ambulanță!

Pru alergă în bucătărie și sună la serviciul de urgență.

Jonathan trase pătura de pe fotoliu și o folosi ca să șteargă sângele. Apoi își împinse arătătorul în gaură, încercând să găsească artera pentru a opri sângerarea.

– Nu te opri, spuse Meadows, încercând să-și ridice capul. Nu-ți face griji cu durerea. Nu simt nimic. Probabil că glonțul a nimerit coloana vertebrală.

– E cam alunecos, zise Jonathan, îndoindu-și degetul și trecându-l prin țesutul muscular până în cutia toracică. Stai să încerc și în partea asta.

– L-ai găsit?

– Încă nu.

– Caută în continuare.

Jonathan se aplecă mai aproape de el, cu ochii mijiți.

– Rezistă. Îl scot imediat.

– Știu. Dintr-odată, pe Meadows îl cuprinseră spasmele. Corpul îi tresăltă. Își înălță capul, și din gură începu să-i curgă sânge arterial negru. Jon... ajută-mă.

– Stai culcat, Jamie. Putem s-o facem.

Jonathan îl întinse pe Meadows pe podea, își trase răsuflarea și începu din nou să orbecăie în căutarea arterei afectate.

– Dumnezeule, fetele, zise Meadows. Sunt atât de mici.

– Acum trebuie să-ți faci griji pentru tine. Rezistă. Te ducem la spital imediat. Ai înțeles?

– Doar că...

Vorbele lui Meadows se stinseră treptat.

– Rămâi cu mine! Jonathan își mută degetul spre dreapta și simți un curent de sânge. Înaintând mai adânc, localiză sursa hemoragiei interne. Gata, zise el. L-am găsit. Acum stai nemișcat.

– Doamne-ajută, șopti Meadows, întâlnindu-i privirea lui Jonathan. Ransom ăsta e un băiat pe cinste. Deci chiar e adevărat.

– Ce anume?

– Mâinile făcătoare de minuni. Ai, într-adevăr, asemenea mâini.

Apoi își dădu ultima suflare și rămase nemișcat.

Jonathan privi cum pupilele prietenului său se dilată și cum îi dispare culoarea din obraji. Schimbarea se petrecu imediat și dramatic. Își trase ușor degetul și se lăsă în spate, cu ochii ațintiți spre trupul nemișcat.

Pru se întoarse în camera de zi, trecându-și privirea de la Jonathan la corpul soțului ei.

– Ce s-a întâmplat? Cum se simte? *Jamie?*

– E mort, zise Jonathan.

– Cum? Dar ambulanța e pe drum. Au spus că ajung în trei minute. Nu se poate. Prudence așează pistolul pe o masă laterală, îngenunche și își puse mâna pe obrazul soțului ei. Jamie, îi șopti ea la ureche. Haide! Mai rezistă puțin. Ambulanța trebuie să ajungă. Divizia va înțelege. Ești soțul meu. Trebuie să înțeleagă.

– Îmi pare rău, zise Jonathan.

– Nu, e imposibil, protestă femeia. Nu poate fi mort. N-am vrut... Adică a fost un accident.

În încăpere se lăsă tăcerea, iar aerul se umplu de miros de praf de pușcă.

– Tu ai făcut asta, zise Prudence după o clipă. Ochii îi erau plini de lacrimi, dar vocea îi rămase monotonă. Tu l-ai ucis. Tu și Emma.

– Nu, zise Jonathan obosit.

Prudence se ridică și se întinse după pistol.

Jonathan reacționă instinctiv. Se văzu o strălucire argintie, după care se auziră un zgomot înfundat și un icnet ascuțit. Luă pistolul și se dădu un pas în spate.

Prudence Meadows se uita îngrozită la cuțitul pentru scrisori care îi țintuise mâna de masă, dar nu scoase nici un sunet. Îi întâlni privirea lui Jonathan. În depărtare, se auzea sirena ambulanței.

– Jenny, o strigă pe fiica ei mai mare cu un calm incredibil. Trezește-te! A intrat un intrus și l-a împușcat pe tati!

Jonathan fugi pe ușă.

Cinci minute mai târziu, conducea Jaguarul lui Jamie Meadows de-a lungul autostrăzii A4, îndepărtându-se de Londra.

28

În mod oficial era cunoscut ca Departamentul de Monitorizare Telefonică din cadrul Poliției Metropolitane din Londra, dar toți polițiștii îi spuneau Acvariul. Acvariul era situat la al treilea etaj subteran de sub Whitehall, clădirea guvernamentală. Construcția impunătoare, ridicată din cărămizi roșii și mortar, fusese proiectată și înălțată în secolul al XVII-lea de un ucenic al lui Inigo Jones[1], dar Acvariul părea cât se poate de adaptat secolului XXI. Locul cărămizilor fusese luat de oțel și nu mai găseai nici urmă de mortar, doar mii de kilometri de cabluri de fibră optică trecând prin pereți, pe sub podele, prin labirintul de separeuri, spații de lucru și camere de conferință izolate fonic, acoperind o suprafață de dimensiunea unui teren de fotbal. Departamentul de Monitorizare Telefonică fusese creat cu scopul de a asculta conversațiile telefonice și de a urmări corespondența prin e-mail a vreo cinci mii de

[1] Primul mare arhitect britanic al perioadei moderne (n.red.)

oameni consideraţi „persoane de interes“ de către guvernul Maiestăţii Sale.

Kate Ford înainta grăbită de-a lungul platformei care străbătea Acvariul. Un panou de sticlă izolant fonic se afla între ea şi zona de lucru. La fiecare douăzeci de metri, se găseau câte o ieşire şi nişte trepte care legau platforma de podea. Era trecut de unsprezece noaptea, dar peste tot agitaţia continua. În lumea digitală, nu se mai făcea distincţia între zi şi noapte.

Se opri la cea de-a treia ieşire, îşi trecu legitimaţia prin cititorul de carduri, aşteptă până când se aprinse ledul verde şi apoi aşeză degetul mare pe scannerul biometric. În mod ironic, măsurile de securitate creşteau după ce pătrundeai în clădire. Coborî treptele. Labirintul era atât de complex, încât coridoarele care se încrucişau pe suprafaţa enormă primiseră câte un nume. Trecu pe lângă indicatoare pe care se putea citi Belgravia şi Covent Garden, oprindu-se la Pimlico.

Tony Shaffer stătea aplecat la birou, având tastatura în poală în timp ce lucra la computer.

– Salutare, zise el, observându-i prezenţa. Mai am ceva de terminat.

– Grăbeşte-te, spuse Kate, găsind un scaun liber pe care-l trase în separeul lui Shaffer.

Shaffer era tânăr şi nebărbierit, cu o claie de păr negru.

– Am început să verific informaţiile pe care mi le-ai dat, spuse el.

– Ai găsit ceva?

– Nu prea.

Kate se încruntă. După ce plecase de la Dorchester, îl sunase pe Shaffer, cerându-i să găsească

IP-ul și adresa femeii care îi trimisese lui Russell mesajul video cu o dimineață în urmă.

– Numele și adresa se verifică?

– Nu aici e problema, zise Shaffer, lăsând impresia că se scuza, ceea ce o irită pe Kate. Robert Russell era abonat la British Telecom și la Vodafone. Am numărul tuturor telefoanelor și liniilor din apartamentul lui. Teoretic, n-ar trebui decât să monitorizez traficul de pe banda lui Russell.

– Și-atunci de ce ai fața asta?

– Informațiile lui Russell sunt blocate. Nu pot să le accesez.

– Cum vine asta? Azi-dimineață am fost la MI5. Interceptau numerele lui Russell de câteva săptămâni. Au făcut chiar și o înregistrare a transmisiunii.

– Tocmai cei de la MI5 sunt problema. Au instalat un filtru pe releul din acea parte a orașului. În principiu, înregistrează întregul flux de comunicații din Mayfair, fie că au mandat, fie că nu. Russell e doar vârful aisbergului.

– Ai cerut copii după traficul din apartamentul lui?

Shaffer încuviință din cap.

– Da, dar refuză să mi le pună la dispoziție. Mi-au servit ceva de genul că siguranța națională are întâietate în fața unei investigații locale.

– Nu-i o investigație oarecare, e vorba despre o crimă.

– Le-am zis. Nici nu m-au băgat în seamă.

Kate se aplecă în față, ciupindu-se de nas.

– Femeia e cheia. Ea e filiera umană. De la informatorul ei a ajuns la Russell chestia cu „Victoria

Aer". Ea e cea care ne poate spune cine se află în spatele atentatului.

– Va trebui să înaintezi o cerere Serviciului de Securitate, dar nu mi-aș face prea mari speranțe.

– Credeam că trăim în epoca unei colaborări intense.

– Chiar s-a intensificat colaborarea. Crede-mă pe cuvânt. Înainte, cei de la MI5 nici nu mi-ar fi răspuns la telefon. Shaffer se scărpină în cap. N-ai altă modalitate de a-ți găsi omul? Spuneai că e vorba despre un mesaj video. Ai analizat sunetul de fundal? Poți să dai peste cele mai neașteptate lucruri. Un radio pornit în altă cameră, sunetul clopotelor de la câțiva kilometri, tot felul de lucruri care te pot ajuta să identifici locația emițătorului. Apoi poți să aplici ingineria inversă. Delimitezi locul pe o rază de câțiva kilometri, identifici releul și vezi cine din acea zonă îi trimitea un mesaj lui Russell.

– Și cât ar dura toată treaba asta?

– Câteva zile, poate o săptămână – asta în cazul în care se ocupă cineva de tine. Doar așteptarea durează vreo două luni.

– Mersi de pont, Tony.

– Îmi pare rău că n-am putut să te ajut.

– Nu-ți face griji.

Kate îl bătu pe umăr și se îndreptă spre scări. „Analiza sunetului de fundal", gândi ea. „Trebuie să existe și o cale mai ușoară." Scutură din cap. „Clopotele unei biserici, ca să vezi."

Chiar atunci, își aminti ceva în legătură cu mesajul video, un detaliu pe care îl observase, dar care i se păruse că ar fi însemnat să se agațe de un fir de ață. Probabil că nu ducea nicăieri, dar...

Urcă scările în fugă și deschise larg ușa înainte de a-și veni în fire. Alergatul e interzis, își reaminti ea. Nu trebuie să-i lași niciodată să vadă că te preocupă ceva.

Trase aer în piept, înaintă cu pas hotărât de-a lungul platformei și ieși din clădire. Trebuia să mai vadă o dată înregistrarea video. La naiba cu Graves, trebuia să se întoarcă la Thames House.

29

– Nu aprinde lumina! strigă un glas înţepat.

Kate înaintă în încăperile biroului de la primul etaj al Thames House. Cu ochii mijiţi, reuşi să distingă profilul întunecat din spatele biroului masiv.

– Totul e în regulă, colonele Graves?

– Ce vrei? Cuvintele se auziră nedesluşit, silabele împleticindu-se indistinct.

Kate îşi trecu mâna de-a lungul peretelui şi aprinse lumina. Încăperea reveni la viaţă. Graves ridică mâna pentru a se feri de lumina strălucitoare şi o privi cu ochii săi injectaţi plini de ură. Pe birou se aflau o sticlă de whisky şi un pahar plin aproape până la buză.

– N-am putut să dau de tine. Asistentul tău a spus că e posibil să te găsesc aici.

– Aminteşte-mi să-l concediez.

– Ce-i cu toate astea?

Kate se referea la sticla de whisky, la pahar şi la starea lamentabilă în care se afla.

– Nu-i nimic, inspectore-şef Ford. Totul merge strună. Pe frontul de vest, nimic nou. Te poţi întoarce imediat la trupele tale.

– Îmi închipuiam că deja eşti pe undeva în drum spre Timbuktu, urmându-ţi credinciosul copoi yankeu.

– Ransom? Vrei să zici că n-ai auzit? Ecoul râsului gutural al lui Graves se împrăştie prin cameră ca un lătrat deznădăjduit.

Cu pas ezitant, Kate se apropie de birou.

– Ce s-a întâmplat?

– E dus de mult.

– Cum adică? L-ai predat americanilor? Au recunoscut până la urmă că ştiu cine este?

– Americanii? Nici vorbă.

– Şi atunci?

– A evadat.

– Ce-a făcut? întrebă Kate, convinsă că nu era vorba decât despre cine ştie ce şotie încâlcită.

– Şi-a luat tălpăşiţa. A luat-o la sănătoasa. Nu se mai află în custodia poliţiei. Nu te mai uita aşa la mine. Eşti tare de cap şi nu pricepi ce-ţi zic?

Kate se prăbuşi în scaunul din faţa biroului lui Graves. Era furioasă. Îi venea să turbeze gândindu-se la incompetenţa care permisese ca un suspect să scape din custodia poliţiei.

– Când am plecat, era încuiat în cameră, cu suficient de mulţi paznici cât să-l păzească pe papă. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

– Flăcăul a escaladat clădirea. A ieşit pe balcon şi a coborât pe faţadă. Din câte se pare, nu-i atât de dificil pe cât ai crede. Graves îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Nu mi-ai spus că e alpinist, zise

el, dând ocol biroului cu pas amenințător. Abia am aflat chestia asta. Dacă m-ar fi pus cineva la curent, poate mă ducea și pe mine capul să acționez altfel. Nu-s chiar așa tâmpit cum cred unii dintre tipii de la etaj.

– Acum dai vina pe mine?

– Nu, replică Graves. În cazul ăsta, e doar vina mea. Dacă-i scoți cătușele unui prizonier și-l lași să-și vadă de treabă ca și cum ar fi Prințul de Wales, iar tu faci pe valetul lui, atunci nu prea mai poți da vina pe altcineva. Eu sunt singurul vinovat. Îndreptă un deget spre ea. Ăsta ar fi momentul în care ai putea să zici că sunt un bou înfumurat care și-a făcut-o cu mâna lui. Arunc prosopul în fața reprezentantului poliției.

– Nu-mi stă în fire, zise Kate.

– Ironia e că mie îmi stă, comentă Graves, aproape înveselit. Mai bine zis, îmi stătea.

– Să înțeleg că ți-au făcut vânt?

Graves scutură din cap ca și cum n-ar fi fost nimic mai neadevărat.

– Bineînțeles că nu. Tratează chestiunile astea cu ceva mai multă diplomație. Directorul va mai aștepta cam o săptămână, asta ca să nu atragă și mai mult atenția asupra problemei. Însă e doar o chestiune de timp. Nu poți să lași să-ți scape printre degete suspectul principal dintr-un atentat cu bombă în care au pierit șapte oameni, printre care și niște draci de diplomați de seamă veniți tocmai din Rusia. Mai ales când reușiseși să-l prinzi în lanțuri. Întrebi dacă mi-au făcut vânt? O să am noroc dacă nu mă răstignesc.

– Îmi pare rău.

Graves își dădu ochii peste cap.

– Dumnezeule mare, am parte de sinceră compasiune. Ridică paharul și luă o înghițitură mare de whisky. Dar tu ce cauți aici?

– Încerc să dau de femeia care l-a contactat pe Russell.

– N-o să te ducă niciunde. Nu ți-a spus asta amicul tău Tony Shaffer din Acvariu?

Chiar și în aceste clipe, Graves trebuia să-i arate lui Kate că era cu un pas înaintea ei.

– Mi-a spus că oamenii de la MI5 nu cooperează.

– Asta pentru că nu puteam să recunoaștem că suntem depășiți de problemă, zise Graves. Mesajul a ajuns la Russell prin servere de pe tot globul. Înainte de a ajunge în Anglia, a trecut prin Franța, Rusia și India. Ar dura o lună până să-i localizăm sursa. Izbucni într-un hohot de râs. Probabil că și femeia e o profesionistă. Copilul era doar o acoperire.

Kate se răsuci în scaun pentru a-l urmări pe Graves, care se rotea prin birou.

– Ai la îndemână o copie a mesajului?

– Da, dar pot să-ți spun de pe acum că oamenii cei mai buni pe care-i am l-au analizat în detaliu și n-au găsit nimic.

– Am putea să-l vedem?

Graves deschise dulapul cu aparatură și porni DVD-playerul. În clipa următoare, mesajul începu să ruleze.

– Oprește-l aici, zise Kate, cam pe la jumătatea discursului femeii.

Graves opri cadrul. Pe ecran, femeia se aplecase cu câțiva centimetri pentru a-și liniști copilul. Îl mângâia pe obraz.

– Uită-te la inel, zise Kate, arătând înspre degetele întinse ale femeii.

– Ce-i cu el?

– Are un blazon. Cred că e inelul unei universități.

Graves mări imaginea, iar femeia umplu ecranul; focaliză asupra mâinii. Kate se apropie de monitor.

– Dacă nu mă înșel, e un inel de la Oxford.

– Cum de știi asta?

– Pentru că am vrut cu disperare să studiez acolo.

Graves analiză imaginea preț de câteva secunde, apoi se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre birou.

– Fir-ar să fie, poate chiar ai descoperit ceva.

Într-un interval de doar zece secunde, privirea sa își recăpătase autoritatea. Ținuta corpului redeveni la fel de rigidă ca înainte. Luă telefonul din furcă și îl duse la ureche.

– Roberts, zise el, vorba lui împleticită fiind de domeniul trecutului. Du-te la arhivă. Caută anuarele Universității Oxford pentru ultimii...

Graves coborî receptorul.

– Ultimii douăzeci de ani, zise Kate.

– Pentru ultimii douăzeci de ani și adu-mi-le imediat. Puse telefonul în furcă. Bei ceva? întrebă el.

Kate scutură din cap.

– Nu-i recomandabil. Încă nu mi-am revenit complet.

Graves se sprijini de marginea biroului.

– Tu ai fost cea care a rasolit arestarea ăluia din Kew de comitea crime prin strangulare, nu? Nasoală treabă.

– Îl identificasem și aveam destule dovezi cât să-l băgăm la răcoare pe viață. Cel care realizase profilul psihologic ne-a spus că e docil, mai puțin atunci când își trăiește fanteziile. Ne-am dus la ușa lui ca și cum am fi avut de-a face cu un oricare altul. Mai mult, am sunat la sonerie și ne-am legitimat. Nu mi-am închipuit că puteau să apară probleme. Am arestat douăzeci de criminali. Nici unul n-a zis nici pâs. Toți au fost blânzi ca niște mielușei când am pus mâna pe ei. Ajunsesem să fim prea încrezători în noi înșine.

– Tipul care a fost ucis era și el inspector-șef, nu?

– Billy Donovan. Era logodnicul meu.

Graves tresări.

– Îmi pare rău.

– Cei din Poliția Metropolitană au încercat să mă forțeze să mă retrag din serviciu, îi explică ea. Nici lor nu le place să fie puși în situații jenante. Le-am zis să se ducă naibii. N-aveam de gând să-mi termin cariera așa. M-au repartizat la schimbul de noapte, și iată ce s-a întâmplat. Mi s-a arătat o a doua șansă.

– Nu cred că directorul general de la noi va fi la fel de iertător.

– Ai șapte zile la dispoziție. Atât durează numai până se întocmesc actele. Putem să le dovedim amândoi șefilor că s-au înșelat.

Graves ridică paharul.

– În această notă înălțătoare, inspectore-șef Ford, îți urez sănătate și la dracu' cu toată lumea!

Kate îl apucă de braț.

– Cred că ți-ai plâns destul de milă în seara asta.

Graves își smuci brațul, eliberându-se din strânsoare. Îi aruncă o privire lui Kate, apoi se întoarse și așeză paharul pe birou.

– Ransom e implicat. Și voi Daniken a spus asta. Ransom e prea priceput ca să fie un simplu amator. Să nu-mi zici că e doar speriat.

– Nu sunt de acord. În primul rând, era prea aproape de explozie. Și de ce-ar fugi pe stradă, urlând ca descreieratul după nevastă-sa? Dacă ar fi fost un profesionist, ar fi găsit o metodă mai discretă de-a o avertiza. Ar fi trebuit să se aștepte să existe camere de supraveghere.

– Tocmai asta nu-mi dă pace, spuse Graves. Comportamentul ei e lipsit de orice logică.

– De ce spui asta?

– Fie că a lucrat pentru americani, fie că nu, știm că e o profesionistă. Ce s-a întâmplat în apartamentul lui Russell ne confirmă asta. Trebuie să fi fost cineva care să-i fi spus cum să fenteze sistemul de securitate. Mai e și mașina-capcană. Nu-i chiar treabă ușoară să pui laolaltă un astfel de dispozitiv și să-l strecori până în centrul Londrei fără să te observe cineva. Dar cum își folosește doamna Emma Ransom pregătirea și presupușii ani de experiență? Stă la colțul străzii în văzul tuturor, așteaptă să se schimbe culoarea semaforului de două ori și privește direct în camera de supraveghere în timp ce detonează bomba. Voia

să o vedem. Graves se plesni frustrat peste picior. Ca să-ți spun sincer, comportamentul amândurora e lipsit de orice logică.

– Eu pe el îl înțeleg, răspunse Kate. Ne-a spus că l-a luat prin surprindere la hotel. Știa cu ce se ocupase ea în trecut. A pus lucrurile cap la cap și și-a dat seama că urma să acționeze în Londra.

– Dar acum?

– Acum încearcă să o salveze.

– Cred că glumești!

– Tu ce-ai face dacă ar fi soția ta?

– Aș fi ales-o cu ceva mai multă grijă, spuse Graves.

În acea clipă, Roberts bătu la ușă și intră în birou. Era urmat de un alt bărbat, amândoi cărând în brațe anuarele universității solicitate de Graves. Acesta luă un anuar de deasupra și compară blazonul de pe cotor cu cel vizibil pe ecran. Erau identice.

– Pune-le pe birou, ordonă el.

– Mai doriți ceva, domnule? întrebă Roberts.

– Un termos cu cafea, două cești, zahăr, frișcă, tot ce mai e nevoie. Mai dorești ceva, inspectore-șef Ford?

– Dacă găsești o tonetă cu pește, mi-ar prinde bine o porție de cod.

– Învelită într-un ziar[1]? întrebă Graves cu un zâmbet slab.

---

[1] *Fish and chips*, pește și cartofi prăjiți, este o specialitate de fast-food foarte populară în Regatul Unit la Marii Britanii, Australia, Noua Zeelandă și Canada. Inițial, se vindea în cornete de hârtie de ziar, practică la care s-a cam renunțat din motive de igienă. (n.red.)

– Ar fi perfect așa, răspunse Kate tăios. Nu prea avea chef să devină noul camarad al lui Graves.

– Ai auzit ce-a spus doamna, ordonă Graves. Pește și cartofi prăjiți. Adu-mi și mie. Sunt lihnit. Acum, ia-ți tălpășița!

– Da, domnule, zise Roberts, înclinându-și repede capul.

– Perfect, spuse Graves, așezându-se la birou. Problema asta e rezolvată. Acum să ne punem pe treabă! Avem o grămadă de poze peste care trebuie să ne uităm.

30

– Nu ridicați privirea de la pământ, strigă Den Baxter, șeful Echipei de Recuperare a Dovezilor din cadrul Poliției Metropolitane din Londra, pășind pe Storey's Gate Road. Toate bucățile sunt aici. Nici să nu vă treacă prin cap că mergeți acasă până când nu le găsim!

Era ora unsprezece noaptea. Soarele dispăruse la orizont în urmă cu trei ceasuri. Noaptea își lăsase vălurile peste Londra. Peste tot, dar nu și pe Storey's Gate Road.

Aici era lumină ca în amiaza mare. Dintr-o parte în alta a carosabilului, pe o porțiune de cinci sute de metri, încadrată de Victoria Street la vest și de Great George Street la est, fuseseră instalate reflectoare înalte cu halogen, iluminând zona în care avusese loc detonarea bombei în urmă cu douăsprezece ore. Erau peste o sută de lămpi cu totul, fiecare aruncând asupra asfaltului o lumină puternică de 150 de wați. Pe jumătate la fel de numeroși erau membrii Echipei de Recuperare a Dovezilor, sau ERD, după cum era cunoscută. Îmbrăcați din cap până în picioare în salopete Tyvek,

mișunau de-a lungul străzii cu hotărârea unei armate de furnici-legionar.

– Șefule, am găsit ceva!

Baxter ocoli caroseria unuia dintre automobilele incendiate și se îndreptă în grabă spre trotuar, unde stătea un bărbat cu mâna ridicată. Baxter arăta ca un hidrant, cu păr roșu aprins și cu nas turtit, de boxer. Fiind de treizeci de ani în cadrul poliției, ajunsese la locul crimei la scurt timp după primele echipe de intervenție – primii polițiști, pompierii și paramedicii chemați să se ocupe de victime. Treaba lui era să găsească, să păstreze și să catalogheze fiecare dintre probele legate de explozie, și se ocupa de asta cu un zel aproape fanatic.

– Ce-ai găsit? întrebă el.

Bărbatul îi arătă o bucată crestată de metal de mărimea unui pachet de țigări.

– E important. E un fragment din mașină care a sărit în aer. Are urme de reziduuri.

Baxter examină bucata de metal și văzu că într-un colț era acoperită de un strat înnegrit. Zgâriind-o cu degetul, observă că sub stratul acela se găsea un praf alb. Se îndreptă spre centrul de comandă mobil de la colțul străzii. Ușile din spate erau deschise, așa că intră.

– Am un cadou pentru voi.

Cei doi bărbați dinăuntru se aflau în fața unei mulțimi de instrumente elaborate. Cu ajutorul unui bețigaș de bumbac, unul dintre ei luă o mostră de explozibil și o pregăti pentru testare. Printre aparatele pe care le avea la dispoziție era un cromatograf de gaze cuplat cu un spectometru de masă, marca Thomson, capabil să analizeze compoziția

chimică a fiecărui explozibil disponibil pe piață și a unei bune părți dintre cele produse artizanal.

Lăsând vorbă să fie anunțat imediat ce soseau rezultatele, Baxter sări din dubă și își roti privirea, căutând să vadă unde ar fi putut da o mână de ajutor. Deși se afla la locul exploziei de douăsprezece ore, se simțea în continuare plin de energie precum un cocoș de luptă.

Ajunsese la fața locului la 11.35, la nici douăzeci de minute după explozie. Prima lui sarcină fusese să curețe zona de victime și să stabilească un perimetru de siguranță. Adesea, colegii săi erau cei mai mari dușmani ai lui. În graba lor de a ajuta răniții, alergau de-a lungul locului incidentului fără să fie atenți la probe. Durase trei ore până când victimele fuseseră transportate de la locul exploziei și încă două înainte ca ultimul ofițer de poliție să fie escortat în afara perimetrului. De-abia atunci reușise Baxter să-și înceapă adevărata muncă.

Perimetrul unui atentat cu bombă era stabilit în funcție de suprafața afectată de unda de șoc. Majoritatea mașinilor-capcană foloseau o formă sau alta de explozibili plastici, care, când erau detonați, aveau o viteză de expandare de aproape opt kilometri pe secundă. Baxter se enerva când vedea filme în care eroul fugea de mingea de foc emanată de explozie. Era puțin probabil să reușești așa ceva. Din fericire, Storey's Gate Road era o stradă strâmtă. Valul exploziei ricoșase între clădiri, împrăștiindu-se rapid și limitându-se astfel la perimetrul străzii.

Apoi, Baxter împărțise zona pentru examinare, formând echipe de câte cinci oameni din douăzeci în douăzeci de metri pătrați. Fiecare centimetru

pătrat era fotografiat, și toate reziduurile erau studiate cu atenție pentru a stabili dacă puteau fi încadrate ca probe. Dacă erau considerate probe, erau marcate, fotografiate din nou, catalogate, apoi puse în pungi.

Echipa căuta două lucruri, în special: elemente ale bombei – de exemplu, detonatorul, placa de circuit, telefonul mobil și alte obiecte asemănătoare – și orice material pe care apăreau reziduuri de explozibil. Arhitectura unei bombe spunea nenumărate lucruri despre cel care o crease: pregătirea sa, educația și, mai important decât orice, țara de origine. Nouăzeci la sută dintre dispozitivele teroriste erau create de indivizi care beneficiaseră de pregătire militară, și mulți dintre creatorii de bombe își dezvoltau (în mod inconștient) o semnătură care îi dădea de gol cam tot atât de precis precum iscălitura lui Picasso în colțul tablourilor.

Reziduurile indicau tipul de explozibil folosit și, adeseori, locul în care fusese produs, chiar momentul fabricării. A determina dacă în fabricarea bombei fusese utilizat Semtex, C-4 sau unul dintre cei vreo zece explozibili mai puțin cunoscuți era un prim pas crucial în aflarea identității atacatorului.

– Șefule!

Un strigăt venind din interiorul dubei îi atrase atenția.

Baxter sosi în timp record.

– Ai rezultatul? întrebă el cu răsuflarea tăiată.

– Semtex, anunță tehnicianul. Chiar de la el de-acasă, din Semtin. Semtex era un explozibil plastic comun fabricat în Cehia, la Semtin.

– Marcatorul e intact?

Prin „marcator" se referea la substanța chimică introdusă în explozibil pentru a indica locul și data fabricării.

– Da. L-am trimis la Interpol pentru analiză.

– Și?

– Semtexul utilizat în atentat provine dintr-un lot vândut armatei italiene. Aici lucrurile devin interesante: italienii au raportat că transportul a fost deturnat la sfârșitul lui aprilie în timp ce se deplasa spre o bază militară de lângă Roma.

Una dintre responsabilitățile mai puțin cunoscute ale Interpolului era de a menține la zi o bază de date a tuturor explozibililor fabricați de producătorii înregistrați din întreaga lume și de a urmări unde și cui îi erau vânduți.

– Cât de mare era lotul?

– Cinci sute de kilograme.

– Întreabă-i pe cei de la Interpol dacă au mai apărut explozibili din același lot pe oriunde altundeva. Apropo, te-ai descurcat bine.

Baxter ieși din dubă și se întoarse în stradă, în lumina reflectoarelor. Semtexul era doar o piesă din puzzle. Avea nevoie de mult mai multe până să dea de urmă bombei și, mai important, atacatorului.

– Dovezi, le strigă el oamenilor săi. Vreau să-mi găsiți niște nenorocite de dovezi!

Era aproape miezul nopții, dar ziua lui Den Baxter abia începea.

31

Kate şi Graves avură nevoie de trei ore, dar, în cele din urmă, o găsiră.

Numele ei era Isabelle Lauren şi studiase la Colegiul Balliol de la Oxford din 1997 până în 2000.

– Ciudat, zise Kate. Robert Russell nici n-a fost la Oxford în acelaşi timp cu ea.

– Preda?

– Numai din 2001 încolo.

Graves ridică din umeri.

– Cred că nu contează cum s-au cunoscut. Ci doar că se cunoşteau.

– Mda, încuviinţă Kate. Dar totuşi sunt curioasă.

Graves închise anuarul şi îşi sună asistentul, spunându-i numele de Isabelle Lauren şi cerându-i ca toate informaţiile importante despre ea să fie pe biroul lui în treizeci de minute, începând cu adresa actuală şi numărul de telefon. Când termină, puse receptorul în furcă şi se uită înspre Kate.

– Cred că e prea târziu ca să-mi mai cer scuze, zise el.

– Pentru ce să-ţi ceri scuze?

– Pentru faza de azi-dimineață. Îmi pare rău că te-am luat tare. Am tendința să mă las dus de val.

– Fără îndoială, n-ar strica să te mai cizelezi puțin, zise Kate. Dar nu asta m-a deranjat.

– Nu? Dar atunci ce? se grăbi Graves să întrebe. Că n-am vrut să cooperez?

Cum se face, se întreba ea, că cineva atât de deștept putea fi chiar atât de prost? Răspunsul îi veni imediat în minte. Bărbații. Specia inferioară.

– Tot nu înțelegi, nu-i așa?

Telefonul sună înainte ca Graves să poată răspunde.

Îi făcu semn să aștepte o clipă, apoi ridică receptorul.

– Ce mai e acum? Rămase cu gura căscată. Iertați-mă, detective Watkins. Așteptam un alt telefon. Ransom? Ce-a făcut? Dumnezeule mare!

– Ce e? Kate își apropie capul de-al lui, încercând să prindă ceva cu urechea, dar Graves se îndepărtă imediat, dând din cap, mormăind și bombănind câte un „da" din când în când.

– Sunt alături de inspectorul-șef Kate Ford, zise el în cele din urmă. E important să audă și ea ce aveți de spus. Voi pune telefonul pe speaker. Vă ascultăm.

– Numele femeii este Prudence Meadows, explică un glas grav. Jonathan Ransom i-a ucis soțul, împușcându-l în urmă cu două ore.

Graves îi aruncă lui Kate o privire, ce părea a spune că avusese dreptate în tot acest timp.

– Nu încape îndoială, continuă Watkins. Ransom și soțul femeii au fost colegi de universitate. Cuplul s-a întâlnit cu el chiar aseară, la o recepție

la hotelul Dorchester. Conform doamnei Meadows, s-au trezit cu Ransom la ușa casei lor din Notting Hill la aproximativ nouă și jumătate. Voia să discute cu soțul ei. A spus că, deși părea agitat, i-a dat, totuși, drumul în casă. Vreme de o oră, cei doi bărbați au fost singuri la etaj. În acest timp, ea a dus la culcare copiii, iar apoi s-a retras în dormitor ca să citească. La unsprezece fără un sfert, de la parter a auzit glasuri care păreau să se certe. A coborât să vadă ce se întâmpla și l-a găsit pe Ransom cu un pistol îndreptat spre soțul ei, urlând că voia bani și cheile de la mașină. Doctorul Meadows a refuzat. A urmat o altercație în care Ransom l-a împușcat mortal.

– Continuați, zise Graves. Ce-a făcut apoi Ransom?

– Doamna Meadows a încercat să sune la poliție, dar el i-a țintuit mâna de masă cu un cuțit.

– A încercat să o omoare și pe ea? întrebă Kate, privindu-l intens pe Graves.

– Nu. A lăsat-o așa, apoi a luat cheile mașinii și a fugit.

Kate aruncă o privire perplexă spre Graves.

– Putem să vorbim cu doamna Meadows? întrebă ea.

– Deocamdată nu, răspunse Watkins. Se află în operație pentru mână. Puteți să o vizitați mâine-dimineață.

– Bine, zise Graves. Ați localizat mașina furată de Ransom?

– Încă nu, dar căutările continuă.

– Instalați filtre la toate aeroporturile și în porturile de pe coastă.

– Am făcut-o deja.

– Aveți dreptate, era firesc. Vă mulțumesc încă o dată că ne-ați contactat atât de prompt. Graves închise telefonul. Ridică mâna pentru a o opri pe Kate înainte ca ea să poată spune ceva. Știu ce vrei să zici. Dacă Ransom l-a ucis pe soț, de ce a lăsat-o pe femeie în viață?

– Trebuie să fi fost un accident. Nu e un ucigaș.

– Tu tot susții asta, dar oamenii din jurul lui continuă să moară.

Telefonul sună din nou. Era Roberts, care îi informa că domiciliul doamnei Isabelle Lauren era în orașul Hull, aflat în nord-estul Angliei. Graves ordonă să se pregătească un avion și îi ceru lui Kate să apară cu el în dimineața următoare la prima oră la Thames House, pentru un scurt instructaj înainte de plecare.

În timp ce ea se îndrepta spre ușă, el zise:

– Tot nu mi-ai spus ce te-a deranjat atât de mult.

Kate privi peste umăr.

– Chiar vrei să știi?

– Altfel n-aș putea dormi liniștit.

– Ceea ce m-a deranjat, colonele Graves...

– Spune-mi Charles.

– Ceea ce m-a deranjat, Charles, n-a fost faptul că ai apărut neanunțat în casa mea și te-ai instalat după bunul-plac în bucătăria mea.

Graves își puse mâinile în șold.

– Atunci ce naiba a fost, inspectore-șef Ford?

– Kate.

– Bine... Kate.

–Ți-am văzut mașina ieri la One Park. M-a scos din sărite faptul că ai ajuns înaintea mea și că nu mi-ai spus. Era investigația mea. Nu-mi place să mi-o ia nimeni înainte.

32

Feribotul companiei Peninsular and Orient, *Princess of Kent*, cu o lungime de o sută şaptezeci şi nouă de metri, o înălţime de patruzeci de metri până în vârful coşului, treizeci şi trei de metri lăţime, un calaj de douăzeci şi două de mii de tone şi capacitatea de a transporta cinci sute de automobile sau o sută optzeci de camioane, alături de două mii de pasageri, era acum ancorat în docul de la terminalul Dover-Calais, urmând ca îmbarcarea să înceapă peste douăsprezece minute şi treizeci şi şapte de secunde, după cum indica giganticul ceas digital prins de zidul antrepozitului învecinat. Era şase dimineaţa. Soarele răsărise în urmă cu o jumătate de oră, şi, deşi temperatura nu depăşea cu mult douăzeci de grade, nu era nici o adiere de vânt, iar umiditatea devenise deja supărătoare.

Jonathan se furişă printre camioanele oprite. Şoferii ieşiseră din cabine şi fumau, schimbau între ei ponturi legate de meseria lor sau doar îşi dezmorţeau oasele. Jonathan studia mărimea cabinelor, adresa proprietarilor (notată, de obicei, pe uşa şoferului), precum şi plăcuţa de înmatriculare

a camionului. La fel de important era să își dea seama și dacă șoferul se afla la volan, așteptând să manevreze camionul înspre bordul feribotului, sau dacă se afla pe drum, ducându-se ori întorcându-se de la casa de bilete.

Puse ochii pe o cabină Peterbilt care aparținea companiei de transporturi Danzas și era condusă de un anume M. Voorhuis din Rotterdam, Olanda. Cabina era perfectă pentru a ascunde un fugar dornic să ajungă pe continentul european. Și mai important era că aparținea unei companii de transporturi cunoscute. Verificările vamale și pentru imigrări urmau să fie efectuate la debarcarea în Franța. Teoretic, verificările erau aleatorii, dar Jonathan știa că vehiculele înregistrate de companiile cunoscute erau arareori selectate.

Un bărbat, din câte putea să presupună, Voorhuis, stătea pe treapta camionului, fumând. Alături de el, cu capul sprijinit pe umărul lui, era o femeie cu părul cârlionțat, îmbrăcată în jeanși, cu haină de piele neagră și purtând inele cu cranii. Dar Rotterdamul nu era o destinație bună, iar el ar fi fost deja a cincea roată la căruță.

Unsprezece minute.

Un Volvo FH16, transportând un excavator Cat, venind din Basel, Elveția, îi dădu pentru moment speranțe lui Jonathan. Cabina avea o zonă de odihnă în spatele scaunului șoferului, iar plăcuțele de înmatriculare din Elveția asigurau liberă trecere prin punctele vamale. Chiar și șoferul părea în regulă, un fel de școlar la vârsta a doua, cu o cruce de argint atârnată de gât. Pasajul din Biblie inscripționat pe portieră era cel care putea

să constituie o problemă. Dacă s-ar fi ajuns într-o situație tensionată, nu încăpea îndoială că șoferul s-ar fi pus pe rugăciune și ar fi strigat după poliție. Oricum, voia să ajungă mai la sud de Elveția.

Atunci văzu ecranul. Deasupra ghișeului de bilete se afla un ecran digital precum cele de pe autostradă pe care apărea o fotografie color a doctorului Jonathan Ransom. Pe o bandă care rula sub fotografie se putea citi: „L-ați văzut pe acest bărbat? Se numește doctorul Jonathan Ransom și este căutat pentru investigații în legătură cu atentatul cu bombă din Londra din 26.07. Ransom are o înălțime de un metru optzeci și doi, aproximativ optzeci de kilograme și este, probabil, înarmat. Nu încercați să îl abordați. Dacă aveți informații în legătură cu locul în care se află, sunați..." Urma un număr cu prefix de Londra.

În ciuda căldurii, Jonathan simți cum un fior rece îi coboară de-a lungul spinării. Deghizarea lui se rezuma la o caschetă de paznic care să îi ascundă părul grizonant și o pereche de ochelari de soare. Nu era mare lucru, dar, cel puțin pentru moment, nimeni n-avea să facă vreo legătură între el și bărbatul de pe ecran. Se uită la fotografia în care apărea chipul său. Era aceeași cu cea folosită în broșura conferinței. Îi era imposibil acum să mai mituiască vreun șofer de camion. Trebuia să urce clandestin la bord.

Ceasul anunța că mai erau zece minute.

Zece minute în care trebuia să găsească o cale de-a părăsi Anglia.

Jonathan își șterse sudoarea din jurul ochilor și continuă să înainteze.

Parcarea era precum un obor de vite din ziua de azi, cu tiruri și camioane cu remorcă luând locul taurinelor Longhorn și al vacilor de lapte. Țipătul aleatoriu al unei sirene industriale era tot atât de deconcertant precum mugetul a zece mii de vite speriate, iar valurile de noxe – la fel de sufocante. Dacă n-ai fi văzut apele Canalului Mânecii înconjurând parcarea din trei părți, ai fi putut să crezi că te afli la o distanță de sute de kilometri de mare.

Jonathan ajunse la capătul unui rând și continuă cu următorul. Părăsise Londra la volanul Jaguarului lui Meadows. Găsise mașina în spatele casei, exact cum îi spusese Jamie. Își asumase un risc, dar acum totul reprezenta un risc. Condusese până la ora trei, apoi ieșise de pe autostradă la Canterbury pentru a se odihni, dar fusese prea surescitat ca să poată adormi.

Ajunsese la feribot la ora cinci. După ce se interesase de programul de dimineață, condusese până la periferia orașului și lăsase mașina la nivelul patru al unei parcări cu program nelimitat. Mersese chiar până acolo încât furase prelata de pe un Mercedes din apropiere și o aruncă peste Jaguar.

Se auzi din nou țipătul sirenei. Mai prelung și mai strident. La capătul parcării, se lăsă o barieră, interzicând astfel intrarea altor călători. Jonathan se opri, sprijinindu-se de aripa unui camion și purtându-și privirea de-a lungul armatei de vehicule. Erau camioane înmatriculate în Germania, Belgia, Franța, Suedia și Spania. Dar unde era Italia?

Logica după care se ghida Jonathan era simplă, dar nu lipsită de hibe. Emma pretinsese că fusese atacată în Roma. După cum arăta cicatricea, rana necesitase îngrijire medicală de urgență, poate chiar o perioadă de recuperare într-un spital. Sigur exista pe undeva un registru în care să fie consemnată internarea. Era convins că nu-și folosise numele real. Putea să mizeze pe o fotografie și pe experiența lui în relațiile cu administratorii spitalelor. Și ceva în plus.

Munca lui îi oferea un ultim as în mânecă. Cu ceva ani în urmă, organizației Medici Fără Frontiere (MFF) i se alăturase un italian, fiind detașat în misiunea din Eritrea, din regiunea Cornului Africii, pentru o perioadă de trei luni. (Această ședere de scurtă durată era mai degrabă regula decât excepția. Majoritatea medicilor care se alăturau MFF o făceau doar temporar. Stagiile durau, de obicei, între trei și șase luni.) Numele medicului era Luca Lazio, și, dacă Jonathan nu se înșela, își avea cabinetul în apropierea Grădinilor Borghese din Roma.

Rămânea o mică problemă. Jonathan și Lazio nu se despărțiseră în cei mai buni termeni. De fapt, printre altele, despărțirea se soldase și cu un nas spart. Dar Lazio îi era dator. În privința asta, nu existau dubii. Italianul îi era profund îndatorat.

Fie ajungea la Roma, fie nici nu mai avea sens să plece.

Un fluierat subțire urmă sunetului sirenei, și un răpăit ca de tunet, pe care îl simțeai până în genunchi, se auzi în momentul în care șoferii porniră motoarele și trecură manetele în viteza întâi. Unul

câte unul, tirurile începură să urce la bordul feribotului, avansând de-a lungul unei rampe metalice negre, înghițite de pântecele întunecate pentru călătoria ce avea să dureze nouăzeci de minute.

Cuprins de panică, Jonathan începu să fugă printre șirurile de camioane.

În acel moment, norocul îi surâse.

În flancul din spate, șoferul unui camion Interfreight cobora abia acum din cabină și se grăbea înspre ghișeul de bilete. Ținea un telefon la ureche, iar obrajii aprinși și replicile răstite indicau faptul că era prins într-o ceartă. Jonathan se apropie de camion. Nu putea să vadă plăcuțele de înmatriculare, dar deja nu mai conta. Orice alt loc oferea mai multă siguranță decât Anglia. O luă prin spatele unui monstru de crom strălucitor care scuipa gaz natural și se căță̆ră. Șoferul dispăruse în ghișeul pentru bilete. Cabina se afla la doisprezece metri. Soarele dimineții se reflecta în parbriz, astfel încât era imposibil să îți dai seama dacă se mai afla cineva pe bancheta de lângă șofer. Atunci văzu plăcuța de înmatriculare. Neagră, dreptunghiulară, cu șapte cifre albe urmate de prefixul „MI".

„MI" de la Milano.

Își găsise caleașca.

Jonathan se apropie de camion cu pas hotărât. Se căță̆ră pe treapta de la portiera pasagerului și trase de mâner. Portiera era deschisă, așa că se strecură înăuntru și o trânti după el. Nu se afla nimeni în mașină. Cheile rămăseseră în contact. Bordul era dominat de un monitor GPS, iar țigările stăteau să dea pe-afară din scrumieră. Radioul era

pornit, umplând cabina cu sunetele siropoase ale cântecelor pop italiene.

În spatele scaunelor zări o draperie. O îndepărtă, descoperind două paturi pentru o singură persoană așezate unul lângă altul, nefăcute, cu haine împrăștiate peste pături. În loc de reviste pentru femei, văzu un teanc de ziare – franțuzești, italienești și englezești, numere din *Der Spiegel* și din *Il Tempo* și un volum intitulat *Istoria stoicismului*. „Minunat", gândi el, „șoferul de camion e un intelectual". Aruncă o privire peste umăr. Șoferul ieșise din ghișeul pentru bilete și se grăbea să ajungă la camion, având în continuare telefonul lipit de ureche.

Jonathan se strecură printre scaune și trase draperia. Strânse o grămadă de haine și se întinse pe patul de la perete, trase păturile peste el și se acoperi cu haine șifonate (și îmbibate de sudoare). Abia apucase să își lase capul jos, când portiera se deschise și cabina se legănă sub greutatea șoferului.

Camionul începu să înainteze. Se văzu o mică scânteie, apoi simți mirosul de tutun de la țigara pe care și-o aprinsese șoferul. În tot acest timp, individul continua să vorbească la telefon. Era italian, sudist după accent. Vorbea cu o femeie, cel mai probabil soția sa, iar subiectul era grav. Cheltuise prea mult pe o saltea când familia avea nevoie de un nou boiler. Războiul civil plutea în aer.

Simți o zguduitură, apoi camionul coborî pe rampă. Urmă un sunet înfundat în timp ce rula pe puntea feribotului. Opri. Jonathan se aștepta ca șoferul să coboare și să se bucure de miliardele

de plăceri care îi erau puse la dispoziție la bordul navei. Timpul de traversare a canalului era de o oră și treizeci și trei de minute, iar broșura pe care o citise menționa o mulțime de magazine duty-free, câteva baruri și restaurante și chiar și un internet café.

Dar șoferul rămase nemișcat. Nouăzeci de minute în șir continuă să vorbească la telefon cu soția sa, pe numele ei Laura, după cum aflase Jonathan, care, din câte se părea, avea cel puțin trei frați nu tocmai răsăriți care datorau familiei o grămadă de bani. Nu se opri din fumat în tot acest timp.

Feribotul acostă conform programului, la 8.30. Trecură zece minute până când camionul să înceapă să se miște și alte zece minute până când ajunseră pe uscat. Camionul se opri din nou. Jonathan știa că ajunseseră la controlul vamal. Își repetă că se afla într-un tir nou-nouț, cu țevi de eșapament cromate, aparținând unei companii de transport internaționale. Alții erau, de regulă, controlați: transportatorii care lucrau pe cont propriu, companiile aflate la început de drum și șoferii ale căror camioane nu erau bine întreținute. Totuși, imaginația nu-i juca feste, șirul înainta într-un ritm îngrozitor de lent. Șoferul bombănea întruna:

– Hai odată. Care dracu'-i problema?

Trecură șaizeci de minute.

Camionul înaintă, doar pentru a opri aproape imediat. Dar, de data asta, când șoferul trase frâna de mână, un fior îi străbătu corpul lui Jonathan,

înmuindu-i genunchii. Geamul se lăsă în jos, și putu auzi schimbul de cuvinte.

– De unde veniți? întrebă inspectorul vamal.

– Birmingham, răspunse șoferul, într-o engleză destul de bună.

– Permisul de conducere și documentele de transport, vă rog.

Șoferul i le înmână. Trecură câteva minute, timp în care inspectorul analiză actele, după care i le returnă.

– Ați luat vreun autostopist?

– Nu. Regulile companiei o interzic.

– Ați văzut pe cineva pe coastă care încerca să facă autostopul?

– Era întuneric. Am văzut pe nimeni.

– Sunteți sigur? Un bărbat cam de un metru optzeci, păr de culoare închisă, poate puțin albit, american?

– Sunt sigur.

– Deci nu aveți pe nimeni în cabină?

– Vreți să vedeți? Haideți, eu arăt.

Inspectorul nu dădu curs invitației.

– Și n-ați lăsat deloc camionul nesupravegheat?

– Nici o clipă!

Minciuna rostită fără ezitare îl făcu pe Jonathan să spere că nimerise omul potrivit.

– Și încotro vă îndreptați? continuă inspectorul.

– Berlin, Praga și Istanbul. Apare și în documente. Hai odată, domnule. Mă grăbesc.

O lovitură în portieră era semn că inspectorul le ura drum bun.

– Dă-i drumul.

Neîndrăznind să facă vreo mișcare, Jonathan ascultă din bezna alcovului cum camionul prindea viteză și simți cum călătoria devenea mai lină, camionul traversând câmpiile fertile din nordul Franței, îndreptându-se spre Berlin și spre Istanbul.

33

Frank Connor sosi la spitalul St. Mary de pe Praed Street, Paddington, la unsprezece fix. Ca să pară credibil, aduse un buchet de flori, o cutie de bomboane de la Fortnum and Mason și ultimul roman al lui Jilly Cooper. Era îmbrăcat adecvat pentru o vizită la o rudă bolnavă, în costumul său gri Brooks Brothers, larg la umeri și strâmt de-a lungul spatelui, fără să aibă vreo șansă să-i acopere burta impresionantă. Își pieptănase frumos părul grizonant și aspru, chiar dacă umiditatea excesivă i-l distrusese.

Pe de altă parte, Connor băuse încontinuu de noaptea trecută, când ajunsese cu doar nouăzeci de secunde mai târziu, ratând astfel capturarea lui Jonathan Ransom, și aflase că Prudence Meadows își împușcase și își ucisese soțul în toată încurcătura aceea. În ciuda faptului că făcuse duș, își schimbase hainele și își dăduse cu Aqua Veva pe fiecare dintre obrajii săi pătați și fleșcăiți, duhnea încă a alcool și a tutun.

Connor luă liftul până la etajul al patrulea. Nu era aer condiționat (un alt motiv pentru care

detesta Anglia), și, până când ajunse la recepție, cămașa îi era îmbibată de transpirație. Își dădu numele pe care îl folosea în misiuni, Standish, și spuse că era o rudă. Asistenta de serviciu confirmă că numele său se afla pe lista rudelor și îl conduse pe lângă doi ofițeri ai Poliției Metropolitane care așteptau să o interogheze pe Prudence Meadows de îndată ce își revenea.

Odată ajuns în rezervă, lui Connor nu îi luă mult până să-și piardă cumpătul. Fusese cu capsa pusă de când îl pierduse pe Ransom la hotel în urmă cu două nopți, iar acum, văzându-și angajata rănită și absolut inutilă, își ieși din pepeni.

– Unde e? o întrebă, azvârlind florile pe o măsuță laterală și aruncând cartea pe tava de spital.

– Nu știe, zise Prudence Meadows, cu ochii ațintiți în față.

– Pe dracu', spuse Connor care renunțase deja la hotărârea de a nu blasfemia, ba chiar uitase că luase o asemenea hotărâre. S-au întâlnit pentru două ore cu o seară în urmă și și-au petrecut dimineața de ieri împreună în camera lui de hotel. Despre ce crezi c-au vorbit, despre vreme?

– Tot ce știu e că vrea să ajungă la ea înaintea poliției.

– Așa că o să-i ia urma? Cum? Prudence nu răspunse, și Connor izbi tava de mâncare cu mâna. Cum?

Prudence se uită la Connor, dar numai pentru o clipă.

– Întreabă-l pe el. A făcut-o și altă dată.

– Unde a plecat? Trebuie să-ți fi dat vreun indiciu.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Ești sigură? Doar nu te-ai înmuiat din cauza soțului tău, nu? Nu ți-ai pierdut loialitatea, nu-i așa?

Prudence se întoarse spre Connor cu obrajii îmbujorați.

– Loialitatea mea a dispărut în urmă cu trei luni, când m-ai concediat!

– Te înșeli, draga mea, ripostă Connor. Suntem ca nenorociții ăia din Belfast. Odată intrat, nu mai poți ieși. Îți sugerez să nu uiți asta.

Prudence se întoarse și privi afară pe fereastra murdară.

Connor ocoli patul și se așeză în fața ei, blocându-i priveliștea.

– Cum a mers operația?

– A reușit, din câte știu eu.

– Da, ce ți-au făcut?

– Au aliniat oasele, au reparat nervii. Am fost prea sedată ca să știu ce-au făcut.

Connor se întinse și îi luă mâna, ridicându-i-o pentru a o examina.

– Nu face asta! zise Prudence.

– Te doare rău?

– Oprește-te! O să-mi rupi copcile.

Connor îi lăsă mâna să cadă pe pat.

– O să-ți fac și mai rău dacă nu-mi spui tot ce s-a întâmplat noaptea trecută. Și vreau să aflu versiunea adevărată.

Prudence își duse mâna la piept, icnind de durere.

– Oricând ești pregătită, adăugă Connor.

Cu o privire înspăimântată, bău o înghițitură de apă, apoi îi povesti întâmplările din seara trecută

cât mai precis cu putință. Era o femeie inteligentă, iar relatarea ei se dovedi aproape exactă.

– Uiți un lucru, spuse Connor după ce termină. Dacă ți-ai împușcat soțul, de ce nu l-ai împușcat și pe Ransom?

– Mi-ai spus că ai nevoie de el în viață. Ți-am urmat instrucțiunile.

– Ai fost antrenată în folosirea pistolului. Ai fi putut să-l împuști în picior sau să-i zbori degetul mare. La naiba, nu știu. Oricum, l-am fi avut pe Ransom. În schimb, tu te-ai panicat și-ai chemat ambulanța.

– Eram în stare de șoc, răspunse ea.

– Atunci, tot antrenamentul a fost degeaba, zise Connor, examinând perfuzia și aparatul care îi monitoriza respirația și tensiunea.

– Soțul meu era mort. Ce voiai să fac?

– Voiam să urmezi ordinele. Dacă mai așteptai cinci minute, am fi făcut noi curățenie. Sper că ai pus cap la cap povestea pentru polițiști.

– Da.

– Ar fi bine s-o fi făcut.

Connor veni lângă pat, se aplecă și își apropie fața de a ei. O singură scăpare – o singură mențiune a celor pentru care lucrezi –, și voi ști. Voi avea grijă ca pașaportul tău britanic să-ți fie verificat și să dispară. Mă voi asigura ca autoritățile să afle despre trecutul tău. Vei fi deportată în nouăzeci de zile, și nu cred că familia soțului tău îți va permite să iei fetele cu tine. Nu e prea frumos în republica aia de rahat de unde vii tu. Mereu au loc războaie.

– Ieși, izbucni Prudence Meadows.

Dar Connor nu se mișcă.

– Mă întreb ce vor face fetele tale când vor afla că tu l-ai ucis.

– Ieși! țipă ea.

În rezervă intră o asistentă. Văzând că pacienta era agitată, îi ceru lui Connor să iasă. Acesta oferi un adevărat spectacol al rezistenței, smucindu-și cu hotărâre mâna și numind-o pe asistentă în fel și chip înainte de a se lăsa însoțit la lift. Polițiștii se ridicară imediat, întrebând dacă puteau fi de ajutor. Dar Connor se calmase deja. Totuși, observaseră ce se întâmplase și își propuseseră să semnaleze incidentul superiorilor săi, astfel încât, în dimineața următoare, Charles Graves se trezi cu un raport detaliat pe birou.

Și asistenta întocmi un raport detaliat în registrul spitalului.

În scurt timp, atitudinea beligerantă a lui Connor dispăruse. Făcuse ceea ce fusese necesar. Nici mai mult, nici mai puțin.

34

Înainte de a fi promovată în postul de inspector-şef, Kate Ford făcuse parte timp de trei ani din aşa-numita Flying Squad, unitatea de elită din cadrul Poliţiei Metropolitane, desfăşurând misiuni sub acoperire pentru prevenirea jafurilor armate. Echipa îşi căpătase numele de la maşinile care îi fuseseră date în folosinţă la început, în 1918, două Crossley Tenders care aparţinuseră Forţelor Aeriene Regale. Jargonul cockney transformase „Flying Squad" în „Sweeney Todd[1]", iar astăzi toţi angajaţii poliţiei îi spuneau pur şi simplu „Sweeney".

Fusese o perioadă cu adevărat interesantă. Nopţi petrecute în aşteptarea infractorilor înarmaţi, zile în care stătea la pândă în faţa băncilor şi a magazinelor de bijuterii. Urmăriri în viteză. Multe capete sparte şi o grămadă de arestări. Din când în când, mai erau şi schimburi de focuri, dar Kate nu împuşcase pe nimeni. Însă un lucru la care asistase în repetate rânduri era obiceiul infractorilor, când erau încolţiţi, de a se urca până în vârful casei

[1] Numele unui ucigaş în serie din folclorul englez (n.red.)

sau al clădirii în care se ascundeau, în speranța că vor găsi o cale de scăpare. Unii se ascundeau în pod. Alții ajungeau până pe acoperiș. Nu prea conta unde voiau să se ducă, atâta timp cât continuau să urce. Aflându-se în mișcare, aveau ideea temporară și iluzorie că încă exista o șansă de-a scăpa. Speranța murea greu.

– Asta e insula Skye? întrebă Graves, aflat lângă ea, la bordul micului avion de afaceri bimotor Hawker. N-am mai fost niciodată aici. Acum știu și de ce.

– Nici eu, zise Kate. E cam sumbru, nu crezi?

Graves nu răspunse. Era prea ocupat butonând telefonul mobil. Pe toată durata zborului, așteptase să primească informații noi despre unde se afla Ransom, mergând în cabina piloților la fiecare zece minute ca să întrebe dacă fuseseră contactați prin radio de Thames House. Acum, apropiindu-se de pista de aterizare, putea să afle și singur.

În timp ce avionul se pregătea să aterizeze, Kate privi pe fereastră la peisajul dezolant. Deși lipsit de relief, terenul era vălurit, erodat de vânturi. Puținele plante care creșteau pe-aici erau orzul sălbatic și iarba neagră. Spre nord, se vedea o plajă netedă și nisipoasă, iar dincolo de ea – doar marea, întinzându-se la nesfârșit spre orizont.

Isabelle Lauren nu se deosebea cu nimic de ceilalți. În loc să se furișeze sub streașina casei ei din Hull, fugise spre nord, către acoperișul țării. Insula Skye se afla în dreptul coastei de nord-vest a Scoției.

„Biata Isabelle", gândi Kate. Nici măcar aici nu-și putea găsi un loc unde să se ascundă.

Avionul coborî, și roțile atinseră asfaltul. De cum fu lăsată scara, Graves coborî în viteză, cu telefonul la ureche. Aflată cu un pas în urma lui, pe Kate o izbiti un șir de înjurături.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, bătându-l pe umăr.

Graves ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

– Ai luat legătura cu poliția franceză? întrebă el. Dacă tot te-ai apucat, trimite-le o notificare și celor de la Interpol. Pune-i să expedieze un e-mail tuturor forțelor de poliție federale, statale și locale de pe continent. Nu poate să ajungă prea departe. Încheie conversația și se întoarse spre Kate. Au găsit mașina pe care Ransom a furat-o de la familia Meadows parcată într-un garaj cu program nelimitat din apropierea feribotului din Dover. Acum scotocesc docurile în lung și-n lat, dar deocamdată n-au găsit nimic. Nimeni cu semnalmentele lui n-a cumpărat bilet. O să punem mâna pe înregistrările de la camerele de supraveghere ca să aruncăm și noi o privire.

– Câte destinații sunt deservite de feriboturile din Dover?

– Prea multe, zise Graves. Boulogne, Calais, Dunkerque. Au fost feriboturi care au plecat în toate aceste direcții înainte de ora nouă în dimineața asta.

– E ușor să ajungi acolo din Londra cu mașina. Dacă aș fi în locul lui Ransom, nici eu nu mi-aș dori să zăbovesc prea mult pe-aici. Care a fost primul feribot care a plecat?

– Cel al companiei P&O către Calais, la șase și un sfert, zise Graves. Următorul a plecat la șapte către Boulogne. Ai fost vreodată cu feribotul?

E un întreg spectacol. Sute de camioane și de mașini personale. Ar fi putut să se urce în oricare dintre ele. Cine știe încotro se îndreaptă?

– Eu știu, zise Kate. Merge să o găsească.

Avură nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la Skye Tavern and Inn. Kate și Graves intrară, își arătară legitimațiile la recepție și întrebară de Isabelle Lauren. Li se spuse că era la etajul al treilea, camera 33. Graves le ceru polițiștilor locali care îi escortau să aștepte în hol, iar el și Kate urcară scările până la etajul al treilea.

Nu le fusese greu să o găsească pe Isabelle Lauren. Era trecută în cartea de telefoane. Sunaseră acasă la ea în Hull, și răspunsese mama ei, care le dezvăluise fără cea mai mică reținere că fiica ei fugise cine știe unde, lăsându-i-o în grijă pe fata ei nou-născută, lucru care nu o bucurase prea tare. Al doilea telefon fusese către Fisc, care le oferise prompt numărul de asigurare socială al lui Isabelle Lauren. Al treilea telefon fusese la Biroul Național de Credit, de unde aflaseră că domnișoara Lauren avea patru conturi curente la cele mai mari companii de credite. Al patrulea telefon fusese către compania American Express, care le trimise prin e-mail o listă cu cele mai recente plăți. Cele mai importante erau pentru un bilet de tren la clasa a doua spre Inverness, pentru compania de închirieri auto Hertz și două sute de lire extrase din partea Skye Tavern and Inn. Al cincilea telefon fusese la Skye Tavern and Inn, de unde li se confirmă că Lauren se cazase acolo și că la momentul acela se afla în camera ei, urmărind postul de filme local.

Cinci telefoane. Patruzeci și șapte de minute.

Kate bătu, apoi se îndepărtă din fața ușii.

– Poliția, domnișoară Lauren, anunță ea. Vrem să vă vorbim.

O femeie frumușică, cu părul șaten, le deschise ușa. Dura puțin până să-ți dai seama că ea era mama cu părul spălăcit, acum că făcuse un duș, își pusese lentile de contact în loc de ochelari și se îmbrăcase cu haine curate.

– Sunt Bella Lauren, zise ea. Puteți să-mi arătați legitimația?

Kate îi arătă insigna, lăsând-o să arunce o privire pe legitimație.

– Venim din Londra.

– Mă bucur că ați ajuns voi, zise Bella.

– Pe cine așteptați? întrebă Kate.

– Mai degrabă, pe băieții răi. Intrați, vă rog.

Kate și Graves pătrunseră în camera de hotel. Era mare și frumos mobilată, iar de la fereastră se vedea oceanul. Kate se așeză pe canapea, iar Bella – lângă ea. Graves se învârtea prin cameră.

– Pot să vă întreb cum m-ați găsit atât de repede? întrebă Bella.

– Eram în apartamentul lui Robert Russell când i-ai lăsat mesajul video.

– Dar Robbie mi-a promis că nimeni nu va putea să urmărească mesajele noastre.

– Spunea adevărul, zise Kate. În ciuda eforturilor noastre, n-am reușit să localizăm sursa mesajului. Sistemul de securitate al rețelei pe care îl folosea e destul de complex.

– Atunci cum?

– Cu ajutorul inelului tău de la universitate, îi explică Kate. Când am verificat transmisiunea,

am observat că inelul purta blazonul Oxford. Ți-am găsit poza în anuar.

– Și așa v-ați dat seama? A fost mama, nu-i așa?

– Mama ta nu ne-a fost de nici un ajutor, zise Graves. Însă, data viitoare când te hotărăști să fugi și să te ascunzi, te-aș sfătui să fii mai precaută cu cardul de credit.

– Dar nu au voie să dezvăluie date personale. Sunt secrete.

Graves îi aruncă o privire care sugera că nici pe departe nu se întâmpla așa ceva.

– Atunci ați venit ca să mă protejați? întrebă ea. N-a fost sinucidere, să știți.

– Luăm în considerare faptul că, în cazul lordului Russell, e vorba despre omucidere, încuviință Kate. Dar nu avem motive să credem că ai fi în pericol. Însă, ca să fim siguri, vom pune doi polițiști să stea de pază pentru câteva zile.

Graves le întrerupse din discuție.

– Dacă nu te deranjează, am venit de departe și am vrea să-ți punem câteva întrebări.

– Bineînțeles. Bella își împreună mâinile în semn de cooperare. Cu ce vă pot ajuta?

– Pentru început, ce ne poți spune despre atentatul de ieri asupra lui Igor Ivanov?

– Cine?

Bella se uită de la unul la altul, confuză.

– Igor Ivanov, repetă Graves. Ministrul de interne rus care a fost atacat ieri în Londra.

– A, da. Acum știu la cine vă referiți, le răspunse ea supărată. De ce mă întrebați despre el?

– În mesajul tău, ai făcut referire la acest atentat, zise Kate. L-ai informat pe lordul Russell

că cineva pe nume Mișa venise la Londra pentru o întâlnire programată să aibă loc la unsprezece și un sfert ieri-dimineață. I-ai dat chiar și un indiciu în legătură cu locația. Victoria Aer.

– Dar n-am nici cea mai vagă idee la ce se referă Victoria Aer. Asta i-am spus și lui Robbie.

– Deja știa, răspunse Kate. A vizitat locul cu puțin timp înainte de-a fi ucis. Se referea la sediul Ministerului Afacerilor, Întreprinderilor și Reformei de Reglementare de pe One Victoria Street – exact locul atentatului de ieri împotriva lui Ivanov.

– Dar Mișa nu e din Rusia, zise Bella.

– Cum, el nu e din Rusia? izbucni Graves.

– Nu el. *Ea*. Mișa e femeie. Numele ei e Michaela Dibner. E din Germania. Lucrează la Agenția Internațională pentru Energia Atomică (AIEA). Eu și Robbie ne temeam pentru Mișa, nu pentru Igor Ivanov.

Graves o privi pe Kate, care părea la fel de consternată ca și el.

– Cred că ar fi mai bine să începem cu începutul, zise el. Cum ai ajuns să-l cunoști pe lordul Russell?

– Eram prieteni, răspunse Bella. Colegi. Ne-am întâlnit în urmă cu șase ani, la un eveniment la Chatham House, o organizație de tip *think tank* din Londra. În cea mai mare parte, aceasta se ocupă de problemele de siguranță națională. Publică lucrări, ține conferințe, organizează simpozioane, chestii de genul ăsta. Pe atunci, lucram la British Petroleum (BP) ca inginer, proiectam platforme petroliere și alte instalații industriale. În seara aceea am discutat despre nivelul real al rezervelor petrolifere

pe plan mondial. Mi-a adus ceva de băut și am stat puțin de vorbă. Era fermecător.

– Și ce voia să știe?

– Nimic. De fapt, el a fost cel care mi-a oferit *mie* câteva informații. Mi-a spus că s-ar putea să existe un nou zăcământ care merita explorat în Marea Nordului. Nu mi-a zis de unde știa, ci pur și simplu că s-ar putea dovedi profitabil să revendicăm un anumit sector din apele internaționale.

– Și a fost?

– Adică dacă exista petrol acolo? Din belșug. Dar atunci un baril de petrol se vindea cu patruzeci de dolari. La prețul acela, era prea ieftin ca să fie extras în mod profitabil dintr-un asemenea loc. Băieții care erau implicați în asta nici n-au vrut să se atingă de el.

– Însă prețul a crescut, zise Kate.

Bella zâmbi cu subînțeles.

– De aceea BP a pus în funcțiune o platformă petrolieră situată exact pe acele coordonate.

– Asta da, informație, zise Graves.

– În valoare de cinci miliarde de euro.

Fluieră aproape imperceptibil.

– Așadar?

– Așadar, continuă Bella, când Robbie mi-a cerut ajutorul, i l-am oferit.

Graves își împreună brațele, luând poziția anchetatorului.

– Ce anume voia să știe, mai exact?

– Voia să-l ajut să intre în contact cu câțiva dintre oamenii mei de legătură din AIEA, spuse Bella Lauren, răspunzându-i la rândul ei tot printr-o privire insistentă. Am plecat de la BP cu ani în urmă.

Proiectez centrale nucleare acum. Mi-a spus că avea informații pentru ei.

– Ce fel de informații?

– Era îngrijorat în legătură cu un accident de la o centrală energetică. O centrală *nucleară*. Nu a specificat ce fel de accident sau unde, dar părea să creadă că avea să se întâmple ceva cât de curând.

– În mesajul tău ai spus: „Nu le ajung șapte zile ca să pună lucrurile pe picioare", zise Kate, sperând s-o facă să vorbească. Atât de curând?

Bella încuviință din cap.

– E înfricoșător, știu. M-a întrebat o grămadă de lucruri despre măsurile de securitate și alte chestii legate de asta. Am pus totul cap la cap. Dacă Robbie voia să discute cu cei de la AIEA despre un posibil „accident" și dacă era interesat de cât de bine sau de prost erau păzite centralele, atunci am presupus că aflase că urma să se întâmple ceva rău. Să fiu bine înțeleasă, genul de accident în urma căruia ajungi să strălucești în întuneric și să-ți pierzi tot părul din cap.

– Așa că l-ai pus în legătură cu AIEA?

– Da.

Kate se uită pe carnețel.

– L-ai mai întrebat și dacă era nevoie să pleci. Ți-a dat de înțeles că „accidentul" urma să aibă loc pe teritoriul britanic?

– Nicidecum. Nu cred, altfel m-ar fi avertizat.

– Putem să vorbim despre Mișa? întrebă Graves. Ce face, mai exact, pentru AIEA?

– E director al S&S la sediul lor din Viena. Ăsta e Departamentul pentru Siguranța și Securitatea Nucleară. Venise la Londra pentru a se întâlni cu cei de la Oficiul Britanic pentru Securitatea

Nucleară. Ei se ocupă de protocolul de securitate pentru UE.

Graves oftă apăsat, apoi se întoarse și se pironi lângă fereastră, rămânând cu privirea ațintită spre ocean.

– Siguranță și Securitate, zise el pe un ton afectat. Sunt câinii de pază ai AIEA.

– Și ce fac? întrebă Kate.

– O grămadă de lucruri, spuse Bella. Stabilesc procedurile pentru siguranța centralelor, bineînțeles. Se ocupă de evaluarea angajaților. Reglementează pregătirea pentru muncitorii centralei.

– Și veghează asupra traficului ilegal de materiale radioactive, adăugă Graves din partea cealaltă a camerei. Sarcina lor e să se asigure că nimeni nu vinde pe piața neagră uraniu ce poate fi utilizat pentru fabricarea armelor.

– Din cauza asta crezi că era Russell îngrijorat? întrebă Kate. Din pricina unei arme?

– Dacă ar fi fost vorba despre o armă, Robbie s-ar fi dus direct la poliție. Asta știu sigur. Era vorba de altceva.

– Cum adică?

– Îl interesa în special să afle cum intrau și cum ieșeau oamenii din centrale. Cine avea permis de trecere și cine nu. Dacă toate vehiculele erau verificate. Dacă toate centralele aveau forțe paramilitare care să le ofere protecție. Nu puteam răspunde la nici jumătate dintre aceste întrebări. Era supărat că nu reușea să-i dea de cap. De-asta era nerăbdător să discute cu Mișa Dibner.

Graves traversă camera și se așeză în fața Bellei Lauren.

– Dar cum a ajuns Russel să bănuiască faptul că urma să aibă loc un atac?

– Asta făcea el. Strângea informații.

– Da, dar de la cine? întrebă Graves.

– Cine i-a spus despre Victoria Aer? o presă Kate.

Bella Lauren își ridică privirea.

– Habar nu am și știam că e mai bine să nu încerc să aflu. Tot ceea ce mi-a spus Robbie a fost că punea întrebări acolo unde nu trebuia. Mi-a spus să nu-mi fac griji. M-a asigurat că făcuse tot posibilul ca să fie în siguranță, dar cu oamenii ăștia ești tot timpul în pericol.

– Dar cine naiba sunt „oamenii ăștia"? întrebă Graves.

– Nu știu, zise Bella, privind în jos. Dar, oricine ar fi, l-au ucis.

35

Ziua lui Den Baxter începea să dea roade.

La nouă dimineața, a fost găsită osia vehiculului cu numărul de identificare al BMW-ului în care se aflase explozibilul. Trimiseră plăcuța la sediul BMW din München, Germania, împreună cu un al doilea număr, care era diferit și, cel mai probabil, fals, pe care îl recuperaseră din blocul motor cu o noapte înainte, pentru a determina unde și când fusese fabricată și vândută mașina. Transmiseseră ambele numere și la sediul Interpolului, pentru a fi verificate în registrul internațional al vehiculelor furate.

La zece, echipa responsabilă cu topografia laser veni să definitiveze cartografierea inițială a locului atentatului. Folosind un teodolit electronic digital, un telescop reglat între două axe perpendiculare – cea orizontală, sau axul de rotație, și cea verticală –, echipa stabili coordonatele tuturor probelor aflate la locul exploziei, creând astfel o imagine tridimensională a acestuia. Printre altele, teodolitul măsură volumul craterului exploziei, îl compară cu distanța și cu suprafața pe care fuseseră proiectate resturile

survenite din explozie (inclusiv rămășițele corpurilor umane) și determină greutatea și distribuția explozibililor în dispozitiv.

Măsurătorile inițiale arătară că în BMW fuseseră dispuse douăzeci de kilograme de explozibili plastici și că o cantitate semnificativă de ciment neamestecat folosită ca agent-tampon făcea ca încărcătura să lovească direct vehiculul în mișcare. Concluzia: dispozitivul fusese lucrat de mână ca să distrugă o țintă specifică, dar cauzând în același timp pagube colaterale. Așa stând lucrurile, Baxter era aproape sigur că individul care confecționase bomba avea antrenament militar avansat în mânuirea explozibililor.

La ora unsprezece, Interpolul îi sună ca să-i anunțe că BMW-ul fusese furat în urmă cu trei luni din Perugia, Italia. De acolo, mașina fusese transportată la Marsilia înainte de a intra în Marea Britanie pe la Portsmouth. În urmă cu două săptămâni, firma Barton and Battle SRL, importatori de automobile autorizați, vânduse vehiculul unei anume doamne K. O'Hara care locuia în Manchester.

La ora douăsprezece, Baxter primi prin stație un apel care avea să schimbe semnificativ ritmul și direcția investigației.

– Șefule, sunt Mac. Ai o clipă?

Alastair McKenzie era unul dintre vedetele lui de succes, un copoi de douăzeci și patru de ani, cu lentile groase ca fundul de sticlă și cu o intuiție care nu putea fi învățată.

–Am găsit ceva la locul exploziei.

– Dar ne-am ocupat deja de crater, zise Baxter, făcând pe avocatul diavolului. N-am găsit nimic.

– M-am gândit să mai arunc totuși o privire, zise McKenzie. Să pun Microviperul la încercare.

– Nici nu mă așteptam la altceva, băiete. De asta te iubesc. Rămâi acolo. Vin imediat.

Baxter azvârli cafeaua clocită într-un coș de gunoi și porni în grabă de-a lungul străzii. Îl găsi pe McKenzie intrat până la brâu în craterul exploziei. Polițistul deșirat ținea în mână un cablu metalic ce ducea la o valiză de aluminiu aflată deschisă la picioarele lui. La un capăt al cablului, se găsea o cameră de filmat miniaturală care transmitea imaginile pe un ecran cu rezoluție mare din interiorul valizei. Dispozitivul se numea Microviper, fiind, de fapt, un microscop portabil, aproape indestructibil, având capacitatea de a mări o imagine de o mie de ori.

– Aruncă o privire, zise McKenzie. Am găsit o bucată de ceva prinsă de partea inferioară a asfaltului. Imaginea apare pe ecran.

Baxter sări în crater și îngenunche lângă Microviper.

– E o placă de circuit, zise McKenzie, arătând înspre bucata neregulată de plastic albastru care apărea pe ecran. E parte din telefonul folosit pentru detonarea bombei. Am găsit și alte bucăți risipite pe-aici. Le-am scanat pe toate și le-am rearanjat astfel încât să se îmbine laolaltă. Chiar dacă sunt încă bucăți lipsă, cred că ne aflăm pe drumul cel bun.

– Ăla e numărul de serie?

– Patru-cinci-șapte-unu-trei, spuse McKenzie. Lipsesc încă unele cifre de la început. S-ar putea ca acea bucată să fi fost distrusă. Îmi pare rău.

– Ai aflat producătorul?

– Încă nu. Trebuie să le trimitem la laborator. Acolo pot să le compare cu diferite mostre pentru a identifica asemănările.

Fiecare telefon avea o placă de circuit, şi fiecare placă de circuit avea un număr de serie. Analiza detaliată a arhitecturii plăcii de circuit avea să indice producătorul. Odată găsit, urmau să fie identificate toate locurile în care fuseseră distribuite telefoane ce aveau ca ultime cifre ale numărului de serie 45713. Scopul era să se afle unde fuseseră vândute telefonul, cartela SIM şi numărul aferent acesteia şi, cu puţin noroc, să se obţină numele infractorului care îl cumpărase. „E ca şi cum ai lua urma unui animal rănit până la vizuină", gândi Baxter.

– Vreau să trimiţi la laborator toate bucăţile pe care le-ai etichetat şi sigilat, spuse el. Ţine-te de capul lor până când găsesc ceva, apoi sună-mă. Indiferent de oră.

Baxter merse împleticit către sediul mobil. Pentru prima dată în ultimele douăzeci şi patru de ore, avea un zâmbet pe faţă. Unul chinuit şi schimonosit, dar totuşi un zâmbet.

Den Baxter luase urma prăzii.

Era doar o chestiune de timp până când avea să-i găsească pe făptaşi.

36

Camionul staţionase. Jonathan stătea nemişcat, ascultând şuierul aerului eliberat de frâne şi huruitul înfundat al motorului care se oprea. Fereastra era deschisă, şi Jonathan putea să audă vuietul maşinilor şi al camioanelor care opreau sau plecau de lângă ei. Aştepta ca şoferul să coboare din cabină, dar, încăpăţânându-se parcă, bărbatul rămânea la volan, certându-se cu dispeceratul în legătură cu o schimbare ce intervenise în traseul său. Trebuia să meargă la Hamburg acum, spre nord, aflat mai departe decât Berlinul.

Jonathan îşi dădu pătura la o parte. Clipind pentru se obişnui cu lumina, îşi înălţă capul ca să arunce o privire la lumea de-afară. Trebuia să-şi dea seama unde se afla. Mergeau încontinuu de mai bine de două ore, cu o viteză foarte mare, după cum i se păruse, estimând-o la două sute de kilometri pe oră, cel puţin. Din poziţia sa, în spatele scaunului şoferului, zări colţul firmei de la benzinăria Shell, iar dincolo de acesta, un semn de pe autostradă care indica distanţa până la Bruxelles, şaisprezece kilometri. Pe indicator mai era

notată și distanța până la Aachen, un oraș din Germania, șaptezeci și patru de kilometri, și până la Köln, două sute unu kilometri. Văzând aceste distanțe, nerăbdarea lui crescu și mai mult. Toate erau prea îndepărtate și duceau în direcția greșită. Cu un rezervor plin, șoferul putea să mai parcurgă încă șase sute sau șapte sute de kilometri fără să fie nevoit să realimenteze.

Mâinile lui Jonathan începuseră să zvâcnească din nevoia de a se mișca, dar se forță să rămână neclintit. Nu putea să riște să aibă o confruntare cu șoferul. Nu aici, unde disputa avea să fie privită de o mulțime de oameni, iar riscul ca prin apropiere să se afle polițiști era mare. Trebuia să mai rămână ascuns o vreme.

Chiar atunci, șoferul încheie convorbirea. Dar, în loc să coboare din cabină, se întoarse și se aplecă înspre pat. Jonathan își azvârli pătura peste el și își ținu respirația în timp ce mâinile puternice scotoceau printre cărțile, revistele și hârtiile împrăștiate pe pat. În cele din urmă, se auzi un mormăit mulțumit când șoferul găsi ceea ce căuta: un registru aflat la câțiva centimetri de capul lui Jonathan.

Ușa șoferului se deschise, și acesta coborî din cabină. Jonathan aruncă pătura de pe el și se ridică. Trăgându-și sufletul, se târî de-a lungul patului până la ușa pasagerului. În oglinda laterală, văzu cum șoferul desface capacul rezervorului, introduce furtunul, apoi se îndreaptă spre spatele camionului, unde îngenunchează ca să verifice presiunea cauciucurilor.

Acum era momentul.

Jonathan se mută pe locul din față, deschise portiera din dreapta și sări jos. În apropiere, la nici

doi metri de el, era parcat un Peugeot sedan vopsit în portocaliu și albastru, culorile poliției belgiene. La volan se afla un ofițer. Un alt polițist stătea în apropiere, alimentând mașina și blocându-i trecerea spre partea din față a camionului. Jonathan ezită, cu mâna nemișcată pe portieră, apoi o porni în direcția opusă. Un moment mai târziu, șoferul ocoli camionul prin spate, tăindu-i efectiv calea. Se uită la Jonathan și rosti tare în italiană:

– Hei, ce faci?

Jonathan se apropie, zâmbind. Era conștient de privirile polițiștilor și știa că asta le atrăsese atenția. Șoferul era un bărbat cărunt, de cincizeci de ani sau poate mai bine, aflat într-o stare proastă după discuțiile epuizante cu soția și cu șeful său. Jonathan se gândi la volumele de cărți și la ziare. Șoferul era, fără îndoială, un bărbat inteligent. Doar spunând adevărul avea să scape.

– M-am urcat clandestin în camionul dumneavoastră din Anglia, răspunse el într-o italiană fluentă și corectă. Îmi cer scuze. Trebuia să întreb, dar îmi era teamă că o să refuzați și nu puteam să risc. Sunt falit și încerc să ajung la Roma să îmi văd prietena. V-am văzut plăcuțele de înmatriculare, așa că mi-am încercat norocul.

– Eu merg la Hamburg.

– Da, am auzit. De-aia m-am gândit să cobor aici. Jonathan îi făcu semn din ochi spre poliție. *Prego, signor.*

– De unde ești? îl întrebă italianul cu o voce scăzută.

Era întrebarea decisivă. Era ironic faptul că un bărbat care nu aparținea nici unei țări trebuia să răspundă la această întrebare.

– Din America.

Cu coada ochiului, Jonathan zări polițistul apropiindu-se.

– *Ça va, monsieur?* îl întrebă pe șofer.

Șoferul pufăi, privindu-l în tot acest timp pe Jonathan în ochi.

– *Tout va bien*, răspunse el în cele din urmă.

– *Vous êtes certain?*

– *Oui.*

Șoferul îngenunche și desfăcu duza de presiune a cauciucului. În timp ce Jonathan trecu pe lângă el, acesta își ridică privirea.

– Vorbești bine italiana pentru un american, îi spuse în engleză. Acum, dispari.

– Mulțumesc.

Jonathan continuă să meargă spre chioșc. Cu fiecare pas pe care-l făcea, se aștepta ca poliția să-l strige. Aveau să-i ceară actele de identitate, și ar fi descoperit că nu avea pașaport. În schimb, aveau să-i ia permisul și să-i ceară să intre în mașina de poliție până îl verificau. Ăsta îi era sfârșitul.

Dar polițiștii nu ziseră nimic. Jonathan era un om liber. Pentru moment.

De la magazin, Jonathan își cumpără un aparat de ras și cremă de bărbierit, două portocale, un sendviș cu salam, apă minerală, periuță și pastă de dinți. Magazinul făcea parte dintr-un complex mai mare care înconjura autostrada. Erau un restaurant Mövenpick și un magazin de haine, câteva magazine de suvenire și câțiva vânzători de tutun. Trecu de la unul la altul, cumpărându-și o nouă pereche de pantaloni, o cămașă, o jachetă și o șapcă de baseball. Nu era decât o baie comună.

Avu nevoie de zece minute ca să-şi taie părul şi să se radă. În sfârşit, părul grizonant dispăruse. Îşi aplică un autobronzant pe faţă, fiind atent ca părţile mai deschise ale pielii de pe gât şi de pe piept să pară naturale. Când termină, căută un telefon public şi chemă un taxi.

Trecuseră cincisprezece ore de când scăpase de sub nasul lui Graves. Nu se îndoia că numele lui apărea pe toate listele de fugari din întreaga Europă. Dar ştia destule despre forţele legii; şi mai multe despre guvern şi birocraţie, încât să nu exagereze cu îngrijorarea. Avea să dureze ceva până când semnalmentele lui să fie trimise la hoteluri, la companiile de închiriat maşini, la companiile aeriene şi altele asemenea. La un moment dat, Graves avea să se asigure că toate cardurile lui de credit erau îngheţate, dar asta pe viitor. Jonathan bănuia că avea un răgaz de douăzeci şi patru de ore ca să ajungă unde voia.

O oră mai târziu, sosi la aeroportul din Bruxelles. După treizeci de minute, semna actele necesare ca să închirieze un Audi sedan de mărime medie. Funcţionarul puse cheile pe birou.

– O ultimă întrebare, domnule.

– Da? răspunse Jonathan.

– Plănuiţi cumva să mergeţi cu maşina în Italia?

– Nu este permis?

– Bineînţeles că este, dar, în acest caz, insistăm pentru o asigurare mai mare. Din păcate, acolo se fură mult. Maşinile închiriate sunt primele vizate.

– Cum poţi să-ţi dai seama că e o maşină închiriată? întrebă Jonathan.

– După numerele de înmatriculare. În Belgia, toate numerele mașinilor închiriate încep cu șaizeci și șapte. În fiecare țară este la fel.

Jonathan reținu informația pentru viitor. Apoi răspunse la întrebarea funcționarului:

– Nu, nu plănuiesc să merg în Italia, minți el. De fapt, merg în Germania. La Hamburg. Am auzit că este minunat acolo.

– Vă doresc călătorie plăcută, doctore Ransom, zise funcționarul.

Jonathan încuviință ușor din cap și se îndepărtă de tejghea. Emma îl învățase bine.

37

– Cinci zile. Nu știm unde, când sau cum. Doar că Robert Russell suspecta un atac iminent asupra unei centrale nucleare și că era aproape un clarvăzător.

Cu mâinile în buzunare, Charles Graves se îndreptă repede de-a lungul pistei spre avionul oprit. Vântul sporadic sufla de-a lungul oceanului, ridicând în aer spuma mării. Era aproape două după-amiaza și, în ciuda cerului senin și a soarelui strălucitor, afară era răcoare.

– Dar un lucru știu sigur, zise Kate.

– Ce anume?

– Ne-am înșelat încă de la început.

– În legătură cu ce, mai exact?

– Cu tot.

Graves se opri.

– Recunosc că am fost cu un pas în spate, dar n-aș zice că ne-am înșelat.

– Chiar așa? Atunci, spune-mi, pe cine țintea Emma Ransom? Pe Ivanov sau pe Mișa Dibner?

– Bineînțeles că pe Ivanov. Și am o mașină-capcană plină cu douăzeci de kilograme de Semtex de cea mai bună calitate care să o dovedească.

– Dar Russell nu credea că atacul avea să fie împotriva Mișei Debner? Doar cu ea a vorbit despre asta.

– Informațiile lui erau incomplete. Se întâmplă tot timpul. I-a scăpat ceva de data asta. Și ce?

– Dacă ne înșelăm amândoi? Îți amintești de indiciul cu „Victoria Aer"? Poate asta era ținta. Ministerul Afacerilor, Întreprinderilor și Reformei de Reglementare. Acolo se află Oficiul Britanic pentru Securitatea Nucleară și acolo trebuia să aibă loc întâlnirea de urgență cu cei de la AIEA.

– Dar cum rămâne cu ministrul de interne Ivanov? Cum îți explici sosirea lui chiar la țanc la locul atentatului?

– Nu știu, zise Kate. N-am ajuns acolo încă. Să ne rezumăm la Mișa. Se afla în interiorul clădirii în momentul exploziei, dar n-a rămas acolo. N-avea cum.

Graves încuviință din cap, dându-i de înțeles lui Kate din priviri că începea să-și dea seama unde bate.

– Cum așa?

– Din cauza legii. În caz de explozie sau de atac terorist, legea cere evacuarea obligatorie a clădirilor guvernamentale din împrejurimi. Ai văzut cum arăta Victoria Street la cinci minute după ce mașina a sărit în aer.

– O debandadă totală. Parcă jumătate din Londra lucra în acele clădiri.

– Exact. Și sunt gata să pun rămășag că Mișa și echipa ei de la AIEA erau acolo.

– Știm asta cu siguranță? Graves nu se mai îndoia, dar făcea pe avocatul diavolului.

– Nu. Kate vorbi încet și cu mare grijă. Călca pe gheață subțire, și o știa. Dacă Emma Ransom voia să îi facă pe Mișa și pe membrii echipei sale să iasă din clădire?

– Și metoda prin care să facă asta era atacul asupra lui Ivanov?

– Exact.

– Ceea ce înseamnă că înăuntru era ceva de valoare, pe care voia să pună mâna.

– Ceva ce aduseseră Mișa și echipa sa de la AIEA.

Graves își scoase telefonul din haină și dădu un telefon.

– Fă-mi legătura cu maiorul Evans, Departamentul K.

Kate stătu lângă Graves. Departamentul K din cadrul MI5 se ocupa cu securitatea și protecția tuturor birourilor guvernamentale din capitala britanică.

– Salutare, Blackie. Sunt Charlie Graves. Ascultă, ești pe speaker. Cam bate vântul pe-aici, așa că, dacă ai putea vorbi mai tare, ar fi minunat. Sunt cu inspectorul-șef Kate Ford de la Poliția Metropolitană. Urmărim o pistă în legătură cu explozia de ieri. O întrebare rapidă. S-a întâmplat ceva ciudat în timpul evacuării sau după ce oamenii noștri au fost evacuați de pe Victoria Street? La Ministerul Afacerilor, Întreprinderilor și Reformei de Reglementare? Vreun furt sau ceva de genul ăsta?

– S-ar putea spune și așa, se auzi o voce cu accent de aristocrat. Aici e un haos total. În timpul

evacuării, cineva a intrat în birourile celor de la Securitatea Nucleară și a șterpelit niște lucruri importante.

– Poți să-mi dai mai multe detalii?

– În mod oficial, s-au furat niște serviete și câteva geamantane dintr-o sală de ședințe de la etajul al treilea.

– Aparțineau cumva echipei Agenției Internaționale pentru Energia Atomică?

– Cum naiba ai știut? Întâlnirea trebuia să fie secretă.

– Continuă, Blackie! Ce era în acele serviete?

– Scoate-mă de pe speaker, îi ceru Evans.

Graves dezactivă speakerul. Kate privea alarmată cum i se încorda expresia feței. Acesta îi mulțumi colegului său și închise.

– Ce este? întrebă Kate. Arăți de parc-ai fi văzut o stafie.

– Nimeni nu dă doi bani pe servietele și pe geamantanele care au dispărut. Conținutul lor era important. Cineva a fugit cu câteva laptopuri care aparțineau membrilor Departamentului pentru Siguranță și Securitate din cadrul AIEA.

– Emma Ransom.

– Cine altcineva?

– Și de ce e așa grav? Ce informații conțineau, mai exact, laptopurile?

Graves înghiți în sec și o fixă cu o privire îndurerată.

– Absolut tot.

38

Lev Timken nu era omul pe care să fi vrut să-l vezi făcând dragoste. Pentru început, era obez. Era, de asemenea, scund, urât și păros ca un urs din Mingrelia. Dar toate aceste însușiri fizice respingătoare nu se comparau cu grohăitul lui primitiv. În focul pasiunii, bărbatul era capabil să scoată strigăte guturale ce-ar fi făcut și-un elefant-de-mare în călduri să roșească.

– Nu poți să dai mai încet? întrebă Serghei Șveț.

Din poziția sa de pe bancheta din spate a BMW-ului sedan cu ampatament alungit, Șveț se bucura de imaginea clară a centrului de comunicare avansat integrat în bord. În acel moment, pe monitor era imaginea la rezoluție mare a dormitorului lui Timken. „Sigur și invizibil", după cum îl numeau cei din Directoratul S. Șveț instalase sisteme de supraveghere asemănătoare în alte o sută de apartamente, în tot orașul. Era necesar să-ți ții sub observație adversarii.

Șoferul se conformă și dădu mai încet.

– Dumnezeule, uită-te la el, zise Șveț. Cred că le fac femeilor din Moscova o favoare. Are destulă

grăsime pe el cât să aprovizionezi cu ulei un sat întreg, pentru a trece cu bine de o iarnă siberiană.

– Și destulă blană cât să faci o duzină de haine.

Șveț era parcat vizavi de clădirea unde se afla apartamentul lui Lev Timken de pe Kutuzovsky Prospekt. Clădirea data din anii 1930, când Stalin căuta să occidentalizeze Moscova, și s-ar fi încadrat la fel de bine pe lângă Stația Charles de Gaulle-Etoile din Paris sau pe bulevardul Kurfürstendamm din Berlin.

Timken își făcuse averea în zilele de glorie ale anilor '90, fiind fost colonel KGB însărcinat cu procurarea și producerea armelor. Odată cu dispariția partidului comunist, revendicase drepturile de proprietate asupra mai multor fabrici care produceau de toate, de la gloanțe la avioane de bombardament pe care le vindeau celui care licita mai mult, de obicei despoți africani în devenire care aveau nevoie de un avantaj competitiv ca să-și elimine rivalii de la putere. Pe scurt, Timken își schimbase uniforma cu costumul de afaceri, părăsind Comandamentul Sudic al Armatei Sovietice aflat în mohorâtul Minsk pentru sectorul privat, căutându-și norocul în Moscova, „la Centru", așa cum se refereau rușii la capitala țării.

După ce își asigurase averea, își făcuse intrarea în politică. Născut în Sankt-Petersburg, fost campion la judo (printre politicieni, n-ar fi singurul), Timken se aliase cu celălalt fiu al nordului, Vladimir Putin, și ajunsese la putere în siajul micuțului fost spion. Fusese o ascensiune meteorică. Obținuse un fotoliu în dumă. O numire în cabinet. Apoi

devenise consilier și unul dintre oamenii cu greutate în luarea deciziilor importante.

În ultimii trei ani, Timken fusese mâna dreaptă a președintelui, principala lui îndatorire fiind să asigure legătura cu mulțimea de companii petroliere occidentale aduse pentru a moderniza infrastructura învechită a Rusiei și pentru a exploata bogatele resurse de petrol ale țării. Avusese un succes atât de mare în munca lui, încât devenise principalul candidat la președinție peste doi ani, când avea să se încheie mandatul liderului actual.

– Cum o să-l rezolve? întrebă Șveț, cu ochii ațintiți spre monitor.

– Cu cianură.

– Încă mai folosim așa ceva?

– Își face efectul mai rapid decât orice altceva și, după dispariția mirosului, e aproape imposibil să fie detectată în sânge. Va părea că Timken a avut un atac de cord. Se va putea îndoi cineva de asta?

Șveț se apropie mai mult de aparat, ca să vadă mai bine trupurile încolăcite.

– Și cum i-o va administra?

– Nu cred că vreți să știți asta.

– Încearcă totuși.

Șoferul îi explică pe scurt. De data asta, Șveț nu avu nimic de comentat.

Încă din secolul al XI-lea, Mama Rusie fusese un ținut condus și divizat de clanuri. Întinzându-se pe o porțiune cu peste unsprezece fusuri orare, incluzând peste cincizeci de minorități etnice, Rusia era, pur și simplu, un teritoriu prea întins pentru a fi condus de un singur om sau

de o singură familie. Ivan cel Groaznic se bazase pe seniorii feudali ca să-și vadă voința împlinită. Petru cel Mare, pe clasa aristocratică a boierilor. Amândoi le oferiseră celor care îi sprijineau întinderi vaste de pământ, făcându-și-i vasali, reușind astfel să-i unească sub un țel comun și să-și asigure loialitatea lor.

Lucrurile rămaseră neschimbate în secolul XXI.

La suprafață, Rusia părea să fi devenit un adevărat monolit. Noua și moderna Rusie era o democrație pe stil occidental, lăudându-se cu un președinte ales prin vot popular și cu un organ legislativ bicameral. Dar aparențele erau înșelătoare. Dacă zgâriai suprafața, descopereai o țară care era un adevărat cazan în care fierbeau tot felul de interese. Locul căpeteniilor feudale fusese luat de capii lumii mafiote. În locul boierilor erau acum directorii executivi. Nu pământul era acum bunul cel mai de preț, ci banii, în special acțiunile la marile corporații ce fuseseră ridicate prin prădarea vastelor resurse naturale ale Rusiei: petrol, gaze naturale și lemn. Iar cei care erau îngropați până la genunchi în toată această poveste erau reprezentanții serviciului național de informații, FSB-ul, luptându-se cu toți ceilalți ca să-i intre în grațiile președintelui.

Rusia era și avea să fie pentru totdeauna o țară condusă de clanuri. Lacom e cel care poartă coroana, și nimeni nu-l întrecea pe Serghei Șveț, președintele FSB. De multă vreme pusese el ochii pe blana de hermină a Kremlinului. Nu s-ar fi mulțumit cu nimic altceva decât cu poziția primului om din stat.

În această dimineaţă răcoroasă şi ploioasă în Moscova, trei oameni îi stăteau în cale. Unul se afla în comă într-un spital din Londra. Altul vizita o platformă de exploatare a gazelor naturale din Kazahstan şi urma să se întoarcă în acea seară. Al treilea, Lev Timken, mâna dreaptă a preşedintelui, urma să-şi găsească sfârşitul.

Şveţ urmări cum femeia agent trimisă de el se desprinse din îmbrăţişarea lui Timken şi-şi aşeză capul între picioarele lui. Timken deschise larg gura, iar Şveţ putu să-i audă gemetele chiar şi cu volumul oprit. Timken îşi arcui spatele, cuprins de extaz, cu ochii stând să-i plesnească. Femeia îşi înălţă capul din poala lui şi îl sărută pe gură, mângâindu-i obrazul cu mâna.

Un fior îl trecu pe Şveţ, imaginându-şi că el ar fi fost cel care ar fi primit capsula în gură, că ar fi strivit-o între dinţi, eliberând astfel otrava.

Timken o împinse pe femeia dezbrăcată şi se zbătu încercând să se ridice. Femeia rămase îngenuncheată, privindu-l pe Timken, care se prăbuşise la pământ, rămânând nemişcat.

Serghei Şveţ îl bătu pe şofer pe umăr.

– La Iasenevo, zise el.

Rămase cu privirea pierdută pe geam în timp ce maşina porni.

Scăpase de unul.

Mai erau doi.

39

Ristorante Sabatini strălucea ca o piatră prețioasă sub cerul senin al Romei. Rândurile de mese acoperite cu fețe albe erau scăldate de lumina felinarelor atârnate deasupra lor. Fațada bazilicii Santa Maria domina Piazza Santa Maria. Era ora unsprezece seara, dar restaurantul în aer liber era înțesat de lume. Conversațiile gălăgioase se amestecau cu clinchetul tacâmurilor și cu freamătul chelnerilor care alergau dintr-o parte în alta, creând o atmosferă veselă și dinamică.

Chiar și în rândul clienților mulțumiți, un grup părea a se simți mai bine decât toți ceilalți. Erau opt persoane cu totul, trei bărbați și cinci femei. Bărbații erau bronzați și elegant îmbrăcați, vârsta și comportamentul indicând că erau oameni de succes. Cel mai tânăr avea patruzeci și cinci de ani, cel mai bătrân șaizeci, dar toți erau de o exuberanță adolescentină în bunul stil italian. Femeile erau mult mai tinere, aproape niște fetișcane, ieșind în evidență prin nasurile ascuțite, în mod clar atipice Romei, și prin pieptul generos, afișat cu mândrie.

Un chelner se strecură prin mulțime și îi înmână un bilețel bărbatului aflat în capul mesei.

– *Dottore* Lazio, de la un amic de la bar.

Doctorul Luca Lazio luă bilețelul și încercă mai întâi să-l citească fără ochelari, dar nu reuși, așa că și-i scoase din sacoul de mătase și aruncă din nou o privire. Lazio era un Apolo la cincizeci de ani, părul lung fiind puțin prea închis la culoare, bărbia cam prea rigidă. Ochii lui verzi abandonară iute bilețelul și se întoarseră spre interiorul restaurantului, către barul înțesat de clienți. Cerându-și iertare, se ridică și intră.

Așezat la bar, Jonathan îl privi pe Lazio apropiindu-se. Deși epuizat, se simți cuprins de un nou elan văzându-l pe omul care ar putea să-l poarte cu un pas mai aproape de Emma. Se ridică de pe taburet, și Lazio se opri ca trăsnit.

– Nu te așteptai să fiu eu, zise Jonathan.

Lazio mototoli bilețelul între degete.

– Nu te-aș fi numit tocmai „un vechi prieten".

– Poți încă să-ți faci meseria.

Era o declarație menită să-i amintească de serviciul făcut.

Lazio ridică din umeri, recunoscându-se dator.

– N-am mai băut nimic de când ne-am văzut ultima dată. Îți mulțumesc. Încă o dată.

Cu întârziere, Lazio îl îmbrățișă pe Jonathan, sărutându-l pe ambii obraji.

Lazio se număra printre doctorii care participau sporadic la misiunile organizației Medici fără Frontiere pe toată suprafața globului. În urmă cu șase ani, lucrase sub supravegherea lui Jonathan într-o tabără din Eritrea. După ce mai mulți dintre pacienții lui Lazio muriseră din cauze suspecte,

Jonathan descoperise că medicul italian făcea operații în timp ce era beat. Îl suspendase pe parcursul unei investigații. Între timp, zvonurile ajunseseră până la băștinași. Aceștia se mobilizaseră, îl capturaseră pe Lazio și fuseseră cât pe ce să reușească să-l pedepsească în felul lor. Jonathan intervenise și îl dusese el însuși până la un avion cu care italianul revenise la Roma. Recunoscător că-i salvase viața, Lazio promisese să nu mai pună băutură în gură. Date fiind circumstanțele, fusese cea mai bună rezolvare la care putuse Jonathan să spere.

– Mă bucur să văd că ți-ai revenit, zise Jonathan.

– Ce cauți în Roma? Lazio își purtă privirea dintr-o parte în alta a barului. Și unde e Emma? Credeam că voi doi mergeți în concedii doar la munte.

– Mai facem câte o excepție din când în când, zise Jonathan.

Nu adăugă nimic despre Emma.

– Nu te supăra că îți spun asta, dar, la cum arăți, ți-ar prinde bine niște aer de munte.

Jonathan se privi în oglinda din spatele barului. Condusese ore în șir, și ochii îi erau înfundați în orbite, îngreunați de cearcăne.

– Sunt bine.

– Spune-mi, zise Lazio, e o coincidență să ne întâlnim aici?

Jonathan își termină berea, apoi scutură din cap.

– Am sunat-o pe soția ta și i-am spus că e o urgență. Ea mi-a zis unde te găsesc. Din câte se pare, crede că ești cu niște colegi de la spital.

Lazio aruncă o privire înspre amicii săi.

– Chiar sunt. Ridică din umeri. Dar tu? Tot pe degeaba lucrezi?

– Am revenit în Africa de Est. De data asta în Kenya.

– Și de-aia ai venit? Să-mi reamintești ce s-a întâmplat?

– Am venit să-ți cer o favoare.

Lui Lazio i se păru amuzant.

– Ce pot face eu pentru marele Jonathan Ransom?

Jonathan se apropie de Lazio, suficient de mult cât să-i simtă mirosul parfumului și să vadă rădăcinile albe ale părului.

– E vorba despre Emma. A fost aici în urmă cu câteva luni și a avut un accident care a necesitat o operație. Vreau să aflu în ce spital a fost internată.

– Dar ce s-a întâmplat?

– A fost jefuită și înjunghiată.

– Emma? Mi-o închipuiam genul de om care știe să-și păzească spatele.

– Știe. De obicei.

Lazio duse degetele la lanțurile de la gât.

– Păi și de ce îmi ceri asta? Sunt convins că își amintește unde a fost internată.

– Eu și Emma nu mai suntem împreună.

Lazio cumpăni ceea ce i se cerea.

– Bine, zise el cu întârziere. O să te ajut să găsești spitalul în care a fost îngrijită soția ta. N-ar trebui să fie prea greu. O să dau niște telefoane mâine-dimineață. Se întoarse pentru a reveni la masa lui. Ce-ar fi să ni te alături? Calcanul de-aici e grozav.

– Trebuie să aflu unde a fost internată acum, zise Jonathan. Spune-le amicilor tăi că e o urgență. Sunt medici, nu? O să înțeleagă.

– Îmi ceri cam mult.

– Ăsta e doar începutul.

Lazio pufăi zgomotos.

– Fie, dar mai întâi trebuie să ajung la toaletă.

– Bine, zise Jonathan, așezându-și o mână pe umărul lui Lazio. Dar înainte de asta dă-mi portofelul tău.

– Portofelul? protestă Lazio. Nu prea cred.

Jonathan își înfipse degetele în carnea moale, lăsându-l să simtă o parte din ura lui. Lazio se strâmbă și îi întinse lui Jonathan portofelul din piele de crocodil.

– Două minute, zise Jonathan. Ne întâlnim la ușa din față.

Îl privi pe Lazio cum se strecura prin mulțime, o adevărată întruchipare a eleganței și a bunelor maniere. Apoi îi veni în minte o scenă foarte diferită. Și-l reaminti pe Lazio în timp ce era târât pe un drum de țară de o gloată furioasă, înarmată cu macete și cu bâte. Și-l reaminti în timp ce striga după ajutor, cu părul lui perfect aranjat de obicei, în acele clipe vâlvoi, cu chipul schimonosit, cămașa zdrențuită. „Italianul ăsta n-a fost atât de grațios și de spilcuit atunci", gândi Jonathan.

Deschise portofelul și se uită la fotografia din permisul de conducere. Privi ochii jucăuși, zâmbetul relaxat, figura jovială. Bănui că fusese înșelat.

Jonathan sări de pe scaun, își făcu loc cu coatele prin mulțime, grăbindu-se înspre toaletă. Se opri în fața ușii și o deschise ușor.

– Dacă vă spun, e aici, se auzi glasul lui Lazio dintr-o cabină. *Acel doctor Ransom*. Cel care e căutat pentru atentatul din Londra. Nu, nu mi-am pierdut mințile. Îl cunosc. Și eu sunt doctor. Am lucrat împreună. E bărbatul pe care l-am văzut la știri.

Jonathan deschise cu piciorul ușa cabinei, îi smulse telefonul din mână și întrerupse convorbirea.

– Lasă-mă în pace, strigă Lazio. Nu mă ai cu nimic la mână. Nu mă poți obliga să te ajut. Ce-ai făcut? Ești un terorist!

Jonathan îl izbi de perete. Lazio se lovi cu capul de faianță, expresia de pe fața lui trădând șocul.

– Ascultă-mă bine, zise Jonathan, cu degetele încleștate pe gulerul lui Lazio. N-am avut nimic de-a face cu atentatul petrecut în Londra. Absolut nimic! Pricepi? Dar la mână te am. Cinci pacienți au murit sub îngrijirea ta, pentru că erai prea beat ca să-ți faci meseria.

– Asta s-a întâmplat cu ani în urmă, răspunse Lazio. Vremuri de mult apuse. Sunt curat de-atunci încoace. Nimeni nu a depus plângere atunci și n-o va face nici acum. O să aduci niște africani să depună mărturie? Ce dovezi ai? O să neg totul, și lucrurile se vor termina aici. Cine ești tu să-mi spui ce-ar trebui să fac? Ți-am văzut poza la televizor.

Jonathan slăbi strânsoarea, și Lazio rămase sprijinit de perete. Știa că avea dreptate. Nimeni nu avea să-l ajute. Abia în această clipă, Jonathan înțelese că nu va mai putea să-și mai facă meseria, nici pentru MFF, nici pentru altcineva. Nu era vorba despre un caz de malpraxis petrecut într-o țară obscură din lumea a treia. Era un act terorist împotriva unui important demnitar

guvernamental, un act care îți închidea toate drumurile. Fie că era vinovat, fie că nu, simpla asociere cu această infracțiune avea să reprezinte pentru totdeauna o pată.

Hotărî că, dacă tot era văzut ca un infractor, era timpul să se și comporte ca unul. Își strecură o mână la spate și scoase pistolul pe care îl luase de la Prudence Meadows, înfigându-i-l lui Lazio în pântece.

Pentru prima dată, Lazio păru cu adevărat îngrozit.

– Bine, bine, te ajut, spuse el.

Jonathan apăsă pistolul și mai tare în abdomenul acestuia.

– Ai apucat să spui poliției unde te afli?

Lazio scutură din cap.

– N-am avut timp.

– Ăsta e adevărul?

Lazio încuviință surescitat din cap.

– Prea bine, o să plecăm de-aici, spuse Jonathan. O să mergem la mașina ta, apoi o să conduci până la biroul tău. Dacă mă ajuți, terminăm până dimineață. După aceea, o să dispar din viața ta și n-o să mă mai vezi niciodată. Ne-am înțeles?

– Da, ne-am înțeles.

Ținându-l cu o mână de braț pe Lazio, Jonathan îl conduse afară din restaurant. Grupuri de tineri stăteau pe trotuar, fumând, râzând, certându-se. Scutere trecură pe lângă ei.

– Încotro e mașina ta?

Lazio privi în ambele direcții, ezitând.

– Încotro? repetă Jonathan.

Lazio arătă înspre un Ferrari argintiu parcat ilegal la zece metri de ei.

– Aia e.

– Nici nu mă aşteptam la altceva. În acea clipă, Jonathan auzi sirena. Privi peste umăr. În celălalt capăt al pieţei, un Fiat aparţinând carabinierilor italieni intră în piaţă, încetinind în timp ce pietonii se risipeau. Îl privi pe Lazio. Bineînţeles că individul minţise.

Lazio se smuci, eliberându-şi braţul, şi începu să fugă de-a lungul străzii. Jonathan alunecă pe o piatră din pavaj, îşi recăpătă echilibrul şi porni în urmărirea lui. Îl prinse după zece paşi şi îl izbi de peretele bazilicii.

– Hai, dă-i drumul! Strigă. Asta e şansa ta. Dacă eşti atât de sigur că nimănui n-o să-i pese de ce-ai făcut, strigă după poliţie.

Lui Lazio îi fugiră ochii în toate părţile, dar nu scoase nici un sunet.

– Mergem la maşina ta, zise Jonathan. Altfel, te împuşc. Aici şi acum.

– Bine, zise Lazio. În cazul ăsta, am face bine să ne grăbim.

40

Cabinetul privat al lui Luca Lazio era într-o vilă de travertin cu trei etaje din districtul Parioli, în apropiere de Grădinile Borghese. Spre deosebire de viaţa de noapte intensă din Trastevere, zona aceasta era liniştită şi adormită, străzile şerpuitoare şi înverzite fiind împărţite între case particulare şi diferite firme.

Lazio descuie uşa şi îl lăsă pe Jonathan să intre.

– Spune-mi care-i treaba. N-au ajuns să-ţi arate poza la CNN degeaba.

– E o greşeală, spuse Jonathan.

– Din câte se pare, una de proporţii.

Jonathan îl urmări pe Lazio în timp ce trecură pe lângă recepţie şi printr-un labirint de coridoare. Lazio era dermatolog, iar cabinetul său arăta mai mult ca un spa decât ca biroul unui medic. Peste tot erau ghivece cu plante şi postere cu bărbaţi şi femei cu pielea bine întinsă şi strălucitoare, reclame pentru diferitele tratamente cu laser.

Lazio ajunse la capătul coridorului şi aprinse luminile din biroul său.

– Are legătură cu ea? întrebă el, azvârlindu-și cheile pe birou. Cu Emma?

– Ceva în genul ăsta. Jonathan aruncă o privire înspre italian, simțind că Lazio îi ascundea ceva. Știai?

– Ce să știu?

– De Emma. Cu ce se ocupă.

– Lucra împreună cu tine, nu?

Jonathan așteptă o clipă, cercetând trăsăturile lui Lazio pentru a descoperi un semn, ceva sugestiv, dar nu găsi nimic.

– E mai bine să nu te bagi în asta.

– O să te cred pe cuvânt. Lazio se așeză și își porni computerul. Deci, prietene, ce căutăm?

Jonathan ocoli biroul și i se alătură.

– Emma mi-a spus că a fost rănită ultima dată când a fost aici.

– Din câte spuneai, a fost înjunghiată, nu?

– Da. Sunt convins că a trebuit să ajungă la urgență. Vreau să aflu unde a fost internată și cine a tratat-o. Poți să accesezi registrele spitalelor?

– Nu există un sistem centralizat al pacienților, dar sunt în relații bune cu toți șefii de la chirurgie din marile spitale din oraș. Dacă le dau numele Emmei, vor putea să-mi spună în doar câteva minute dacă a fost pacientă acolo. Ziceai de registrele de la urgență... Să vedem...

– Emma nu a folosit numele real.

Lazio încetă să mai tasteze și-și ridică privirea.

– Poftim?

– Nu s-a internat sub numele de Emma Ransom, spuse Jonathan. A folosit alt nume. Încearcă cu Eva Kruger sau cu Kathleen O'Hara.

Eva Kruger fusese numele pe care Emma îl folosise în Elveția, în timp ce se dădea drept director executiv la o firmă de inginerie care producea și exporta pe ascuns centrifuge de mare viteză în Iran pentru îmbogățirea uraniului. Despre Kathleen O'Hara nu știa nici măcar atât. Numele era pe unul dintre pașapoartele false ale Emmei. Era asul ei din mânecă, după cum îl numea ea.

În loc să tasteze, Lazio se îndepărtă cu scaunul de birou și-l privi pe Jonathan, fără să spună nimic.

– Era agent, îi explică Jonathan. Agent secret. Lucra pentru Guvernul Statelor Unite. Numele ei adevărat nu e Emma. N-am zis că va fi ușor de găsit. Dacă ar fi fost, n-aș mai fi apelat la tine.

– A fost implicată în chestia aia din Londra? În explozie?

Era rândul lui Jonathan să nu spună nimic. Tăcerea vorbea de la sine.

– Așa că speri că o vei găsi tu? întrebă Lazio. Înainte s-o găsească poliția?

– Tu doar caută.

Lazio se trase cu scaunul mai aproape de birou.

– Așadar, începu el plin de elan, să spunem femeie străină cu o rană de cuțit...

– În partea de jos a spatelui. Jonathan îi arătă un loc deasupra pelvisului. A zis că i-a fost afectat și rinichiul. În cazul ăsta, ar fi trebuit să fie operată de un medic de la secția de chirurgie toracică. Am văzut cicatricea. Nu a fost o procedură ambulatorie. Și mai adaugă că era alergică la penicilină.

– Ai o fotografie pe care să o pot scana ca să o trimit odată cu cererea?

Jonathan scoase două fotografii din portofel.

Într-una era Emma așa cum o știa el. În jeanși și tricou alb, o bandană roșie legată la gât și ochelari de soare care îi țineau părul castaniu, împiedicându-l să-i intre în ochi. Cealaltă era fotografia unei femei diferite. Era dintr-un permis de conducere descoperit de el și care aparținea Evei Kruger. Înfățișa un chip serios cu părul lins pieptănat pe spate, cu gene încărcate de rimel scoase în evidență de niște ochelari eleganți, cu mult ruj pe buze. Dar ochii nu puteau fi confundați. Și ea era tot Emma.

Fără să scoată vreun cuvânt, Lazio scană fotografiile în calculator, apoi le atașă mesajelor și le trimise prin e-mail colegilor săi din șapte dintre cele mai mari spitale din zona metropolitană a Romei.

– Gata, zise el. O să-i sun mâine-dimineață să mă asigur că au primit mesajul.

– Sună-i acum, spuse Jonathan. Zi-le că e rudă sau una dintre prietenele tale. Vreau să am răspunsul într-o oră.

– Iar o să-mi fluturi pistolul prin față?

Jonathan îl apucă pe italian de guler.

– Nu, zise el, trăgându-l mai aproape. N-am să-ți flutur pistolul prin față. Am să ți-l îndes pe gât și am să apăs pe trăgaci dacă nu faci ce-ți spun.

– Cred că te-ai făcut înțeles.

Jonathan ascultă în timp ce Lazio dădea telefon după telefon, mai întâi cerându-și scuze, apoi presându-și colegii să contacteze spitalul și să verifice internările la urgență. Lazio vorbea cu ropote scurte și rapide, ca un mitralior bine antrenat, folosind jargonul medical pe care doctorii au tendința să-l utilizeze mult prea des. Jonathan nu reuși să urmărească în întregime convorbirea. Era

obosit, și efortul său de-a înțelege ce spunea Lazio îl obosi și mai mult.

– Vrei un espresso? îl întrebă Lazio după un timp. Te va ține treaz.

– Da, zise Jonathan. Sigur.

Lazio se ridică, și Jonathan sări în picioare.

– E în regulă, zise Lazio. Mă duc doar până la cămara de la capătul holului. Avem și frigider. Poate vrei să mănânci ceva.

– Doar un espresso, zise Jonathan. Grăbește-te!

– Durează un minut. Doar atât.

– Bine.

Jonathan îl urmă până la alcov. Mulțumit că Lazio nu avea pe unde să fugă, începu să se plimbe de-a lungul coridorului, dezmorțindu-și picioarele și încercând să-și revină. Lazio apăru destul de repede cu două cești de cafea. Jonathan o dădu pe gât dintr-o înghițitură.

– Mai vrei? întrebă Lazio.

– Sigur, zise Jonathan. Apoi îi mulțumi.

– Cu plăcere.

Cei doi bărbați se întoarseră în biroul lui Lazio, iar italianul continuă să dea telefoane. Zece minute mai târziu, Jonathan își primi răspunsul.

– Aveai dreptate, zise Lazio. A fost aici. A fost internată la Ospedale San Carlo pe 19 aprilie.

Jonathan se lăsă să alunece ușor pe marginea scaunului.

– Ospedale San Carlo? Unde e?

– E aproape. Tot în districtul Parioli.

– Continuă!

Lazio îi făcu semn să se calmeze.

– O femeie străină cu răni asemănătoare celor descrise de tine a fost adusă la spital de

o ambulanță seara la ora 9.45, iar o oră mai târziu a fost operată pentru un rinichi sfârșiat. A stat în spital două zile și s-a externat împotriva sfatului medicului. Nu avea nici un act de identitate, și și-a dat doar numele de Lara.

– Lara?

– Da.

Lara. Numele ăsta nu-i spunea nimic lui Jonathan.

– Și care era numele de familie?

– Nu și l-a dat. A fost înregistrată ca pacient dificil. Din fericire pentru tine, asistenta care a internat-o e de gardă în seara asta. A recunoscut fotografia soției tale.

– Pe care dintre fotografii? întrebă Jonathan.

– Nu știu, zise Lazio. Contează?

Jonathan răspunse că nu. Capul începuse să-i bubuie, și închise ochii pentru o clipă. Lara. Cum de alesese numele ăsta? Îi trecu prin minte că ar fi putut să fie o persoană total diferită.

– Dar penicilina? În registre apare că era alergică la penicilină?

– Am printat o copie ca s-o citești.

Lazio îi înmână lui Jonathan un teanc de hârtii și se așeză pe brațul scaunului acestuia. Italianul citi documentul rând cu rând, indicând ora și data sosirii, înălțimea și greutatea pacientei. Emma declarase că are douăzeci și opt de ani. De fapt, avea treizeci și doi. Chestia asta îi stătea în fire.

Când Lazio ajunse la detaliile operației, Jonathan îi ceru să citească mai încet. Era nerăbdător să afle mărimea rănii. Cuțitul pătrunsese șapte centimetri și jumătate în abdomenul Emmei, atingându-i rinichiul și perforându-i peretele stomacului.

În raport scria că pacienta avea grupa sanguină AB negativ și că în timpul operației avusese nevoie de transfuzii de sânge, în total trei litri.

Trei litri. Aproape două treimi din cantitatea corpului.

Jonathan lăsă hârtia jos. Fusese învățat să asculte fără să se implice, dar niciodată nu fusese nevoit să se distanțeze emoțional față de soția lui.

– Ești sigur că n-a dat nici un nume de familie?

– Absolut.

– Ai spus că s-a externat fără să țină seama de sfatul doctorului? Cum a rezolvat cu factura?

– A plătit altcineva pentru ea.

– Cine?

– Nu am această informație. Aici scrie că toate cheltuielile au fost achitate și că totul e în regulă.

Jonathan îi smulse lui Lazio hârtiile din mâini și le răsfoi până când ajunse la ultima pagină. Factura pentru spitalizarea Emmei avea o valoare totală de douăzeci și cinci de mii de euro. Peste treizeci de mii de dolari. Respiră adânc, simțindu-se dintr-odată înfierbântat, iar gâtul i se uscase, dându-i o stare de disconfort. Cine naiba ar fi plătit o asemenea factură?

Lazio îl privi îngrijorat.

– Ești bine? Mai vrei un espresso?

– Da, sigur, răspunse Jonathan distrat.

Ceva mult mai important decât cafeaua îi atrăsese atenția. Ajunsese la un rând de la capătul paginii unde era scris numele persoanei responsabile pentru externare. După cum spusese Lazio, nu era nici un nume. Dar erau totuși scrise niște inițiale. VOR S.A.

Lazio aduse un alt espresso. Jonathan îl dădu pe gât cu ochii lipiți de pagină. *VOR S.A.* „S.A." însemna *société anonyme*, echivalentul franțuzesc al corporației. Atunci însemna că plătise o firmă. Puse jos ceașca și se întoarse la prima pagină. Trebuia să găsească mai multe informații. Ceva care să clarifice lucrurile, ceva care să indice natura companiei care plătise factura uriașă.

Sub datele de internare scria că Emma sau, în cazul acesta, Lara, fusese transportată la spital cu ambulanța. Dar de unde? Își trecu degetul peste rânduri, chinuindu-se să descifreze datele scrise de mână. Mijindu-și ochii, reuși să citească: „Pacientul a fost luat de la Civitavecchia la 20.30".

– Civitavecchia, zise el tare.

Jonathan scutură din cap. Civitavecchia era un port antic de pe coastă, aflat la aproape optzeci de kilometri de Roma. Știa orașul pentru că fusese acolo împreună cu Emma în luna de miere. Rămăseseră peste noapte în drum spre aeroport. Emma insistase să viziteze orașul istoric de la malul mării, spunându-i că citise despre el când fusese mică și că întotdeauna își dorise să-l vadă.

Civitavecchia.

Unde Emma avea prieteni. Prieteni pe care, fără îndoială, îi știa de dinainte să fie cu Jonathan.

Se uită în sus spre Lazio, ferindu-și ochii de strălucirea insuportabilă a luminii lămpii. Își simțea fața mai îmbujorată decât înainte și respira cu dificultate. Își puse degetul pe încheietură și fu surprins să-și simtă pulsul accelerat. Era din cauza oboselii. Se simțea epuizat. Despre asta era vorba. Își strânse ochii, încercând să-și revină din tulburare.

– Nu există nici un alt spital cu o secție de urgențe bună mai aproape de Civitavecchia decât Ospedale San Carlo? întrebă el.

– Îmi imaginez că există.

– Care?

Lazio nu răspunse.

– Care? repetă Jonathan. Chiar în acel moment, îl trecu un fior pe șira spinării, și pleoapele i se încleștară pentru o secundă lungă și înfiorătoare. Se ridică. Urechile îi țiuiau și era amețit. Mai rău era că de-abia mai putea să respire. În decurs de cinci secunde, căile respiratorii aproape i se blocaseră. Intra în șoc anafilactic. Se uită la ceașca goală de cafea. Tu ești de vină, rosti el gâfâit, împleticindu-se înspre Lazio. Ce mi-ai făcut?

Lazio se retrase spre ușă.

– Penicilină, zise el. Și tu ești alergic. Îmi amintesc că ai fost bolnav și că trebuia să fim atenți ce antibiotic să-ți prescriem. Nu te teme. Nu te voi lăsa să mori. Am niște epinefrină în camera cealaltă. De îndată ce-ți vei pierde cunoștința, o să-ți administrez îndeajuns încât să începi să respiri din nou până vine poliția.

– Adu-o acum! Jonathan scoase pistolul de la brâu, dar îl scăpă pe podea. Se lupta să respire. Mai avea numai un minut până să-și piardă cunoștința. Se prăbuși pe birou, trântind o lampă. Un scaun..., zise el, respirând greoi.

Lazio ezită, apoi se grăbi să pună un scaun în spatele lui Jonathan. Când îi aduse scaunul, Jonathan își adună puterile și îl lovi pe bărbat în piept, izbindu-l de perete. Mișcarea bruscă îi permise lui Jonathan să tragă o gură de aer în plămâni, și, înainte ca Lazio să poată reacționa, înainte

să poată ridica o mână ca să se apere, Jonathan îl lovi în bărbie.

Lazio se prăbuși pe podea, inconștient.

Jonathan porni împleticindu-se de-a lungul holului. Orice fel de impuls l-ar fi străbătut, acum se scurgea repede din el. Deschise ușa unei camere pentru tratamente și se năpusti asupra dulapurilor. Cu stângăcie, căută un medicament care să combată efectul penicilinei. Prednison. Benadryl. Epinefrină. Unde naiba era epinefrina despre care pomenise Lazio? Nu găsi nimic care să-l ajute. Camera începu să se întunece. Se prăbuși într-un genunchi, dar își adună puterile și se târî de-a lungul holului până în încăperea următoare. Își încleștă mâinile tremurânde de un dulap. Văzu un cuvânt pe care-l recunoscu. Adrenalină. Luă cutia, dărâmând altele câteva în spatele ei pe tejghea. Se chinui cu ambalajul, îl smulse și scoase fiola.

Un ac. Avea nevoie de o seringă.

Deschise sertarul de sus. Acolo. O mulțime de ace. Rupse ambalajul de hârtie și îndepărtă capacul. Gesturile îi erau mecanice, dar gândul îi zbura în altă parte...

Se chinui să rămână treaz și își concentră atenția asupra fiolei și asupra acului pe care trebuia să-l introducă în ea. Trase pistonul seringii, încercând din răsputeri să dozeze cantitatea substanței de care avea nevoie. Nu avea decât o singură șansă. Prea puțină adrenalină n-ar fi reușit să contracareze penicilina. Prea multă i-ar fi provocat un atac de cord violent și i-ar fi rupt aorta. Problema era că vederea îi fusese afectată. Mai întâi văzu

dublu, apoi triplu. N-avea nici cea mai vagă idee câtă adrenalină trăsese în seringă.

Totul în jurul lui începu să se întunece.

Se pierdea. Se pierdea într-o altă lume...

Își ridică manșeta.

Nu mai era timp...

Căzu și se lovi cu capul de podea. Pentru o clipă, îi reveni vederea. Atunci își înfipse seringa în vena jugulară și apăsă pistonul.

Totul deveni alb.

Lumea se transformă într-o minge de lumină strălucitoare. Un spasm îi cuprinse corpul, îi încovoie coloana și îi blocă plămânii. Un foc ce țâșni înspre capul său îi străbătu pieptul. Era o căldură violentă, intensă, care îi ardea ochii și se împrăștia fără milă în interiorul craniului său. Toți mușchii i se încordară. Inima îi bubuia cu putere, și se simțea ca și cum creierii aveau să-i țâșnească pe ochi și pe urechi. Deschise gura ca să țipe, dar nu se auzi nici un sunet. Rămase nemișcat, cu fața contorsionată într-un rictus al morții.

Și apoi totul trecu.

Presiunea din cap cedă. Căldura dispăru și începu să vadă din nou. Trase o gură de aer, iar inima îi bătea puternic în piept. Rămase nemișcat până când bătăile se domoliră. În cele din urmă, se ridică în picioare.

Dintr-odată, își aminti de situația în care se afla.

O luă la fugă de-a lungul holului până în biroul lui Lazio. Podeaua era goală. Lazio dispăruse. Luă copia după registrul spitalului, se întoarse la recepție și ieși pe ușa din față. Când ajunse la capătul scărilor, auzi scârțâitul cauciucurilor

muşcând din asfalt. Îşi lungi gâtul şi zări lumina farurilor pierzându-se în depărtare.

Jonathan trase în piept aerul cald al nopţii. Se uită într-o parte şi în alta, apoi se întoarse la stânga şi începu să alerge de-a lungul străzii, departe de oraş.

Spre Civitavecchia.

41

Mişa Dibner, directorul Departamentului pentru Siguranţa şi Securitatea Nucleară din cadrul Agenţiei Internaţionale pentru Energia Atomică, Austria, stătea singură la capul mesei de conferinţe din labirintul de birouri din Thames House. Îşi ţinea mâinile împreunate pe masă, poziţia corpului fiind ireproşabilă. Era o femeie energică asemenea unui drăcuşor, cu părul vopsit într-o nuanţă roşiatică-portocalie şi tuns în linii drepte în jurul chipului de o paloare ce amintea de machiajul din teatrul japonez, cu nişte ochi ce păreau două mărgele negre. Conform dosarului, avea cincizeci şi şase de ani, unguroaică prin naştere, nemţoaică prin căsătorie. Dar vorbea o engleză cu accent american, amintind de anii îndelungaţi petrecuţi în Statele Unite.

Graves făcu prezentările. După ce o întrebă de sănătate şi îi mulţumi că venise de la hotel la o oră atât de înaintată, trecu la ceea ce-l interesa.

– Ce a determinat această decizie de ultim moment de a veni la Londra?

– Am detectat o problemă în rețelele noastre de securitate.

– Ce fel de problemă?

– Vă este cunoscut specificul activității noastre din cadrul Departamentului pentru Siguranța și Securitatea Nucleară?

– Am colaborat cu unii dintre colegii dumneavoastră în legătură cu traficul de materiale radioactive, zise Graves. Chestii precum uraniu, plutoniu. Până să aflu de laptopurile furate, îmi închipuisem că așa ceva s-ar afla în spatele vizitei dumneavoastră.

– Mă tem că nu. Motivul călătoriei noastre are mai mult de-a face cu o altă chestiune legată de mandatul nostru vizând asigurarea securității instalațiilor nucleare – atât în privința funcționării lor, cât și a protecției acestora.

Kate își îndreptă ochii spre Graves, acesta răspunzându-i cu o privire reținută.

– Nu ne temem de un atac fizic, continuă Dibner. Ai putea să intri cu un Boeing 747 în reactoarele de la oricare centrală din Europa, și ar rămâne nezdruncinate. Nu s-ar întâmpla absolut nimic. În afara unui masiv atac militar cu rachete ghidate cu laser, n-avem motive de teamă. Și, chiar și în acest caz, ar fi dificil să se provoace o eliberare puternică de radiații care să pună în pericol populația civilă. Motivul acestei călătorii ține de securitatea cibernetică.

– Atacuri asupra sistemului de control al centralei? întrebă Kate.

– Acesta e factorul cel mai mare de risc. Imaginați-vă fiecare centrală precum un castel cu patru

cercuri concentrice de apărare. Pentru a ajunge de la un cerc la următorul, trebuie să pătrunzi prin sisteme de securitate de tip *firewall* care devin tot mai impenetrabile cu cât te apropii de cercul central. Cercul de la exterior e reprezentat de internet. Cel de-al doilea e rețeaua locală – un *firewall* care protejează centrala de penetrările exterioare. Următorul cerc e cel mai important. Are denumirea de Sistemul de Control al Centralei, altfel zis SCC. Nu uitați, toate materialele radioactive se află în cuva reactorului, locul în care sunt generați vaporii care activează turbinele și produc energia. Monitorizarea SCC controlează sisteme care păstrează procesele în interiorul unor limite sigure. Fiecare sistem e monitorizat de patru computere separate, cunoscute și ca sisteme redundante. Dacă două dintre aceste computere detectează o eroare de operare, declanșează sistemele de siguranță.

– Până acum, v-ați referit doar la trei dintre cercurile de apărare, îi reaminti Graves respectuos.

– Cel de-al patrulea este Sistemul de Protecție al Reactorului. Și, în cazul în care toate celelalte ar eșua, există Sistemul Mecanic de Siguranță. Acesta se referă la mașinăriile din interiorul centralei care previn în mod fizic un incident în cazul în care SCC ar da greș. Dar Sistemul de Control al Centralei e cel care ne-a dat motive de îngrijorare.

– S-a reușit străpungerea acestuia? întrebă Kate.

– Nu propriu-zis. Dar au existat tentative. E important însă de știut faptul că cineva a reușit să treacă de un *firewall* la trei centrale diferite.

– Cât de adânc a reușit să pătrundă?

– Suficient. Am detectat imediat încercarea de penetrare. Au fost departe de a putea să lanseze comenzi independente. Avem destule sisteme de rezervă. În ultimă instanță, putem să trecem toate sistemele pe control manual și să blocăm accesul celor care încearcă să pătrundă.

– Ați reușit să identificați sursa atacului? întrebă Graves.

– Nu.

Graves continuă:

– Asta înseamnă că ați venit în Marea Britanie pentru că una dintre centralele compromise e aici sau ați avut un alt motiv?

– Una dintre centrale e cea de la Sellafield, dar am dori ca această informație să nu fie divulgată.

– Am înțeles, spuse Kate. Deci contactele dumneavoastră cu Robert Russell n-au avut nimic de-a face cu motivul venirii?

Mișa Dibner rămase surprinsă la auzul numelui lui Russell.

– Cine v-a spus despre el?

– Ați aflat c-a fost ucis? întrebă Kate.

– Am văzut știrea în ziar. M-a tulburat.

Kate continuă:

– În timpul investigațiilor privind moartea lui, am descoperit informații care ne-au indicat că a luat legătura cu dumneavoastră. Așa au stat lucrurile?

– Russell e cel care m-a avertizat că există atacuri împotriva sistemelor noastre.

– Mai exact, la ce vă referiți? întrebă Graves.

– Mi-a spus că aflase de existența unui plan, finanțat de o putere statală, de a pătrunde în interiorul unei centrale cu scopul de a provoca pagube. Credea că era probabil ca ținta să fie o centrală europeană, și a insistat asupra faptului că atacul avea să se petreacă foarte curând, dar a refuzat să-mi dea informații în legătură cu persoanele care s-ar afla în spatele acestui plan.

– Și ce v-a făcut să-l credeți?

– Faptul că în ultimele trei luni au avut loc peste o sută de atacuri cibernetice împotriva centralelor noastre, iar el a fost capabil să le numească aproape pe toate. În concepția mea, reușise să-și dovedească buna-credință. Plănuisem să ne întâlnim ieri-dimineață pentru a discuta modurile în care putem să ne întărim securitatea.

– Pe Victoria Street? întrebă Graves.

Dibner încuviință din cap.

– N-am aflat despre moartea lui decât după atentatul cu bombă împotriva lui Ivanov.

– Ivanov a fost doar o diversiune, zise Graves. Atacul a avut scopul de a vă forța pe dumneavoastră și pe echipa dumneavoastră să părăsiți clădirea, astfel încât laptopurile să poată fi furate.

– E imposibil. În afara celor șase membri ai echipei, nimeni nu mai știa de această întâlnire.

– Dar superiorii dumneavoastră? sugeră Kate. Îmi închipui că vizita a fost autorizată de directorul general.

– Întotdeauna desfășurăm astfel de acțiuni doar cu aprobarea lui.

Kate zâmbi cu subînțeles.

– Cu cât timp înainte ați pregătit întâlnirea?

– Cu șapte zile. Dibner oftă și se dezumflă cu totul. Înțeleg unde vreți să ajungeți. Și, bineînțeles, aveți dreptate. Sunt mulți cei care știau de această călătorie. Pot să vă asigur că am transmis mai departe avertismentele lui Russell și că n-am sesizat nimic neobișnuit care să ne indice iminența unui accident.

– Asta până când au fost furate laptopurile.

Dibner simți un nod în gât când făcu toate conexiunile.

Se auzi o bătaie în ușă. Un asistent intră cu o tavă cu cafele și așeză câte una în fața fiecăruia. Încântat, Graves sorbi din a lui.

– Ei bine, ce conținea aceste laptopuri atât de important încât să devină ținta unei operațiuni atât de meticulos plănuite?

Dibner zâmbi cu amărăciune.

– Corespondență, rapoartele unor inspecții, evaluări de țară confidențiale, informații privind angajații. Nici măcar nu știu de unde să încep.

– Ceva sensibil în mod special?

– Dumnezeule, da! Dibner își ridică privirea, ochii negri adâncindu-i-se în orbite. Pe câteva dintre ele se găseau codurile de urgență care permit AIEA să ocolească toate măsurile de securitate cibernetică pe care vi le-am descris.

– Și cum ar putea fi folosite de cineva?

– Teoretic, cel care se află în posesia lor poate să acceseze camera de control a oricărei centrale din Uniunea Europeană fără a declanșa alarma. Codurile au fost gândite pentru a le permite specialiștilor să controleze centrala de la o distanță de siguranță, în eventualitatea unei urgențe. Dar

nu mi-aș face prea multe griji. De cum am descoperit lipsa laptopurilor, am activat un comutator de distrugere care a trimis o comandă ce a șters toată informația de pe harduri.

– Și când s-a întâmplat asta?

– Ni s-a permis accesul în clădire la ora cinci.

– După șase ore, constată Graves.

– Au avut timp suficient pentru a copia hardurile, zise Kate.

– Chiar dacă au codurile, e imposibil să declanșeze un accident. În centrală se află cei mai bine pregătiți ingineri din lume. În momentul în care ar observa ceva bizar, ar trece centrala pe control manual. Ultimul cuvânt aparține întotdeauna camerei de control. E decizia unor ființe umane. Nu a mașinăriilor.

Graves își împinse scaunul și se ridică. O ajută pe Mișa Dibner să-și îmbrace haina și o conduse la ușă. Kate făcu câțiva pași alături de ea pe coridor.

– Doamnă Dibner, de ce credeți că s-ar da cineva peste cap să pună mâna pe coduri dacă, în ultimă instanță, nu le-ar putea folosi pentru a face rău?

– În lumea noastră, cunoașterea e totul, răspunse directorul Departamentului pentru Siguranța și Securitatea Nucleară din cadrul AIEA. Probabil că, prin furtul codurilor, cei care au făcut-o speră să obțină date despre măsurile de securitate actuale. Sau poate vor doar să ne facă să ne simțim vulnerabili.

Cei trei se opriră în fața liftului. Ușile se deschiseră, și Mișa Dibner păși înăuntru.

– Nu uitați, dacă vrei să pui mâna pe o centrală nucleară, nu poți s-o faci din afară. Ai nevoie de un om din interior. De cineva din camera de control. Iar asta este, bineînțeles, imposibil.

42

Emma Ransom era întinsă pe burtă în ierburile de pe coastă, cu un binoclu Zeiss cu vedere nocturnă la ochi. Cocoțată în vârful unei faleze de calcar, privea înspre un complex de clădiri masive aflate cam la opt sute de metri distanță, cu fața spre ocean. Erau trei seturi de clădiri situate la intervale de câte cincizeci de metri. Privite din exterior, păreau identice, ca și cum ar fi fost reproduceri perfecte după un același model. Fiecare construcție era compusă din două structuri principale: o clădire dreptunghiulară din oțel negru înălțându-se pe patru etaje, aflată mai aproape de ocean, iar în spatele acesteia, în prelungirea ei, un bloc masiv din beton pe care se ridica un cilindru cu acoperiș în cupolă și un coș industrial de fum.

Complexul era cunoscut ca La Reine. Regina.

În jargonul tehnic, La Reine era un RPE (reactor presurizat european) sau reactor cu apă presurizată, având capacitatea de a genera o mie șase sute de megawați de electricitate. Mai simplu spus, era cea mai avansată centrală nucleară

din lume, o adevărată minune a științei moderne, capabilă să producă energia necesară douăzeci și patru de ore pe zi pentru peste patru milioane de locuitori.

Pentru Emma, era „ținta". Nimic mai mult.

Schimbă binoclul cu vedere nocturnă cu o cameră de fotografiat cu lentile telefoto cu lungime focală de o mie de milimetri și făcu vreo zece poze. Nu o interesau clădirile ca atare. Ar fi putut să descarce sute de fotografii de pe site-ul Électricité de France oricând și-ar fi dorit. De fapt, aparatul era îndreptat înspre gardurile care împrejmuiau complexul. Erau genul de fotografii care nu se găsea pe internet. Dispuse concentric, cu o distanță de douăzeci de metri între ele, gardurile erau electrificate, terminându-se cu rotocoale de sârmă ghimpată. De fiecare al treilea stâlp era sudată câte o cutie de oțel. După cum știa deja, acestea erau relee de securitate cu generator propriu monitorizând sutele de senzori de presiune dispuși în pământ pe o suprafață de trei kilometri de jur împrejurul centralei. Nu aveai cum să treci, nici peste garduri, nici pe sub ele.

Puse camera foto înapoi în geantă și porni de-a lungul perimetrului centralei. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Părul îi era ascuns sub o șapcă. Chipul îi era camuflat cu vopsea nonreflectorizantă. Având grijă să rămână la o distanță de o sută de metri de gardul exterior, ajunse la drumul ce ducea la centrală. Îngenunche pentru a asculta dacă se apropiau mașini. Aerul era nemișcat, dar cântecul greierilor răsuna înnebunitor în liniștea nopții. Din depărtare, se auzi

zgomotul pornirii unui motor. Percepu scrâșnetul cutiei de viteze, și bănui că era un camion. Un claxon sparse liniștea, urmat fiind de zăngănitul unei porți alunecând pe șină. După câteva clipe, camionul trecu pe lângă ea. Trăgea după sine o platformă de mari dimensiuni, precum cele utilizate pentru transportul barelor de uraniu ce alimentau reactoarele. Emma așteptă până când luminile stopurilor dispărură în noapte, mai aruncă o privire înspre centrală, apoi făcu un pas înainte. Exact în acel moment, o motocicletă luă curba, venind din direcția opusă. Se aruncă în iarbă, aterizând dureros pe burtă.

– La dracu', înjură ea.

Asemenea tuturor centralelor nucleare, La Reine funcționa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru cu întregul personal la capacitate maximă. Erau cinci echipe cu totul. În orice moment, două erau la lucru, iar o a treia se antrena. Se lucra în două schimburi. Primul era de la șase dimineața până la ora optsprezece. Al doilea, de la șase seara până a doua zi dimineața, la ora șase. Zi sau noapte, centrala era un du-te-vino. Nu își permitea să fie neglijentă.

Când bătăile inimii se potoliră, aruncă o privire rapidă în ambele direcții. Având certitudinea că nu se apropia nici un vehicul, țâșni dintr-o parte în cealaltă a drumului, dispărând în tufele de iarbă-de-mare. Înaintă ghemuită preț de câteva minute, înălțând capul din când în când pentru a vedea unde se afla.

Nu dură mult până când zări o clădire scundă, împrejmuită cu gard. În fața acesteia erau

parcate câteva jeepuri de culoarea măslinelor verzi. Aici se aflau barăcile. Fiecare centrală nucleară deținea trupe paramilitare, având între șapte și cincisprezece oameni în componență. Cei mai mulți dintre aceștia erau foști militari experți în mânuirea armelor automate, a aruncătoarelor de rachete antitanc și a celor care lansau rachete sol-aer.

Emma își continuă drumul pe lângă barăci. Nu erau parte din strategia ei, astfel că nu prezentau interes. N-avea nici cea mai mică intenție de-a se angaja într-o luptă încrâncenată cu o forță ce-i era superioară.

Odată ajunsă la extremitatea perimetrului, i se oferi cea mai bună perspectivă asupra complexului de până acum. Domurile reactoarelor străluceau în lumina lunii precum niște temple antice. La Reine era o centrală de după 11 septembrie, ceea ce însemna că fusese construită conform celor mai riguroase standarde de securitate. Domurile erau, de fapt, două carcase, una în interiorul celeilalte, cu pereți din beton armat groși de un metru, proiectate pentru a rezista la impactul cu un avion de pasageri cu rezervoarele pline, zburând cu o viteză de o mie de kilometri pe oră. În interiorul acestor domuri se aflau cuvele reactoarelor, turnate dintr-o singură bucată de oțel armat, cel mai rezistent din lume. Exista o singură companie în lume ce avea mijloacele necesare pentru a produce un oțel de o asemenea tărie: oțelăria japoneză Hokkaido, cea care produsese cândva cele mai bune săbii pentru

samurai. Așa cum fusese gândită, centrala era indestructibilă.

Cel puțin din exterior.

Centralele nucleare funcționau pe un principiu simplu. Vaporii acționau mișcarea turbinelor, iar turbinele alimentau generatoarele. Nu era nevoie decât de o cantitate cât mai mare de vapori. Aici intervenea fizica nucleară. Combustibilul necesar pentru producerea vaporilor era uraniul 235, iar izotopul de uraniu era fisionabil, ceea ce însemna că emitea atomi cu o temperatură și o viteză incredibile, asta dacă era creat mediul propice pentru o reacție nucleară în lanț. Dacă pui uraniu în apă, în scurt timp aceasta începe să fiarbă fulminant, producând vapori. Vaporii acționează turbinele generatoarelor, iar acestea produc electricitate.

Nimic mai simplu sau mai înfiorător de complex.

Uraniul 235 era astfel omologul cărbunelui, al gazelor naturale sau al petrolului, utilizate pentru a alimenta centralele tradiționale pe bază de vapori. Cum astăzi există cantități mari de uraniu, el a devenit foarte ieftin. Acesta era motivul pentru care atât de multe centrale nucleare începuseră să fie construite peste noapte pe toată suprafața globului.

Dar nu toată lumea considera că era o idee bună.

De fapt, existau și unii care ar fi ucis doar ca să împiedice construirea lor.

Emma scoase din buzunar un instrument portabil metalic, greu, vopsit în galben, prevăzut

cu un vizor într-o parte și cu o lentilă în cealaltă. Instrumentul era un teodolit portabil și măsura înălțimea unui obiect față de nivelul mării. Ducând vizorul la ochi, focaliză spre două puncte separate, unul situat în capătul îndepărtat al clădirii reactorului, iar celălalt – pe clădirea combustibilului „ars", aflată la o distanță de aproximativ cincisprezece metri.

Combustibilul utilizat pentru alimentarea reactorului se găsea sub forma unor bare lungi și subțiri de uraniu (de fapt, sute de granule de uraniu așezate unele peste altele). Barele aveau cinci metri lungime și un diametru de doi centimetri și jumătate, lățimea unui ruj Chanel sau a unui trabuc Panatela. Erau grupate în mănunchiuri pătrate, câte șaptesprezece pe latură, constituind astfel o unitate de combustibil. Barele rămâneau „fierbinți" sau „fisionabile" timp de patru ani. Erau apoi scoase din cuva reactorului și transportate cu ajutorul unor vagonete pe o distanță scurtă, printr-un tunel, ajungând în clădirea combustibilului ars, fiind așezate aici într-un bazin cu apă rece, unde erau păstrate până când se disipa cea mai mare parte din radiații și din căldură.

Emma verifică înălțimea indicată de teodolit a celor două puncte și făcu un calcul în minte. Rezultatul o mulțumi. Planul avea să funcționeze.

Odată îndeplinită sarcina, reveni pe același drum printre tufe și urcă panta abruptă a falezei. Mașina era exact unde o lăsase, parcată într-un crâng de stejari pitici, acoperită de o grămadă de crengi. Îndepărtă ramurile, așeză geanta

în compartimentul secret din portbagaj, apoi se sui la volan. În scurt timp, înainta cu viteză pe autostrada care ducea la Paris. Întreaga misiune de recunoaștere durase patruzeci și cinci de minute.

Să intri era partea ușoară.

43

Directorul general al MI5 era Sir Anthony Allam. Ofiţer de carieră, absolvent al Universităţii din Leeds, Allam se alăturase Serviciului de Securitate imediat după ce îşi terminase studiile. În toată perioada asta, lucrase în fiecare domeniu major: Irlanda de Nord, infracţiuni capitale, grupuri extremiste şi, de curând, se ocupa de antiterorism. Era un bărbat mărunt şi neatrăgător, cu părul grizonant şi atent pieptănat, cu maniere ireproşabile şi un costum care nu-i venea deloc bine. Un om umil care n-ar fi avut nici o şansă să stăpânească pământul, orice s-ar spune în cartea sfântă.

Aparenţele erau însă înşelătoare. Nimeni n-ar putea ajunge să conducă MI5 fără o inteligenţă superioară şi fără o mare doză de curaj, după cum îi spunea mama sa, originară din Ţara Galilor. În spatele ochilor săi albaştri şi al zâmbetului respectuos se ascundea un temperament vulcanic. La Thames House se zicea că, atunci când Sir Tony, după cum era numit, era supărat, îl puteai auzi până la Timbuktu.

– Sugerezi că nu Igor Ivanov a fost ţinta? întrebă Sir Tony, privindu-l pe Charles Graves.

– Explozia a fost o diversiune. Avea ca scop evacuarea rapidă a clădirii ministeriale pentru a fi furate laptopurile aduse de echipa AIEA.

– Eşti sigur?

Graves se uită la Kate. Încuviinţară din cap.

– Suntem siguri, zise ea.

– Interesant. Foarte interesant, într-adevăr. Allam se lăsă pe spate în scaun. Dar, dacă vreţi să mă duc cu asta la prim-ministru, va trebui să-mi faceţi rost de dovezi solide. E convins că în spatele atentatului au fost cecenii sau vreun alt grup care vrea să adopte reforme democratice în Rusia. Îi cam place ideea asta. Are impresia că aşa este absolvit de orice vină.

– Avem probe, zise Kate. Îmi permiteţi? Luă telecomanda şi apăsă butonul de pornire, iar DVD-playerul se aprinse.

– Aceste imagini sunt din clădirea ministerială de pe Victoria Street numărul unu, explică Graves. Etajul trei, coridorul şapte, la est. Camera de supraveghere acoperă holul chiar în faţa sălii de conferinţe unde se retrăseseră membrii echipei de la AIEA şi băieţii noştri de la Oficiul pentru Securitatea Nucleară.

– E focalizată imaginea? întrebă Allam, punându-şi ochelarii. Pare înceţoşată.

– Imaginea e clară, spuse Graves. O avem pe femeie intrând în sală la 11.18 şi ieşind la 11.20.

– Două minute. S-a mişcat repede, observă Allam.

– Da, domnule, spuse Kate. Ştia ce căuta.

Pe ecran apăru un coridor. Era o clădire guvernamentală tipică: podeaua era acoperită cu linoleum, iar pe pereți se zăreau panouri cu anunțuri. Imaginea era pixelată, dar focalizată, așa cum i se promisese. În colțul din dreapta sus rula un cronometru digital. La 11.15, camera se zguduise violent.

– Asta e bomba, zise Graves.

Câteva secunde mai târziu, primii ocupanți ai clădirii începură să iasă din birouri. Apoi apărură tot mai mulți și, până la 11.18, coridorul se golise.

– Acum vine. Fiți atent la partea de jos a ecranului. N-aveți cum s-o ratați.

La 11.18.45, dinspre stânga, în josul ecranului apăru o siluetă care se deplasa în direcție opusă față de ceilalți oameni și se duse direct la sala de conferințe 3F. Silueta se mișca rapid, ferindu-și chipul de cameră. Totuși, era ușor de recunoscut după îmbrăcăminte. Jeanși. Tricou negru. Și, bineînțeles, părul.

La 11.20.15, ușa sălii de conferințe se deschise, și femeia ieși din nou pe hol. Merse înspre cameră, cu capul lăsat intenționat în jos, chipul fiindu-i ascuns de umbra părului ei lung și castaniu care îi cădea pe față. Pe umăr îi atârna o geantă de piele.

– Are laptopurile în geantă, zise Kate. E un model de geantă ce poate fi împăturită până ajunge la dimensiuni neglijabile, dar e foarte rezistentă.

Allam stătea cu bărbia sprijinită în mâini și nu zicea nimic.

– Acum uitați-vă la asta. Graves schimbă DVD-ul cu imaginile surprinse de camera de supraveghere

de pe Victoria Street numărul 1 cu un altul care conținea imagini de pe camera aflată la colț de Storey's Gate Road. Imaginile înfățișau o femeie îmbrăcată în tricou negru și jeanși care stătea la trecerea de pietoni cu un telefon la ureche. Pe ecran se văzu trecând primul SUV din coloana oficială a lui Ivanov, apoi al doilea. Femeia se îndepărtă de bordură și se întoarse cu spatele. În acel moment, ecranul se albi. Timp de două sau trei secunde, totul rămase alb, în timp ce camera încerca să-și reia poziția. Când imaginea reveni, femeia dispăruse deja.

– E aceeași femeie, zise Graves. Ea e cea care a furat laptopurile. Bag mâna în foc.

– O știi? întrebă Allam.

– Numele ei e Emma Ransom.

– Ransom? Soția doctorului pe care l-ai lăsat să scape?

Graves nu-și îndepărtă privirea de la Allam. Suportase consecințele temperamentului lui Allam în urmă cu douăzeci și patru de ore și nu avea de gând să lase să se vadă că fusese afectat.

– După spusele soțului ei, a făcut parte dintr-o agenție secretă a Guvernului Statelor Unite numită Divizia. Ține de Pentagon. Am vorbit cu omologul meu de la Langley. Neagă toate astea. N-au auzit niciodată despre Divizie sau despre Emma Ransom.

– Ba bine că nu!

– Mai e ceva. Când l-am arestat pe Ransom, ne-a spus că soția sa a împiedicat un atac în Elveția în luna februarie. L-am sunat pe Marcus von Daniken din Berna. Neoficial, mi-a confirmat că a avut loc un complot, că s-a încercat atacul asupra unui avion El Al și că Ransom și soția sa

au fost implicați în asta. Nu au fost afectați civili, așa că au reușit să păstreze secretul. N-a vrut să-mi dea și alte detalii.

Allam rămase pe gânduri.

– Ei bine, cu siguranță nu seamănă cu un nenorocit de cecen.

Graves se încruntă.

– Ceea ce ne duce înapoi la prima întrebare. De ce vizita Ivanov Londra? Nimeni n-a vrut să spună nimic despre asta.

– Și pe bună dreptate. Avea stabilită o întâlnire cu niște arabi care fac parte din afacerea noastră cu petrolul. Voia să-i îndemne să redeschidă unele dintre vechile întreprinderi comune, ca să extragă petrolul de sub gheața din Siberia, să le modernizeze infrastructura, chestii de genul ăsta. E un subiect delicat, dacă ținem cont de faptul că rușii au dat pe ușă afară toate firmele noastre în urmă cu câțiva ani, însușindu-și profiturile. Băieții din Ministerul de Externe percep inițiativa lui Ivanov ca pe o schimbare majoră în politica rușilor. Fie industria lor petrolieră e la pământ și sunt disperați să mai scoată ceva impozite, fie s-au decis să se alăture din nou comunității internaționale.

Allam oftă.

– Rămâne totuși nelămurită chestiunea pentru cine lucrează doamna Ransom.

– Până acum, n-avem nici un indiciu, zise Graves.

– Spune-mi ce se afla pe laptopurile alea, îi ceru Allam.

Graves îi relată ce-i spusese Mișa Dibner, că oricine avea laptopurile pe mână putea, teoretic, să acceseze codurile de urgență ce i-ar permite

să preia controlul asupra oricăruia dintre reactoarele nucleare din Europa.

– Se pare că avem și o limită de timp, adăugă el. Există posibilitatea unui incident în următoarele patruzeci și opt de ore.

– Am înțeles, zise Allam sec. Totuși, se pare că este un element comun care face legătura între toate astea.

– Care anume? întrebă Kate Ford.

– Energia, răspunse Allam. Ivanov a venit în oraș să vorbească despre petrol. Voi îmi spuneți că explozia a fost o diversiune pentru a fura niște coduri nucleare care ar putea provoca un atentat asupra unui reactor în următoarele patruzeci și opt de ore. Nu cred că e o coincidență. Directorul general al MI5 își dădu jos ochelarii și se frecă pe nas. Acum, există o singură persoană care ne poate spune ce înseamnă toate astea. Emma Ransom. Ce altceva mai știm despre ea?

– Aproape nimic, recunoscu Graves. Nu știm pentru cine lucrează, de unde este sau unde a dispărut. Știm numai că l-a ucis pe lordul Robert Russell și că a venit în Londra cu ceva timp înainte să treacă la acțiune.

– Crezi că sunt implicați amândoi, și doctorul Ransom, și doamna Ransom? întrebă Allam.

– Da, zise Graves. Dar inspectorul-șef Ford e de altă părere.

– De ce? întrebă Allam.

Kate îi spuse despre comportamentul lui Ransom de la locul exploziei.

– Ar fi putut să fugă pur și simplu, dar, în schimb, a rămas să ajute una dintre victime.

– I-a salvat viața tipului ăluia?

– Nu, bărbatul a murit.

Allam ridică din sprâncene.

– De unde știi că nu l-a ucis Ransom? Poate l-a strangulat. La urma urmei, aseară a împușcat pe cineva. Allam se uită peste hârtiile de pe birou. Un alt doctor. James Meadows. Chirurg de pe Harley Street. Ransom îmi pare un ucigaș cu sânge rece dacă a făcut toate astea.

– Nu am toate răspunsurile, domnule, continuă Kate. Dar sunt convinsă că nu are nimic de-a face cu explozia sau cu furtul laptopurilor. Nu pot să explic de ce, pot doar să spun că n-ar avea nici o logică.

– N-are nici o logică nici ca un bărbat nevinovat să fugă de poliție, nu-i așa, inspectore-șef Ford? întrebă Allam pe un ton categoric.

În obraji începură să-i apară pete roșietice, și se așeză pe marginea scaunului.

– Părerea mea e că Ransom încearcă să-și găsească soția, zise ea hotărât.

– S-o găsească? În locul lui, aș fugi cât mă țin picioarele cât mai departe. Allam tuși și se lăsă pe spătarul scaunului, liniștindu-se pentru moment. Aveți vreo bănuială de ce s-ar fi dus la Roma?

– La Roma? Graves își mijì ochii. Ultimele informații erau că Ransom se află în Belgia. A închiriat o mașină lângă aeroportul din Bruxelles.

Allam bătu cu stiloul într-un carnețel roz din fața lui.

– Tocmai am primit un telefon de la șeful carabinierilor. Doctorul Ransom le cauzează tot felul de probleme. Atac la persoană, răpire.

– Răpire? zise Kate.

– Da, răspunse Allam. Și italienilor nu prea le place asta.

Graves se aplecă deasupra biroului directorului.

– Îl au pe Ransom în custodie?

Allam scutură din cap.

– Nu, dar îl au pe bărbatul pe care l-a răpit. Un alt doctor. Ransom l-a pus să întrebe în stânga și-n dreapta despre soția lui. Se pare că și ea a fost în Roma în urmă cu câteva luni și că nu s-a simțit tocmai bine.

– Adică?

– Mi s-a spus că a fost atacată – înjunghiată, dacă nu mă înșel – și că a fost îngrijită la un spital local. Ransom voia să știe exact unde.

– Când a fost atacată Emma Ransom? întrebă Kate.

Allam se uită peste o hârtie de pe birou.

– În aprilie.

Kate aruncă o privire la Graves și zise:

– Semtexul folosit în explozie a fost furat de la o cazarmă din afara Romei cam în aceeași perioadă.

– Înseamnă că tot atunci a pus mâna și pe BMW în Perugia, adăugă Graves.

– O fată tare ocupată. Allam se întoarse spre Kate. Ai fost vreodată acolo? întrebă el. La Roma, mă refer.

– În vacanță. Cu ani în urmă.

– Pregătiți-vă bagajele. Amândoi. Am să înlesnesc lucrurile pentru voi pe cale diplomatică. Nu uitați că operațiunea se află sub autoritatea italienilor. Ei sunt șefi pe tarlaua lor. Charles, semnează factura pentru un Hawker. Trece-l în bugetul meu.

Allam își îndreptă atenția spre dosarul de pe birou, semn că terminase cu ei. Graves și Kate se îndreptară spre ușă. Dintr-odată, se auzi vocea lui Allam.

– Și Charles, sper să devii mai eficient. Va trebui să merg pe Downing Street, la prim-ministru cu aceste informații, și va fi cam supărat. Nimănui nu-i place să fie supus umilințelor. Cu atât mai puțin unui politician.

– Cum adică *umilințelor*? întrebă Graves, cu mâna pe clanță.

– Până acum am dat greș de două ori. Mai întâi, n-am reușit să protejăm un demnitar străin împotriva unui atac, apoi, să păzim echipamentul guvernamental împotriva furtului. Secrete nucleare, cu siguranță. Dacă o a treia greșeală duce la un accident nuclear, m-aș gândi serios să părăsesc țara. Definitiv.

44

Sir Anthony Allam stătea singur în biroul său, ascultând ticăitul vechiului și valorosului ceas Asprey din bronz aurit. Ceasul aparținuse tatălui său, bunicului său și așa mai departe, încă din 1835, când Sir Robert Peel, cel care modernizase Poliția Metropolitană din Londra, i-l oferise șefului de secție Aloysius Allam în cinstea celor cincizeci de ani de activitate. Șase generații mai târziu, cei din familia Allam își făcuseră un renume ca ofițeri de poliție de ambele părți ale Atlanticului, iar Sir Tony avea legături care s-o dovedească.

Pipăi cu mâna pe sub birou și apăsă un buton ca să nu fie deranjat indiferent de situație. Întorcându-se, deschise un dulap în care se afla un telefon cu linie privată echipat cu cea mai nouă tehnologie de bruiere a semnalului. În zilele noastre, era posibil ca propriii tăi oameni să-ți asculte convorbirea. Se uită pe agendă, apoi formă un număr străin și obținu legătura cu o suburbie din Washington considerată rău famată.

– Salutare, Tony, răspunse o voce aspră de american.

– Bună seara, Frank. Cum îți mai merge?

– Se putea și mai rău, zise Frank Connor. Ție? E cam târziu acolo, nu?

– Tu să-mi spui. Doar nu credeai că poți să vii în vizită fără ca eu să aflu, nu-i așa? Cum ți se pare până acum?

Connor mormăi.

– Mâncarea e la fel de proastă ca ultima dată.

– Bănuiesc că nici tu n-ai reușit s-o găsești.

– Pe cine?

– Știi pe cine. Se zice că te-a cam tras pe sfoară.

Urmă o pauză lungă, apoi un oftat, în semn de capitulare.

– La naiba cu cei care lucrează pe teren! Tensiunea e atât de mare, că ajung să nu mai aibă nici o altă opțiune decât să se autodistrugă.

– Mie mi se pare chiar stăpână pe sine, zise Allam. Avem înregistrarea cu ea când detonează bomba care îl viza pe Igor Ivanov.

– O treabă nasoală, comentă Connor fără pic de compasiune.

– Nu a ta, bănuiesc.

– Haide, Tony. Mă cunoști mai bine de-atât.

Allam nu mai zise nimic în legătură cu asta.

– Ai idee pentru cine lucrează?

– Dacă aș fi știut, n-aș mai fi mâncat șunca asta afumată. Ivanov are o mulțime de dușmani. Bărbatul ăsta e un călău în toată regula. I se spune Monstrul din Groznîi. E un nenorocit de criminal de război. Se zvonește că-i place să-și păteze mâinile de sânge. Se zice că l-a aruncat chiar el pe jurnalistul ăla pe fereastră. Știi tu, tipul din Sankt-Petersburg.

– Și eu am auzit la fel. E diavolul întruchipat. Allam își drese glasul. Dar uite care-i problema, oamenii mei sunt convinși că Emma Ransom nu voia să-l omoare pe Ivanov. Mi-au spus că explozia a fost o diversiune pentru a intra în birourile Autorității privind Siguranța Nucleară, echivalentul vostru pentru Comisia de Reglementare Nucleară, ca să fugă cu niște laptopuri care conțineau tot felul de coduri de urgență. Cred că intenționează să provoace un incident sau să declanșeze un atac asupra unei centrale nucleare, în următoarele patruzeci și opt de ore.

– În Anglia?

– E posibil. Dar se poate să fie și altundeva.

– Dacă e cineva care să poată duce la îndeplinire un astfel de plan, ea e omul. V-ați pricopsit. Pe mine mă interesează doar să-mi reglez conturile.

– Ai provocat un adevărat scandal la spital în dimineața asta. Prudence Meadows e un alt agent de-al tău cu nervii întinși la maximum sau soțul ei era omul tău?

– Nu comentez.

– Ai grijă, Frank. Nu uita, suntem doar veri.

– O să fiu cuminte.

– Mulțumesc, zise Allam cu sinceritate. De fapt, ăsta trebuia să fie un telefon de curtoazie. Am fost anunțați că Jonathan Ransom se află în Roma. Credem că încearcă să-și găsească soția. Îmi dau seama că *el* nu e un agent de-al tău. Nu știe să-și acopere urmele. Trimit o echipă acolo ca să colaboreze cu carabinierii și să vedem dacă-l putem găsi. Am sentimentul că știe mai multe decât ne lasă să credem. Ai vrea să mai adaugi ceva?

Urmă o altă pauză lungă, iar Allam avu impresia că bătrânul și grăsunul Frank Connor se foia în scaun. Imaginea îl făcu foarte fericit.

– Ești liber mâine să luăm prânzul împreună? întrebă Connor.

– Cred că pot să-mi fac timp.

– Bine, zise Connor. La Cinnamon Club. La ora unu. A, și mai e ceva...

– Da? Allam ascultă cu atenție în timp ce Connor îi ținu un discurs lung. Era tot ce putea face ca să nu-și lase temperamentul să iasă la iveală. Prea bine atunci, zise el când Connor termină de vorbit. Ne vedem la unu. Dar Frank... *Frank?*

Însă nu mai era nimeni la celălalt capăt al firului. Connor închisese deja.

45

Jonathan se sprijini de uşa de lemn a bisericii şi se simţi uşurat când aceasta se deschise. Intrând, se opri pentru a-şi lăsa ochii să se obişnuiască puţin cu întunericul. Lumânările licăreau în interiorul bisericii. Lumina lunii răzbătea prin vitralii, căzând peste naos. Merse de-a lungul acestuia şi intră pe un rând de bănci. Nu îngenunche, ci îşi puse coatele pe banca din faţa lui. Biserica era învăluită în tăcere, singurul sunet care se auzea fiind respiraţia lui neregulată. Încetul cu încetul, îl cuprinse liniştea. Era în siguranţă, chiar dacă şi numai pentru câteva minute.

În stânga sa era o capelă construită într-un alcov lateral. Altarul era simplu, împodobit numai cu o bucată de brocart. În spate, un crucifix din lemn brut atârna de-a lungul peretelui, dezvăluind un Iisus de marmură cu braţele desfăcute.

Dincolo de uşile bisericii, poliţia italiană cutreiera străzile în căutarea doctorului Jonathan Ransom. Presupunea că transmiseseră veştile prezenţei sale în Roma şi omologilor din Londra. În acelaşi timp, trimiseseră vorbă şi poliţiei locale

din vecinătate. Capturarea sa era prima pe lista de priorități a fiecărui polițist italian de la Milano la Sicilia.

Stând în semiîntuneric, Jonathan își evaluă situația. Nu avea să fie toată viața un fugar. Nu era omul care să sară în „vizuina de iepure", așa cum își numise Emma calea de scăpare, și să dispară din rândul lumii. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi fost prins. Nu se punea problema dacă avea să fie capturat, ci când. Nu făcea decât să amâne inevitabilul.

Despături hârtiile pe care le luase din biroul lui Luca Lazio. Era prea întuneric ca să poată citi, dar știa ce scria în ele. Emma pierduse trei litri de sânge în urma incidentului în care îi fusese crestată artera renală. Probabil că, în drum spre spital, ajunsese să delireze, poate chiar fusese pe punctul de-a muri. Fiind în agonie, tot pierzându-și cunoștința, își dăduse numele de Lara. Nu Eva Kruger, Kathleen O'Hara sau Emma Ransom – toate fiind, bineînțeles, nume false –, ci *Lara*. După operație, când fusese întrebată care era numele de familie, refuzase să-l dezvăluie.

Jonathan nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru asta.

Lara era numele ei real. Nu mai avea alte identități false. Numai adevărul. Iar ea trebuia să ascundă adevărul cu orice preț.

Jonathan se ridică și merse spre naosul central. Rămase o clipă privind altarul, apoi își roti ochii pe tavan și se uită la picturile care înfățișau căderea omului în păcat, Învierea lui Iisus și a doua venire.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Afară se pornise vântul, care reușea să se strecoare

înăuntru printr-o crăpătură din pereții bisericii, stârnind vuiete ascuțite. Se opri să asculte, auzindu-și propria teamă în urletul pătrunzător. Dintr-odată, vântul se opri, iar nesiguranța lui dispăru odată cu el.

Deschise ușa și ieși în stradă.

46

Frank Connor plăti taxiul și se îndreptă spre portarul de la Diamond Club din Belgravia.

– Spune-i domnului Danko că îl caută Bill din California. O să fiu sus, la mese.

Connor plăti taxa exorbitantă de intrare și urcă scările. Diamond Club era un cazinou privat care îi atrăgea pe bogătașii est-europeni veniți în număr mare la Londra în ultimii zece ani. Clubul era împărțit pe trei etaje. La primul etaj se aflau un restaurant și un bar elegante. Etajul al doilea găzduia chiar cazinoul. Iar etajul al treilea era rezervat pentru jocurile private și pentru management.

Connor se așeză la o masă de blackjack din centrul încăperii. La ora unu după-amiaza, nu se prea desfășurau activități înăuntru, fiind prezenți doar vreo douăzeci de jucători împrăștiați de-a lungul camerei. Connor comandă un whisky și începu să joace cărți. După trei mâini, pierduse două sute de lire. Îi făcu semn șefului de sală și îi spuse că ar dori să-l vadă pe domnul Danko. Șeful de sală încuviință politicos din cap și își continuă treaba. Trecură zece minute cu alte două sute

de lire pierdute, și Connor încă nu-l văzuse pe domnul Danko.

„Ajunge", își spuse el. Nu mai avea de gând să fie politicos.

Connor își comandă un al doilea whisky, își desfăcu cravata și începu să joace cu adevărat. În zece minute, câștigă o mie de lire. După o oră, ajunse la cinci mii de lire. Ceru un trabuc, și, când șeful de sală se întoarse cu un Cohiba, Connor îi spuse să-l anunțe pe domnul Danko că, dacă nu voia ca seara asta să fie una total neprofitabilă pentru el, ar face bine să-și miște fundul bosniac până acolo cât ai zice Slobodan Miloșevici.

Șeful de sală plecă. Pentru a le demonstra că nu glumea, la următoarea mână Connor parie tot ce avea și trase un as și un popă. Blackjack.

Danko apăru șaizeci de minute mai târziu. Era înalt și slab, cu părul negru, lins, pieptănat pe spate, cu barba lui slavonă tunsă la o lungime corespunzătoare, și părea să se simtă mult prea confortabil în sacoul lui alb.

– Salutare, Frank. Nu ne-am mai văzut de mult.

– Stai jos.

Danko îi făcu semn dealerului că poate să plece și se așeză lângă Connor.

– Ce cauți aici?

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Uită-te în jur! M-am retras.

Connor aruncă o privire de jur împrejurul cazinoului înainte să se uite din nou la Danko.

– Văd același tip. Tu cunoști Roma. Am nevoie să faci ceva pentru mine acolo. Pașapoartele tale

mai sunt valabile sau ai nevoie să-ți fac rost de altele?

Danko zâmbi, de data asta fără să se mai simtă atât de confortabil.

– Ascultă, Frank, apreciez că m-ai ales pe mine. E un compliment, știu. Dar am trecut de faza asta. Am patruzeci de ani. Sunt prea bătrân pentru așa ceva. Haide. Scutește-mă!

– Nu în seara asta. E o seară fără scutiri. Înțelegi ce vreau să zic? Acum, haide, strânge-ți lucrurile. Mai ții la etaj carabina aia? Să mergem în biroul tău, și îți voi da toate detaliile. Treaba asta se plătește cu zece mii de dolari.

– Eu fac atât într-o zi. Danko se aplecă aproape de Connor, astfel încât acesta să-i simtă mirosul parfumului în nări. Ți-am dat șapte ani? Unde e cetățenia americană pe care mi-ai promis-o? Unde e locuința mea din California? M-ai prostit atâta vreme, și apoi, când n-ai mai avut nevoie de mine, m-ai abandonat.

– Te-am scos dintr-un lagăr de concentrare când n-aveai mai mult de patruzeci și cinci de kilograme. Îmi ești dator.

– Mulțumesc, Frank, dar cred că mi-am plătit datoria cu vârf și îndesat.

Connor rămase o clipă pe gânduri.

– Pot să-ți dau douăzeci de mii de dolari.

– Frank, e timpul să pleci.

Connor încercă să-l tragă pe Danko spre el, dar nu reuși decât să lovească paharul de whisky și să-l verse pe haina impecabilă a lui Danko.

– E posibil chiar să știi cine e ținta, continuă el, fără să se lase afectat de incident. E Emma Ransom. Ți-o mai aduci aminte?

– Nu, Frank. Nu-mi mai amintesc de nimeni și de nimic. Așa ne-ai învățat.

Danko ridică o mână, și, o secundă mai târziu, doi portari erau la masa lor.

– Conduceți-l pe domnul Connor până jos, zise el. Ajutați-l să găsească un taxi.

– Încă mai joc cărți, nenorocit de slav nerecunoscător ce ești.

– E timpul să pleci.

Connor se smuci, iar unul dintre portari îl apucă de umeri. Connor se scutură ca să scape de el, apoi își adună jetoanele. Pregătindu-se să plece, aruncă un jeton de cinci sute de lire spre Danko.

Nu-l nimeri.

47

Avea să iasă cu scandal. Emma își dădu imediat seama de asta.

Banda de băieţaşi musulmani dăduse colţul chiar în faţă şi se îndrepta spre ea, fluierând-o şi strigând-o în fel şi chip.

– Hei, fato, ai face bine să ai grijă, strigă unul dintre ei în arabă. E un loc periculos pentru o occidentală singură.

– Poate are nevoie de cineva ca s-o protejeze, adăugă un altul. Un bărbat adevărat.

– Curvo! urlă ultimul, ca şi cum ar fi încheiat discuţia.

Erau şase în total şi purtau haine populare printre tinerii rebeli francezi: pantaloni cu buzunare şi cu turul jos, tricouri sport largi, lanţuri de aur. Nu avea unde să se întoarcă, unde să fugă, chiar dacă ar fi vrut. Era un car de nervi. Nu avea chef de o confruntare. Nu în seara asta. Nu când era în misiune. Nu când şi cel mai prietenos zâmbet ar putea-o face să izbucnească, darămite o bandă de teroriști antrenaţi. Îi înjură pe băieţii de la sediu. Dacă decizi să stabileşti locul

operațiunii într-un cartier rău famat, trebuie să te aștepți la asemenea lucruri.

Zona Seine-Saint-Denis se afla în nord-estul periferiei Parisului, fiind un cartier de imigranți. Un cartier unde cei săraci veneau și plecau – și pe care polițiștii îl evitau. Era trecut de două dimineața, dar străzile erau animate. O pancartă luminată îți atrăgea atenția asupra unui restaurant non-stop unde se servea falafel. Mai mulți oameni stăteau acolo, fumând. Atentă la banda de băiețași, Emma își trase geanta de umăr mai aproape de corp și continuă să meargă. În geantă erau hainele ei de lucru, aparatul de fotografiat, poșeta și, bineînțeles, arma.

Banda o înconjură, urmărind-o de-a lungul străzii.

– Cu tine vorbim, doamnă, zise un altul, de data asta în franceză. Ești în vizită sau te-ai mutat aici?

Emma continuă să meargă, cotind după colț. Nu băgă în seamă batjocurile lor. Știa ce însemna să fii tânăr, indisciplinat și sălbatic, cu prea mult timp la dispoziție și fără destui bani.

– Scuzați-mă, zise ea, văzând clădirea pe care o căuta și pregătindu-se să treacă strada.

– Nu așa repede.

Era liderul, dacă banda chiar avea unul. Un băiat urâțel de nouăsprezece, douăzeci de ani, care părea algerian după nasul acvilin și ochii încețoșați. Stătea în fața ei, blocându-i calea. Purta un maiou, iar brațele îi erau puternice. Văzu că pe gât avea tatuat un pumnal. Fusese pușcăriaș. Asta explica de ce avea asemenea brațe. Avusese o grămadă de timp ca să tragă de fiare în curtea închisorii.

– Am spus să mă scuzați.

Emma încercă să-l ocolească, dar el îi ieși în față, blocându-i iarăși calea. Se îndreptă, de data aceasta simțind o tensiune care nu existase înainte.

– Ce vreți?

– Să vorbim.

– E târziu. Trebuie să ajung acasă.

– De ce nu vii în cuibușorul meu? zise liderul, apropiindu-se de ea. Doar noi doi. Nu te teme, te duc acasă la timp pentru rugăciunea de dimineață.

– Nu e nevoie. Mai bine plecați acum, copii.

Îi atrăgea în cursă, și nu se putea abține. Era în misiune. În seara asta, nimeni nu-i făcea probleme.

Ceilalți se apropiau și ei. Se uită peste umăr. Strada era goală. Nu zări nici un restaurant cu falafel, nici un salon de tatuaj. Doar vitrine de magazine întunecate. În depărtare, auzi sunetul unei sticle sparte și râsul isteric al unei femei ce se transformă într-un țipăt. Ceva se declanșă în ea.

– Nu ne face probleme, zise liderul. De ce nu stai cu noi?

– Și, între timp, ne poți da geanta, adăugă un altul. Ți-o trimitem noi în cameră.

Unul dintre ei apucă geanta, dar ea i-o smuci din mână.

– Geanta rămâne la mine.

– Eu sunt cel care decide asta, replică liderul.

Stătea la doar câțiva centimetri de Emma, îndeajuns de aproape încât ea să vadă că avea unul dintre ochi pe jumătate verde, pe jumătate căprui. Apoi făcu greșeala. Se întinse și o apucă de mână.

Nu cu forță, dar hotărât, astfel încât să-și arate intențiile.

De atât avea nevoie Emma ca să fie provocată. Îl lovi în nas cu încheieturile degetelor, atât de rapid, încât individul rămase năuc. Îl lovi cu putere, zdrobindu-i cartilajul și rupându-i septul. Individul se clătină, căzând în genunchi în urma impactului, cu nasul rupt și cu sângele șiroindu-i din nări. Îi trase un picior în piept tipului din spatele ei, cel care i se păruse cel mai violent din grup. Îl lovi direct în stern. Căzu ca un sac de cartofi, cu respirația tăiată și cu ochii bulbucați, ca și cum ar fi fost gata să-i sară din orbite.

Doar de-atât a fost nevoie. Ceilalți se retraseră.

Dezgustată de ea, Emma trecu strada și intră în clădire.

Era un monument al anonimatului, un HLM – *habitation à loyer modéré* – de zece etaje, construit cu patruzeci de ani în urmă și neatins de atunci. Holul era sufocant și duhnea a hașiș. Emma se îndreptă spre lift și așteptă cinci minute până când acesta veni. Scara se afla peste drum de intrarea în hol, dar nu avea de gând să urce pe scări cinci etaje. Nu o interesau rezidenții drogați pe care i-ar fi putut întâlni. Nu putea suporta duhoarea de urină stătută. Îi amintea de casă și de trecut. Iar trecutul era singurul lucru care încă o înspăimânta.

Liftul veni. Urcă la etajul al cincilea. Apartamentul 5F era la capătul holului. Într-o mână, avea cheia. Cealaltă era îngropată în geantă, încleștată pe un pistol compact Sig Sauer P238.

După ce intră, încuie ușa, verificând dacă încuietoarea era sigură. Aruncă geanta pe podeaua

bucătăriei, apoi îngenunche și scoase pistolul și, înainte de a-l pune pe masă, se asigură că era un glonț pe țeavă și că siguranța era pusă. Locul era o cocină, la fel ca acela în care stătuse cu o noapte înainte, în Rouen.

„Bine-ai venit de partea cealaltă", bâigui ca pentru ea însăși. Divizia n-ar fi permis niciodată să stea într-un loc ca ăsta. Nu era vorba despre bani. Era o chestiune de siguranță. Să riști o operațiune din cauza unor golani de cartier era de neconceput.

Și cum rămâne cu comportamentul ei? Iscase o luptă în loc să-și fi văzut de drum. Nesăbuința era doar începutul.

Deschise frigiderul. Un bec pâlpâitor lumina o farfurie cu brânză mucegăită și o cutie cu lapte acrit, iar mirosul o izbi. Închise ușa, aruncând niște înjurături. Puteau măcar să-i lase ceva în frigider. Niște iaurt, poate un borcan cu murături sau niște apă minerală. Chiar o sticlă de vin. La urma urmei, era în Franța.

Îi chiorăiau mațele, și simți cum stomacul i se strânge de foame.

Dintr-odată, îi reveniră amintirile.

O fată deșirată într-o rochie de lână ruptă. Păr castaniu tuns scurt și încâlcit. Avea ochi verzi și răzvrătiți și un chip brăzdat de eczeme. Stătea în bucătăria școlii, cu mâinile întinse pentru pedeapsă. La picioarele ei se afla un bol crăpat de porțelan cu o mână de terci pe care o răzuise de pe fundul cratiței. Cureaua neagră îi biciuia palmele, apoi și alte părți ale corpului. Și, deși trupul ei plângea de durere, cel mai mult o chinuia stomacul încleștat care cerea de mâncare.

Emma râse de amintirea ei sentimentală. Alții o duseseră și mai rău. Dar undeva înlăuntrul ei auzi numele de Lara și se grăbi să blocheze amintirea.

Făcu un tur al apartamentului, oprindu-se în fiecare cameră ca să asculte prin perete. Era o formalitate. Auzea vocile vecinilor fără să-și lipească urechea de cimentul spart și gol. Zgomotul era bun. Liniștea era rea. Liniștea însemna teamă. Iar teama însemna poliție.

Se întoarse în bucătărie și căută prin geantă ceva de mâncare. Găsi o lamă de gumă de mestecat și câteva dulciuri pe care le cumpărase din Londra când se ducea să-l întâlnească pe Jonathan. Vărsă punga de lemn-dulce în mână și mâncă tot, baton cu baton. Trebuia să recunoască. Își alesese o meserie minunată.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în ușă. Emma trecu prin bucătărie, luând pistolul. Urmară alte trei bătăi. Se uită pe vizor și recunoscu figura posacă și neîngrijită aflată de cealaltă parte a ușii. Deschise.

– Frumos loc ai mai găsit, Papi.

– Nu e apartamentul nostru, zise el, trecând pe lângă ea. Le aparține prietenilor noștri din Teheran. Lor să li te plângi.

– Nu-mi pasă al cui e. E riscant să stabilești locul operațiunii într-un cartier sordid ca ăsta.

– Riscant zici? Papi se îndreptă de spate, aducând dintr-odată ceva mai mult cu ofițerul de carieră care era. Ai văzut vreo mașină de poliție prin jur? Vreo privire cercetătoare? Mă gândeam eu. N-am putea fi într-un loc mai sigur, chiar dacă ai fost nevoită să dai o lecție comitetului de primire.

– Ai văzut?

– Bineînțeles că am văzut. Crezi că stau aici? Aruncă pe masă geanta mare de piele pe care o adusese și își roti gâtul ca să-și dezmorțească mușchii. La ce te așteptai? Un centru de operațiuni luxos cu analiști la birou și un ecran de trei metri pe perete? Acum faci parte din echipa mea. Lucrăm incognito. Nu foarte diferit de foștii tăi angajatori, deși, îndrăznesc să spun, suntem mai ambițioși.

– Și laptopurile? întrebă Emma. Ai decriptat hard diskurile înainte să moară?

Pe buzele palide ale lui Papi apăru un zâmbet. Cu amândouă mâinile, scoase din geantă un teanc de hârtii gros cât cartea de telefoane.

– Iată La Reine cum numai apropiații ei o pot vedea. Hârtiile atinseră masa cu un zgomot înfundat. Schițele finale ale construcției semnate de însuși inginerul-șef. Descărcate direct din cel mai ascuns fișier al lor. Fiecare hol, fiecare fereastră și fiecare ușă. Cu precizie de sută la sută.

Emma își trecu palma peste schema detaliată, recunoscând contururile centralei nucleare pe care o vizitase mai devreme în acea seară.

– Cu plăcere, zise ea.

– Mai lasă-mă cu asta, mormăi Papi.

Timp de două ore, studiară schițele, repetând detaliile operațiunii. Se uitară peste planurile clădirii de siguranță prin care trebuia să treacă Emma ca să pătrundă în complex, peste drumul spre clădirea în care se afla reactorul și, cel mai important, studiară modalitățile de a intra și de a ieși din clădirea de depozitare a combustibilului nuclear ars. Deschiseră fotografiile pe care le făcuse Emma în seara aceea și le examinară pe laptopul lui Papi,

un MacBook Pro atractiv. Ca toți ceilalți de-acasă, își dorea produse americane.

La sfârșit, îi spuse despre amplasarea explozibililor.

– O să pui două dispozitive, zise Papi. Primul va avea o încărcătură de două kilograme de hexogen, cu un adaos de nitroglicerină, ca să-i dea un imbold. Dacă-l așezi în locul potrivit, va face în perete o gaură cu un diametru de trei metri. E mai mult decât suficient ca să ne atingem scopul. Al doilea e mai mare. Trei kilograme de octogen. E ultimul tip de explozibil, și cel mai tare. E de zece ori mai puternic pe centimetru cub decât Semtexul. E cam instabil, așa că nu-l lovi de nimic. Când setezi timpul, asigură-te că rămâne un interval de șase minute între prima și a doua explozie. Avem nevoie de timpul ăsta ca să se scurgă apa. Papi lăsă la o parte schițele clădirii combustibilului nuclear și se uită la Emma. Acordă-ți timpul necesar ca să poți părăsi clădirea. Odată ce apa iese din bazin, barele alea vor împrăștia mai multe radiații gamma decât razele soarelui. N-ai vrea să fii prin apropiere când se declanșează octogenul. Întrebări?

– Cum rămâne cu legitimația de inspector?

– O am chiar aici. Scotoci în geantă și scoase un plic, răsturnând conținutul acestuia pe masă. Te numești Anna Scholl, zise el, căutând printre cărțile de identitate și alegând un pașaport și un permis austriece. Te-ai născut în Salzburg în 1975. Ai absolvit Hochschule St. Gallen din Elveția. Ai lucrat la AIEA timp de doi ani. Ai început în departamentul administrativ și, în urmă cu nouă luni, ai fost transferată la Departamentul pentru

Siguranța și Securitatea Nucleară, Direcția de Inspecții.

Emma studie fotografia din pașaport. Era aspectul ei de director. Păr scurt. Ochelari fără ramă. Mult machiaj.

– Birourile CISN se află în La Défense. La intrare, vor verifica dacă poza se potrivește cu cea din baza de date AIEA. La ora zece, te vei întâlni cu un bărbat pe nume Pierre Bertels. Este șeful departamentului care se ocupă de acte.

Emma studie hârtia pe care scria: „Corporația Internațională pentru Securitatea Nucleară, Avenue de l'Arche numărul 14, La Défense 6, Paris".

– Cum rămâne cu adevărata Anna Scholl?

Ochii cenușii ai lui Papi scânteiară, emițând parcă un avertisment.

– Nu va fi o problemă, zise el sec.

– Bine, replică Emma, la fel de indiferentă. Și ești sigur că Bertels nu va suna la Viena ca să verifice?

– Cât se poate de sigur. Compania lui nu lucrează direct pentru AIEA. Clienții lor sunt companiile de electricitate, nu organismele de reglementare. Procedura n-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Ți-am adus și cu ce să te îmbraci.

Papi scoase un costum din geantă și îl așeză pe masă. Era din două piese, de un negru elegant, fiind înfășurat în folie protectoare de plastic de la curățătorie.

Emma îl luă și îl ridică să se uite la el.

– Dacă-mi încrucișez picioarele, mi se văd părțile intime.

Papi se apropie de ea și îi puse mâna pe talie.

– Eu l-am ales. Probează-l!

– Mai târziu.

– Vreau să mă asigur că îți vine bine.

– E un ordin, colonele?

– Sunt general acum. Papi se învârti în jurul ei, trecându-și mâna peste talia ei și lăsând-o să-i alunece în jos peste fund. Credeam că vrei să-i faci plăcere unui ofițer superior.

– Situația asta a luat sfârșit cu multă vreme în urmă.

– Se sfârșește când spun eu că se sfârșește.

Emma se întoarse și-l apucă de mână, sucindu-i încheietura. Dar Papi era puternic și, în ciuda fizicului, agil. Scăpă din strânsoare și îi suci el încheietura, pocnind-o peste față cu mâna stângă.

– Ai devenit mai puternică, zise el, dându-i drumul.

Emma simțea o durere arzătoare în încheietură, dar refuză să-și ducă mâna la ea.

– Să nu mai faci asta niciodată.

Papi pufăi.

– Mai e ceva. Când ajungi la centrală, vei primi un permis de vizitator echipat cu un cip DIFR, dispozitiv de identificare prin frecvență radio. Senzorii îți vor urmări fiecare pas. Singura persoană care poate accesa cipul ca să vadă unde te găsești, fără să aibă nevoie de permisiune de la biroul central, este șeful departamentului de securitate al centralei. Va trebui să-l neutralizezi înainte de a intra.

– Cum se numește?

Papi se încruntă.

– Nu știm încă. Tot personalul centralei e format din angajați ai Électricité de France, compania de utilități care se ocupă de rețeaua nucleară. Va fi verificat, la fel ca tine. Bertels trebuie să aibă

această informație la dosar. Doar de tine depinde să găsești o cale ca să pui mâna pe el. Papi se îndreptă leneș spre ușă. Sunt sigur că nu-ți va pune mari probleme. Pentru asta sunteți antrenate voi, Privighetorile, nu-i așa?

Ieși din apartament zâmbind.

– Nenorocitule! exclamă ea.

48

– Eu nu merg în Italia. Rămân aici. Sunt atâtea lucruri de făcut.

Charles Graves înaintă cu pas apăsat pe mocheta albă a cabinetului său aflat la etajul întâi al Thames House și se strecură în spatele biroului. Kate Ford îl urmă îndeaproape, închizând ușa și lipindu-se cu spatele de ea.

– Nu cred că Sir Tony o să fie foarte încântat, zise ea.

– Sir Tony vrea să vadă rezultate.

– Asta chiar dacă îi nesocotești ordinele?

– În special dacă îi nesocotesc ordinele.

Kate se așeză în fața lui.

– La ce anume te gândești?

– Acele centrale nucleare nu sunt atât de sigure pe cât ar vrea cei de la AIEA să credem. Altfel, nu s-ar da atâta peste cap pentru laptopurile alea. Deschise sertarul și căută până când dădu peste o carte de telefoane cu numerele de contact din Poliția Metropolitană. Dacă țin bine minte, zise el, scuturându-și capul blondin, sistemul de securitate

din casa lui Russell se presupunea că ar fi, de asemenea, impenetrabil?

– Vrei să spui că oamenii din AIEA vorbesc fără acoperire?

Graves se opri din răsfoitul cărții de telefoane.

– Ceea ce vreau să spun e că, dacă Emma Ransom a făcut tot ce-a făcut ca să pună mâna pe acele laptopuri, a avut motivele ei. Se pune ceva la cale. Robert Russell știa asta, iar acum o știm și noi.

– În consecință?

– O să fac ceea ce mi-ai sugerat tu mai devreme. O să aflu exact cine era sursa lordului Russell.

– Cel care l-a informat despre atentatul cu bombă?

– Cine altcineva?

– Ai mai primit informații de la departamentul de comunicații în legătură cu convorbirile lui telefonice sau cu cele de pe internet?

– Russell era mai priceput în a-și ascunde urmele decât orice terorist. Singurul număr de telefon înregistrat pe numele lui era cel folosit de prieteni și de familie. Îl ținea doar pentru convorbiri uzuale. Dracul ăsta avea probabil o geantă cu cartele SIM pe care le folosea alternativ pentru discuțiile private. Până când nu dăm peste una dintre ele, n-o să ne prea surâdă norocul. La fel ca în cazul e-mailurilor. Aha, aici era! Graves găsi pagina pe care figura Biroul pentru Monitorizarea Video a Autovehiculelor, ridică receptorul și formă un număr de interior. Sunt Graves. Ramura G. Vreau toate imaginile din Sloane Square din urmă cu trei nopți, între 23.30 și 1.15. Concentrați-vă

pe o suprafață de patru cvartale. Trimiteți rezultatele pe adresa mea personală de e-mail. Cât ați zis că durează? Vă dau un bax de Guinness dacă o rezolvați într-o oră.

– Russell s-a oprit în Sloane Square după ce și-a vizitat părinții, în seara în care a fost ucis, zise Kate.

– Într-adevăr. Graves se ridică, dădu ocol biroului, își luă cheile de la mașină și le băgă în buzunar. Windsor Club. Aristocrați, sânge albastru, chestii de genul ăsta. După cum spuneam, nu m-a prea dus mintea.

– De ce spui asta? întrebă Kate, ridicându-se și ieșind alături de el din birou.

– Nu e evident? Russell s-a întâlnit la club cu cineva care i-a zis ce însemna Victoria Aer.

Graves se opri în ușă. Kate se afla la nici un pas distanță. Observă că avea câțiva pistrui la baza nasului și părul blond natural. Și ochii îi erau frumoși. Ascundeau o sclipire blândă în spatele albastrului de oțel.

– Mult noroc în Italia, îi zise. Pune mâna pe el. Găsește-l pe Ransom.

Fără a mai arunca o privire în urmă, porni în grabă spre capătul coridorului.

Singur. Asta era problema. Era concluzia la care ajunsese Graves în timp ce conducea pe străzile din Westminster. Prea mult timp dedicat muncii și prea puțin pentru el însuși. Avea patruzeci de ani și fusese căsătorit o dată timp de doi ani. Îl dăduse afară după ce se întorsese dintr-un stagiu de nouă luni în Irak, în timpul primului

război, cel din '91, sau, mai precis, îi dăduse afară valizele, trofeele de la fotbal și papagalul lui, Jack. O cicatrice și o medalie stăteau mărturie pentru strădania lui, dar ea voia mai mult. Ea îl voia *pe el*.

În acea vreme, fusese vorba de regimentul de parașutiști, despre stagiul la SAS, Unitatea Specială de Aviație. Acum era vorba despre MI5. Ambele pretindeau o bună parte din timpul său, iar el ceda de bunăvoie. Chiar cu înflăcărare. Așa știa el să procedeze. Se gândise și să renunțe la tot. Azi, erau o mulțime de oferte în sectorul privat. Bani frumoși doar ca să te bați pe burtă cu niște barosani din corporații, să ajuți o companie de asigurări să se păzească de fraude sau o bancă să aleagă cel mai sofisticat sistem de alarmă. Dar totul se oprise aici: se gândise doar. În ultimă instanță, nu-i prea păsa lui de bani. Câștiga destul cât să-și satisfacă necesitățile și să-și mai facă și câte o poftă din când în când. Era vorba despre altceva, nu-i așa? Despre ceva mai măreț. Dumnezeule, ce n-ar fi dat să știe care era cuvântul. Era vorba despre acel sentiment pe care-l ai atunci când ai reușit să le vii tu de hac înainte să o facă ei.

Își surprinse privirea în oglindă și se încruntă. „Nici să nu-ți treacă prin minte", se admonestă singur. „Nu mă lua cu chestii înălțătoare. Ești un adevărat Edmund Burke. Concentrează-te pe ce ai de făcut. Află cât mai degrabă ce plănuia Emma Ransom."

Viră înspre Sloane Square și își zări destinația. Totuși, era încă bântuit de accesul subit

de melancolie. Nu se aştepta să fie cineva care să-l înţeleagă.

Nimeni în afară de Kate.

O placă de alamă abia sesizabilă, cu o inscripţie pe care vremea ameninţa să o şteargă cu totul, nimic altceva nu scotea în evidenţă clădirea de la numărul 16 din Sloane Square. Graves sună la interfonul de la Windsor Club. Răspunse un glas de femeie, iar Graves îşi spuse numele şi ocupaţia.

– E o urgenţă, adăugă el. Deschideţi.

Se auzi un sunet ca un bâzâit, iar Graves deschise uşa. Foaierul era îmbrăcat în lemn dintr-o parte în alta, lumina venind de la un candelabru de pe vremea amiralului Nelson. Podeaua era zgâriată, având nevoie să fie lustruită. Totul era uşor părăginit, dar tocmai de-aia şic pentru cei care erau prea bogaţi ca să le pese.

– Colonele Graves, sunt James Tweeden, managerul clubului. Cu ce vă putem fi de folos?

Era înalt, dar îndesat, îmbrăcat conservator într-un costum albastru-închis şi cu cravată. Avea o strângere de mână puternică. Fusese în armată, bănui Graves în timp ce Tweeden îl conducea într-un hol gol.

– Întotdeauna ţineţi deschis până târziu? îl întrebă Graves, descheindu-se la haină şi aşezându-se.

– N-avem un program fix. Deschidem la unsprezece dimineaţa. Personalul rămâne aici cât timp e nevoie.

Apăru un chelner, dar Tweeden îi făcu semn să plece înainte ca Graves să apuce să ceară un ceai.

– Am venit în legătură cu Robert Russell. A fost aici cu două seri în urmă. Aș vrea să știu cu cine s-a întâlnit.

– Nu discutăm despre activitățile membrilor noștri, zise Tweeden. De asta stabilimentul este un „club privat".

– Dar despre *foștii membri*? Russell e mort.

– E același lucru. Pe noi ne interesează familia Russell.

– Toate bune și frumoase. În mod normal, aș lăsa lucrurile așa, dar a intervenit ceva. Avem imagini cu mașina lui parcată afară.

– Are vreo legătură cu uciderea sa?

– Mai mult decât atât, de fapt. Graves își înalță capul și se aplecă spre el, șoptindu-i ceva confidențial. Uite ce e, domnule Tweeden, poate că dumneata stai până târziu, dar eu nu pierd nopțile. Dacă vin aici la unu și jumătate noaptea e din cauză că s-a întâmplat ceva serios. E o chestiune de securitate națională. Dacă vrei, îl sunăm pe directorul general.

Graves îi întinse telefonul.

– Nu cred că e nevoie.

– La ce unitate ai fost? întrebă Graves.

– La Grenadieri.

– Eu am fost în Regimentul de parașutiști, continuă Graves.

– Niște onaniști.

– Uite cine vorbește! Trebuie să fii cam poponar ca să porți căciulile alea din blană de urs.

Cei doi bărbați izbucniră în râs. Tweeden îi făcu semn lui Graves să se apropie.

– Uite ce e, colonele. Munca asta e o treabă minunată. Remunerația nu e de lepădat. Membrii sunt suficienți. Tatăl lui Russell, ducele, mi-a trimis băiatul la colegiul Eton. Singurele lucruri pe care ți le cer sunt loialitatea și discreția. Când un membru intră pe ușile astea, nu-și dorește ca lumea să stea pe urma lui.

Graves îi spuse că a priceput.

– Rămâne între noi. Îți dau cuvântul meu că n-o să ai probleme din cauza asta.

– Prea bine atunci, zise Tweeden. Cred că o mică bârfă nu strică nimănui. Dar rămâne între noi și numai între noi. Lordul Russell a fost aici. A ajuns la miezul nopții. L-am întâmpinat. Voia o cameră privată. Aștepta pe cineva și voia să folosească intrarea din spate... Lângă ușa din dreptul lor se auziră pași. Tweeden sări de pe scaun. Graves se uită peste umăr și zări un chip lung, osos, familiar fiecărui englez începând de la vârsta de doi ani. Era unul dintre cei câțiva oameni care aveau dreptul să folosească titlul de MS, Maiestatea Sa. Bărbatul îl măsură pe Graves din priviri, fără să-și ascundă nemulțumirea. O secundă mai târziu, dispăruse.

Tweeden reacționă instantaneu.

– Va trebui să plecați acum, colonele, zise rece managerul clubului. Nu vă mai pot ajuta cu nimic.

Graves se ridică.

– Cine era? șopti el. Cu cine s-a întâlnit Russell? Dă-mi un nume.

– Era străin, zise Tweeden. Un nume pe care-l vezi în ziare la pagina de sport. Apoi, continuă

cu voce tare, pentru public: A fost o plăcere, domnule. Asistentul meu vă va conduce la ușă.

– Haide, zise Graves, apucându-l pe Tweeden de cot. Poți să faci măcar atât.

Tweeden își trase brațul și se eliberă.

– Seara bună, colonele.

Graves se aruncă pe bancheta din față a Roverului său și trânti ușa.

– La naiba cu tot, murmură el printre dinți.

Fusese pe punctul de-a obține numele, și chiar atunci cine putea să apară dintre toți oamenii? Dacă nu ar fi fost un om rațional, Graves ar fi crezut că zeii aveau ceva cu el. Se gândea să fugă acasă și să-și facă bagajul ca să plece împreună cu Kate. Decolarea era programată pentru ora cinci. Ar fi putut chiar să doarmă o oră sau două.

Simți telefonul vibrând și văzu că primise un mesaj de la MVA, Monitorizarea Video a Autovehiculelor. Își strânse pumnii.

– Dacă nu-ți cer prea mult, Doamne...

Descărcă mesajul din telefon în computerul mașinii. Nu era nimic *à la* James Bond, doar un monitor zgâriat cum aveau toate mașinile de poliție în ziua de azi. Pe ecran apărură una după alta imaginile surprinse de camerele de supraveghere din Sloane Square pe o suprafață de patru cvartale. Le derulă până când văzu Aston Martinul DB12 al lui Russell parcat în același loc pe care îl ocupa el acum.

Graves trecu mai încet peste celelalte câteva fotografii. Cronometrul din colțul de jos indica un interval de două minute de la o fotografie la alta. Ar fi fost noroc chior dacă ar fi găsit ceva.

Zări un Lamborghini, apoi un BMW, un Mercedes și un Rolls-Royce Phantom pe care nu-l puteai rata. Se întrebă dacă mai era cineva în Londra care să conducă o mașină mai ieftină de o sută de mii de lire.

Fotografiile se schimbară, arătând imaginile surprinse de camera din spatele clubului. Graves se ridică, amintindu-și că Tweeden îi permisese oaspetelui lui Russell să intre pe ușa din spate. Analiză vreo treizeci, patruzeci de fotografii înainte de a se opri brusc.

Apăruse din nou Rolls-Royce-ul: un Phantom negru, fiind cel mai cunoscut model dintre toate. Oprise vizavi de intrarea din spate a clubului. Ușa pasagerului era deschisă, dar nu se vedea nici o figură. Nu putea să observe nimic înăuntrul vehiculului din cauza geamurilor fumurii.

Graves mări poza. Era o plăcuță de înmatriculare personalizată cu numărul ARSNL 1. Orice fan al fotbalului din Londra știa cui aparținea mașina. Își aminti de teancul de reviste sportive despre Clubul de Fotbal Arsenal descoperite în apartamentul lui Russell. Încă un mister care fusese elucidat.

Transmise numărul celor de la MVA, cerându-le să-i comunice toate informațiile pertinente despre înmatricularea mașinii. Nouă minute mai târziu, când ajunse la Thames House, îl așteptau un nume, numărul de telefon și adresa proprietarului. Nu era tocmai un MS, dar nici un om de rând. Bărbații și femeile a căror avere depășea un miliard de lire își formaseră propria comunitate aristocratică, indiferent că erau englezi sau nu.

„Dreptatea nu așteaptă pe nimeni", își spuse Graves în timp ce ridica telefonul și forma numărul din registrul de înmatriculare al mașinii. Se întreba cum se simțea un miliardar trezit din somn la două dimineața. După ce telefonul sună de șapte ori, auzi în cele din urmă o voce supărată.

– *Da?* zise bărbatul cunoscut sub numele de Marele Alb.

Graves aflase răspunsul. Și nu părea prea încântat. La urma urmei, nu erau atât de diferiți de noi, ceilalți.

49

Precum niște stafii în lumina crepusculară, siluetele pluteau de-a lungul docurilor, strângându-și plasele, ridicând greementul, înfășurând parâmele în colaci, pregătindu-și vasele pentru a ieși pe mare. Nu era nici cinci dimineața, și portul Civitavecchia pulsa de viață. „Docurile nu dorm niciodată", gândi Jonathan în timp ce își târa picioarele de-a lungul cheiului. Se simțea obosit și îi era foame, iar pantalonii îi erau uzi, pentru că dormise în iarbă, pe un câmp din afara orașului. Spre nord, arătându-se vederii doar din când în când prin ceața zdrențuită a dimineții, uriașele feriboturi erau ancorate în așteptarea pasagerilor ce urmau să se îmbarce la prima oră a dimineții pentru a porni spre porturile din Corsica, Franța și Spania. Spre sud, o flotă de bărci de pescuit se legăna lângă debarcader, pregătindu-se pentru o nouă zi de muncă.

Jonathan își cumpără o pungă cu castane proaspăt prăjite și își găsi un loc liniștit unde să se așeze, fiind un necunoscut printre marinarii care-și vedeau de treabă. Portul nu-i părea nici familiar, dar nici cu totul străin. Trecuseră opt ani

de când fusese aici ca turist. Era în februarie atunci, nu în iulie ca acum, străzile erau reci și pustii, orașul – înecat în melancolie. Nu tocmai un loc pe care l-ai fi ales ca turist.

Și totuși, Emma insistase să vină aici.

„Nimeni nu stă în Roma", spusese ea. E mult prea scump acolo. Viața adevărată e în Civitavecchia. Ai impresia că poți să dai nas în nas cu Nero la orice colț de stradă.

Acum știa că toate motivele pe care i le înșirase erau doar pretexte. Nu venise aici pentru a evita prețurile mari sau valurile de turiști. Februarie fiind, nici nu era cazul. Venise din același motiv pentru care se reîntorsese aici în urmă cu trei luni.

Venise pentru că trebuia să se întâlnească cu cineva. Iar Jonathan bănuia că inițialele acelui cineva erau S.S.

Zdrobi o castană între dinți, dezgropând amintiri din sejurul lor aici. Opt ani însemnau timp îndelungat, iar el fusese prea preocupat de schimbările de ultim moment de la slujbă, care-i făcuseră să-și scurteze luna de miere, ca să mai poată juca rolul turistului entuziast. Privi peste umăr la cafenelele și barurile înșirate de-a lungul țărmului. Toate erau cufundate în întuneric, cu jaluzelele trase, cu scaunele strânse unul peste altul, prinse cu lanțuri ca să nu fie furate.

În acea clipă le văzu. Literele mari, colorate, neschimbate din acea zi de februarie rămasă undeva în urmă. Citi cuvintele și totul îi reveni copleșitor în minte. Un amalgam de confuzie, anxietate și furie.

Doar două cuvinte: „Hotelul Rondo".

Oare cum de uitase?

Emma azvârli aparatul de fotografiat pe masă şi se prăbuşi pe pat.

-Acum ce mai zici? Nu-i aşa că am avut dreptate când am sugerat să venim aici?

Era patru după-masa. Jonathan era ud din cap până în picioare din pricina unei furtuni venite de pe mare care îi luase prin surprindere. Vizitaseră portul antic din Civitavecchia, tur care i-ar fi epuizat şi pe cei mai înfocaţi turişti.

-Cred că am văzut suficient de multe coloane dorice cât să-mi ajungă până la patruzeci de ani.

Emma îl lovi cu pumnul în braţ.

-Ar trebui să fii mulţumit că am insistat să vizităm doar locurile cele mai importante. Trei ore nici nu sunt aşa mult.

-Trei ore? Mi-au părut ca trei zile.

Jonathan o privi pe Emma în timp ce îşi dezbrăca hainele ude. Mai întâi jacheta, apoi bluza, pantalonii şi şosetele. Se întoarse spre el, rămasă doar în lenjeria intimă - mai precis, o pereche de boxeri. Dar Emma ar fi arătat sexy chiar şi îmbrăcată într-o pungă de hârtie.

-La ce te uiţi?

-La tine.

-De ce?

-Pentru că mă consider îndreptăţit să primesc o răsplată. Ştii tu de ce! Chiar am fost atent când citeai toate chestiile alea din ghidul turistic.

-Nu mai spune!

-Pe bune. Vreau ceva care să mă facă să uit că am fi putut să admirăm Capela Sixtină în loc de latrinele alea antice.

-Pur şi simplu, voiai să vezi toate femeile alea dezbrăcate.

-Michelangelo avea un ochi pentru frumusețe aproape la fel de bun ca al meu.

-Serios? Emma îi aruncă o privire, parcă sugerându-i că nu-și mai încăpea în sine de fudul ce era. Dacă așa stau lucrurile, cred că pot să fac ceva în privința asta, spuse ea pe același ton, chiar plusând puțin. Și o să-ți fac și turul orașului în același timp.

-Sună interesant. M-ai făcut curios.

-Așază-te pe pat. Dar nu prea aproape. N-ai voie să atingi ghidul.

Jonathan sări în pat și își aranjă pernele la spate în timp ce Emma dispăru în baie. Reveni peste trei minute, cu părul desfăcut, șuvițele ude căzând peste umerii goi. Sânii îi erau acoperiți cu un prosop și ținea o mână ascunsă la spate.

-Închide ochii, spuse ea.

Jonathan se conformă.

-Gata, acum poți să-i deschizi.

Jonathan deschise ochii. Emma stătea la capătul patului, dezbrăcată. Își acoperea pubisul cu o mână, iar în cealaltă ținea un măr roșu întins spre el. Era Eva din Capela Sixtină.

-Adam n-a avut nici o șansă, zise el. Unde pot să mă așez la coadă pentru păcatul originar?

Emma pocni din degete.

-Mai închide o dată ochii.

Jonathan o ascultă. De data asta, când îi deschise, Emma era așezată pe un fotoliu și privea îndurerată la jacheta lui udă, întinsă pe genunchii ei. Suferința din ochii ei îl luă prin surprindere și-i atinse o coardă sensibilă.

-Ești Maria. Mai exact, Pietà, *zise el.*

-Bravo. Emma sări de pe scaun. Încă una.

Jonathan închise ochii pentru a treia oară. Când îi dădu voie să se uite, era așezată pe același fotoliu, cu un picior aruncat peste brațul acestuia, cu ambele mâini ridicate, ținându-și părul strâns în vârful capului.

- Nașterea lui Venus, zise el.

- Ai greșit. Asta e la Luvru.

- Caravaggio. N-a pictat și el ceva în orașul ăsta?

- Iar ai dat-o în bară.

- Habar n-am. Sunt medic. Eu mi-am petrecut viața citind cărți de anatomie, nu de istoria artei. Mă dau bătut.

Emma sări pe pat și se ghemui lângă el.

- Emma Rose Ransom. Miss Februarie. O capodoperă doar pentru tine.

La sfârșit, rămăseseră îmbrățișați. Începuse din nou să plouă, iar picurii ropoteau în fereastră cu o intensitate tulburătoare.

- De ce Belgrad? întrebă Emma. Dintre toate locurile de pe pământul ăsta. Nu-i corect.

- Doar o să aterizăm la Belgrad. Mergem însă în Kosovo. E o provincie din Serbia. Doar pentru câteva luni.

- Dar e periculos acolo. M-am cam săturat de gloanțe și de grenade.

- Războiul s-a terminat, spuse Jonathan, sprijinindu-se într-un cot. Îi ajutăm să se pună pe picioare. Jumătate dintre doctori au fugit din țară. Oricum, stăm acolo doar trei luni, apoi mergem în Indonezia, așa cum am plănuit.

- Ar fi putut măcar să ne lase să ne savurăm luna de miere. Întotdeauna e vorba despre o criză. Ți-ai fi închipuit că se descurcă și fără noi. Emma coborî

din pat şi intră în baie. Apăru după câteva minute, îmbrăcată din cap până în picioare. Eu ies, zise ea. Vrei să-ţi aduc ceva?

- Pe ploaia asta?

Emma aruncă o privire pe geam.

- Nu-i chiar aşa rău.

- În comparaţie cu ce? Cu Potopul?

- Deodată, totul capătă proporţii biblice pentru tine.

- Venind de la însăşi Eva, chestia asta înseamnă ceva. Jonathan chicoti, apoi aruncă păturile de pe el şi se ridică. Aşteaptă, doamnă Ransom, vin cu tine.

Emma se apropie de el şi îl sărută.

- Rămâi aici. Pari obosit. Nu vrei să tragi un pui de somn?

- Nu, ies şi eu să iau o gură de aer.

- Serios, insistă ea. O să te plictiseşti. Fă şi tu ceva folositor. Confirmă rezervările pentru avion. Şi, mai bine, găseşte un loc mai de Doamne-ajută unde să cinăm.

Jonathan o privi pe Emma. Zări ceva în ochii ei, ceva ce nu mai văzuse până atunci. Nu voia ca el să o însoţească.

- Că bine zici. O să confirm rezervările şi o să găsesc o masă la cel mai bun restaurant din oraş.

- Vreau să-mi fac de cap. O să mănânc spaghete carbonara cu pâine caldă şi unt, iar la desert o să-mi iau zabaglione. Se schimonosi. Ăia din Kosovo ce-or mânca?

Emma ieşi. Jonathan făcu un duş şi se îmbrăcă. După cum îl rugase, confirmă rezervările. Recepţionerul hotelului îi sugerase că localul cel mai bun din oraş era Trattoria Rodolfo. Jonathan era convins că aveau preţuri exorbitante, dar ce naiba? Nu-şi imagina

că avea să ajungă cu Emma la un restaurant de trei stele prin Serbia.

Mulţumit că îi făcuse Emmei pe plac, scoase o carte şi începu să citească. Se uita la ceas din sfert în sfert de oră. După o oră, lăsă cartea jos şi merse la fereastră. Dându-şi seama ce făcea, zâmbi. Iarăşi aluneca pe panta biblică. Îşi trase jacheta pe el şi coborî.

*–*Scusi, *îi spuse el recepţionerului, aţi văzut-o pe soţia mea,* signora *Ransom?*

Recepţionerul îi spuse că o văzuse. Ieşi de la recepţie şi îi arătă direcţia în care o apucase Emma după ce ieşise din hotel. Jonathan îşi puse o şapcă pe cap, apoi îşi trase gluga. Pornind de-a lungul străzii, coborî dealul înspre port, înaintând pe lângă faţada clădirilor, căutând adăpost pe sub orice prelată. Ploua îngrozitor, iar străzile pietruite deveniseră alunecoase. Înainta cu ochii în patru, căutând-o pe Emma, dar, după doar cinci minute, se săturase. Intră într-un chioşc, să se mai usuce puţin. Se uită la un stand cu vederi şi alese una cu un amfiteatru şi o alta cu catacombe, locuri pe care le vizitase în acea dimineaţă.

–Trei euro, spuse vânzătorul.

Jonathan îşi strecură mâna în buzunar, căutând nişte monede. În timp ce aştepta să primească restul, privi pe fereastră. Pe cealaltă parte a străzii, cineva deschise uşile unui hotel, astfel încât putu să privească holul acestuia. Era un spaţiu prelung, slab luminat, masa de la recepţie fiind din lemn lustruit, şi, în mod bizar, în spate se afla o copie după o cabină telefonică englezească. Atunci o văzu pe Emma traversând holul, adâncită într-o conversaţie cu un bărbat. Era destul de clar că se cunoşteau bine. Emma avea o mână aşezată pe braţul lui, iar privirea îi era fixată asupra acestuia. Bărbatul era cu spatele spre el, astfel că Jonathan putu

doar să observe haina de ploaie verde și pălăria de fetru în aceeași nuanță.

În clipa imediat următoare, ușile hotelului se închiseră.

Preț de o clipă, Jonathan rămase nemișcat, năucit de ceea ce văzuse. Își reaminti în același timp cât de mult insistase Emma ca el să rămână la hotel. Își luă vederile și traversă strada, avu grijă să nu pară prea grăbit sau supărat. Era convins că exista o explicație rezonabilă pentru faptul că plecase de la hotel ca să se întâlnească pe ascuns cu un alt bărbat. Dar, când ajunse în hol, Emma și bărbatul cu care fusese atât de prinsă în conversație dispăruseră.

Jonathan verifică și în barul care se afla în prelungirea holului (așa se explica prezența cabinei telefonice), în camera de așteptare a hotelului și în cea de lectură, dar în zadar.

Emma era de negăsit.

Jonathan aruncă punga cu castane prăjite la gunoi și porni pe strada îngustă ce ducea la hotelul Rondo. Înainta cu pas grăbit, un bărbat pornit în căutarea a ceva. După atâta vreme, îi venea greu să-și mai amintească exact ceea ce văzuse în acea zi.

Când revenise în cameră, Emma era deja acolo. Cu tot calmul de care era capabil, o întrebase dacă ea fusese cea pe care o văzuse în holul hotelului. Ea îi răspunsese că nu. Fusese, pur și simplu, într-o plimbare prin port. Când el insistă, ea nu se arătase nici supărată, nici jignită. Îi răspunsese doar că trebuia să fie vorba despre o greșeală. Iar apoi îi dăduse un prespapier în formă de triremă romană pe care îl cumpărase de la un magazin

pe care îl vizitaseră împreună, aflat în direcție opusă față de hotelul Rondo.

Lucrurile se sfârșiseră aici. Jonathan o crezuse. Holul fusese slab luminat. Nici ploaia nu ajutase prea mult. Catalogase totul drept un caz clasic de confuzie. Nici măcar o dată în anii care urmaseră nu se gândise să pună la îndoială povestea ei.

Până acum. Până când Emma fusese luată de o ambulanță, opt ani mai târziu, chiar de la această adresă. Via Porto numărul 89. În Civitavecchia.

Adresa hotelului Rondo.

50

Avionul particular Hawker ateriză pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma la 8.33, ora locală. Sub cerul azuriu, avionul rulă spre un terminal izolat de la marginea sudică a aeroportului de două sute de acri. Mai multe maşini de poliţie se aşezaseră în semicerc în dreptul scării avionului. După ce coborî, Kate Ford dădu mâna cu şeful poliţiei din Roma şi cu un locotenent-colonel, şeful departamentului de carabinieri, sau poliţia federală. După un schimb de formalităţi, o puseră la curent cu ancheta în cazul lui Jonathan Ransom.

Fotografiile cu Ransom făcute în momentul arestării fuseseră trimise la toate secţiile locale. Copii ale fotografiilor fuseseră distribuite unităţilor de patrulare care asigurau zonele turistice ale Romei – Colosseumul, Forul Roman, bazilica Sfântul Petru şi Vaticanul. Informaţia că fusese văzut în oraş fusese, de asemenea, transmisă autorităţilor de transporturi şi căi ferate către patru terminale feroviare principale din Roma. Patrulele de poliţie fuseseră dublate la aeroportul Leonardo da Vinci şi la Ciampino, cel mai mic aeroport pentru navetişti

din Roma, situat de-a lungul centurii ocolitoare, la cincisprezece kilometri est de oraș.

– Ați instituit filtre și controale în trafic? întrebă Kate.

– E vară, explică șeful poliției fără să caute scuze. E sezonul turistic. Și-așa traficul e destul de îngreunat. Fără a avea vreo informație precisă că ar fi fost văzut într-un anume loc, nu putem face nimic.

– Înțeleg, răspunse ea, zâmbind pentru a nu tulbura apele. Făcu semn înspre terminal. Martorul e aici?

– Așteaptă înăuntru. Pe aici!

Căpitanul poliției, un bărbat înalt și slab, o conduse pe Kate pe niște scări, până în clădire. Aeroportul era situat pe coastă, iar mirosul apei sărate de mare și aerul proaspăt o revigorară. Când ajunse la ușă, se opri ca să privească întinderea albastră. Ransom era aproape. Era ciudat, dar îi simțea prezența, chiar și deznădejdea. Fugeau amândoi.

După ce părăsise Thames House, Kate avusese timp să treacă pe acasă, să facă un duș, să-și ia haine de schimb și să se spele pe dinți înainte de a pleca spre Heathrow. Printre veștile trimise de Graves și informațiile primite de la poliția italiană, reușise să doarmă două ore pe o canapea din spatele cabinei pilotului. Acum, o adiere de vânt amenința să-i înfoaie părul, și se grăbi să și-l prindă cu mâna. Acest gest îi aminti de Kenny Frumușelul, așa că își retrase iute mâna. Trecuseră abia trei zile de când primise telefonul în legătură cu presupusa sinucidere din One Park care declanșase investigația. Între timp, sinuciderea se dovedise a fi o crimă, prietenul ei drag, Reg Cleak, și mulți alții își pierduseră viața

în urma unui atentat cu bombă și un lucru și mai îngrozitor era pe punctul de a se întâmpla.

În interiorul terminalului, grupul intră într-o sală de conferințe cu aer condiționat. Doctorul Luca Lazio stătea singur în capul mesei și fuma nervos. Kate se prezentă. După ce stabiliră că Lazio vorbea fluent engleza, le ceru tuturor ofițerilor, cu excepția șefului poliției, să părăsească încăperea.

–A fost un gest curajos din partea dumneavoastră să încercați să-l opriți pe Jonathan Ransom, zise Kate, așezându-se lângă el, având o bănuială că se simțea confortabil în prezența femeilor.

– N-a fost un gest curajos, ci unul necesar.

– Nu v-a fost teamă că v-ar putea face rău?

Mulțumit că se afla aproape de ea, Lazio scutură din cap cu ceva prea multă încredere.

– Îl cunosc pe Ransom. Mi-a fluturat puțin pistolul prin față, dar nu cred că l-ar fi folosit.

Kate nu se așteptase ca Ransom să fie înarmat. În mod bizar, se simți dezamăgită.

– Chiar și așa, continuă ea, lingușindu-l pe Lazio, ce v-a făcut să luați niște măsuri atât de îndrăznețe? De ce nu l-ați ajutat, pur și simplu, și după care să-l lăsați să plece?

– Am văzut ce s-a întâmplat în Londra. Nu-i de-ajuns?

Kate încuviință, deși în gândul ei își spuse că era ceva mai mult de atât.

– A recunoscut că ar avea de-a face în vreun fel cu explozia?

–A spus că n-a avut nici o legătură cu asta. Bineînțeles că mințea.

– Și v-a dat vreun indiciu încotro s-ar îndrepta?

– Nu. Din păcate, nu l-am văzut când a plecat de la biroul meu. Când și-a dat seama că încercam să-i fac rău, m-a atacat, și m-am prăbușit la podea. După asta, a plecat, presupun că în căutarea medicamentului împotriva reacției alergice. Atunci am fugit. Vedeți, nu sunt chiar atât de curajos până la urmă.

În cameră intră un asistent cu o tavă cu cafele și îi servi pe rând. Căpitanul și Lazio își puseră fără grabă zahăr și frișcă, fiecare profitând de moment ca să-și aprindă câte o țigară. Kate îl privi, străduindu-se să-și ascundă nerăbdarea.

– Ați spus că Ransom vă căuta ca să aflați niște informații despre soția lui, nu-i așa? întrebă ea. Erați prieteni?

– Nu prieteni, ci colegi, răspunse Lazio. Am lucrat împreună acum mulți ani, în Africa. Presupun că eram singurul doctor pe care îl știa în Roma. Mi-a spus că soția lui fusese atacată și rănită aici în oraș, cândva, prin aprilie. Am găsit-o la spitalul San Carlo, unde fusese internată și tratată pentru o plagă prin înjunghiere.

La atacul acesta din aprilie se referise Allam.

– A fost o rană gravă, care i-ar fi putut pune în pericol viața?

– Fără îndoială. Lazio îi povesti despre natura plăgii, despre operație și despre timpul necesar pentru recuperare. N-a fost ușor s-o găsesc, adăugă el. Nu și-a dat numele adevărat. Ransom zicea că e un fel de agent secret sau niște aberații din astea. M-a pus să verific cu alte nume.

– Vi le amintiți?

– Kathleen O'Hara și Eva Kruger, dar nu mi-au folosit la nimic. Asta e partea interesantă. Când s-a internat, a dat un nume diferit.

– Care?

– Lara. Doar Lara. A refuzat să le spună numele de familie. Dintr-un motiv sau altul, asta l-a supărat pe Jonathan.

Șeful poliției spuse că nu aveau nici o plângere înregistrată despre vreo plagă prin înjunghiere sau vreun atac asemănător din acea perioadă și că trimisese trei oameni la spital ca să stea de pază în caz că Ransom apărea acolo ca să caute mai multe informații. Zâmbind, Kate îi spuse că aprecia acțiunile lui, apoi își îndreptă atenția spre Luca Lazio.

– Ransom bănuia cine i-a atacat soția?

– Nici gând, zise doctorul italian. Era foarte concentrat să o găsească și era supărat că nu l-am putut ajuta mai mult. Dacă mă întrebați pe mine, eu zic că ar trebui să fie fericit că mai trăiește. E de mirare că o femeie care a pierdut atât de mult sânge a supraviețuit la un drum de o oră cu ambulanța până la spital.

– E normal ca în Roma să dureze o oră până să ajungi la spital?

– Bineînțeles că nu, zise Lazio jignit. Dar nu a fost atacată în Roma.

– Dar unde?

– Pe coastă. Nu-mi amintesc. Scria pe foaia de internare.

– O aveți la dumneavoastră?

– A luat-o Ransom.

Kate își trecu o mână peste dunga pantalonilor. Își făcuse temele în ceea ce-l privea pe Lazio.

Înainte de a ateriza, luase legătura cu reprezentanții organizației Medici fără Frontiere din Geneva și vorbise cu femeia care supraveghease misiunea din Eritrea, unde Lazio și Ransom lucraseră împreună. Cu puțină muncă de convingere, femeia dezvăluise în cele din urmă câteva informații uluitoare în legătură cu Lazio. Acestea explicau de ce italianul încercase, cel mai probabil, să-l omoare pe Ransom cu supradoza de penicilină, în loc să-i tragă una ca să-și piardă cunoștința. Și de ce nu era deloc dornic să-l vadă capturat.

– Trebuie să aveți o copie în computer, zise Kate. Dacă vreți, putem verifica de aici. Îl țintui cu privirea, lăsându-l să înțeleagă că știa totul despre el.

– Civitavecchia, zise Luca Lazio. De acolo a luat-o ambulanța. Asta e tot ce știu.

Zece minute mai târziu, Kate Ford se afla pe bancheta din față a unui Alfa Romeo aparținând carabinierilor și gonea pe autostradă. Serviciul de ambulanță le dăduse adresa de unde o luaseră pe Emma Ransom – sau pe Lara. Via Porto numărul 89. Apărea, de asemenea, și cel mai apropiat stabiliment. Era un loc numit hotelul Rondo.

– O să ajungem în treizeci de minute, zise locotenent-colonelul, un bărbat chipeș de treizeci și cinci de ani cu tenul măsliniu. Poate o oră, depinde de trafic. E vară. Nu se știe niciodată.

– Trimite-ți oamenii acolo înainte, ceru Kate. Blochează toate străzile care duc la hotel. Asigură-te că știu cum arată Ransom.

– E periculos bărbatul ăsta? Are o armă, nu?

Periculos. Asta era varianta prescurtată a întrebării dacă aveau ordin să-l ucidă pe Ransom.

– Am prefera să-l prindem în viață, zise Kate. Se poate să dețină informații care ar putea salva vieți.

Bărbatul îi dădu un telefon omologului său din Civitavecchia și îl anunță că individul responsabil pentru atentatul cu bombă din Londra din urmă cu două zile ar putea fi în apropierea sau chiar la hotelul Rondo.

– Mobilizăm brigada locală, o anunță el cu încredere după ce închise. Vom avea o sută de oameni pe străzi în treizeci de minute. O să izolăm zona. Dacă Ransom e acolo, îl vom prinde.

Kate nu zise nimic. Se uita pe fereastră la valurile înspumate și la bărcile cu pânze care pluteau de-a lungul apei albastre. Curând, drumul se îngustă, și rămaseră numai două benzi. Mașina încetini, apoi se opri. Traficul era blocat din ambele direcții. Bătând darabana, se uită pe fereastră. De-a lungul străzii, se afla o enclavă închisă pe care scria: „Cazărmile Regionale Ladispoli; Batalionul XX Artilerie. Ministerul Apărării Italian". Kate tresări când recunoscu numele. Din aceste cazărmi furase Emma Ransom încărcătura de Semtex în urmă cu trei luni.

Chiar atunci, locotenent-colonelul acceleră, și, curând, începură să meargă din nou cu viteză.

Kate își lăsă mâna în jos pe lângă ea și își strânse pumnii în semn de noroc.

Ransom era aproape.

Simțea asta.

51

Hotelul Rondo era închis.

Jonathan stătea în faţa uşii, uitându-se în holul unde o văzuse pe Emma cu opt ani în urmă. Cabina telefonică roşie dispăruse, la fel şi mobila şi ghivecele cu flori. Chiar şi biroul de la recepţie fusese distrus. Hotelul ajunsese o dărăpănătură.

Cu toate acestea, încercă uşa. Era încuiată.

Dezamăgit, se întoarse şi o porni de-a lungul străzii. O cafenea de după colţ de-abia se deschidea. Se aşeză la o masă lângă fereastră, şi, când managerul se apropie, îi arătă o poză cu el şi cu Emma şi îl întrebă dacă o văzuse pe-acolo în urmă cu câteva luni. Managerul studie poza îndeajuns de mult cât să pară politicos, apoi îşi ceru scuze şi spuse că n-o văzuse.

– Aş vrea o cafea şi nişte rulouri, zise Jonathan.

– *Subito*.

Câteva minute mai târziu, un picolo îi aduse micul dejun. Jonathan puse fotografia pe masă şi o privi în timp ce îşi bea cafeaua. Poza fusese făcută cu cinci luni în urmă în Arosa, Elveţia, cu o zi înainte de căţărarea care se sfârşise atât de dezastruos.

El și Emma stăteau unul lângă altul pe pârtia de schi. Ea zâmbea vioi și își odihnea capul pe umărul lui. Oricât de mult s-ar fi uitat la ea, nu zărea nici o urmă de falsitate. Își trecu degetul peste imaginea din poză a soției sale. Aceasta era femeia care în acel moment luase asupra sa responsabilitatea de a împiedica distrugerea unui avion de pasageri și, de asemenea, de a opri izbucnirea unui război, iar ea părea relaxată și fără nici o problemă, ca o adolescentă în vacanță la schi.

Atunci își dădu seama că fusese înfrânt. Nu se ridica la nivelul șireteniei ei. Fusese o prostie din partea lui să încerce să o găsească. Mai rău, Emma o știa și ea. *Știuse de la bun început.*

Își trecu degetele de-a lungul fotografiei și o mototoli în pumn. Căutarea luase sfârșit. Nu mai avea unde să se ducă. Nu mai avea alte indicii după care să se ia. Nici o altă urmă, oricât de ștearsă, pe care s-o adulmece. Emma obținuse ceea ce își dorise. Dispăruse.

Jonathan plăti și ieși agale. Se uită spre cer, întrebându-se ce să facă. Nici nu intra în discuție să mai lucreze pentru organizația Medici fără Frontiere, nici să se reîntoarcă în tabăra din Kenya. Se-nfioră la gândul că nu avea să mai poată practica medicina vreodată. Trebuia să se reinventeze. Dar ce să facă? Și unde? Ridică din umeri și începu să meargă.

– *Signore, per favore.*

Din obișnuință, Jonathan grăbi pasul.

– Dumneavoastră, *signore!*

Jonathan se uită peste umăr și văzu că era picoloul de la cafenea, băiatul care îi adusese micul dejun. Se opri și se întoarse înspre el.

– Femeia despre care ați întrebat. Doamna cu părul frumos. Eu văzut.

Jonathan îi arătă fotografia.

– Pe ea? întrebă el, netezind-o. Ești sigur?

– A fost aici în aprilie. A mâncat la cafenea în fiecare dimineață. Era din Germania, cred, dar vorbea bine italiana.

– Îți amintești câte zile a stat aici?

– Trei sau patru.

– O însoțea cineva?

– Nu, mânca tot timpul singură. Sunteți soțul ei sau așa ceva?

– Așa ceva, zise Jonathan. E important să o găsesc.

– Ați vorbit la hotelul unde a stat? La De La Ville. E la câteva străzi mai sus. Băiatul zâmbi tâmp. Am urmărit-o într-o zi când a plecat. Voiam s-o întreb dacă pot să-i ofer ceva de băut. Își coborî privirea în semn de înfrângere. N-am avut curajul s-o întreb cum o cheamă.

Jonathan îl bătu pe tânăr pe umăr.

– Nu e nevoie de scuze. Îți mulțumesc că m-ai ajutat.

– Era un om bun. Decent. I se putea citi în privire. De mult n-am mai întâlnit o fată atât de sinceră și de deschisă. Înainte să plecați, îmi puteți spuneți ceva?

– Dacă pot, zise Jonathan. Desigur.

– Care e numele ei?

– Lara.

– Bineînțeles că îmi amintesc de doamna Bach, zise managerul hotelului De La Ville, uitându-se la fotografia în care apăreau Emma și Jonathan

pe pârtia de schi. Era un bărbat scund și meticulos, îmbrăcat într-un costum gri imaculat ce contrasta cu decorul învechit al hotelului. Dar dumneavoastră cine sunteți?

– Soțul ei.

– Soțul ei? veni răspunsul sceptic. Sunteți domnul Bach?

Bach. Un alt nume și o altă identitate.

– Da, sunt domnul Bach.

– Din Franța?

– Nu, zise Jonathan, luat pe nepregătite. Sunt american, dar eu și soția mea ne mutăm des. Ultima noastră reședință a fost în Geneva.

Managerul îl mai privi câteva clipe, apoi se duse la recepție și introduse în calculator o serie de comenzi.

– Soția dumneavoastră s-a cazat pe 15 aprilie. A stat aici patru zile, apoi a dispărut. Fără să anunțe. Fără să dea vreun telefon. Am sunat la poliție, dar nimeni nu știa nimic de ea. E teafără?

– E bine. A avut un accident aici, și a trebuit să stea câteva zile în spital. Mai aveți lucrurile ei?

– Îmi pare rău, dar le-am dat celuilalt bărbat care a venit să întrebe de ea.

Alt bărbat? Fără îndoială că era aceeași persoană care o scosese din spital.

– Un tip înalt, încercă Jonathan să-l tragă de limbă. Cu părul negru.

– Nu, de fapt, era scund ca mine. Și mai în vârstă, cu părul grizonant. Și el a zis că era soțul ei, dar nu l-am crezut. Doamna Bach era mult prea drăguță pentru un bădăran ca el.

– Cum adică bădăran?

– Nu era politicos. Era străin, dar nu ca dumneavoastră. A plătit factura. Cu bani gheață.

Managerul își încrucișă brațele, ridicând din sprâncene cu un amestec mediteraneean de scuze, compasiune și camaraderie. Femeile, părea să spună el. Nu poți avea încredere în ele.

– Știți de unde era?

– Nu vorbea italiană, doar engleză, dar cu accent. Poate englez. Poate german. Chiar nu știu.

Jonathan oftă, amărât și dezamăgit.

– Ei bine, vă mulțumesc oricum, zise el, strângându-i mâna managerului, apoi simțindu-se prost că făcuse asta. Dintr-un motiv sau altul, simțise nevoia unui asemenea contact. Punându-și ochelarii de soare, se îndreptă spre ușă.

– Dar am o adresă, zise managerul.

Jonathan se întoarse și se îndreptă spre recepție.

– Da?

– Bărbatul era foarte îngrijorat din pricina soției dumneavoastră. Se gândea că poate o să mai întrebe și altcineva de ea. Mi-a dat impresia că nu prea avea încredere în ea. Poate „suspicios" e cuvântul cel mai potrivit. M-a rugat să-l contactez dacă vine cineva la hotel și întreabă dee ea.

– Și i-ați spus că-l veți contacta?

– Pentru cinci sute de euro, n-ați face-o și dumneavoastră? Managerul deveni serios. Nu vă temeți. N-o să-i spun că ați venit.

– Mulțumesc, zise Jonathan, fără să-l creadă nici măcar o clipă.

Managerul se duse la monitor și îi imprimă o pagină cu numărul de telefon și adresa – Route de La Turbie numărul 4, Èze, Franța.

Èze. Un sătuc medieval sculptat pe fațada muntelui, cu vedere la Mediterana, pe Coasta de Azur, la câțiva kilometri de Monaco. Jonathan trecuse pe-acolo cu mașina, dar nu-l vizitase niciodată. Nu prea părea sediul serviciului clandestin care o angajase pe Emma. Și totuși, știa că nu avea de ce să fie surprins.

Deasupra adresei, era notat numele unei companii: VOR S.A.

Era același nume ca pe factura de la spital.

52

– Am dat de urma telefonului.

– Ești sigur? întrebă Den Baxter, șeful Echipei de Recuperare a Dovezilor.

– Da. Îl avem. Și mai e ceva, șefule. Mai bine ai veni aici cât mai repede.

Baxter se uită la ceas în timp ce alerga pe scările care duceau la laboratorul de criminalistică al Poliției Metropolitane din Londra. Era aproape ora nouă. Echipei de tehnicieni îi luase mai puțin de o zi ca să pună cap la cap fragmentele plăcii de circuit recuperate de pe Victoria Street numărul 1 și să identifice producătorul și modelul telefonului mobil folosit pentru a detona mașina-capcană care îl țintea pe ministrul de interne rus, Igor Ivanov.

„Douăzeci și una de ore și patruzeci și unu de minute, mai precis."

Baxter ținea socoteala când venea vorba despre așa ceva.

Alastair McKenzie aștepta la ușa laboratorului. Baxter observă cu mândrie că bărbatul purta aceleași haine ca în ziua precedentă. Mirosea ca gunoiul vechi de o săptămână, dar și ce dacă? Omul

curat e plăcut lui Dumnezeu, dar curățenia n-a ajutat niciodată la rezolvarea unei investigații.

– Aproape mi-am dat sufletul venind până aici, zise Baxter, strângându-i mâna lui McKenzie până aproape să i-o zdrobească. Sper să merite.

În loc de răspuns, McKenzie zâmbi larg și îi făcu semn să-l urmeze.

Baxter intră într-o sală de conferințe și găsi o echipă de tehnicieni în halate albe care îl așteptau.

– Bine, atunci, zise el. Să auzim.

– Ține seama că nu prea am avut de la ce porni, zise Evans, șeful departamentului de criminalistică. N-am avut decât două rămășițe amărâte ale plăcii de circuit pe care domnul McKenzie a avut amabilitatea să ni le aducă. Am folosit puțină rășină epoxidică pentru a lipi placa, am afumat-o în autoclavă, și uite la ce-am ajuns. Evans îi dădu lui Baxter o bucată de plastic albastră și îndoită în formă de pistol cu apă. Se vede locul în care era ecranul și cel în care venea microfonul. Ce l-a dat de gol a fost amplasarea plăcuței de alimentare a antenei. Numai cei de la Nokia o pun în poziția asta. Ne-am uitat peste manualele lor de instrucțiuni și am văzut că e modelul 9500S.

– E modelul de bază, interveni unul dintre asistenții lui Evans.

– Le dau pe degeaba la încheierea unui abonament pe doi ani, zise altul.

– Dar, cel mai important, zise Evans, e că modelul 9500S e nou-nouț. Luă placa de circuit reconstruită și o ridică în lumină ca s-o examineze. Problema era că nu aveam tot numărul de serie. În zilele noastre, fiecare placă de circuit are

propriul număr. Producătorul plătește ceva în plus, dar ține deoparte falsificatorii și, pe deasupra, e un ajutor și pentru oamenii legii. Această placă avea inscripționate numerele 4-5-7-1 și un 3. L-am verificat prin comparație cu prototipul și am descoperit că îi lipseau primele două cifre. Aici am avut noroc. L-am sunat pe omologul meu de la Helsinki și am făcut o teleconferință cu băieții de la Nokia. Se pare că foarte puține dintre telefoanele care folosesc această placă nouă de circuit au fost puse în vânzare. De fapt, singurul cumpărător este Vodafone. Băieții de la compania de telefonie s-au bucurat să ne fie de ajutor, cu condiția să păstrăm tăcerea în legătură cu faptul că individul care a plantat bomba era unul dintre clienții lor.

Baxter spuse că avea să facă tot posibilul ca numele companiei să nu se afle și să nu fie difuzat la știri, dar, dacă urma să se ajungă la proces, placa de circuit trebuia acceptată ca probă.

– Mi se pare corect, răspunse Evans. Aici povestea devine interesantă. În ultimele două săptămâni, Vodafone a vândut telefonul exclusiv în Marea Britanie. Conform înregistrărilor lor, telefoanele cu plăcile de circuit al căror număr se termină în 4571 au fost vândute în trei zone metropolitane: Manchester, Liverpool și Londra. Băieții mei și-au petrecut jumătate din ziua de ieri și toată noaptea trecută sunând la fiecare magazin și verificând care dintre ele avea telefoane cu acest număr de serie. Se pare că nici cei din Manchester, nici cei din Liverpool nu au expus încă marfa pe rafturi. Mai rămânea doar Londra, unde au fost livrate loturile cu numărul de serie începând de la 12 până la 42. Fiind un telefon nou, cei de la Vodafone l-au

inclus în ceea ce numesc „lansare de probă" – mai exact, l-au expus în câteva locuri ca să vadă dacă oamenilor le plac drăciile astea. Managerul depozitului a verificat și mi-a confirmat faptul că din loturile începând cu numărul de serie de la 12 până la 42, le avea încă pe cele de la 28 la 42. Asta însemna că doar cele de la 12 la 27 erau deja pe piață. Ca să scurtez povestea, am continuat să dăm telefoane și am reușit să restrângem aria de căutare a locului în care fusese vândut telefonul care a declanșat bomba la trei puncte de comercializare: terminalul 5 din aeroportul Heathrow; magazinul Vodafone din intersecția Oxford Circus și un agent de vânzări privat din stația Waterloo.

– Le mai au încă? întrebă Baxter, care, între timp, ajunsese să stea pe marginea scaunului, aproape înnebunit de atâta așteptare.

– Magazinul de la intersecția Oxford Circus are în stoc toate telefoanele cu numărul de serie în discuție, la fel și agentul de vânzări din stația Waterloo.

– Așadar, telefonul nostru a fost vândut la Heathrow, zise Baxter.

– În urmă cu cinci zile, mai exact, precizează Evans. Îmi pare rău, dar plata a fost făcută în numerar.

– Și numele? A dat vreun nume? Știa răspunsul. Trebuia să fie un nume. Legea cerea ca, atunci când cineva cumpără un telefon mobil, să-și dea numele și datele de identificare.

– Era fals, la fel ca adresa.

– La naiba!

Baxter se simțea dezamăgit.

– Totuși, avem informații care ne-ar putea fi de folos, continuă Evans.

– Un număr? replică Baxter, ridicându-se de pe scaun cu pumnii încleștați. Au vândut telefonul împreună cu o cartelă SIM, nu-i așa?

„SIM" însemna Modul de Identitate a Abonatului. Cartela SIM era cea care furniza numărul unui telefon mobil și înregistra, de asemenea, toate informațiile despre apelurile primite sau efectuate de acel aparat.

– Nu o cartelă SIM, domnule Baxter. Trei. Evans îi înmână o foaie tipărită.

Den Baxter o înșfăcă de parcă ar fi fost o ancoră de salvare. Îi mulțumi lui Evans de nenumărate ori, apoi își îndreptă atenția spre McKenzie. Dar, în loc să pară mulțumit, chipul lui Baxter avea o expresie dezgustată.

– Am terminat aici, băiete. Du-te acasă și fă un duș. Duhnești ca o ghenă de gunoi.

53

Jonathan intră în chioşcul de vizavi de hotelul De La Ville şi cumpără două ziare, *Corriere della Sera* şi *International Herald Tribune*. Pe prima pagină a publicaţiei în limba engleză apărea un articol despre atentatul din Londra. Jonathan era amintit drept complice la atentat, dar, din fericire, nu publicaseră şi o fotografie. În ziarul italian, se găsea un articol mai scurt pe una dintre paginile din interior. Ultimele mişculaţii politice din Italia provocaseră suficient de mult scandal cât să facă prima pagină neîncăpătoare. După ce termină de verificat ziarele, le aruncă într-un coş de gunoi şi porni de-a lungul străzii principale, Largo Plebiscito.

În scurtul timp pe care Jonathan îl petrecuse în hotel, oraşul portuar se animase. În afară de faptul că atrăgea turiştii care veneau să admire ruinele, Civitavecchia funcţiona ca port principal pentru navele de croazieră mediteraneene ce acostau pentru ca pasagerii lor să viziteze Roma. Cu puţin timp înainte, numărase patru vase de croazieră acostate în port şi altele trei ancorate

în larg. Aveai impresia că jumătate dintre oamenii care se înghesuiau pe străzi purtau genți de voiaj inscripționate cu numele diferitelor iahturi de croazieră. Precum niște șoareci care fug din fața focului, ieșeau în valuri din hoteluri, autobuze și taxiuri și se învălmășeau către docuri.

Croindu-și drum printre ei, Jonathan era cu ochii în patru după poliție. Probabil că Lazio le dăduse și lor o copie a formularului de internare al Emmei. Un detectiv perspicace ar fi putut să intuiască tot ceea ce urma să facă Jonathan și să trimită oameni pentru a supraveghea zona. Jonathan se opri, cercetând strada din priviri. Dar era mult prea mare aglomerația ca să-și poată da seama dacă era ceva suspect.

În față văzu semnul pentru hotelul Rondo. Trecând pe lângă hotel, strânse în mână hârtia pe care era notată adresa bărbatului din Franța, cel care o externase pe Emma dintr-un spital din Roma și care îi plătise factura de la hotel. VOR S.A. din Èze. Dar cine era acest bărbat? Să fi fost același pe care Jonathan îl zărise în hotelul Rondo cu ani în urmă? Jonathan nu avea nici o îndoială că relația lor era strict profesională. Altfel, de ce i-ar fi plătit facturile astronomice?

În afară de adresa din Franța, Jonathan nu mai știa nimic altceva despre el decât că era mai în vârstă, că avea părul grizonant și că vorbea engleza cu accent britanic sau german. Era aceeași persoană care o racolase în misiunea cu mașina-capcană? Și, dacă așa stăteau lucrurile, atentatul Diviziei asupra vieții ei era o încercare de a o opri? Jonathan nu putea decât să presupună că, dacă bărbatul era „prietenul" pe care Emma

venise să-l viziteze, atunci și el era tot un dușman al Diviziei.

Totuși, exista o singură întrebare care era cheia tuturor acestor lucruri.

Cine era Lara?

Undeva în depărtare desluși scârțâitul unor cauciucuri. Se auzi o portieră trântindu-se. Jonathan se opri într-un loc și cercetă strada. Nu văzu nimic neliniștitor. Era agitat. Își șterse fruntea. În față era un indicator către gară. Cel mai apropiat punct de Èze era Nisa, o călătorie de șapte ore cu trenul. Nu putea risca să fie prins într-un spațiu închis pentru atât de mult timp. Trebuia să existe altă cale.

Continuă să meargă de-a lungul dealului, sperând să se piardă în mulțimea de la docuri. Nu putea să închirieze o mașină. Nici nu se punea problema să ia o ocazie. Singura posibilitate era să...

Chiar atunci auzi sunetul unei sirene. Era îndeajuns de aproape cât să-l facă să tresară, dar, înainte de-a putea estima distanța, țipătul sirenei se întrerupse. Se uită peste umăr și observă că două străzi mai încolo, pe un drum lateral, era agitație. Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de un albastru-închis și purtând cizme bleumarin își croia drum printre trecători. Era urmat de alți doi bărbați care ridicau o barieră pentru controlul mulțimii. Carabinieri. În spatele lor venea un grup de ofițeri înaintând autoritar, cu arme semiautomate prinse la piept și șepci cu cozorocul tras mult peste ochi.

Jonathan se mișcă spre marginea străzii, apropiindu-se de o cafenea. Rândul celor care așteptau la coadă trecuse de ușă. Jonathan se strecură

prin spatele clienților. Privea neputincios cum polițiștii montau barierele de-a lungul străzii. Liderul lor vorbea la o stație, și se părea că își coordona acțiunile cu altcineva. Jonathan se retrase de-a lungul străzii, rămânând lipit de vitrinele magazinelor.

Din nou, îi auzi înainte de a-i vedea. O voce stridentă de bărbat care striga ordine. Apoi observă uniformele albastre.

Panica îl gâtuia deja. Jonathan ezită, fără să știe în ce parte s-o ia. În cele din urmă, se întoarse și începu să alerge de-a lungul colinei. Instinctul îi spunea să meargă spre docuri, unde s-ar fi putut pierde în mulțime. În timp ce se apropia de capătul colinei, un Alfa Romeo albastru cu insigna poliției se opri la douăzeci de metri distanță. Alte câteva mașini de poliție se adunară în spatele lui. Jonathan aruncă o privire peste umăr și văzu un grup de polițiști îndreptându-se înspre el. Retragerea nu mai era o opțiune.

Nu erau nici străzi laterale care să se ramifice spre dreapta sau spre stânga. Privi de-a lungul colinei. Șoseaua de coastă ducea chiar în spatele mașinilor de poliție. Și, dincolo de autostrada cu patru benzi, începea debarcaderul care împrejmuia marea și se întindea cât vedeai cu ochii spre nord și spre sud. Traficul era congestionat, o procesiune spasmodică de automobile și autobuze care elibera gaze în aerul umed al dimineții. Rămase nemișcat în timp ce polițiștii treceau de la o mașină la alta. În tot acest timp, valul de turiști și de trecători se scurgea pe lângă el.

Ce-ar face Emma?

Jonathan știu imediat răspunsul. Chiar nu exista o altă cale.

Trăgându-și răsuflarea, continuă să meargă spre polițiști. Nu-și coborî capul. Nu se uită în altă parte. Purta ochelari de soare și o șapcă de baseball, și asta era tot. Portiera din față a mașinii Alfa Romeo se deschise, și o femeie zveltă și blondă coborî iute. Purta pantaloni de stofă negri, un tricou alb și ochelari de soare în stil aviator, dar o recunoscu instantaneu. Era inspectorul-șef Ford.

O văzu cercetând mulțimea, privirea trecându-i chiar pe lângă el. Se opri și se uită înapoi. Își scoase ochelarii de soare și, când se aflau la o distanță de nici douăzeci de metri, ochii li se întâlniră.

Jonathan se uită peste umăr și văzu o grămadă de uniforme albastre, apoi se uită la Kate Ford și începu să fugă. Fugea chiar înspre ea, înspre Alfa Romeo, unde se aflau cel puțin trei polițiști prinși într-o discuție, fără a le da vreo atenție lui sau lui Kate.

– Ransom, strigă ea, dar vocea îi era stinsă, fiind prea surprinsă ca să poată șoca pe cineva, darămite să-i atragă atenția.

Jonathan trecu pe lângă ea. Și, în timpul ăsta, înăuntrul lui izbucni o furie de nestăpânit. Se mânie la vederea ei, enervat de apariția sa neașteptată, incapabil să înțeleagă motivele tenacității ei. Îi spusese că nu avea nimic de-a face cu explozia. De ce continua să gândească altfel? În grabă, își aruncă brațul spre ea și o lovi direct în piept, trântind-o pe capota mașinii.

Nu putea decât să își imagineze ceea ce urmă. Nu avea de gând să se oprească și să afle. Îngrijorați

de starea ei, ceilalți polițiști aveau să se strângă în jurul ei preocupați, oferindu-i un avans prețios de câteva secunde, de câțiva metri. Știa că ea resimțea puterea loviturii.

– Ransom!

Vocea se auzea mai tare acum.

Mărind viteza, sări peste bariera de beton și începu să alerge pe autostradă, ferindu-se din fața vehiculelor care se mișcau încet și țâșnind spre celălalt capăt. O coloană lungă de mașini și de camioane aștepta să treacă de o poartă păzită și să i se permită intrarea în complexul extins de șantiere navale. O luă la dreapta, trecând pe lângă coloana de mașini și fugind pe lângă o clădire militară. Se auzi sunetul prelung și puternic al unei sirene de vapor. La o sută de metri în față, un val de pasageri începuse să debarce dintr-un pachebot. La următorul doc, un șir de mașini urca zgomotos o rampă de încărcare până în pântecele unui feribot. Și, mai încolo, un tren se deplasa încet, fiind încărcat cu containere de toate felurile. Peste tot se mișcau dintr-o parte în alta camioane de livrare, scutere și taxiuri.

Sirenele începuseră să urle. În fața lui. În spatele lui. Respira cu greu și nu reușea să-și dea seama unde se afla, își auzea numai inima cum îi bătea să-i sară din piept. În spatele lui văzu o umbră, o mișcare tremurândă. Cu coada ochiului, observă un polițist care se apropia de el în fugă. O uniformă albastră într-un loc în care n-ar fi trebuit să existe nici o uniformă albastră. Un bărbat mai tânăr, mai subțire, mai în formă – un sportiv, judecând după obrajii osoși și după ritm.

Jonathan își învinse oboseala și reuși să mărească distanța dintre ei, însă nu aceasta era soluția.

Mai devreme sau mai târziu, bărbatul mai rapid avea să-l prindă din urmă.

Mai devreme era mai bine.

Jonathan se clătină, iar polițistul își întinse mâna spre umărul său, vrând să-l apuce de guler. Jonathan se aplecă în față ca să scape, dar, în clipa următoare, își încovoie spatele și lovi cu cotul în urma sa. Lovitura îl nimeri pe italian chiar în gât. Polițistul se opri și își duse mâinile în zona gâtului înainte de a se prăbuși pe asfalt.

În față, două mașini de poliție se urcară pe trotuar și se îndreptară spre debarcader. Mașinile se opriră, blocându-i trecerea. Polițiștii stăteau în ușă, cu armele scoase. Jonathan o luă spre stânga, cu mâinile și picioarele pulsându-i, și își croi drum printre mulțimea de pe trotuar, îndreptându-se spre cheiul larg care despărțea două vase de croazieră. Ca și cum s-ar fi ivi brusc un moment de liniște în mijlocul furtunii, se trezi într-o porțiune goală de pe doc. În spatele lui erau vreo sută de persoane. În față, chiar mai mulți. Dar de data aceasta, nu vedea nici o uniformă albastră.

„Mergi normal, și nimeni nu te va privi de două ori", îi spusese Emma. „Fugi, și ești o țintă sigură."

În ciuda instinctului, Jonathan încetini pasul și începu să meargă. În stânga sa, un vas își coborâse pasarela, iar bărbații și femeile începuseră să se îmbulzească pe debarcader. În dreapta, hamalii descărcau bagajele din cală și le aranjau frumos

pe margine. Un stivuitor claxonă și trecu printre oameni, cărând o ladă mare.

Jonathan se îndreptă spre marginea cheiului. După cum se aștepta, cu doi metri mai jos se întindea o altă platformă, putând fi accesată cu ajutorul scărilor dispuse din loc în loc. Această platformă, din câte știa, era folosită de muncitorii din port și de docheri pentru repararea ambarcațiunilor. Sprijinindu-se cu o mână de doc, sări pe platformă și se ghemui sub fundație. Cheiul era susținut de grinzi cu zăbrele de lemn. Apa se ridica până la stâlpii incrustați cu scoici și cu sedimente. De undeva din întuneric, un șobolan rămase cu privirea ațintită asupra lui. Începu să fugă din nou, privind din când în când peste umăr.

Atunci le văzu și știu că fix de asta avea nevoie.

Folosite pe post de tampon pentru a proteja carena ambarcațiunilor când acostau, apărătoarele pentru debarcader erau făcute din același cauciuc negru și tare ca roțile automobilelor, fiind lungi de șase metri și înalte de trei metri, perfect rotunde și goale pe dinăuntru. Jonathan se apucă de capătul celei mai apropiate apărători și intră în ea. Pas cu pas, înaintă până când ajunse în mijloc. Rămase acolo timp de o oră, ascultând cum sunetul sirenelor se apropia și apoi trecea mai departe, asemenea ecoului vocilor polițiștilor nervoși, până când, dintr-odată, se făcu liniște.

Încă nu îndrăznea să iasă pe doc.

În schimb, se strecură afară și se lăsă în mare.

Apa era caldă și murdară.

Luă o gură de aer și intră sub apă.

Kate Ford stătea pe chei, cu mâinile în șold. Trecuseră treizeci de minute de când Ransom o luase la goană de-a lungul autostrăzii, îndreptându-se spre debarcader. Deși cincizeci de polițiști făcuseră eforturi să-l găsească, nu reușiră să-i dea de urmă. Chiar în acel moment, toate vasele de croazieră ancorate erau verificate. Bărcile de patrulă traversau portul. Kate aproape își pierduse speranța.

– A dispărut, murmură ea.

Locotenent-colonelul scutură din cap.

– E imposibil, replică el. L-am încercuit din toate părțile.

– A înotat, zise Kate.

– Dar navele? întrebă polițistul, privind în sus la megastructurile de patru etaje aflate de o parte și de alta a lui. E prea periculos.

„Nu și când nu ai altă soluție", gândi Kate.

Se întoarse și porni spre strada principală.

– Să mergem, zise ea. Ransom a fost aici înaintea noastră. O căuta pe soția lui. Trebuie să-l fi văzut cineva. Poate cineva chiar a stat de vorbă cu el.

– Cu ce începem?

Kate desfăcu fișa de internare de la spital, urmărind cu degetul însemnările care descriau de unde fusese luată de ambulanță femeia rănită care își dăduse numele de Lara.

– Cu hotelul Rondo, răspunse ea.

54

Birourile Corporației Internaționale pentru Securitatea Nucleară (CISN) se aflau la etajul al douăzeci și șaptelea al unui zgârie-nori din La Défense, agitatul cartier de afaceri al Parisului care împrejmuiește Sena. Compania se înființase ca un centru de activități atotcuprinzător, capabil să ofere afaceri private, instalații guvernamentale și baze militare cu „un întreg spectru de soluții de securitate". Dar, după cum sugera numele, compania era specializată pe un singur domeniu: securitatea și protecția instalațiilor nucleare.

Cât privește o eventuală centrală nucleară, compania pornise de la un concept și ajunsese la o construcție finală, proiectând și implementând măsuri de securitate care aveau în vedere pătrunderea fizică și ieșirea dintr-o centrală nucleară (alarme, camere de supraveghere, puncte de verificare biometrice), securitatea cibernetică, amplasarea angajaților în interiorul centralei, măsuri de prevenire a atacurilor și, în sfârșit, monitorizarea tuturor sistemelor de operare critice, inclusiv depozitarea combustibilului ars. Nu era exagerat

să afirmi că aproape fiecare producător major de energie din Occident se baza pe CISN pentru siguranța și prevenirea accidentelor în cazul instalațiilor nucleare. Până acum, încrederea care le fusese acordată se justificase. Nici o centrală certificată de CISN nu fusese inoperabilă sau închisă și nu avusese nici un fel de accident.

Emma Ransom rememora toate astea în timp ce traversa piața din fața clădirii. Apropiindu-se de intrare, își îndreptă sacoul și își netezi fusta. Costumul negru avea talia înaltă și era decoltat, iar eticheta arăta că era o imitație ieftină Dior. Ăsta era gustul lui Papi. Nu fusese niciodată adeptul subtilității; dar nici nu venea dintr-o țară subtilă.

Își îndreptase părul, și-l tunsese până la umeri, vopsindu-l într-un negru intens. Purta lentile de contact căprui și tocuri de zece centimetri pentru că Anna Scholl avea ochii căprui și un metru șaptezeci și șapte desculță. Când Emma deschise ușa de sticlă și intră în holul mezaninului cu aer condiționat, nu se temu nici o clipă că avea să-și dea cineva seama că era o impostoare. Mai curând, era îngrozită să nu se împiedice pe tocurile ei uriașe și să cadă în fund, în fusta ei ieftină.

– Anna Scholl, zise ea, scoțând legitimația falsă care arăta că era membră a personalului departamentului de siguranță și inspecții al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică. Am venit să mă întâlnesc cu Pierre Bertels.

Paznicul îi examină sânii îndeajuns de mult pentru a-și da seama dacă se potriveau cu cei de pe legitimație, apoi îi notă numele în registru și sună sus.

– Un minut. Coboară imediat. Între timp, puneți-vă ecusonul ăsta.

Emma își trecu șnurul de la ecuson peste cap și se dădu într-o parte. Trecu un minut, apoi altul, până când se scurseră așa zece minute. În cele din urmă, un bărbat înalt, cu pieptul bine făcut, trecu prin bariera rotitoare.

– *Fräulein* Scholl, sunt Pierre Bertels. Cum vă merge?

Emma îl măsură dintr-o privire. Purta un costum albastru scump. În picioare avea pantofi maro ca să contrasteze cu restul ținutei, lustruiți până căpătaseră o strălucire de oglindă. De sub manșeta îndoită i se vedea o brățară de aur. Avea prea mult gel pentru părul lui scurt tuns elegant. Deși cândva suplu, pusese pe el vreo zece kilograme, dar ferească Dumnezeu să-i spui așa ceva. Șchiopăta ușor, însă încerca să ascundă asta – se lovise probabil pe terenul de squash, dar încerca să-i convingă pe cei din jur că era rană de război. Și mai era urma de verighetă din jurul degetului inelar de la mâna stângă; Emma era sigură că și-o scosese când văzuse fotografia Annei Scholl din dosar. Toate astea se adăugau atributelor unui bărbat matur care trecuse de prima tinerețe, dar care căuta să demonstreze că nu-și pierduse abilitățile. Emma își dăduse seama de toate astea cât ai clipi.

– Mă grăbesc, răspunse ea, turnând apă rece peste căldura lui calculată. Trebuie să ajung la aeroportul Charles de Gaulle în două ore. Putem începe?

Zâmbetul lui Bertels dispăru.

– Urmați-mă! În lift, încercă pentru a doua oară să deschidă o conversație. Am înțeles că mai stați puțin prin Franța. Mergeți undeva anume?

– E confidențial, cum sunt sigură că știți asta. Nu vorbim despre inspecțiile neanunțate. Mai ales după incidentul din Londra de acum două zile.

– Din Londra?

Emma tuși și își întoarse privirea. Avea confirmarea că nu se aflase despre codurile furate. După cum se așteptase, furtul era considerat o problemă internă care avea să fie rezolvată între AIEA și furnizorii de energie – în cazul Franței, Électricité de France. Nici o firmă din exterior nu urma să fie implicată. Era un secret prea mare.

– Ce s-a întâmplat în Londra? insistă Bertels. E vorba despre mașina-capcană care-l țintea pe Ivanov? Toată ziua am primit telefoane în legătură cu asta.

– Nu pot să comentez. Dacă e ceva din toate astea care să vă privească pe dumneavoastră, vi se vor aduce la cunoștință măsurile necesare la momentul potrivit.

Liftul se deschise. Toate birourile aveau uși de sticlă cu geamuri fumurii. Bertels își puse palma pe un scanner biometric. Luminița roșie se făcu verde. Își spuse numele. Se aprinse un alt beculeț verde. Se auzi un clic când încuietoarea se dezactivă. Bertels deschise ușa.

– Pe aici!

Emma observă măsurile de securitate avansate. Scannerul pentru mână cuplat cu dispozitivul de recunoaștere a vocii era nou, și orice lucru nou era problematic. Îl urmă pe Bertels de-a lungul unui hol plin de oameni. Biroul directorului executiv era

mare și frumos mobilat și avea vedere spre Turnul Eiffel, dincolo de care se vedeau Champ de Mars, Domul Invalizilor și Notre Dame.

– Am primit semnalmentele dumneavoastră de la Viena, zise Bertels, așezându-se la biroul său din sticlă și crom. Mi-am permis să completez eu documentele în avans. V-aș ruga doar să le mai citiți o dată și să verificați datele, pentru a vă asigura că nu au intervenit erori.

Emma își puse o pereche de ochelari pentru citit și își trase dosarul în poală. Documentul avea logoul Électricité de France, corporația care administra centralele nucleare din Franța, și era intitulat „Formular de înscriere pentru eliberarea legitimației de muncă". În branșa lor, legitimația era cunoscută ca pașaport nuclear. Cu ajutorul ei, deținătorul putea să pătrundă în orice centrală fără o notificare în avans și fără escortă. Industria nucleară era puternic specializată. Adeseori, inginerii se deplasau de la o centrală la alta ca să-și pună în practică abilitățile. Un inginer a cărui încadrare ținea de punerea sau de scoaterea din funcțiune a unei centrale putea să se deplaseze chiar și la zece centrale în decursul unui an. În cazul unui inginer IT, numărul deplasărilor sporea. Nici timpul, nici banii nu permiteau ca fiecare centrală să își verifice singură angajații. Astfel, oricine dorea să lucreze în industria nucleară franceză primea aprobarea CISN și, odată cu aceasta, un permis general care îi facilita accesul în oricare dintre centralele nucleare ale țării. De aici și denumirea de „pașaport".

Emma ridică un deget la tâmplă și atinse brațul ochelarilor. Cu fiecare atingere, o cameră miniaturală camuflată sub forma unui șurub

făcea o fotografie care era apoi transmisă printr-o conexiune wireless către un server a cărui locație îi era până și ei necunoscută. Ochii îi alunecară pe pagină; își văzu numele, adresa, numărul de telefon, codul numeric personal și câteva detalii legate de înfățișarea ei.

– Ne lipsește o informație, zise Bertels. E ceva ce am adăugat de curând.

– Da? întrebă Emma, cu inima înghețându-i în piept pentru o clipă.

– Avem nevoie de numele părinților dumneavoastră și de adresa lor actuală.

– Sunt morți, răspunse ea. Sunt sigură că scrie în dosar.

Bertels se uită peste hârtii.

– Paul și Petra... Nu-i așa?

Emma îl privi cu severitate.

– Numele părinților mei sunt Alice și Jan.

Bertels îi întâlni privirea.

– Așa este, *Fräulein* Scholl.

Francezul o supuse pe Emma unui interviu ce păru a se întinde la infinit. Își dădu seama că întrebările erau formulate ad-hoc, fără să facă parte dintr-o verificare standard a trecutului ei. Era doar un mod prin care Bertels voia să facă paradă de autoritate. Termină de verificat hârtiile, apoi le strânse și le așeză frumos pe biroul său.

– Putem să continuăm? După cum am mai spus, am un program încărcat.

– Ne mai trebuie doar semnătura dumneavoastră.

– Bineînțeles. Emma semnă, apoi se ridică, privind nerăbdătoare prin birou.

Bertels o conduse mai întâi să-şi facă o fotografie, apoi pentru a-i fi scanat conturul palmei. La sfârşit, i se luară amprentele. Emma întrebă despre dispozitivul de recunoaştere vocală, şi i se răspunse că sistemul fusese numai de curând instalat la birourile CISN şi că toate centralele se bazau pe sistemul de scanare a mâinii.

După asta, se întoarseră în biroul lui Bertels.

– Va dura câteva minute până când datele de identificare vor fi gata. Doriţi o cafea? Ca să vă ajute să rezistaţi până când ajungeţi la aeroport.

– Nu.

Emma îi întoarse spatele lui Bertels şi îşi făcu de lucru privind fotografiile înşirate pe o comodă. În câteva dintre ele apărea Bertels în uniformă de camuflaj, ţinând o mitralieră în mână, aflându-se în diferite locuri tropicale. Deodată, Emma izbucni:

– Aţi fost în Katanga?

– A, bineînţeles, zise Bertels.

– Şi fratele meu, Jan, a fost acolo. În cadrul Legiunii Străine. Sergentul Jan Scholl. S-a aflat sub comanda colonelului Dupré.

Bertels veni lângă ea şi ridică fotografia.

– Serios? Eu am fost acolo între '91 şi '92, în trupele de paraşutişti. Jan Scholl? Îmi pare rău, dar nu l-am cunoscut. Bineînţeles, îl ştiu pe colonelul Dupré. Cred că fratele dumneavoastră e foarte mândru că s-a aflat sub comanda lui.

– Jan a murit.

– În Congo?

Emma încuviinţă din cap, plecându-şi-l uşor.

– Îmi pare foarte rău.

Bertels își așează o mână pe umărul ei, iar ea acceptă gestul.

– Poate nu mi-ar strica totuși o cafea, zise Emma. Ba chiar și niște fructe.

Bertels îi transmise cererea secretarei. În scurt timp, sosiră cafeaua și fructele. Mâncară într-o atmosferă camaraderească. Bertels vorbi pe îndelete despre ce presupunea, mai exact, activitatea lui în cadrul firmei – și anume, coordonarea de simulări de atentate asupra centralelor nucleare din Franța, Germania și Spania. O altă atribuție a CISN-ului era pregătirea trupelor paramilitare atașate centralelor pentru a rezista în cazul atacurilor de tot felul. Bertels furniza armele, instrucția și strategia în acest scop.

Emma îl ascultă încuviințând, dar întrebările ei vizară doar aspectul profesional. Când, în febra unei expuneri, Bertels îi atinse brațul, Emma și-l trase mai aproape de ea, lăsând să se înțeleagă că nu încuraja asemenea gesturi. Cu cât impunea mai mult distanța, cu atât un om ca Bertels avea să își sporească atențiile. Știa asta din experiență.

– Presupun că munca dumneavoastră va fi chiar mai dificilă având în vedere ceea ce s-a întâmplat, spuse ea.

– La ce vă referiți?

– Pot să contez pe discreția dumneavoastră?

– Voi fi tăcut ca un sfinx.

Emma cumpăni jurământul lui.

– Prea bine, continuă ea. După atentatul cu bombă din Londra, toate clădirile guvernamentale din zonă au fost evacuate. În acest timp, câțiva dintre oamenii noștri aveau o întâlnire cu oficialitățile britanice. Pe când se aflau în afara clădirii,

cineva a furat câteva dintre laptopurile noastre. Nu suntem siguri dacă există un pericol real, dar nu putem să ne asumăm riscuri. Laptopurile conțineau coduri care permit inițierea comenzilor de la distanță, în caz de urgență.

– Coduri de urgență... Vorbiți serios?

Emma încuviință din cap, devenind, într-adevăr, foarte serioasă.

– Vă spun asta doar pentru că respect ceea ce faceți. În acest moment, îl privi pentru prima dată, direct în ochi. Cred că sunteți un om în care pot să am încredere.

Bertels nu spuse nimic preț de câteva secunde, dar Emma observă cum își ridică ușor bărbia, trăgându-și umerii în spate, ca și cum însăși regina i-ar fi dat spre îndeplinire o sarcină.

– N-aveți de ce vă teme, voi păstra secretul.

– E un dezastru, i se confesă Emma. Dar vom rezolva situația cât mai repede.

– Va trebui să schimbați toate codurile.

– Și să reprogramăm toate sistemele de securitate. Din fericire, nu va fi nevoie să oprim funcționarea nici unei centrale.

– Deci ăsta e motivul vizitei neașteptate, spuse Bertels. Verificați dacă n-au existat încercări de pătrundere în sistem.

– Nu sunt autorizată să discut această chestiune, domnule Bertels, zise Emma, cu un ton ce sugera că acum i se adresa ca unui coleg și, implicit, ca unui egal. Ceea ce pot să spun e că vizita a fost suficient de neașteptată cât să nu-mi mai lase timp să iau legătura cu Électricité de France ca să aflu numele șefilor departamentelor de securitate ai centralelor la care mă voi deplasa.

Protocolul impunea ca șefii departamentelor de securitate să fie informați înainte de o inspecție. Departamentul de securitate funcționa ca o agenție independentă, parte din sistemul de control reciproc pentru prevenirea neglijenței și pentru asigurarea unei funcționări a centralelor conform literei legii.

– Atunci e vorba despre o inspecție-surpriză? O să fie îngroziți.

Emma continuă să-l privească în ochi, dar nu zise nimic. Bertels preluă ștafeta:

– O listă cu șefii departamentelor de securitate ai centralelor? N-ar trebui să fie prea greu. Într-o clipă era deja în picioare. De care aveți nevoie?

– Fără aprobarea de la Électricité de France, s-ar putea să aveți probleme.

– Trebuie doar să-mi spuneți numele.

Emma recită numele a cinci dintre centralele nucleare din țară.

– Și, de asemenea, La Reine. Dar, dacă află cineva...

– Singura cale e o inspecție-surpriză, spuse Bertels, nesuportând nici o critică. Vă promit că sosirea dumneavoastră va fi cu totul neașteptată. N-o să le prindă rău. Prevenția e singurul mod în care pot fi ținuți alerți.

– Mă bucur că vedem lucrurile la fel, zise Emma.

După doar zece minute, primi un CD pe care fuseseră copiate numele șefilor departamentelor de securitate, telefoanele lor de serviciu, adresele de e-mail și informații personale.

– Vă mai pot ajuta cu ceva? întrebă Pierre Bertels.

– N-ar strica dacă mi-ați da și legitimația, zise ea scurt.

– Bineînțeles. Bertels ieși din birou și se întoarse cu o legitimație prinsă de un șnur roșu pe care erau inscripționate inițialele CISN. Acum totul e oficial.

– Venirea aici s-a dovedit a fi mai eficientă decât îmi imaginam, spuse Emma. Cu gesturi ostentative, se uită la ceas, arătându-se neliniștită. Trebuie să fug. Totuși, peste șapte zile, voi reveni în Paris. S-ar putea chiar să am o seară liberă. Mi-ar plăcea să vă comunic rezultatele inspecțiilor mele.

– Ar fi, cu siguranță, benefic, zise Bertels.

– Fără îndoială, spuse Emma. Îmi voi da seama dacă v-ați prevenit amicii. Am un al șaselea simț foarte dezvoltat.

Pierre Bertels jură să păstreze secretul, spunându-i că și-ar pune slujba în pericol dacă Électricité de France ar afla că i-a oferit informații despre angajați fără autorizație în acest sens. Îi dădu numărul lui personal de telefon și îi spuse să îl sune cu o zi înainte de sosire. Emma îi făcu această promisiune.

– *Au revoir.*

– *À bientôt,* răspunse Bertels.

După ce ieși din clădire, traversă promenada de la La Défense, oprindu-se la balustrada care dădea înspre Sena. Chipul i se făcu dintr-odată cenușiu. Amintirea lui Bertels care îi strânsese mâna îndelung îi făcea greață. Își întoarse fața spre soare, forțându-se să inspire puternic și prelung. În tot acest timp, ecoul cuvintelor lui Papi îi răsuna în minte: „La urma urmei, asta știți voi, Privighetorile, să faceți cel mai bine".

Își fixă poșeta pe umăr și porni înspre Étoile, cu pas tot mai grăbit. Greața îi trecuse. Se strecurase iarăși în cochilia agentului guvernamental foarte bine pregătit.

Emma nu furase codurile ca să încerce să intervină în funcționarea centralei nucleare. Era practic imposibil să treci de nenumăratele sisteme de securitate. Furase codurile ca să pătrundă în sistemul AIEA și ca să obțină un pașaport nuclear.

Își strecură mâna în buzunar, pipăind legitimația.

Să intri era partea ușoară.

55

Cinnamon Club se afla pe Great Smith Street și era faimos pentru curry-ul preparat și pentru clientelă. Situat în interiorul vechii Biblioteci Westminster, restaurantul era caracterizat prin fețele de mese apretate și conversațiile liniștite, o lume îndepărtată de agitația de dincolo de pereții ei. Datorită apropierii de Whitehall, fusese întotdeauna un loc frecventat de prim-miniștri, de funcționarii de stat cu conturi de cheltuieli generoase și de demnitarii veniți în delegație.

– Nu puteam găsi un local mai bun, zise Connor, în timp ce își dădea scaunul în spate ca să încapă mai bine la masă.

Pentru această ocazie se îmbrăcase în cel mai bun costum al său, unul din camgarn vechi de trei ani, căruia îi lipsea numai un nasture. Totuși, cămașa era nouă-nouță. Albastră și elegantă, dintr-o combinație de bumbac și poliester de cea mai bună calitate.

– Încă se mai simte mirosul de nitroceluloză sau ce se mai folosește în ziua de azi, remarcă Sir Anthony Allam. Victoria Street numărul 1 e chiar

după colţ. Locul e o debandadă totală. Au explodat geamurile pe trei cvartale. Din fericire, teroriştii au folosit o încărcătură cumulativă, altfel ar fi fost mult mai rău. Cred că trebuie să le mulţumim pentru asta.

– Da, poate ar trebui să le organizezi şi o paradă, zise Connor, uitându-se în meniu cu ochii săi încercănaţi.

Chelnerul le luă comanda. Gin tonic şi, pentru Allam, curry picant de pui. Connor comandă acelaşi lucru, dar fără entuziasm.

– Apreciez că ţi-ai făcut timp să ne vedem, Tony, deşi nu te-am anunţat din timp.

Allam zâmbi politicos.

– Plăcerea e de partea mea, deşi trebuie să recunosc că n-aş fi ales locul ăsta. Prea mulţi ochi şi urechi.

– Exact. Connor privi în stânga şi-n dreapta şi păru nesatisfăcut de alegerea sa. Nu văd însă nici un chip neprietenos.

– Nu-ţi face griji, sunt pe-aici.

Allam îşi puse mâinile una peste alta pe masă. Era un om ocupat, iar privirea lui severă sugera că era timpul să treacă la lucrurile importante.

Connor îşi apropie capul de el.

– Deci Emma ţi-a dat bătăi de cap.

– Se poate spune şi aşa.

Connor îi povesti versiunea proprie a ceea ce se întâmplase în Alpii Elveţieni cu cinci luni în urmă.

– Şi, de la acel incident, n-ai mai auzit nimic de ea până acum? întrebă Allam.

– L-am urmărit pe soţul ei, sperând că ne-ar putea conduce la ea, dar, până acum patru zile,

și-a văzut de activitățile lui caritabile din Africa. Un adevărat Albert Schweitzer[1].

– Vrei să spui că n-ai știut nimic despre acțiunile ei în tot acest timp? insistă Allam.

– Nu chiar, zise Connor cu reținere.

Allam se arătă ezitant.

– Cum așa?

– După cum ți-am spus, l-am urmărit pe soțul ei. Cu câteva luni în urmă, a sunat-o pe unul dintre numerele ei mai vechi de serviciu. Îi era dor de ea. Voia să o vadă. Connor ridică din umeri. E un amator. Ce credeai? Oricum, am localizat apelul, era în Roma, și am mobilizat o echipă acolo în timp record. Ne-a dat peste nas. L-a omorât pe omul nostru. De atunci, nu mai știu nimic de ea.

– Până acum.

Connor se cutremură.

– Da, până acum.

– Cum ai putut s-o lași să scape în halul ăsta de sub control? întrebă Allam, ridicând vocea. E dovadă clară de iresponsabilitate.

– Ți-am spus, nu ne-am mai înțeles cu ea. Ce face acum e treaba ei. N-am nici cea mai vagă idee pentru cine lucrează.

– Oricine ar fi, au vrut să-l ucidă pe Igor Ivanov, și au făcut-o pe tarlaua mea. Mă surprinde că ai avut tupeul să ne ceri ajutorul. Din punctul nostru de vedere, tu ești în spatele acestui atac.

– Poftim? ripostă Connor, îmbujorat de mânie și din pricina băuturii. Crezi că a fost una dintre operațiunile americanilor? Ți-ai pierdut mințile?

---

[1] Medic misionar, teolog protestant, muzician și filosof german, recompensat în 1952 cu Premiul Nobel pentru pace (n.red.)

– Uită-te la tine, Frank. Nu te mai poți controla. Ești atât de orbit de dorința ta de răzbunare, încât te-ai compromis și pe tine, și organizația. Mai întâi, vii în țara mea fără să ai bunăvoința să mă anunți și pe mine, apoi te faci de râs hărțuind-o pe Prudence Meadows în spital, și seara trecută îl cauți pe monstrul ăla de Danko și încerci să-l șantajezi ca să-ți rezolve treburile tale murdare. S-a aflat în tot orașul, înainte de ivirea zorilor. Nu mă miră că te porți așa. Cred că este momentul potrivit să rupem orice legătură între organizațiile noastre. Din câte am auzit, Divizia n-o s-o mai ducă mult.

Connor se luptă să găsească replica potrivită, clipind frenetic.

– Vrei să spui că n-o să ne ajuți s-o găsim?

– Văd că, în sfârșit, ai învățat să vorbești în engleză.

Connor azvârli șervetul pe jos și se ridică brusc, dărâmând scaunul pe podea.

– Trebuia să mă gândesc mai bine înainte să cer o favoare „verișorului" nostru, zise el, fluturându-i degetul prin față lui Allam, ca să-și arate dezamăgirea. Englezoi nenorociți! N-ați fi în stare să prindeți o căpușă nici dacă ați avea-o înfiptă în fund!

– Adio și n-am cuvinte, strigă Allam. Rămase absolut nemișcat în timp ce Frank Connor ieșea vijelios din restaurant.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să rămână așezat în timp ce toate capetele din restaurant se întorseseră și se holbau la el.

„Nu te teme, Frank", își zise. „Chipurile neprietenoase sunt aici, fără îndoială. Doar că nu le poți vedea."

56

Avionul era un Cirrus SR22 cu un singur motor cu turbopropulsor, șase locuri pentru pasageri, viteza maximă de două sute de noduri și o autonomie a rezervorului de nouă sute de kilometri. Mihail Borzoi, președintele și unicul proprietar al Rusalum, cel mai mare producător de aluminiu din Rusia, acționar majoritar la șase dintre cele mai mari bănci comerciale ale țării, unicul patron public al Baletului Kirov (și patron privat a trei dintre dansatorii principali ai companiei) și prim-consilier al președintelui, tocmai termina de făcut ultimele verificări înainte de zbor.

– Putem să-i dăm drumul, îi strigă el copilotului înainte de a intra în cabină și de a-și prinde centurile în scaunul din stânga.

Borzoi despături o hartă pe genunchi și introduse coordonatele planului de zbor în computerul Garmin. Avea treizeci și cinci de ani, înălțime medie, dar o constituție mai neobișnuită. Cu mult timp în urmă, spusese că avea forma unei pere, iar descrierea rămânea încă valabilă. Dar mai potrivită ar fi fost asemănarea cu un fruct de cactus. Mihail

Borzoi nu era un om bun. Oamenii buni nu conduceau cel mai mare producător de aluminiu din lume. Oamenii buni nu strânseseră o avere de vreo douăzeci de miliarde de dolari, iar estimarea fusese făcută după prăbuşirea bursei de valori. Oamenii buni nu ajungeau mâna dreaptă a preşedintelui şi printre cei trei candidaţi cu şanse reale de a-i lua locul la următoarele alegeri după o copilărie trăită în mizerie. Nu în Rusia. În Rusia, oamenii buni erau călcaţi în picioare, făcuţi bucăţi şi dejectaţi la marginea societăţii.

Borzoi luă legătura prin radio cu turnul de control şi primi permisiunea de decolare. Visase dintotdeauna să devină pilot militar. Copil fiind, participase la parada anuală de 1 Mai din Piaţa Roşie şi făcuse ochii mari la escadroanele de MIG-uri, de Suhoiuri şi de Tupolevuri care defilau pe deasupra. Se imaginase înălţându-se până în stratosferă, apoi coborând în viteză spre pământ. Aceste visuri îşi aflaseră sfârşitul când împlinise zece ani şi când un oftalmolog îi înfipsese pe nas o pereche hidoasă de ochelari cu rame de baga. Dacă nu putea să fie pilot de luptă, avea să se mulţumească totuşi cu singura opţiune acceptabilă. Avea să devină spion.

Borzoi rulă până la capătul pistei, apoi îndreptă avionul cu botul spre vânt. În planul de zbor pentru ziua aceea figura o scurtă călătorie de trei sute de kilometri de pe aeroportul Şeremetievo din Moscova până în oraşelul Norilsk, unde avea cea mai mare turnătorie. Timpul de zbor era calculat la o oră şi treizeci şi trei de minute. Cerul era senin,

cu o vizibilitate de zece kilometri. Era o zi perfectă pentru zbor.

Borzoi tură motorul, decuplă frâna și începu să ruleze cu viteză pe pistă. Când atinse viteza de o sută douăzeci de noduri, trase de manetă. Botul Cirrusului se ridică, iar micuțul aparat de zbor se înălță magnific, precum o frunză luată de vânt. Borzoi zâmbi, privi înspre copilot și zise:

– Nu-i așa că drăcușorului ăstuia îi place la nebunie să zboare?

Copilotul nu răspunse.

Când Cirrusul ajunse la înălțimea de o mie de metri, un dispozitiv exploziv, plasat lângă rezervor, conținând cincizeci de grame de explozibil plastic, se detonă automat. Rezervorul Cirrusului are o capacitate de trei sute cincizeci de litri de combustibil. După cum Borzoi observase anterior, rezervorul era plin. Se produse o explozie îngrozitoare. Avionul care se înălța cu două sute de metri pe minut deveni deodată doar o sferă de foc.

Cirrusul se dădu peste cap și căzu la pământ.

Nu existaseră supraviețuitori.

Prăbușirea fu declarată accident, iar mai târziu încadrată ca „eroare de pilotaj", deși nu se mai furnizară alte detalii.

Nu trecură nici cinci minute, că vestea morții lui Borzoi ajunse la Serghei Șveț. FSB-ul se mândrea cu rețeaua de informatori, iar lui Șveț îi plăcea să se laude că era cel mai informat om din țară. La primirea veștii, afișă o figură mohorâtă și își mărturisi mâhnirea. Borzoi era un prieten vechi și, bineînțeles, un fost spion, la fel ca el.

Departe de privirea tuturor, Șveț zâmbi.

Scăpase de doi. Mai rămânea unul.

Doar Igor Ivanov îi mai stătea în cale în ascensiunea spre scaunul prezidențial.

57

Jonathan se prinse cu o mână de balustradă şi se urcă în şalupă. Înotase timp de două ore fără încetare. Gâtul îl durea. Umerii îi ardeau. Mai rău, începea să-l supere stomacul şi nu reuşea să scape de senzaţia de greaţă. De două ori când ieşise la suprafaţă pentru a trage aer, descoperise o barcă de patrulă trecând prin apropiere. În ambele cazuri, înghiţise câte o gură de apă de mare, grăbit să se facă nevăzut. Îşi trecu o mână peste faţă, îndepărtând un strat de petrol, sare şi reziduuri. Îşi odihni capul pe scândurile calde, lăsând soarele să îi mângâie chipul. Avea nevoie de odihnă, dar odihna era un lux pe care nu şi-l mai permitea.

Gemând, Jonathan se ridică şi privi îndelung linia ţărmului. Din loc în loc, câte un cuplu stătea la soare, un bărbat îşi plimba câinele. Pe plajă, trei copii se chinuiau să ridice un castel de nisip. După câte putea aproxima, parcursese şase, şapte kilometri, în mare parte pe sub apă. În loc să se lase purtat de curenţi, se îndreptase spre nord, în susul coastei, luptându-se în permanenţă cu fluxul puternic. Odată ieşit din raza portului, înotase

pe lângă zona industrială a orașului, mergând mai departe, până când ajunsese în dreptul unei fâșii de plajă cu iarbă înaltă până la talie, cu câteva căsuțe de vacanță risipite printre pinii crescuți la întâmplare. Mai multe bărci cu motor stăteau ancorate la cincizeci de metri față de țărm, dar toate erau acoperite cu prelate. Se bucurase nespus când descoperise șalupa ce se legăna în apropiere.

Simți un spasm în stomac și vomită în apa mării. Simțindu-se mai bine, își îndreptă atenția spre motorul șalupei. Era un Mercury 75, asemănător cu motorul auxiliar al bărcii Avalon cu o lungime de cinci metri cu care navigase în tinerețe în largul coastei estice a Marylandului. Deșurubă capacul rezervorului și observă că era cam pe jumătate plin. Puse capacul la loc, apoi ajustă clapeta de pornire. Ar fi fost indicat să aștepte până la căderea întunericului înainte de a fura vreo barcă, dar așteptarea nu era o opțiune. Chiar în aceste clipe, Kate Ford și colegii ei italieni scotoceau zona turistică din vecinătatea hotelului Rondo, interogând vânzătorii, angajații restaurantelor și managerii hotelurilor, întrebându-i dacă îl văzuseră sau vorbiseră cu el. Era doar o chestiune de timp până când aveau să ajungă la hotelul De La Ville. Dacă era precaut, trebuia să presupună că ajunseseră deja.

Mergând la prova, Jonathan dezlegă șalupa, ridică ancora, apoi se așeză lângă motor. Trase cablul de pornire, și motorul se trezi la viață. În urechile celui aflat pe fugă, zgomotul era puternic precum explozia unei grenade. Scoase șalupa din golfuleț și o îndreptă spre nord, de-a lungul coastei, rămânând cu privirea ațintită spre țărm.

Se aştepta ca în orice moment proprietarul şalupei să iasă dintr-una dintre căsuţe şi să strige după el să-i aducă barca înapoi. Dar nimeni nu aruncă nici măcar o privire în direcţia lui.

După doar câteva minute, hainele îi erau deja uscate, iar soarele îi arunca văpaia în faţă. La prova se afla un prostovol, şi folosi greutăţile de plumb ca să fixeze pe bancă bancnotele care îi rămăseseră în portofel, pentru a le usca la soare.

Treptat, aspectul ţărmului se schimbă. Plaja dispăru, fiind înlocuită de un dig nesfârşit. Relieful deveni stâncos, iar povârnişurile coborau până în mare, o succesiune de creste colţuroase înconjurând golfuleţe azurii.

Jonathan cercetă coasta, căutând un loc în care să acosteze. Era esenţial să înceapă să gândească agresiv. Respectul său pentru lege şi pentru cei care juraseră să o apere devenise nepotrivit acum. Pentru un om în poziţia lui, legea era doar un obstacol. Legea, întrupată în Kate Ford, Charles Graves sau în carabinieri cu uniforme albastre, era cea care îl fugărise pe docurile din Civitavecchia, cea care încerca să-l împiedice s-o găsească pe Emma.

Se strâmbă, conştient de un nou şi neplăcut sentiment. Ajunsese să nu se mai gândească la Emma ca la soţia lui, nici măcar ca la o prietenă. Evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore aruncaseră asupra ei o lumină rece şi obiectivă şi, pentru prima dată, permisese ca acţiunile ei să o definească aşa cum era cu adevărat. Portretul nu avea nimic măgulitor. Se forţă să privească această imagine mentală, să-şi întipărească în memorie caracterisicle ei dure şi să-i spună pe nume.

Nu Lara. Nici Eva. Nici măcar Emma. Cumva mult mai tulburător.

Ea era dușmanul. Și trebuia să fie oprită.

Dar ce avea să se întâmple apoi?

Jonathan nu știa încă răspunsul.

Dând ocol următorului promontoriu, îndreptă șalupa înspre un golf în formă de semilună. Nu avea plajă, nici măcar un dig, doar stânci colțuroase care țâșneau direct din apă la o înălțime de douăzeci de metri. Din loc în loc, scări săpate în stâncă urcau către docuri private. Câteva vile cu vedere spre mare erau înălțate pe falezele de deasupra acestora. Unele semănau cu niște mici palate, altele aveau o arhitectură minimalistă și modernă, și, din păcate, câteva erau lăsate în paragină.

Jonathan îndreptă șalupa înspre un intrând din peretele stâncii și lăsă ancora. Își adună banii și portofelul, se dezbrăcă, rămânând doar în chiloți, își strânse portofelul și hainele ghem și înotă până la doc, cu un braț ridicat deasupra capului pentru a-și păstra lucrurile uscate.

Odată ajuns la doc, privi la casa aflată la treizeci de metri deasupra lui. Era o vilă cu un singur etaj, asupra căreia vremea își pusese amprenta, ferestrele fiind ascunse de jaluzele metalice, cu un catarg de steag drept santinelă. După cum arăta, părea nelocuită, poate chiar abandonată. Se îmbrăcă, apoi începu să urce scările. În fața casei zări o piscină goală. O ocoli, sări peste un gard jos și ajunse la garaj. Ferestrele poziționate la înălțime îți permiteau totuși să privești înăuntru. Garajul era gol. Nici o mașină, nici măcar biciclete.

Jonathan porni în pas alergător de-a lungul drumului. În depărtare, se auzea zgomotul mașinilor

ce se deplasau cu viteză. În doar câteva minute, ajunse la autostradă. Privi înspre nord, apoi înspre sud.

Porni în fugă în direcția nord.

Era un Ducati 350 de culoare galbenă – o motocicletă de viteză cu cauciucuri groase și țeava de eșapament cromată – și se afla în mijlocul unei parcări aglomerate a unui restaurant de pe plajă numit Coney Island. „Ca să vezi", își zise Jonathan în timp ce înainta hotărât printre mașinile parcate bară la bară pe asfaltul încins. În America, tot al doilea restaurant era denumit după un oraș italian. Nici nu mai știa în câte localuri cu nume precum Café Roma, Portofino sau Firenze fusese. Acum, era rândul italienilor să procedeze la fel.

Se îndreptă direct spre motocicletă și îngenunche lângă ea. Mașina de lângă el era suficient de aproape cât să o poată atinge. Nimeni din restaurant n-avea cum să-l vadă. Proprietarul motocicletei avea să apară sau nu. Era simplu. În definitiv, la asta se reducea totul. Jonathan încetase să se mai gândească la consecințe.

Cu ajutorul briceagului Swiss Army deschise capacul cilindrului de aprindere și conectă firul verde și cel roșu, care duceau la bujii. Aprinderea unei motociclete era diferită de cea a unei mașini. La un model mai vechi precum acesta, cheia nu făcea decât să realizeze contactul între firele de la bujii și magnetou. Jonathan răsuci firele laolaltă și apăsă pe starter. Motorul se trezi la viață. Se urcă în șa, dădu motocicleta în spate, apoi acceleră pe culoarul dintre mașini și ieși pe autostradă. Totul

se petrecu în doar două minute. Emma ar fi fost mândră de el.

Era douăsprezece și un sfert. Granița franceză se afla la cinci sute optzeci de kilometri. Jonathan trecu pe banda de viteză, și se plecă în șa, după care apăsă accelerația Ducati-ului. Motocicleta o zbughi precum un iepure din vizuină.

Își propuse să ajungă la Èze până la ora șapte.

58

Kate Ford se prăbuși pe un scaun din fața unei cafenele.

– E imposibil, zise ea, pe jumătate pentru sine. Tipul ăsta nu e o fantomă. Nu se poate să fi dispărut pur și simplu. A avut un motiv ca să vină aici. Trebuie să fi vorbit cu cineva.

Locotenent-colonelul se așeză lângă ea. Era chipeș și delicat, dar Kate bănuia că-i plăcea mai mult uniforma strălucitoare decât slujba pe care o presupunea aceasta.

– Am căutat peste tot, zise el, coborându-și umerii eleganți.

– Nu chiar peste tot, spuse Kate. Am lăsat câteva străzi necercetate în direcția aia.

– Nu e o zonă prea primitoare, replică el. E o zonă pentru marinari. Multe baruri. E un loc dur. Mergem după aceea. Mai întâi, o cafea.

Kate își dezbrăcă haina și începu să-și facă vânt.

– Nu, mulțumesc, spuse ea. E cam cald pentru mine.

Locotenent-colonelul zâmbi resemnat, apoi îi făcu semn chelnerului și comandă un espresso. Iritată, Kate se ridică și începu să înainteze de-a lungul străzii.

Trecuseră patru ore de când Ransom li se strecurase printre degete. În tot acest timp, în jur de șaizeci de ofițeri de poliție cercetaseră cele șaisprezece străzi ale cvartalului din jurul adresei de unde o ambulanță o luase pe Emma Ransom. Polițiștii italieni erau de o tenacitate ce mergea până în pânzele albe. Atât cât putu să-i urmărească, nu lăsaseră nici un magazin, hotel, bar sau cafenea neverificate. Nici în Londra n-ar fi avut parte de oameni mai sârguincioși. Se întreba dacă și Ransom fusese la fel de ghinionist în căutările sale.

Ajungând în vârful dealului, continuă să înainteze pe străzile pietruite și tot mai înguste, bucurându-se de umbra aruncată de clădirile ce se întindeau în calea ei. Cele mai multe erau apartamente vechi, dărăpănate și neîngrijite. Încercă să intre, dar ușile erau încuiate. Pentru a cerceta zona asta, ar fi fost nevoie de zile, nu doar de ore. Erau multe baruri, localuri părăginite fără nume. Fiind încă devreme, și acestea erau închise. Kate se opri într-o piață mică și arătă o fotografie cu Jonathan, apoi poza pixelată a Emmei ce fusese făcută în Londra. Din nou, n-avu parte decât de priviri împietrite.

Kate se sprijini de un zid și își scoase unul dintre pantofi ca să-și maseze piciorul care începea să o doară. Oftă. Nu îi mai rămâneau prea multe lucruri de făcut. Avea să lase căutarea pe mâna poliției italiene și să aștepte. Nu era tocmai optimistă. Imaginile înmagazinate în memorie

se risipesc repede, vederea unui chip necunoscut se șterge mai rapid decât orice. Își încălță pantoful și începu să meargă înapoi spre țărm. Dar, în timp ce înainta, văzu un semn cu coada ochiului. Era atârnat deasupra unei intrări, cam la treizeci de metri în josul aleii. Hotelul De La Ville.

Scutură din cap și-și continuă drumul. Se opri brusc, rușinată de pesimismul ei. Redescoperind în sine hotărârea, se întoarse din drum și deschise ușa hotelului.

La recepție, îi arătă managerului fotografiile cu Jonathan și cu Emma Ransom și îl întrebă dacă îi văzuse pe vreunul dintre ei. Bărbatul nu răspunse imediat, dar Kate observă ezitarea bărbatului în spatele ochilor de culoarea cafelei.

– Vorbiți engleza? întrebă ea.

– *Certo*, răspunse el în italiană, ca și cum ar fi fost insultat. Bineînțeles.

– I-ați văzut, nu-i așa?

Managerul începu să-și miște încet capul înainte și înapoi. Își cuprinse bărbia în palmă, în timp ce linia gurii i se schimonosi într-o expresie dezaprobatoare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Îl cunoașteți pe acest bărbat?

– Nu sunt sigur.

Kate îl înșfăcă de încheietură.

– Spuneți-mi adevărul. Altfel, în mai puțin de zece secunde, locul ăsta o să mișune de carabinieri care o să își bage nasul în permisele de muncă ale angajaților dumneavoastră!

– A fost aici în dimineața asta.

Pentru o clipă, lui Kate îi stătu inima în loc. Încuviință din cap, încurajându-l să continue.

– Așa...

Managerul aruncă fotografia pe tejghea.

– E soțul ei, zise el emfatic, ca și cum ar fi vrut să o corecteze. *Nu* e din Franța!

Șaizeci de minute mai târziu, elicopterul Aérospatiale Écureuil decolă de la o bază a poliției aflată pe unul dintre dealurile de deasupra Civitavecchiei. Kate își puse căștile și își strânse centura scaunului pentru pasageri. Le făcu semn cu mâna carabinierilor în timp ce elicopterul se înălța. Botul aparatului coborî, se înclină puternic spre stânga și, după doar câteva secunde, zburau pe deasupra mării.

Kate privi spre pilot.

– Cât va dura?

– Zburăm în linie dreaptă, explică el. Distanța e de șase sute de kilometri. Cred că o să ajungem în trei ore. Dacă ne ajută vântul, poate chiar mai repede.

Kate luă legătura prin radio cu Poliția Națională Franceză și ceru ca o patrulă discretă să supravegheze adresa din Èze, acolo unde era convinsă că mergea Ransom. Avea nevoie de cei mai buni oameni. Nu voia ca Ransom să se sperie în cazul în care ajungea acolo înaintea ei.

– Și dacă îl vedem, iar apoi pleacă?

– Atunci puteți să puneți mâna pe el, zise Kate. Dar nu contați pe asta. Nu prea are cum să ajungă acolo înaintea mea.

Încheind conversația, îl apelă pe Graves de pe telefonul mobil.

– Charles, spuse ea, mult prea optimistă, am pus mâna pe el.

59

Charles Graves opri maşina şi scoase mâna pe geam ca să apese soneria. Poarta era masivă şi impozantă, cu ornamente de fier forjat şi un blazon în centru. Avea farmecul unei porţi culisante a unui castel medieval. Ceva fabricat cu multă migală şi ştiinţă pentru a ţine duşmanul afară. Poarta începu să tremure şi se deschise, iar Graves ştiu că undeva în plăcile de fildeş care acopereau zidurile de piatră era ascunsă o videocameră de supraveghere şi că fusese identificat, primind aprobarea de a pătrunde.

Graves acceleră de-a lungul unei alei bine întreţinute, străjuite de o parte şi de alta de straturi cu flori puternic colorate şi de peluze scumpe. Intră într-un viraj, iar la capătul acestuia se ivi casa. Cercetă din priviri masiva structură în stil palladian. „Casă" nu era cuvântul cel mai potrivit. Mai degrabă „palat". Într-adevăr, îşi aminti că, în trecut, clădirea fusese reşedinţa de vară a reginei Victoria. În urmă cu trei ani, când casa fusese vândută miliardarului rus, tranzacţia provocase

un adevărat scandal. Un țar fura proprietatea unei regine, așa fusese percepută achiziția.

În curtea din față acoperită cu pietriș era parcat Rolls-Royce-ul Phantom pe care Graves îl văzuse pe înregistrările camerelor de supraveghere. Peter Chagall cobora deja treptele, cu o mână întinsă în semn de salut, cu claia lui de păr alb-blondin, coama veșnic neîngrijită devenită semn distinctiv.

„Ai grijă", îl avertizaseră băieții care se ocupau de zona rusă. „Are zâmbetul unui rechin și dinți tot atât de ascuțiți."

Dar Graves nu avea nevoie de sfaturile lor când venea vorba despre Chagall. Îi cunoștea biografia pe de rost încă din momentul în care acesta cumpărase clubul de fotbal Arsenal, locul din nordul Londrei căruia Graves îi închinase, încă de când avea cinci ani, orice după-masă de sâmbătă dintre lunile septembrie și mai.

Născut în Siberia în urmă cu cincizeci și cinci de ani, Piotr Șagalinski rămăsese orfan de mic, fiind crescut de una dintre bunici. Student genial, obținuse o bursă la Universitatea de Stat din Moscova și absolvise ca șef de promoție. După ce-și făcuse stagiul militar obligatoriu, se angajase la unul dintre cei mai mari producători din URSS. Ajunsese vicepreședinte la doar douăzeci și șapte de ani, ascensiune cu atât mai incredibilă pentru că refuzase să intre în partidul comunist. După căderea Zidului Berlinului și prăbușirea guvernului închistat al Rusiei, Șagalinski – rebotezat între timp Chagall – se afla în poziția perfectă pentru a profita de aceste schimbări. Luase măsurile necesare pentru a moderniza compania petrolieră, crescând

producția în timp ce acaparase rivalii mai mici și se asigurase că majoritatea acțiunilor companiilor nou privatizate sfârșeau în buzunarul lui. Această propensiune de a-și înghiți rivalii, alături de coama lui blondină, îi conferise porecla de Marele Alb.

Iar apoi, în urmă cu cinci ani, Chagall făcuse un pas înainte și revânduse compania guvernului rus pentru zece miliarde de lire. Această mișcare fiind cu totul neașteptată, mulți rămăseseră cu semne de întrebare în legătură cu motivul real al plecării lui. La o zi după vânzare, era deja în avionul spre Marea Britanie. „Am terminat-o cu Rusia și Rusia a terminat-o cu mine", fusese replica faimoasă de dinaintea plecării. Dar, ca atât de multe alte lucruri legate de Chagall, afirmația era o minciună. Chagall era rus până în măduva oaselor. Relațiile lui cu partidul Rodina n-aveau să se încheie niciodată, iar legătura lui cu Robert Russell era o dovadă în acest sens.

– Bine ați venit! strigă Chagall cu un puternic accent rusesc, deschizând portiera mașinii înainte ca Graves să apuce să oprească motorul. Căpitane Graves, îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc.

– Apreciez faptul că ați acceptat să mă primiți.

Graves se prefăcu a nu fi observat că Chagall îl retrogradase, nu fără intenție. Avea deja o primă dovadă că acesta se afla la ananghie. Miliardarii nu făceau exces de politețe în relațiile cu poliția, nici în Rusia, nici în Marea Britanie.

– Cum aș fi putut să resping o cerere venită din partea Serviciului de Securitate? Acum sunt și eu cetățeanul acestei țări. Unul dintre supușii reginei.

– Felicitări. Graves se întreba cât îl costase un pașaport britanic. Reședința fusese cumpărată cu treizeci de milioane de lire, echipa de fotbal – cu două sute. Oricât ar fi costat, Chagall își permitea.

– Vizita dumneavoastră are de-a face cu prietenul meu Robert, zise rusul cu o figură îndoliată. Am aflat atâta lucru. Ca să fiu sincer, mă așteptam să mă contactați.

– Asta înseamnă că aveți ceva ce ați vrea să ne spuneți?

Graves nu avea nici un resort legal pentru a-l determina pe Chagall să coopereze. Nu era cu nimic ilegal să te întâlnești cu un om cu două ore înainte ca acesta să fie ucis. Dacă Graves voia să scoată ceva de la Chagall, avea să fie nevoit să-i propună un târg.

– Poate, spuse Chagall. Dar speram că îmi veți spune dumneavoastră ceva.

– S-ar putea să știu și eu câte ceva.

Chagall îl apucă de braț, și porniră într-o parte a reședinței.

– Cum au ajuns la el?

– Prin subsol, spuse Graves.

– Dar locuia la etajul cinci. Și erau toate acele măsuri de securitate – alarmele, portarii.

– S-au folosit de toboganele pentru rufărie pentru a se deplasa nedetectați.

– Cine? Trebuie să aflu asta.

– Nu pot să dezvălui această informație. Ancheta e în curs de desfășurare.

– Chiar așa? Chagall îi aruncă o privire interogativă, ca și cum ar fi început deja să-i telegrafieze o mită. Cât voia Graves? Zece mii de lire? Cincizeci de mii? O sută de mii?

– Veți afla în momentul în care vom face arestările, completă Graves.

– Să înțeleg că se va întâmpla în curând?

– Așa sperăm.

Chagall îl conduse prin grădina îngrijită impecabil, printre arbuștii tăiați în formă de animale de circ: un elefant, un leu, un urs dansator. Din loc în loc, de-a lungul perimetrului încadrat de zidurile înalte de cărămidă care protejau proprietatea, paznici înarmați pândeau din umbră, purtând pistoale semiautomate. Pe durata a doar cinci minute, Graves numără trei echipe a câte doi oameni și șase camere de supraveghere. Palatul nu era atât o reședință, cât o fortăreață.

– Spuneți-mi, domnule Chagall, erați de multă vreme prieten cu lordul Russell?

– De destulă vreme. Îmi era de ajutor.

– În ce fel?

– El nu credea. Nu se lăsa păcălit precum voi toți ceilalți.

– Păcălit de ce?

– Priviți în jur! Vedeți armele. Mica mea armată. Dumneavoastră ce credeți? El nu se lăsa păcălit de *ei*.

Ieșiră dintre gardurile vii. În fața lor se înălța un șopron întins, având uși mari, vopsite în verde. De undeva dinăuntru se auzea zgomotul unui motor turat.

– Avem imagini cu mașina dumneavoastră, în fața clubului lordului Russell, din noaptea în care a fost ucis. După întâlnirea cu dumneavoastră, Russell a mers pe Victoria Street, în zona în care a avut loc atentatul cu bombă împotriva ministrului

de interne Ivanov. Aveți habar de ce a simțit nevoia să meargă acolo la o oră atât de târzie?

– Demonii, zise Chagall veninos. Sunt malefici. Nici n-aveți idee. Poartă costume elegante. Vorbesc engleza perfect, ca să te facă să crezi că nu-i nimic în neregulă cu ei. Că sunt oameni cu care poți să te înțelegi – așa cum a spus doamna Thatcher despre Gorbaciov, în urmă cu douăzeci de ani. Dar sunteți naivi. Nu cu oamenii ăștia. Cu ei nu te poți înțelege. Rusia s-a născut dintr-o mlaștină. Ne-am zbătut timp de zece veacuri. Întotdeauna săracul Europei. Ignoranți. Superstițioși. Iar acum s-a arătat un miracol spre a ne salva. Știți care e acest miracol?

– Petrolul? ghici Graves.

– Petrolul, zise Chagall. Rusia are cea de-a doua rezervă ca mărime din lume. Două sute de miliarde de barili. Înainte, scoteam nouă milioane de barili pe zi. Dar s-a terminat cu asta. Oamenii care controlează companiile petroliere preferă să păstreze tot profitul pentru ei decât să-l împartă cu alții. În loc să modernizeze platformele petroliere cu ajutorul partenerilor din vest, le lasă să ruginească. În loc să caute noi rezerve, le păzesc pe cele vechi precum își păzesc niște găini geloase ouăle. Problema e că aceia care au pus mâna pe resursele naturale ale țării nu sunt oameni de afaceri. Sunt spioni, iar spionii sunt paranoici și proști. Privesc tot timpul peste umăr, dar niciodată înainte. Pretind că sunt patrioți care își varsă sângele pentru Mama Rusie. Căpitane Graves, sunt convins, nu e nimic mai înfricoșător decât un patriot.

Ajunseseră la șopron. Zgomotul motorului era mai puternic acum. Cineva apăsa accelerația,

și se auzeau glasuri care dădeau instrucțiuni în rusă. Chagall deschise ușa și intră. Șopronul fusese transformat în garaj. Graves numără cel puțin douăzeci de automobile parcate sub o platformă de reflectoare. Văzu un Ferrari Scaglietti și un Lamborghini Miura. Un Maserati Quattroporte și un Mercedes McLaren SLR. Un Porsche 911 GT și un Bentley Mulsanne Turbo.

Chagall se opri în fața unei mașini sport, cu două uși, cu caroseria foarte aerodinamică și vopsită în gri.

– E un Bugatti Veyron. Cea mai scumpă mașină din lume. Știți cât costă?

Graves zâmbi politicos.

– Dacă ar fi să ghicesc, cred că puțin mai mult decât salariul meu.

– Două milioane de dolari americani. Ascultați-mă bine. Dacă-mi spuneți cine l-a omorât pe Robert Russell, e a dumneavoastră. Fără complicații. Un cadou din partea mea. Ce ziceți?

– E tentant.

– Atunci, al dumneavoastră e! proclamă Chagall.

– Nu pot să accept. Graves scutură politicos din cap, ca și cum ar fi fost uimit de atâta generozitate.

– Ah! strigă Chagall. Încă un patriot.

Graves deveni serios.

– De ce a mers Russell pe Victoria Street imediat după întâlnirea cu dumneavoastră? Ce știți în legătură cu atentatul care a avut loc acolo?

Chagall își făcea de lucru cu o piele de antilopă, lustruind caroseria neagră a unui Ferrari Daytona de colecție.

– La fel ca în cazul dumneavoastră, și investigația noastră e în curs de desfășurare, zise el, fără să-și ridice privirea. Poate c-o să informăm guvernul Maiestății Sale după ce vom avea mai multe informații.

Graves merse până în dreptul lui.

– Atacul asupra ministrului de interne Ivanov a fost o diversiune pentru a determina evacuarea obligatorie a clădirilor guvernamentale din vecinătate, astfel încât cineva să poată pătrunde înăuntru și să fure informații secrete.

– Ce fel de informații secrete?

– Foarte secrete, sublinie Graves.

Pe chipul lui Chagall se putea citi scepticismul.

– Vreți să spuneți că nu voiau să-l omoare pe Ivanov? E absurd! Toată lumea îl vrea mort pe Ivanov.

– Nu fac decât să vă spun în ce direcție ne-au condus dovezile.

– Și ce fel de informații secrete erau astea de erau atât de valoroase pentru ei? întrebă Chagall.

– Vreți să spuneți că nu știți nici dumneavoastră?

– Credeți că, dacă aș fi știut, mi-aș mai fi târât bunul prieten, lordul Robbie, acolo la ora aia? Știam că se pune la cale ceva. Aflasem locul, dar nu știam despre ce era vorba. Russell se folosește de noi, iar noi ne folosim de el. Adeseori, oamenii lui de legătură din Rusia sunt mai buni decât ai mei. Eram convinși că el trebuia să știe. Tot ce vă pot spune, căpitane, e că ei sunt în spatele a ceea ce s-a întâmplat. Cei malefici.

Graves nu mai trebuia să întrebe, știa la cine se referea. La FSB.

– Ascultați-mă, căpitane, continuă Chagall. O să vă fac legătura cu sursa mea. E unul dintre ei. Dar e un om bun. O să vă întâlniți față în față. O să vă spună tot ce știe. N-o să fiți dezamăgit. În schimb, trebuie să îi dați dovezile pe care le aveți în legătură cu persoana care l-a ucis pe Robert Russell.

– Omul de legătură se află în Londra?

– Da.

Chagall se îndreptă înspre partea din spate a garajului, acolo unde o mașină era descărcată din spatele unei dube. Graves se opri de o parte a rampei pe care era coborât un Shelby Cobra din 1965, cu caroseria de un albastru metalizat.

– Ultima mea achiziție, zise Chagall. Mașina care l-a învins pe Enzo Ferrari la Le Mans. E primul automobil american pe care îl cumpăr.

Graves ar fi vrut să spună că și-ar fi dat și un braț ca să-l poată conduce, dar se rezumă la atât:

– E foarte frumos.

– Deci? întrebă Chagall în timp ce urca la volanul mașinii. Pot să-i spun că îi veți oferi numele?

Graves simți mirosul de piele, de cauciuc nou. Și în acel moment știu că ăsta era mirosul puterii.

– Facem târgul.

Toată anxietatea lui Chagall se risipi într-o clipă. Dispăru și comportamentul lui zelos, aproape lingușitor. Redevenise un tip arogant.

– Cel mai bine e să aflați lucrurile chiar de la sursă. Altfel, mi-e teamă că n-o să credeți. Dau imediat telefon. Sunteți liber în seara asta?

– O să fac în așa fel încât să fiu.

– Excelent. Chagall își ridică privirea. O ultimă întrebare, căpitane. Ați spus că ucigașul lui Russell a pătruns în apartament prin subsol. Dar

și subsolul e păzit. Știu asta. Era cât pe ce să-mi cumpăr și eu un apartament acolo. Și atunci, spuneți-mi, vă rog, cum a reușit să intre?

Graves dădu ocol Shelby-ului, bătând darabana pe portieră.

– S-a ascuns în portbagajul mașinii lui.

Peter Chagall căscă ochii mari.

60

Frontière Française – 2 kilometri

Apropiindu-se de graniţa franceză, Jonathan încetini motocicleta. Autostrada se despărţea în două, benzile dinspre vest urcând o pantă uşoară săpată în povârnişul dealului, celelalte ocolind fâşia de teren plat de lângă coastă. Începea să se lase seara, şi traficul era aglomerat; după încă un kilometru, înţelese că trebuia să se oprească. Sprijinind motocicleta pe piciorul stâng, privi înspre mare. Îl însoţise în permanenţă în ultimele şapte ore, o întindere de un albastru pâlpâitor ce se prelungea până la destinaţia lui. Deasupra sa, panta se înălţa abrupt. Vedea case şi grădini terasate, iar printre măslini de întindeau sârme pentru rufe. O briză se ridica dinspre mare, aducând mirosul de sare, de gaze de eşapament şi de răşină de pin.

Şirul de maşini se ramifica în faţă. Trecu de o curbă şi văzu clădirea în formă de scoică, adăpostind biroul vamal şi serviciul de imigraţii. Ofiţeri îmbrăcaţi în uniforme bleu şi cu caschete de legionari se perindau în susul şi în josul şirului de maşini, verificând sumar paşapoartele şi buletinele,

făcând semn mașinilor să treacă. Jonathan trecuse în repetate rânduri granița în interiorul Uniunii Europene. Privirea lui preocupată distingea totul desfășurându-se calm, fără grabă. O zi ca oricare alta. Văzu cum o dubă albă trase pe o bandă de rezervă, pentru verificare. Grănicerul îi făcu semn șoferului să oprească. După o clipă, o echipă de femei și bărbați îmbrăcați în civil ieșiră ca din pământ și începură să mișune dintr-o parte în alta.

Nu era chiar o zi ca oricare alta.

Precipitându-se, Jonathan căută o ieșire de pe autostradă. Nu era nici una. Trecuse de ultima cu un kilometru în urmă. Aruncă o privire peste umăr, și abia atunci văzu o mașină de poliție ascunsă în spatele panoului ce semnala ieșirea de pe autostradă. Acceleră puțin și mai înaintă vreo douăzeci de metri. Nu mai avea altă soluție.

După nici un minut, se afla la umbra copertinei. Avea cartea de identitate pregătită. Îi aparținea doctorului Luca Lazio. Fotografia fusese făcută în urmă cu șapte ani, și era zgâriată și ștearsă. Un ofițer se îndreptă spre el, măsurându-l din cap până în picioare. Ridică un deget și îi făcu semn să se apropie.

– Dumneavoastră, zise el. Opriți!

Jonathan întinse cartea de identitate, și ofițerul i-o luă dintre degete.

– De unde veniți?

– Din Milano, zise Jonathan, pentru că plăcuțele de înmatriculare ale motocicletei erau din orașul industrial din nord.

– Scopul vizitei?

Jonathan n-avea bagaje la el, nimic altceva decât hainele de pe el.

– Îmi vizitez un prieten din Monaco, răspunse el.

Grănicerul privi cu atenție chipul lui Jonathan, apoi se mai uită o dată la cartea de identitate.

– Vă numiți Lazio, nu?

– Da.

– Doctor?

Jonathan răspunse încă o dată afirmativ.

Grănicerul scutură din cap și îi dădu înapoi cartea de identitate.

– Era de așteptat. Numai un doctor ar fi destul de nebun să conducă pe autostradă fără cască. Nici bocanci n-aveți. Îi făcu semn să treacă. Aveți mai multă grijă data viitoare.

Jonathan încuviință ridicând degetul mare, după care acceleră, intrând în Franța.

– Următorul! strigă grănicerul.

61

O altă noapte. Un nou inventar.

Emma își întinse trusa de lucru pe pat.

Cuțitul de luptă
Bandă adezivă
Spray paralizant
Aparat cu electroșocuri
Cătușe de plastic (două perechi)
O cutie cu fețe de tifon hipoalergenic
Un pistol Sig Sauer de 9 mm cu amortizor
Două încărcătoare

Făcu un pas în spate pentru a evalua toate obiectele de care urma să aibă nevoie în acea noapte. Își dădu imediat seama ce-i lipsea. Scotoci în geantă până când dădu de obiectul dreptunghiular de metal.

Șperaclu

Gata. Avea tot ce era necesar.

Se așeză și luă fiecare obiect la mână, asigurându-se că totul funcționa cum trebuia.

Ascuți cuțitul.

Împături capătul benzii adezive, pentru a o putea desprinde mai ușor.

Trase stratul protector de plastic de pe spray-ul paralizant și depresuriză orificiul. Eliberă un mic nor de vapori. Inspiră, și ochii i se umeziră. Așeză tubul la loc.

Setă aparatul cu electroșocuri pe zece mii de volți și se asigură că bateriile erau încărcate.

Nu avea ce să verifice în cazul cătușelor. La fel și cu tifonul.

Înșurubă amortizorul pe țeava pistolului, introduse un încărcător și încărcă un glonț pe țeavă. Își lăsă mâna să se obișnuiască o vreme cu greutatea armei, îndreptând-o înspre ținte imaginare din cameră. Apoi scoase glonțul, desprinse încărcătorul și deșurubă amortizorul.

Șperaclul era suficient de bine uns și de ascuțit.

Se îndreptă de spate și se privi în oglindă. Nu clipi și nu respiră preț de un minut. Un alt test trecut cu brio.

Ușile de la balcon erau deschise. Briza răcoroasă și sărată a mării îi răvășea părul. Se ridică și ieși pe balcon. Camera aflată la etajul trei al hotelului Bel-Air din Bricquebec, din apropierea coastei Normandiei, oferea o priveliște ce se întindea peste pajiști, garduri vii și, dincolo de acestea, lățindu-se la orizont, la Manche. Canalul Mânecii.

Reveni în cameră și puse la loc toate obiectele în trusa de lucru, pe care o strecură apoi sub pat. Scoase o hartă din poșetă și studie zona dintre Bricquebec și La Reine. Alunecând cu unghia pe deasupra hărții, găsi La Rue Saint-Martin. Figura ca un drum de țară, întinzându-se în linie dreaptă, pe o lungime de patru kilometri, între Bricquebec și cătunul învecinat, Brédonchel.

Emma luă laptopul de pe birou și îl așeză pe pat. Deschise CD-ul pe care îl primise de la Pierre Bertels, directorul Corporației Internaționale pentru Securitatea Nucleară, și găsi imediat adresa domnului Jean Grégoire, șeful departamentului de securitate al centralei La Reine. Intră pe Google Maps și introduse adresa Rue Saint-Martin numărul 12, cătunul Brédonchel, Franța. Pe ecran apăru o imagine cu un peisaj de țară cu vegetație luxuriantă. Focaliză până la altitudinea de o sută de metri. Deși imaginea era încețoșată, putea să-și dea seama că reședința era o casă de țară tipică pentru Normandia, cu acoperiș de ardezie, două hornuri și un teren pentru bocce în curtea din spate. Schimbă pe vederea din stradă și obținu o fotografie limpede precum cristalul, făcută de pe aleea din față.

Se întoarse la imaginea prin satelit și observă că nu se mai găsea nici o altă casă pe o rază de două sute de metri. Asta o bucură. Era, în mod oficial, distanța de la care nu mai puteai să auzi pe cineva strigând.

Emma trase pe ea o pereche de blugi și un tricou și se spălă pe mâini. Înainte de a coborî, își înfășură capul într-un batic și își puse o pereche de ochelari de soare. Îndreptându-se spre ușă, luă aparatul de fotografiat și atașă lentilele telefoto. Angajatul de la recepție abia dacă îi aruncă o privire când ieși.

Drumul cu mașina până la Rue Saint-Martin dură douăzeci de minute. Întâlni în calea ei semne care indicau locuri istorice precum Bayeux și Caen și, în mai multe rânduri, trecu pe lângă cimitire mici, perfect îngrijite, cu sute de pietre funerare albe la baza cărora se afla câte un steag american.

Știa prea puține despre locurile acestea sau despre bătăliile care răscoliseră câmpurile de acolo. Cunoștințele ei despre cel de-al Doilea Război Mondial erau centrate în jurul unor orașe cu nume precum Stalingrad, Leningrad și Kaliningrad.

Nu întâlni nici indicatoare rutiere, nici plăcuțe cu nume de străzi. Se lăsa ghidată doar de sistemul de navigație al mașinii. Ajunse la intersecția cu Rue Saint-Martin, încetini la treizeci de kilometri pe oră și coborî ambele geamuri. Era o singură casă pe strada aceea. Casa pe care o văzuse pe computer. Ușa de la intrare fusese revopsită, dar în rest părea neschimbată. Trecând pe lângă ea, ridică aparatul de fotografiat și făcu vreo douăsprezece fotografii în succesiune rapidă. Continuă să conducă încă un kilometru înainte de-a se întoarce pe unde venise. Cu siguranță, nu era primul turist care să se piardă pe aceste drumuri nemarcate.

De data asta, înaintă cu viteză mai mare. Apropiindu-se, observă activitate în fața casei. O fată cu părul roșcat sări de pe o bicicletă, pe care o abandonă pe pajiște, și fugi înspre ușa de la intrare. Un băiat cu părul blond, cam de trei ani, venea în urma ei, țipând entuziasmat.

Emma nu încetini. Își ținu privirea ațintită înainte, începând să simtă un nod în gât. Nu știuse că avea să dea peste copii. O voce îi reaminti cine era și ce căuta acolo. Era vocea lui Papi, întărindu-i voința.

„Alți doi subiecți", observă ea cu o detașare care l-ar fi făcut pe Papi să se simtă mândru.

Urma să aibă nevoie de patru perechi de cătușe.

62

Începea să se lase noaptea, iar aerul de pe coastă rămânea cald și încărcat de mirosul de pin și de iasomie. Jonathan se lăsă să alunece pe povârniș, împrăștiind pământ și pietriș, adăpostindu-se în spatele unui mal de pământ acoperit de pietre și de bolovani. La picioarele lui, orașul medieval Èze se cățăra pe versantul muntelui, un colaj de acoperișuri de țiglă și de zidărie rustică. O clopotniță se înălța din centrul orașului precum un pumnal răsturnat. Mai jos de oraș, se întindea șoseaua Moyenne Corniche, îndreptându-se spre Cap Ferrat și spre golful Villefranche. Clopotul unei biserici anunță ora nouă.

Jonathan își lăsă rucsacul pe pământ și căută înăuntru un binoclu. Îl cumpărase împreună cu un telefon mobil, apă și alte câteva obiecte de strictă necesitate de la un hipermarket din Menton cu ajutorul cardului lui Luca Lazio. Duse binoclul la ochi și cercetă vila cățărată pe versantul opus. Era mică și veche, construită din blocuri de piatră albă, plăcile acoperișului fiind de culoarea ocrului, spălăcită de la soare, la fel ca toate celelalte

acoperișuri de pe Coasta de Azur. Într-o parte avea o terasă împrejmuită cu un gărduleț de metal. Pe aleea ce ducea spre intrare se afla o cutie poștală având adresa „58 Route de La Turbie" vopsită cu litere albe.

Sesiză o mișcare pe terasă. Ușile duble erau deschise după ce, cu doar o clipă în urmă, fuseseră închise. O umbră alunecă în casă. Un bărbat sau o femeie. Instinctiv, Jonathan se lipi mai tare de pietre. Rămase nemișcat, cu ochii ațintiți spre perdelele umflate de vânt prin ușile deschise. O pisică dungată uriașă ieși pe terasă și se tolăni sub masa din fier forjat. Trecură câteva minute, dar silueta nu se mai arătă.

Jonathan scoase telefonul mobil din buzunar. Avea un singur număr băgat în memorie. Apăsă tasta de apelare rapidă și duse telefonul la ureche. Se realiză conexiunea, și auzi țârâitul în receptor.

Exact în acea clipă, silueta apăru pe terasă. Era un bărbat, cam de vârsta lui Jonathan. Slab, de înălțime medie, cu părul negru și cu un ten ce părea neatins de soare. Era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și cu o cămașă cu gulerul descheiat. Atât hainele, cât și ținuta erau prea formale pentru o seară de vară pe Riviera Franceză. Era în timpul serviciului.

–*Allô,* răspunse el.

Vorbea franceza cu accent străin.

– Compania VOR S.A.? întrebă Jonathan, tot în franceză. Aș vrea să vorbesc cu Serge Simenon.

Găsise compania VOR S.A. într-o carte de telefoane online în care figurau firmele înregistrate în departamentul Alpes-Maritimes. Era inclus și numele singurului director, alături de câteva

informații care precizau că fusese înființată în urmă cu zece ani, cu un capital inițial modest de o sută de mii de euro, și că avea filiale în Paris și în Berlin. Domeniul de activitate al firmei era „comerț internațional". După cum aprecie Jonathan, era un echivalent suficient de vag pentru spionaj.

– Cu cine vorbesc?

– Mă numesc Jonathan Ransom. Domnul Simenon știe cine sunt.

– Vă rog să rămâneți pe fir.

Accentul trăda *t*-ul moale și *s*-ul aspru ale unui central-european. Dar de unde? Germania? Polonia? Ungaria? Continuând să privească prin binoclu, Jonathan văzu cum bărbatul îl pune în așteptare, sunând apoi la un alt număr. Spuse doar câteva cuvinte, apoi glasul i se reauzi în receptor:

– Domnul Simenon spune că nu vă cunoaște.

– Spune-i că tocmai m-am întors de la Roma și că știu că el i-a plătit factura de la spital Emmei Ransom. Tăcere. Și mai spune-i și că știu exact ce plănuiește Emma să facă, adăugă Jonathan cu nesăbuința unui om care mizează totul pe ultima carte.

Se auzi un alt clic când bărbatul îl puse din nou în așteptare. Urmă un nou schimb de cuvinte în timp ce bărbatul începu să se învârtă pe terasă, mai rigid acum decât la începutul conversației. Glasul reveni:

– Domnule Ransom, pot să vă întreb unde vă aflați?

– Sunt în Monaco. Aștept să ne întâlnim la Café de Paris în cincisprezece minute. Place du Casino.

O să mă aflu la o masă de pe terasă. Sunt îmbrăcat cu jeanși și un tricou albastru.

– Nu-i nevoie de descriere. Știm cum arăți.

– Stai puțin, zise Jonathan. Tu cine ești?

– Eu sunt Alex.

Închise telefonul. Jonathan continuă să privească în timp ce bărbatul palid cu părul negru, pe numele lui Alex, mai schimbă câteva cuvinte cu Simenon. Conversația nu dură mult, dar, chiar și de la distanța la care se afla, Jonathan putu să-și dea seama că era o discuție aprinsă. În mai multe rânduri, Alex își plecă ușor capul cu o obediență pavloviană. Un om care primea ordine. Încheie conversația și băgă telefonul într-un buzunar.

Înlemnit, Jonathan îl văzu cum scoase un pistol dintre faldurile jachetei, încărcă un glonț pe țeavă, apoi puse un altul în încărcător. Se aplecă pentru a mângâia pisica, apoi se ridică și dispăru în vilă.

După un minut, se deschise ușa de la un garaj ascuns printre bolovani și arbuști, la cincizeci de metri mai jos de vilă. Un Peugeot alb ieși cu spatele și începu să coboare în viteză dealul.

Jonathan așteptă până când mașina dispăru din raza lui vizuală și încă două minute după aceea. Convins că „Alex" intenționa să ajungă la timp la întâlnire, se cățără în vârful pantei și strecură rucsacul și conținutul acestuia în gențile motocicletei, încălecă și parcurse drumul șerpuit până la vilă. Parcă în susul drumului, chiar înainte de o curbă. Nu se mai duse până la scări. Fugi în schimb până la zidul care împrejmuia terasa și se cățără sprinten pe pietrele mai ieșite în afară. La doar cinci minute după ce încheiase conversația, se afla pe terasa vilei.

Negândindu-se la sistemul complex de senzori de mișcare instalați în vilă, Jonathan intră. Prezența lui activă o alarmă silențioasă. Semnalul nu era transmis poliției franceze. Trimitea, în schimb, un mesaj către telefonul lui Alex și către o altă locație aflată la mai bine de o mie de kilometri depărtare.

Vila era mai mare decât păruse de pe celălalt versant. La prima vedere, era o casă locuită de un bărbat. Piesele de mobilier erau puține și simple. Un sistem de sonorizare de ultimă generație ocupa locul de onoare în camera de zi. Mai văzu un televizor cu ecran cu plasmă și un fotoliu de piele, iar pe perete era agățat un poster înrămat cu Cupa Mondială din 2010. Bucătăria era într-atât de curată, încât părea nefolosită.

Jonathan trecu dintr-o cameră în alta, deschizând sistematic sertare, purtându-și privirea de-a lungul rafturilor, scotocind prin debarale. Ajuns la capătul holului, dădu peste o ușă încuiată. Fără să ezite, făcu vreo doi pași în spate, apoi lovi cât de tare putu cu piciorul sub clanță. Ușa rămase nemișcată. Se întoarse în bucătărie, căutând prin sertare ceva util, fiind nevoit să se mulțumească doar cu un ciocan de șnițele din oțel. Se întoarse pe hol și începu să atace încuietoarea cu lovituri brutale, dar precise. Mânerul se îndoi, apoi se rupse. Tocul se făcu așchii, iar ușa se deschise.

Era un birou decorat într-un stil proletar. De-a lungul unui perete se înșiruiau dulapuri din metal pentru dosare. Deasupra biroului era prinsă o hartă a Europei, iar pe o măsuță laterală se afla un radio Revox vechi. În schimb, laptopul MacBook Pro de pe birou era, cu siguranță, mult mai modern. Era

pornit, iar screensaverul înfățișa o fotografie cu Pământul plutind liniștit în spațiu.

Jonathan se așeză și apăsă o tastă. Ecranul reveni la viață, încărcat de zeci de pictograme. Observă imediat că nu erau litere latine, ci chirilice. Accentul lui Alex nu era nici unguresc, nici polonez. Era rusesc.

La început, simbolurile îi părură ilizibile. Jonathan vorbea rusa doar la nivelul unui turist, atât cât învățase într-un stagiu profesional de șase săptămâni în Kabul, Afganistan, la scurt timp după invazia americană din iarna lui 2003. Cum mulți dintre medicii afgani fuseseră pregătiți în timpul ocupației ruse din urmă cu douăzeci și cinci de ani, avusese de ales între rusă și *pașto*. O alesese pe prima.

Dar Jonathan se pricepea să converseze mai bine cu sistemul de operare al Macului. Duse cursorul la bara de lucru, intenționând să caute pe hard disk pornind de la cuvinte-cheie, precum „Lara", „Emma" și „Ransom".

O fereastră se deschise și se umplu cu numele fișierelor care conțineau unul sau mai multe dintre cuvintele de căutare. Câteva dintre ele aveau denumiri obscure, precum „Raport 15" sau „Comunicație-12 februarie". Dar cel de-al cincilea avea numele „Larissa Alexandrovna Antonova" scris cu majuscule.

Jonathan dădu dublu clic pe fișier.

Pe ecran apăru copia scanată după un dosar personal redactat inițial la mașina de scris. Numele Larissa Alexandrovna Antonova apărea în capul paginii. „Data nașterii: 2 august 1976." În colțul din dreapta sus era atașată o fotografie alb-negru.

Înfăţişa o femeie tânără, cam de optsprezece ani, cu pielea de porţelan şi ochi ce păreau să provoace aparatul de fotografiat să se apropie. Părul fetei era strâns în coc, iar gulerul uniformei militare îi cuprindea gâtul până sus.

Era Emma.

Jonathan nu simţi nimic, ceea ce era mai rău chiar decât dacă s-ar fi simţit dezamăgit.

În partea de sus a paginii exista un antet stilizat. Cuvintele îi păreau familiare. Chiar şi aşa, avu nevoie de aproape un minut până să se le descifreze.

Federalnoia Slujba Bezopasnosti
Serviciul Federal de Securitate
FSB

Jonathan continuă să citească, pierzându-se în textul dens şi monoton. Nu putea să descifreze multe dintre cuvinte, însă cele pe care le înţelegea îi erau suficiente. Continuă să citească deşi ceasul anunţă că se scursese un sfert de oră. Continuă să citească în timp ce Peugeotul intră în garajul săpat în peretele stâncii de dedesubt şi în timp ce zgomotul de paşi începu să răsune pe o scară interioară. Nu auzi nimic. Nu observă nimic. Prezentul încetase să existe. Era răpăcit în îngrozitoarea descoperire. Fusese înghiţit de trecut. Citi pagină după pagină, şi, cu fiecare, vicleşugurile erau dezvăluite, minciunile scoase la lumină, înşelăciunile date în vileag. Era istoria secretă a Emmei – şi, într-un anumit fel, şi a lui. Simpla acumulare a detaliilor era năucitoare. Date, locuri, nume, şcoli, directori, clase, examinări, recomandări. Apoi se făcea trecerea

dinspre lumea academică înspre cea militară. Alte școli, cursuri, unități, rapoarte de sănătate, soliditatea politică, rapoarte de supraveghere, promoții, iar, la sfârșit, partea cea mai interesantă dintre toate, operațiunile.

Apăreau și fotografii.

Emma ca școlăriță, subțire ca un băț, cu chipul plin de coșuri, așa cum Jonathan nu mai văzuse pe nimeni, și cu un braț în ghips. Emma în uniformă, o fotografie de la încorporare. Dar câți ani să fi avut? Cincisprezece? Șaisprezece? Cu siguranță, prea tânără pentru serviciul militar. Din nou în uniformă, dar de data asta cu un grad la guler, pielea curată și linia bărbiei vădind mândria. Era ceva mai mare, cam de optsprezece ani, chipul mai împlinit, ochii mai încrezători.

Emma în haine civile, primind o diplomă, strângându-i mâna superiorului, un bărbat corpolent cu părul grizonant, cam cu douăzeci de ani mai mare decât ea și cu cearcăne îngrozitoare în jurul ochilor. Pe perete era o panoplie cu o sabie și un scut, simbolul FSB-ului. Iar peste fotografie, o ștampilă cu o dată. 1 iunie 1994.

Urmau alte fotografii, făcute fără știința Emmei.

Emma la o paradă, defilând într-un șir de cadete, cu pușca la umăr.

Emma alături de o prietenă, făcând cumpărături pe o stradă dintr-un oraș aglomerat.

Emma în apartamentul ei, ducând un pahar de vin la buze.

Și alte și alte fotografii. Fotografii personale făcute în timpul datoriei, în scopul șantajului. Fotografii care îi făceau greață. Toate având

inscripția „Privighetoarea“ în partea de jos, cu litere negre.

„Privighetoarea.“ Ăsta fusese numele ei de cod și în cadrul Diviziei.

– Ești surprins? întrebă un glas blând al unui bărbat educat.

Jonathan sări ca ars. Se întoarse și îl văzu pe Alex în ușă, cu un pistol în mâna dreaptă.

– Pentru cine credeai că lucrează?

– N-aveam idee, zise Jonathan. În orice caz, nu pentru voi.

– E născută în Siberia. Pentru cine altcineva ar fi putut să lucreze? Alex flutură pistolul. Ridică-te! Vino cu mine! Nu te teme! Nu vrem să-ți facem rău. Ai fost bun cu Lara. Nu suntem genul de oameni care nu știu să se arate recunoscători.

– Dacă vrei să te arăți recunoscător, ai putea să nu mai îndrepți pistolul ăla spre mine.

– Doar o măsură de precauție.

Alex îl percheziționă pe Jonathan și, cum nu găsi nici o armă, îi făcu semn să înainteze pe coridor.

– Poate vrei puțină apă? Sau niște brânză?

– Nu, mersi, zise Jonathan. Dar ai putea să-mi spui un lucru. Ce-ați pus-o pe Emma să facă?

– Te referi la Lara? Credeam că știi deja. Nu de asta m-ai târât până în Monaco? Alex făcu semn cu capul înspre camera de zi. Sunt alarme peste tot. La nici zece minute după ce-am plecat, am primit un mesaj.

– Ați plătit douăzeci și cinci de mii de euro ca să o scoateți din spital. N-ați făcut-o degeaba.

Alex răspunse cu un zâmbet criptic.

Dădu un telefon din bucătărie. O conversație scurtă. Jonathan nu putu să înțeleagă nici măcar un cuvânt. După ce termină, chipul îi deveni mai aspru.

– Ce anume din fișierele din computer ai citit?

Dar Jonathan avea și el o întrebare:

– Unde e Simenon?

– Te rog, doctore Ransom. Te afli în casa mea. E rândul meu să pun întrebările. Ce-ai citit?

– Nimic. Nu știu rusește.

– Chiar așa? Și atunci, cum le-ai predat medicilor din Kabul?

„Bineînțeles că știu totul despre mine", gândi Jonathan. Supravegherea nu se oprise odată cu fotografiile făcute la Oxford.

– Dosarul ei de cadru, recunoscu el. Nu am văzut decât vreo câteva fotografii.

– Doar atât? Ești sigur?

– Mi-a fost suficient.

– Atunci, n-avem de ce să ne facem griji. Sigur nu vrei nimic? Ia o portocală. Sunt portocale roșii din Israel. Acum trebuie să mergem undeva cu mașina. Rusul scoase cheile din buzunar. Sunt niște scări la capătul holului. După tine...

– *Gendarmerie. Ouvrez la porte!* Bătăi violente în ușă urmară strigătului puternic.

Rusul trecu pe lângă Jonathan, cu ochii fixați asupra ușii.

– Stai aici, zise Alex în timp ce se îndrepta spre intrare.

Poliția bătu din nou. De data asta mai puternic.

Rotindu-și ochii prin bucătărie, Jonathan apucă primul lucru care putea să-i servească drept

armă. Era un bol din sticlă pentru fructe. Se repezi în față și, cu o mișcare circulară, îl lovi pe rus în tâmplă. Agentul se împletici pe picioare și căzu pe tejghea. Jonathan îl mai lovi o dată în ceafă, și Alex se prăbuși pe podea. Cuprins de o furie animalică, îl mai lovi o dată pe rus. Expiră puternic o singură dată. Trupul îi tresăltă, apoi rămase nemișcat. Rusul era mort.

– *Police! Ouvrez la porte! Maintenant!*

Loviturile în ușă deveniră tot mai alerte, glasurile cerând să fie deschisă ușa.

Jonathan ochi pistolul. Lăsase pistolul lui Prudence Meadows în Roma și își jurase să nu mai pună mâna pe unul vreodată. Fusese, hotărî acum, o promisiune pripită. Ridică pistolul și fugi înspre hol. Ușa care ducea spre scara interioară era deschisă. Un șir de scări abrupte ducea înspre un subsol întunecos. Coborî în fugă câteva trepte, apoi se opri brusc. Ridică privirea. Din locul în care se afla, putea să vadă ușa biroului pe jumătate deschisă, iar în spatele acesteia laptopul.

– *Police! Ouvrez!*

Jonathan mai ezită preț de o clipă, apoi o porni din loc.

63

Kate sări din elicopter în momentul în care tălpicile atinseră pământul. Cu capul plecat, fugi înspre un grup mic de polițiști care erau adunați de cealaltă parte a drumului.

– Unde sunt ceilalți? întrebă ea.

– La vilă, strigă unul dintre bărbați în timp ce o conducea înspre un Renault al poliției statale franceze cu dungi portocalii fosforescente pe un fond alb. Ați întârziat. Veniți cu mine. Eu vă duc acolo. Mă numesc Claude Martin.

Kate îi strânse mâna și se prezentă.

– Cum adică am întârziat? Nu era vorba că mă așteptați?

– *Monsieur le Commissaire* n-a mai avut răbdare. Nu va permite ca Ransom să ne scape.

Kate simți înțepătura. Ransom le scăpase englezilor. Le scăpase și italienilor. *Monsieur le Commissaire* intenționa să arate că măcar francezii erau competenți. Istoria se rescria, la scară mai mică.

– Deci Ransom e acolo?

– Nu suntem siguri, dar am găsit o motocicletă parcată în susul străzii.

Kate încuviință din cap și privi în altă parte, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea. Își petrecuse tot zborul din Italia prinsă într-o mare de dispute diplomatice. Fuseseră date telefoane dinspre Poliția Metropolitană înspre Poliția Națională Franceză, dinspre MI5 înspre DST – Directoratul pentru Securitate Teritorială, forțele speciale franceze –, apoi urmase o adevărată dispută între cele patru. Francezii erau reticenți când venea vorba să se lanseze în ceea ce numeau o vânătoare de cai verzi pe pereți pentru prinderea unui fugar străin, care, cel mai probabil, nici măcar nu se afla pe teritoriul lor. Se pierduse o oră întreagă dezbătându-se posibilitatea ca Ransom să fi parcurs o distanță atât de mare într-un timp atât de scurt. O altă oră se scurse cu discuții despre cine avea să plătească operațiunea, englezii sau francezii. Se hotărâse în cele din urmă că poliția din departamentul Alpes-Maritimes avea să coordoneze operațiunea cu ajutorul brigăzii locale a DST-ului, care urma să fie adusă cu avionul din Marsilia. Aveau să se înțeleagă mai târziu în legătură cu nota de plată.

– Câți oameni aveți la fața locului? întrebă Kate, simțind cum nodul pe care îl avusese în stomac pe toată durata zborului din Italia se strângea și mai tare.

– Am ordonat ca doi dintre cei mai buni ofițeri să se deplaseze la vilă acum cinci minute, zise Martin, care, dacă te luai după epoleți, era caporal, deși puful de pe obraji și umerii zdraveni păreau a spune că abia ieșise de pe băncile universității. Alți șase oameni asigură perimetrul.

Kate nu era sigură dacă înțelesese corect.

– Am cerut o echipă tactică a DST-ului. Credeam că ne-am înțeles asupra acestui lucru.

– N-am de unde să știu. Noi am ajuns abia acum un sfert de oră.

– Deci e doar o operațiune locală?

– Deocamdată, da.

Kate nici nu știa de ce era surprinsă. Nu era în Londra, ca să poată cere una dintre echipele lor pentru a supraveghea o bancă fiindcă bănuia că urma să fie jefuită. Era o chestiune internațională, și rareori se întâmpla ca o operațiune de acest gen să decurgă firesc și rapid.

– Cât facem până la vilă? întrebă ea.

– Cinci minute, dar cu mine ajungeți mai rapid.

Kate se urcă pe scaunul din dreapta. Martin lăsă o dâră de cauciuc pe asfalt când demară și țâșni pe șosea de parcă ar fi fost pe o pistă de Formula 1.

– Ați spus că era o motocicletă parcată pe drum, dar e cineva care să-l fi văzut pe Ransom?

– Nu sunt sigur, dar nu cred. Am organizat filtre de supraveghere de-a lungul dealului, dar se întunecă în curând.

Mașina luă un ultim viraj, apoi se opri. În fața lor, pe o secțiune abruptă de pavaj, erau parcate mai multe vehicule – o dubă, două mașini de poliție și un sedan nemarcat – dar nimic care să pară a fi aparținut DST-ului.

Kate coborî din mașină și se apropie în grabă de un grup de polițiști în uniformă. Făcu repede cunoștință cu șeful departamentului poliției statale și cu locotenenții săi. Printre ei, nu se afla nici o femeie.

– Acum cinci minute, am trimis doi oameni la ușa din față, explică comisarul. N-a răspuns nimeni.

– Ați reușit să vedeți ceva în interior?

– Nu, răspunse bărbatul. Dar n-are importanță. Casa e încercuită. Dacă e acolo, o să-l prindem.

Kate nu răspunse nimic. De mai multe ori își spusese și ea același lucru, dar apoi o luase din nou de la capăt.

– Există o linie telefonică în casă? Să sunăm să vedem dacă răspunde cineva.

Comisarul îi aruncă o privire încruntată.

– E prea târziu pentru asta.

Se îndreptă spre povârniș, unde șase polițiști în uniformă care purtau veste antiglonț încercuiseră casa. Patru dintre ei erau poziționați lângă ușa din față; alți doi urcaseră pe terasă.

Chiar atunci, se auzi un fluierat ascuțit, și echipa trecu la acțiune. Bărbații de pe scări luară cu asalt intrarea. Ceilalți doi pătrunseră pe ușa de la terasă. Un moment mai târziu, se auzi bubuitul unei carabine Wingmaster care smulse din țâțâni ușa de la intrare. Urmară alte două explozii înfundate: grenade paralizante pentru imobilizarea inamicului. Fumul se împrăștiase pe terasă.

Trei minute mai târziu, apăru un polițist la balustradă.

– *Il n'y a personne là-dedans*! strigă el.

– Ce-a spus? întrebă Kate, uitându-se de la un polițist la altul. Nu înțeleg.

– Nu e nimeni înăuntru, îi traduse comisarul. *Merde!* Știți ce înseamnă asta?

Kate se întoarse, mușcându-și buza până la limita suportabilității. Ajunsese să-și dea seama

că Ransom era un om descurcăreț. În Londra, îi scăpase lui Graves printre degete, reușise să fugă și să colinde prin toată Europa după bunul-plac, în timp ce era subiectul unei anchete internaționale. Dar asta era prea mult. Ransom era cumva o fantomă?

–*Attention!* Iese cineva! strigă unul dintre bărbați.

La cincizeci de metri în josul drumului, cu mult în spatele mulțimii de vehicule parcate, se deschise ușa unui garaj ascuns pe care nu-l văzuse nimeni. Kate se întoarse la timp ca să vadă un Peugeot alb țâșnind de-a lungul drumului și întorcând brusc la capătul povârnișului. Nu avu decât o clipă pentru a zări șoferul. Era un bărbat cu părul scurt și negru, cu fața bronzată și îmbrăcat într-un tricou închis la culoare.

Pentru o secundă, se uită direct la ea.

Ransom.

Kate alergă spre cea mai apropiată mașină și sări pe bancheta din față. Cheile erau în contact, și porni motorul. Martin, caporalul cu obrajii îmbujorați, se urcă lângă ea.

–Puteți conduce? întrebă el.

Da, putea conduce. Și cei doi ani în care făcuse parte din The Sweeney o demonstrau.

–O să aflăm, nu-i așa?

Apăsă ambreiajul, călcă accelerația, apoi îl eliberă brusc și roti mașina într-o întoarcere de 180 de grade. Mașina era un Renault sedan cu un motor standard V6. Avea două sute cincizeci de cai putere. Dacă ținea motorul turat la maximum, ar fi avut o șansă să-l prindă din urmă. Ransom luase un avans de cinci sute de metri și câștiga în continuare teren.

Văzu lumina frânelor de la mașina lui înainte ca acesta să dispară după o curbă.

– Cunoașteți drumurile astea? întrebă ea.

– Am crescut în Beaulieu-sur-Mer.

– Unde vine asta?

Chiar atunci, intrară într-o curbă. Kate mergea mult prea repede. Roata din spate derapă, și mașina fu aruncată pe marginea drumului subțire ca o panglică. Nu exista nici o bară de protecție. Câțiva centimetri, și ar fi căzut două sute de metri în gol de pe marginea drumului de coastă.

– Acolo, zise Martin, arătând pe fereastră, iar ea se întrebă dacă era mereu atât de palid.

– Unde se poate duce?

Martin îi explică faptul că șoseaua ducea spre est, la Monaco, și că erau foarte puține drumuri laterale care să se intersecteze cu ea. Dacă Ransom alegea să o ia pe unul dintre ele, ar fi ajuns într-o fundătură în mai puțin de un kilometru. În cazul în care rămânea pe drumul principal – dacă așa se putea numi o fâșie de asfalt nu prea lată pe care de-abia încăpeau două Volkswagenuri Beetle –, ajungea la o intersecție unde putea alege între autostrada cu șase benzi, un drum care ducea înspre regiunile aproape nepopulate din munți și artera principală care ducea la Monte Carlo.

– Cât de departe e intersecția? întrebă Kate.

– La opt kilometri.

Văzu o lumină în oglinda retrovizoare. Se întoarse și privi peste umăr. În urma ei veneau mai multe mașini de poliție cu girofarurile pornite. Doi ofițeri pe motocicletă se desprinseră din rând și se strecurară pe banda opusă, mergând cu viteză pentru a o depăși. „S-o credeți voi", își spuse,

smucind mașina spre stânga și scoțând mâna pe geam ca să le facă semn polițiștilor zeloși să rămână în spate.

– Sună. Spune-le să blocheze drumul.

– Nu e timp.

– Cum adică?

– Intersecția se află în principatul Monaco. Va trebui să discut cu căpitanul lor. Va dura cel puțin o oră.

– Atunci, trimite elicopterul acolo. Spune-i să blocheze benzile de acces care duc spre nord. Nu-l putem lăsa pe Ransom să ajungă pe autostradă.

Martin îi transmise superiorului său cererea prin radio.

– E pe drum.

Jonathan Ransom se menținea la o jumătate de kilometru în față. Drumul se îndreptă, și Kate putu să-i vadă cursul, șerpuind de-a lungul conturului munților. De data aceasta, ea era în avantaj. Apăsă accelerația până la podea. Vitezometrul arăta o sută patruzeci de kilometri pe oră. Distanța dintre cele două mașini se micșoră.

Ransom frână, apoi luă o curbă, făcându-se nevăzut. Caporalul își puse mâinile pe bord.

– Încetinește! strigă el.

Kate apăsă frâna și învârti volanul spre stânga. Curba continua la nesfârșit, și simți cum spatele mașinii îi scapă de sub control. O hurducătură zdruncină mașina în timp ce roțile din spate ieșeau de pe asfalt și alunecau în prăpastie. Praful se înălță în aer.

– La naiba, zise ea, lovind schimbătorul de viteză și băgând în a doua.

Mașina își regăsi echilibrul. Cauciucul se prinse de asfalt și mașina țâșni înainte. Martin deveni, din palid, transparent.

– Acolo, zise el, arătând spre intersecția de la creasta muntelui. Aceea este ieșirea spre autostradă.

Cu accelerația apăsată până la podea, Kate se aplecă în față, ca și cum asta ar fi ajutat mașina să înainteze mai repede. Ransom era descurcăreț, fără îndoială. Dar nu era un șofer mai bun decât ea și nici nu avea lângă el pe cineva din zonă care să-l direcționeze. Cu o hotărâre de nețărmurit, Kate micșoră distanța dintre Renault și Peugeot.

Pe banda opusă nu circulau foarte multe mașini. De fiecare dată când se apropia vreo mașină, Ransom trecea pe lângă ea cu nesăbuință. Kate juca după regulile sale. La un moment dat, se hotărî să nu mai încetinească, indiferent de motiv. Intră într-o altă curbă și văzu ruinele unui templu roman antic pe creasta dealului. O clipă mai târziu, trecea prin satul La Turbie, cu o mână apăsată pe claxon pentru a se asigura că orice ființă vie rămânea pe trotuar.

Putea să vadă indicatoarele rutiere vopsite în verde și alb din intersecția aflată în fața ei. Dacă Ransom ajungea la autostradă, se putea întâmpla orice. Riscul de a se răni sau de a-i răni pe alții creștea dramatic. Auzi sunetul rotoarelor elicopterului trecând pe deasupra. După câteva secunde, văzu aparatul aterizând pe creasta muntelui. Chiar și de la această distanță, banda din stânga rămânea neblocată. Ransom nu mai putea ajunge la autostradă, dar avea acces liber către

drumul ce cobora din zona deluroasă, înaintând spre Monaco.

Kate se apropie la o distanță de aproximativ cincisprezece metri. Era suficient de aproape cât să-i vadă ceafa, cât să-i zărească ochii în oglinda retrovizoare. Urcând spre creastă, Ransom acceleră cât putu de mult, apropiindu-se de intersecție. Apoi se aprinseră luminile frânelor, iar Peugeotul încetini, căutând o cale prin care să ocolească elicopterul. După aceea, la fel de repede, mașina acceleră, intrând în virajul larg spre dreapta care ducea în josul muntelui, către străzile înguste și șerpuitoare din Monte Carlo, aflate la câțiva kilometri mai jos.

La doar câteva secunde după el, Kate trecu în viteză prin intersecție. Privi pe geam și văzu acoperișul Peugeotului țâșnind prin curba în ac de păr de mai jos. Își încleștă degetele pe volan.

– Știi să tragi? îl întrebă pe Claude Martin.

– Cât de cât.

– Ține spre cauciucuri. Am să mă apropii de el.

Caporalul își scoase pistolul și se aplecă pe geam, folosindu-se de ambele mâini pentru a ținti mai bine. Trase patru focuri succesive. Kate văzu un nor de fum ieșind din cauciucul din spate stânga al mașinii lui Ransom. Peugeotul vira spre stânga, apropiindu-se periculos de mult de marginea drumului înainte de a reveni pe direcție. Martin se trase înapoi în mașină.

– A fost bine?

– Perfect.

Aspectul drumului se schimbă. Suprafața era mai lină, mai bine întreținută. De-a lungul

marginii apărură balustrade; drumul cobora acum într-o serie de serpentine, fiecare curbă având o deschidere de o sută optzeci de grade. Mai jos de acestea, clădirile din Monaco se înghesuiau una lângă alta pe povârnișul ce cobora până la țărm.

– Pot să-l împușc la următoarea curbă, se oferi caporalul. Dacă ajunge în oraș, s-ar putea să-l pierdem.

Kate cântări opțiunile. O parte din ea ajunsese să se convingă că Ransom știa mai multe despre activitățile Emmei Ransom decât le spusese. Exista posibilitatea să știe chiar și cum plănuia să atace sistemul nuclear al Europei. Dacă murea, aceste informații se pierdeau odată cu el. Totuși, la urma urmei, Ransom era un fugar. Mai mult, un fugar periculos. În repetate rânduri îi fusese oferită șansa de a se preda, dar el decisese să nu o facă.

– Trage, zise ea.

Luă următoarea curbă în viteză și apăsă pedala până la podea, având nevoie să se mai apropie cu câțiva metri. Îl văzu pe Ransom alunecând prin curba din față. Pentru o porțiune mai lungă, pierdu Peugeotul din ochi și își ținu răsuflarea. Reapăru zece secunde mai târziu, gonind pe bucata de drum drept de sub ei.

– Oprește aici, zise Martin.

Kate frână, iar mașina derapă până se opri. Caporalul sări din mașină. Începuse deja să tragă, apropiindu-se de balustradă, cartușele goale țăcănind pe asfalt. Parbrizul lui Ransom se făcu țăndări și căzu în mașină. Unul dintre cauciucurile din față explodă. Mașina derapă, apoi reveni pe direcție. Kate ocoli capota Renaultului.

– L-ai nimerit?

Martin își coborî pistolul.

– Nu știu.

– Dumnezeule, nu!

– Ce s-a întâmplat?

Kate arătă cu degetul.

Peugeotul lua în viteză, accelerând spre curba în ac de păr, deși ar fi trebuit să frâneze. Mașina începu să șerpuiască dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi fost condusă de un bețiv. Sau de un om grav rănit.

– Încetinește! șopti Kate.

Peugeotul lovi balustrada cu o viteză de peste o sută de kilometri pe oră. Mașina trecu prin parapetul de metal de parcă acesta ar fi fost o panglică de la finișul unui maraton. Din locul în care se afla Kate, mașina părea a zbura la nesfârșit. Apoi, răzgândindu-se parcă, botul intră în picaj, și mașina plonjă pe povârnișul stâncos. Aterizâ pe capotă și se rostogoli din nou și din nou până când se opri pe fundul prăpastiei.

Flăcările apărură treptat, aproape jucăuș, o limbă de foc țâșni prin șasiu, un fir inofensiv de fum înălțându-se spre cer.

– Urcă-te în mașină! Kate se sui la volan și coborî în viteză, trecând prin două serpentine înainte de a ajunge în punctul în care Ransom zburase prin balustradă. Coborî și merse ușor în josul pantei, căutând din ochi un semn de viață. Deodată, se văzu o lumină orbitoare, urmată de un bubuit asurzitor în momentul în care se produse explozia rezervorului. Kate se prăbuși la pământ, pârjolită de valul de căldură.

Se ridică încetișor și se apropie de mașina în flăcări, oprindu-se când vâlvătaia nu-i mai permitea

să înainteze. Ajunse suficient de aproape. Din locul în care se afla, îl vedea clar pe bărbatul prăbușit peste volan. Avea deja arsuri grave, dar puteai încă să-i recunoști cămașa de culoare închisă și părul tuns scurt.

Se întoarse cu spatele la flăcări și începu să urce povârnișul. Privind înspre caroseria distrusă, scoase telefonul din jachetă și îl sună pe Graves.

– Da, zise acesta. Care-s ultimele vești?

– Jonathan Ransom e mort.

64

Sfârşitul Războiului Rece nu atrăsese după sine şi sfârşitul spionajului dintre Est şi Vest. După un dezgheţ iniţial, relaţiile dintre Statele Unite, alături de aliaţii săi din NATO; şi fosta Uniune Sovietică deveniseră cu atât mai glaciale. Eforturile de a aplica reformele democratice în Rusia eşuaseră. Planurile de restructurare a economiei se dovediseră dezastruoase, ducând la prăbuşirea rublei, către sfârşitul verii anului 1998. Umilită, în pragul falimentului şi resimţind durerea pierderii puterii internaţionale, Rusia jurase că avea să se răzbune. Fusese ales un nou preşedinte, un om din serviciul de securitate care încerca să înveţe din lecţiile istoriei. Rusia avusese dintotdeauna nevoie de o mână de fier, iar el era omul care putea să-i ofere asta. Pe plan intern, strivise orice formă de disidenţă. Pe plan extern, căutase să recâştige prestigiul ţării. Dar, de data asta, lucrurile erau diferite, relaţiile o luaseră pe un nou făgaş ce nu fusese cunoscut înainte. Ca să-i citäm pe americani: „De data asta, e ceva personal".

Nimeni nu observase asta mai bine decât Charles Graves și colegii lui din MI5. În 1988, ambasada rusă avea două sute de angajați. Dintre aceștia, conform estimărilor MI5, șaptezeci erau absolvenți ai Academiei FSB din Iasenevo. „Cartierul din centrul Moscovei", așa cum era cunoscută în vorbirea de zi cu zi. Până în 2009, numărul angajaților de la noua Ambasadă a Rusiei din Kensington Gardens crescuse vertiginos până la peste opt sute de oameni, dintre care mai bine de patru sute erau considerați spioni profesioniști. Doar numărul acestora făcea dificilă, dacă nu imposibilă, identificarea ofițerilor cu grade înalte. Și, în ciuda faptului că propriul număr de angajați se triplase în tot acest timp, interesul pentru chestiunile de securitate internă legate de lupta împotriva terorismului împiedica MI5-ul să desfășoare genul de operațiune de supraveghere detaliată necesară pentru a cunoaște orice mișcare a inamicului.

Astfel, pe Graves nu-l surprinse deloc că nu auzise niciodată numele lui David Kempa, figurând ca atașat cultural adjunct al ambasadei ruse, și nici faptul că acesta era ofițer superior în FSB, detașat în Londra. Necunoscut îi era și faptul că eleganta reședință de la numărul 131 de pe Prince's Mews era, în realitate, o casă de siguranță a FSB-ului.

– Beți ceva? întrebă rusul.

– Nu, zise Graves. Mă cam grăbesc.

Kempa își turnă un păhărel de Stolichnaya, dar își bătu joc de băutură adăugând jumătate de cutie de Red Bull. Era un bărbat tânăr și dinamic, cu o privire sinceră și cu păr castaniu, neîngrijit.

Purta un tricou de colecție cu Sex Pistols și blugi strânși pe picior, arătând mai degrabă ca un rocker înrăit decât ca un agent guvernamental. Ridicând paharul pentru a închina, zise:

– Șagalinski mi-a spus că știți cine a detonat bomba.

Șagalinski. Cel puțin antisemitismul vechiului regim revenise pe poziție.

– Așa e, admise Graves.

– N-ar strica dacă mi-ați da și un nume.

– La timpul potrivit. De ce i-ați transmis lui Russell mesajul despre Victoria Street? „Victoria Aer" a fost informația voastră, nu-i așa? Ce anume știți?

– Nu mult mai multe decât voi. „Victoria Aer" ne-a parvenit de pe niște notițe mâzgălite pe o hârtie pe care am recuperat-o din gunoiul lui Șveț. Pe aceeași hârtie apărea o listă cu centralele nucleare aflate în funcțiune în Europa de Vest. De aici și din câteva conversații dintre Șveț și soldații săi pe care le-am interceptat, am presupus că punea la cale un fel de atac împotriva unei centrale nucleare. Toate elementele par să dea de înțeles că se va întâmpla în curând. De fapt, aș zice că e deja prea târziu. Dacă am fi putut să-i oprim înainte de atentatul asupra lui Ivanov, încă am mai fi avut o șansă.

– Pe ei? Tocmai spuneați că Șveț e la mijloc, iar eu presupun că vă numărați printre oamenii lui.

– Și da, și nu. Fac parte din FSB, dar n-am avut nimic de-a face cu operațiunea. E opera lui Șveț. Totul e coordonat de o facțiune disidentă aflată sub controlul lui direct. Ceva cu denumirea de Directoratul S.

– N-am auzit niciodată de el.

– Tocmai asta e ideea.

– Știți unde va avea loc atacul?

– Dacă ar fi să mă hazardez în presupuneri, aș spune că în Franța. În ultimele zile, a fost mare agitație la Paris. Bani. Vehicule. Rezidențe scoase din circulație. Am pus câteva întrebări, dar soldații lui Șveț mi-au închis gura. Kempa mai luă o înghițitură de băutură și ronțăi un cub de gheață. Dar, dacă aș fi în locul lui Șveț, mi-aș dori să atac ceva nou. Un loc pe care toată lumea îl consideră fără breșe. Aș face o chestie care să bage întreaga lume în sperieți.

– Care e scopul? întrebă Graves.

– Pentru Șveț? Toată lumea știe că a pus ochii pe scaunul prezidențial. După cum văd eu lucrurile, a trecut la acțiune. Lev Timken a murit ieri. Se zice că a avut un atac de cord în timp ce-și regula amanta. Avionul lui Mihail Borzoi s-a prăbușit în după-masa asta. Ivanov și Șveț rămân singurii candidați în cursa pentru tron.

– Ăsta s-ar putea să fie planul pe termen lung al lui Șveț, dar eu mă refer la momentul de față. La ziua de azi. Ce speră să obțină din asta?

– Să protejeze găina care face ouă de aur.

– Petrolul?

– Prețul petrolului. A scăzut deja, și toată lumea se teme că Vestul se reorientează spre energia nucleară. Șveț vrea să înăbușe această tendință din fașă. Nu e nevoie decât de un accident. Vestul nu va mai construi niciodată o centrală nucleară.

– Un alt Cernobîl?

– Asta dacă aveți noroc, zise Kempa. Dacă nu, ceva și mai rău. Mult mai rău.

– Aveți numai vești bune pentru mine, nu-i așa? zise Graves.

– Nimeni nu vine la un rus ca să primească vești bune. Kempa ridică plictisit din umeri înainte de a-i face semn lui Graves să se apropie. Dacă aș fi în locul vostru, aș încerca să-mi dau seama cum o să intre. Ca să provoci un accident, e nevoie să pătrunzi fizic într-una dintre centrale.

– Adică să strecori un agent înăuntru?

– Exact.

– Dar scopul atentatului asupra coloanei lui Ivanov era găsirea unei modalități de-a fura codurile de acces.

Kempa luă în derâdere sugestia.

– Codurile sunt inutile, mai ales în cazul în care centralele intră în alertă. Chiar dacă Șveț ar putea să manipuleze sistemele de control ale reactorului, ar dura o oră până să provoace un accident. Camera de control s-ar lumina ca un pom de Crăciun. Ar trece suficient de mult timp încât să se recapete controlul asupra centralei.

– Și-atunci ce sugerați? întrebă Graves.

– Dacă aș face eu asta, aș alege o cale mai scurtă. Aș folosi o bombă. E mai curat așa – nu mai rămâne nimic în urmă. După explozia centralei, vor trece vreo douăzeci de ani până când cineva va putea să se apropie ca să arunce o privire.

– Dar e imposibil să te apropii cu explozibil de o centrală nucleară. Ar fi detectat de la o poștă.

Rusul scutură din cap. Nu putea fi de acord cu o astfel de presupunere.

– Întotdeauna există o cale.

Graves știa că avea dreptate. Trebuia să existe totuși un sistem de securitate care să nu poată

fi ocolit. Emma Ransom trecuse deja de sistemul de securitate al lui Russell și găsise o metodă de a pătrunde în clădirea de pe Victoria Street. Două partide câștigate de ea. Graves își propuse să verifice felul în care își primeau autorizația angajații centralelor nucleare. Dacă rusul avea dreptate, trebuia să se găsească totuși ceva pe acele laptopuri care nu doar să facă o asemenea intruziune posibilă, ci și de nedetectat.

– E rândul dumitale acum, zise Kempa. Cine a detonat mașina-capcană?

– O cheamă Emma Ransom. A fost agent american. În cadrul unei agenții numite Divizia. Graves îi dădu fotografiile cu Emma în vreme ce aștepta la colțul dintre străzile Victoria și Storey's Gate. Tot ea l-a ucis pe Russell. O cunoașteți?

– Bineînțeles că nu.

Graves nu putu să-și dea seama dacă rusul mințea sau spunea adevărul. Observă însă că se tulbură când auzi de Divizie.

– Russell credea că atacul urma să aibă loc în decursul a cel mult șapte zile. Nu mai aveți și alte informații?

– Dacă aș fi avut, nu l-aș fi pus pe Chagall să-l contacteze pe Russell, răspunse Kempa, înfierbântându-se. Russell m-a dezamăgit. Auzisem că are oameni de legătură din apropierea lui Șveț. M-am înșelat.

Graves zâmbi sumbru. Un ofițer de securitate rus care lua legătura cu un civil englez pentru a-l spiona pe șeful rusului, nimeni altul decât directorul FSB-ului. Lucrurile erau mult mai simple înainte de căderea Cortinei de Fier.

– Care-i treaba cu Ivanov? întrebă Graves. Nu-i o coincidență că se afla exact acolo în momentul când a fost detonată bomba.

– Trebuie să vă dau dreptate. Biroul lui Șveț monitorizează toate deplasările diplomatice. Se prea poate ca tocmai el să o fi aranjat. Cred că s-a gândit că împușcă doi iepuri dintr-o lovitură.

Graves își trecu o mână peste gură. Un atac împotriva unei centrale nucleare din Franța. Agitație în Paris. O echipă aflată pe poziții. Se simțea ca și cum ar fi făcut doi pași de pitic înainte și unul de gigant înapoi. Era tot mai aproape de aflarea țintei, dar, în termeni practici – singurii care aveau importanță –, cu greu s-ar fi putut spune că stătea mai bine decât în urmă cu o oră. Îi mulțumi lui Kempa și îi ceru să păstreze canalele de comunicare deschise între ei.

– Mult noroc, colonele, zise rusul. Grăbiți-vă, vă rog. Și, nu uitați, au trecut șase zile de când l-am contactat pe Russell.

65

Miezul nopții

Casa de pe Rue Saint-Martin era cufundată în întuneric, cu excepția unei licăriri palide la una dintre ferestrele de la etaj. Emma presupuse că era lumina de veghe din camera copiilor. Ghemuită în spatele zidului de piatră care împrejmuia casa lui Grégoire, își trase cagula peste față, fixând-o cu atenție în dreptul ochilor și a gurii. O dureau genunchii.

Rămase nemișcată în această poziție timp de o oră, urmărind cum luminile erau stinse una câte una și cum Grégoire mai făcu o ultimă plimbare prin grădină, punând la loc o greblă și îndreptând bicicleta fiicei sale înainte de a fuma ultima țigară pe veranda din spate. Era un bărbat îndesat, cu umeri înguști și cu început de burtă. Un individ care nu ieșea cu nimic în evidență, cu excepția ținutei corpului – stătea țeapăn ca un stâlp de telegraf, sugerând un trecut militar. Îl clasifică drept un luptător și decise să se ocupe mai întâi de el. Aerul nopții fremăta de zumzetul greierilor. Undeva în apropiere, un pârâiaș rapid curgea izbindu-se

de pietre. Cu toate acestea, auzi destul de limpede când fu închisă și încuiată ușa din spate. O clipă mai târziu, Grégoire deschise o fereastră laterală pentru a lăsa aerul nopții să răcorească vechea casă de țară.

Emma se uită la ceas. Trecuseră patruzeci de minute de când fusese stinsă ultima lumină. De-aici încolo, totul era un joc de-a ghicitul. Unii oameni cădeau în somnul cel mai adânc imediat ce puneau capul pe pernă. Alții stăteau o veșnicie până să adoarmă. Putea să intre acum sau mai târziu. Riscurile ar fi fost aceleași.

Dintr-o singură mișcare, se ridică și sări peste zid. Nu mai era țipenie de om pe o rază de un kilometru, dar fugi furișându-se până la casă și se lipi cu spatele de perete. Așa fusese antrenată. În tabloul electric nu observă nici un semn că ar exista un sistem de alarmă. Ușa din spate era încuiată. În loc să riște s-o forțeze cu șperaclul, preferă să dea ocol până la fereastra deschisă. Pervazul era la înălțimea umărului. Desprinse plasa pentru țânțari și o sprijini de soclul de piatră care înconjura casa, apoi aruncă o privire înăuntru.

Parterul era compus dintr-o singură cameră mare, necompartimentată, diferitele zone fiind marcate doar de felul în care fuseseră grupate piesele de mobilier. Cel mai aproape de ea se găseau un televizor, o canapea și două fotolii. Scara interioară pornea din centrul încăperii, blocându-i vederea. Bănuia că în spatele ei se afla bucătăria, unde dădea și ușa din spate prin care intrase Grégoire după ce își fumase țigara.

Emma își ținu răsuflarea, ascultând.

Casa era cufundată în tăcere.

Trase o dată aer în piept, apoi se săltă pe pervaz și își lăsă picioarele să alunece înăuntru. Podeaua era de lemn, veche și umflată. Își mută greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept. Scândurile scârțâiră. Își scoase pantofii și îi lăsă lângă fereastră. Secretul era să se miște cât mai iute. Totul trebuia să se petreacă rapid. N-avea timp să ezite. Nu i se permitea să șovăie.

Traversă camera de zi și urcă treptele două câte două, având grijă să pășească doar pe vârfuri. În mâna dreaptă ținea aparatul cu electroșocuri. În stânga, cătușele. Pe antebrat avea lipite fâșii de bandă adezivă pregătite dinainte; trusa de lucru era prinsă strâns de spate.

Ajunse în capul scărilor și continuă să înainteze. Tavanul era jos, holul – scurt și îngust. De o parte și de alta, se afla câte o ușă deschisă. Își aminti că lumina de veghe era aprinsă în partea de est a clădirii – în dreapta holului. Grégoire și soția sa dormeau în camera din stânga.

Își strecură capul pe lângă tocul ușii. Grégoire dormea dus, întins pe spate, sforăind încetișor, cu gura larg deschisă. Soția lui era întinsă pe o parte, la o distanță de doar câțiva centimetri de el. Emma păși până în dreptul patului, îi lipi aparatul cu electroșocuri pe pieptul dezgolit și descărcă toți cei zece mii de volți. Corpul lui Grégoire tresări, apoi rămase nemișcat. Mirosul de carne arsă umplu aerul. Înainte ca trupul să-i devină inert, îi lipi o fâșie de bandă adezivă peste gură. Cu mâna stângă, Grégoire trase jos păturile. Emma lăsă aparatul cu electroșocuri și îi prinse cu ambele mâini brațele inerte, în încercarea de a-i pune cătușele. Avea un braț prins la spate. Se chinui să-l ridice. Nevasta lui

Grégoire se trezi și se ridică în capul oaselor. Emma întinse mâna după aparatul cu electroșocuri. Nu mai era acolo unde îl lăsase; își dădu seama că aruncase pătura peste el. Femeia începu să țipe. Emma îi puse mâna peste gură. Sărind pe pat, o imobiliză pe soția lui Grégoire și îi lipi gura cu bandă adezivă. Femeia era viguroasă și avea condiție fizică. Grija pentru copii îi sporea puterile. O izbi violent pe Emma, trântind-o la podea. Emma sări în picioare; vederea îi era încețoșată, capul îi vâjâia. Soția lui Grégoire coborî din pat, încercând să-și desfacă banda adezivă.

„Omoar-o."

Emma își strecură mâna în geantă. Își încleștă degetele pe pistol și trase piedica. Se gândi la fetiță și dădu drumul pistolului. Cu agilitatea unei feline, întinse un braț și o apucă de păr. Trase o singură dată cu forță, și femeia se prăbuși pe podea. Emma se lăsă într-un genunchi și își apăsă cotul pe puntea ei nazală, imobilizând-o.

Se ridică iarăși. Răsufla tot mai greu acum.

Emma găsi aparatul cu electroșocuri și i-l înfipse femeii în umăr. Trupul i se cutremură, ochii i se dădură peste cap, din gură începu să-i curgă un fir de salivă.

Emma rămase pe loc gâfâind, șuvoaie de sudoare curgându-i pe spinare. Privi înspre Grégoire. Din fericire, era încă inconștient. Merse lângă marginea patului și îi prinse mâinile în cătușe. Îi înfășură gleznele cu bandă adezivă. Reveni lângă soția lui Grégoire și o imobiliză în același fel.

Copiii continuau să doarmă în camera lor. Emma înaintă câțiva pași înspre băiat, apoi se opri. Lumina de veghe îi cădea acestuia pe chip, și Emma

îi văzu genele lungi și delicate, obrăjorii fără pată. „Ce păr de îngeraș!“ gândi ea, privind cârlionții blonzi. N-avea decât trei anișori. Urma să uite totul.

Apoi auzi un zgomot venind dinspre camera părinților. Un geamăt. Efortul unui bărbat care se zbătea ca să se elibereze. După o fracțiune de secundă, se auzi un pocnet înfundat în momentul în care Grégoire alunecă de pe pat și lovi podeaua.

Emma se întoarse la băiat. Acționă cu repeziciune. Bandă adezivă. Cătușe. Nu-i privi ochii îngroziți.

Fetița se trezise. Stătea în capul oaselor, privind-o pe Emma. O apariție ieșită direct dintr-un coșmar. O stafie învăluită în negru. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

„Câți ani să aibă?“ se întrebă Emma. „Șase? Șapte?“ Era suficient de mare cât să țină minte ceea ce se întâmpla. Suficient de mare cât să nu uite niciodată. Emma ar fi vrut să-i spună ceva, să-i zică să nu se teamă, să-i spună că totul avea să fie bine. Era un gând prostesc.

Desfăcu banda, i-o lipi fetiței peste gură, apoi îi prinse mâinile în cătușe.

După aceea, Emma părăsi camera, închizând ușa în urma ei.

Intră în dormitorul părinților și îl văzu pe Grégoire chinuindu-se să se ridice.

Nu era timp de greșeli.

Închise fără zgomot ușa dormitorului și duse mâna la pistol.

66

Când Charles Graves reveni la birou, era cuprins de o stare de agitație. Se strecură în spatele biroului și își sună asistentul.

– Fă-mi legătura la Paris cu Delacroix, zise el, cerând să fie contactat omologul său din cadrul SDEC. Dacă e acasă, trezește-l. E o urgență.

Graves puse receptorul în furcă și își desfăcu nodul de la cravată. Era neliniștit și se simțea destul de penibil pentru că trebuia să își scoale colegul deși avea atât de puține informații. Era ca și cum ar fi strigat că se apropia un tsunami, fără să știe însă unde anume urma să lovească acesta coasta Franței.

Erau peste șaptezeci de instalații nucleare în Franța. Kempa bănuia că exista posibilitatea ca atacul să fie îndreptat înspre una dintre centralele mai noi. Dacă nu se înșela, rămâneau zece ținte posibile. Un ordin de evacuare ar fi provocat panică. Franța nu avea să-și oprească rețeaua energetică bazându-se doar pe un zvon. Mândria, dar și gândirea practică forțau guvernul francez să sfideze orice avertizare.

Telefonul sună, și Graves ridică receptorul.

– *Bonsoir, Bertrand,* spuse el.

– Iertați-mă, domnule, dar sunt Den Baxter de la ERD.

– Da, domnule Baxter, cu ce-ți pot fi de folos?

– Am dat de ceva. Ceva destul de important. Am găsit o bucată din placa de circuit de la telefonul care a fost folosit pentru a detona bomba. Eu și oamenii mei am reușit să stabilim producătorul și modelul și să găsim magazinul de unde a fost cumpărat.

– Ai un număr de telefon?

– De fapt, am trei, domnule. Cumpărătorul a achiziționat trei cartele SIM de la punctul de vânzare.

– Continuă, inspectore Baxter.

Cu inima cât un purice, Graves notă sârguincios fiecare număr.

Trei numere de telefon. Reprezentau filonul principal și, de asemenea, ultima lui șansă. Graves își trecu privirea peste numerele de telefon, dorindu-și să se simtă mai încrezător. Nu trebuia decât să urmărească invers traseul convorbirilor, să sară de la un număr la celălalt, folosind desfășurătorul. În cel mai bun caz, avea să furnizeze o rețea de complici prin intermediul căreia putea să ajungă la persoana care plănuise operațiunea, fie că era vorba despre Serghei Șveț sau despre unul dintre adjuncții săi. În cel mai rău caz (și cel mai probabil), numerele aveau să constituie un cerc închis, fiecare contactându-le doar pe celelalte două aflate deja în posesia lui Graves.

Graves sună la departamentul de securitate de la Vodafone. Era în relații amicale cu mai mulți dintre cei care lucrau acolo, și se arătă încântat când îi răspunse unul dintre foștii camarazi din trupele SAS. Graves îi dădu amicului său cele trei numere și îi ceru un desfășurător complet pentru fiecare, rugându-l să verifice dacă oricare dintre ele apelase sau fusese apelat în urmă cu două zile la ora 11.12.

Răspunsul veni aproape imediat. Primul număr primise un singur apel pe întreaga perioadă de când fusese activat. Exact la 11.12. Mai mult, după aceea, numărul fusese declarat scos din funcțiune din motive tehnice. Dar Graves știa ce însemna „scos din funcțiune din motive tehnice": fusese aruncat în aer, împrăștiat în cele patru zări. Graves îl marcă imediat cu un asterisc. Era numărul cartelei din telefonul folosit pentru detonarea bombei.

Cel de-al doilea număr de pe lista lui Graves corespundea cartelei SIM de pe care fusese efectuat apelul. În context operațional, era telefonul teroristului. Conform imaginilor surprinse de camerele de supraveghere de pe Victoria Street, era telefonul pe care Emma Ransom îl ținea în mână în momentul detonării.

– Cât de mult a fost folosit acesta din urmă? întrebă Graves.

– Destul de mult. Cam patruzeci, cincizeci de apeluri.

Graves rămase surprins.

– Unde s-a sunat?

– Londra. Roma. Dublin. Moscova. Nisa. Soci.

– Stai puțin. Am auzit bine? Moscova?

– Au fost mai multe apeluri efectuate în Rusia. Câteva spre un telefon mobil din Moscova, în urmă cu patru zile. Un altul în Soci în chiar ziua atentatului.

Asta era. Confirmarea faptului că David Kempa spusese adevărul. Graves n-avea nici cea mai mică îndoială că Emma își contactase superiorul, fie că era vorba despre Serghei Șveț sau despre un alt ofițer superior din FSB.

– Poți să obții coordonatele locului în care se aflau ambele persoane care au fost apelate?

– Pot să-ți spun exact și pe ce stradă se aflau.

– Fă-o! Dar telefoanele date în Paris?

– Sunt patru, către un telefon fix.

– Un telefon fix? Ești sigur?

Răspunsul se auzi tranșant:

– Așteaptă și-ți spun și adresa.

Graves bătea darabana pe birou, tot mai perplex. Să continui să dai telefoane cu o cartelă SIM utilizată într-un atentat – cartelă cumpărată tocmai pentru că permitea să-ți ascunzi identitatea – constituia o încălcare flagrantă a protocolului. Purta amprenta neglijenței și a amatorismului și nu se potrivea deloc cu operațiunea sofisticată pusă la cale pentru a fura codurile din computerele AIEA.

– Numărul e înregistrat pe numele lui G. Bahrani, la adresa Rue Jean Mathieu numărul 84. Urmă o pauză, apoi glasul bărbatului deveni mai grav și vădit agitat: Charles, mai ești acolo? Stai o secundă. Dumnezeule... gata, am reușit.

– Ce s-a întâmplat? vru Graves să știe.

– Tocmai se realizează o convorbire către acel număr de pe una dintre cartelele SIM menționate

de tine. Cei doi apelanți se află în legătură chiar acum.

Graves se gândi că nu putea fi decât Emma Ransom.

– Poți să interceptezi convorbirea?

– Nu, n-am această capacitate.

Iritat, Graves înghiți în sec.

– De unde s-a inițiat apelul?

– Nu pot să-mi dau seama nici de asta. Convorbirea se realizează prin releele France Télécom, așa că semnalul trebuie să fie localizat undeva în Paris sau în vecinătate. Stai o secundă... Convorbirea tocmai a fost încheiată. Durata: treizeci și una de secunde.

– Ia legătura cu France Télécom. Cere-le să alcătuiască o listă cu toate apelurile către acel număr și pune-i să localizeze cât mai repede poziția apelantului. O să obțin mandatul până la prânz. E legat de atentatul de pe Victoria Street. Are prioritate maximă.

– Mă ocup chiar acum.

– Ce poți să-mi spui în legătură cu cel de-al treilea număr pe care ți l-am dat?

– Al treilea? Virgin. N-a fost folosit niciodată.

Subit, Graves avu o premoniție înfiorătoare. „N-a fost folosit încă."

– Poți să oprești acel număr? Înțelegi tu, să-l dezactivezi, astfel încât să nu funcționeze?

– Sunt destul de convins că băieții de la serviciul tehnic pot să o facă. Dar va dura ceva până când vor rula numărul prin sistem.

– Cât de mult?

– Până la prânz, cel târziu.

Alte douăsprezece ore. Nu era bine, dar era mai mult decât nimic.

– Mulțumesc mult. Rămân dator. Graves închise și o sună pe Kate Ford. Unde ești? întrebă el.

– În Èze. Percheziționez casa din care a fugit Ransom.

– Cui îi aparține?

– Oficial, e proprietatea unei mici corporații numite VOR S.A. În registrul companiei figurează un singur director. Îl cheamă Serge Simenon.

– Serge Simenon. Serghei Șveț. Aceleași inițiale, nume similare. Tu ce crezi?

– Despre ce vorbești?

Graves o puse la curent cu întrevederea lui cu spionul rus Kempa, transmițându-i și informațiile pe care le primise de la Vodafone.

– Celula e activă, iar baza de operațiuni e în Paris.

– Dumnezeule!

– Ai găsit ceva pe-acolo care să facă legătura cu Rusia?

– În birou am dat peste un teanc de hârtii redactate cu caractere chirilice și câteva CD-uri cu interpreți ruși. Să fie o coincidență?

– Nici vorbă! Mai ai avionul la dispoziție?

– Mă așteaptă în Nisa.

– Cât de repede poți să ajungi la Paris?

– În trei sau patru ore dacă grăbesc lucrurile. Ce plănuiești?

– Un raid, zise Graves. Intrăm peste ei la prima oră a dimineții.

67

La Paris, soarele răsări la 5.42. Kate Ford tocmai intra în oraş venind de pe aeroportul Charles de Gaulle şi văzu primele raze de lumină reflectate pe cupola bazilicii Sacré Coeur din vârful colinei Montmartre. Maşina trecu în viteză peste Pont Neuf. Mirosul răcoros şi plăcut al Senei pătrunse în interior, iar Kate zări cu coada ochiului catedrala Notre Dame, aflată în susul râului. Dar, imediat după aceea, un labirint de străduţe mohorâte şi neîngrijite înlocui priveliştea minunată. Era o altă faţă a Parisului, nu oraşul care găzduia Luvrul şi Arcul de Triumf, ci un avanpost colonial decrepit, burdușit cu baruri algeriene, cafenele din Orientul Mijlociu şi buticuri doldora de haine din Africa de Vest. Cu cât înainta prin *banlieues*, oraşul devenea tot mai întunecat, căpătând o înfăţişare ostilă. Întâlneai aproape la tot pasul butoaie înnegrite de funingine din care fumul de la focurile făcute cu o seară în urmă se ridica încă în rotocoale. Pe un trotuar văzu caroseria unei maşini incendiate, răsturnată pe o parte. De-a lungul aleilor, erau înşiruite pubele din care gunoiul dădea

pe-afară. Din toate direcțiile, ochiul era agresat de desene graffiti.

Mașina viră, intrând pe o altă stradă, și opri brusc. În față, drumul era blocat de vehicule ale poliției. Vreo zece oameni își făceau de lucru, îmbrăcând vestele antiglonț și punându-și căștile pe cap, pregătind încărcătoarele și verificându-și armele. Șoferul ei, un sergent din cadrul prefecturii pariziene, o conduse de partea cealaltă a străzii, într-o cafenea de pe colț, unde fusese stabilit centrul mobil de comandă. Îl găsi pe Graves aplecat asupra unei mese, studiind planurile unei clădiri, fiind înconjurat de mai mulți bărbați în uniforme negre.

Ofițerii de poliție făceau parte din Panterele Negre, porecla pe care o primise RAID – Recherche Assistance Intervention et Dissuasion –, o forță de elită națională alcătuită din douăzeci și patru de oameni disponibili la orice oră pentru exact acest tip de situații.

– Operează dintr-un apartament de la etajul zece, explică unul dintre bărbații în echipament negru, folosindu-se de vârful cuțitului de luptă ca indicator. Sunt la capătul holului. Apartamente de o parte și de cealaltă. O singură cale de intrare și de ieșire. Clădirea are două lifturi, dar numai unul funcționează. Celălalt e blocat între etajele patru și cinci. Există două scări de acces. Putem să ducem o echipă pe acoperiș, dar s-ar putea ca elicopterul să sperie prada.

– Ne rezumăm la scări, zise Graves. Vrem să-i prindem vii. S-ar putea să aibă informații vitale.

– *Entendu.*

Graves o văzu pe Kate și se îndepărtă de masă.

– Ai reuşit să ajungi.

– A trebuit să mă iau în gură cu cei din turnul de control, dar până la urmă s-au dat pe brazdă. Se pare că ai reuşit să strângi trupele.

– L-am pus pe Sir Tony să dea un telefon. Era destul de supărat după bălmăjeala cu care te-au întâmpinat pe tine. Cred că puteau să-l audă strigând din partea astalaltă a canalului, fără să mai fie nevoie de telefon.

– Ea e înăuntru?

– Poţi să arunci chiar tu o privire.

Graves o conduse către duba fără însemne parcată afară. În compartimentul din spate se aflau doi ofiţeri în faţa unui pupitru cu monitoare şi aparaturi. Avem un post de supraveghere instalat într-o clădire de peste drum. Au câteva camere cu infraroşu şi un microfon cu laser îndreptate spre ferestre. Am identificat două persoane înăuntru. Ambele sunt treze şi se deplasează prin garsonieră.

– Oameni matinali, nu?

Kate privi înspre ecranul mai mare. Pe un fundal de puncte gri, puteau fi văzute două siluete mergând dintr-o cameră în alta.

– Ei sunt?

Graves îşi miji ochii, ca şi cum ar fi putut, prin proprie voinţă, să distingă mai bine cele două siluete neclare, surprinse de senzorul termic al camerelor.

– Încă nu avem imagini. Au jaluzelele coborâte. Dar ar putea fi ei. El e în oraş. La fel şi ea.

– Şveţ e în Paris? întrebă Kate, care primise informaţii complete şi autorizaţia de a accesa date strict secrete în timpul zborului de la Nisa.

– Ei îi spun Papi. N-am știut asta. O adevărată figură paternă. Conform zvonurilor, se interesează în mod special de agentele mai atrăgătoare.

După ce aflase că Șveț era păpușarul din spatele atentatului de pe Victoria Street și al furtului laptopurilor AIEA, primul lucru pe care îl făcu Graves fu să împărtășească aceste informații cu Anthony Allam. Se alcătui un dosar diplomatic cu toate elementele care îl legau pe Șveț de infracțiuni. Pe lângă că fuseseră furnizate prim-ministrului, ministrului de externe și șefilor MI6 și ai Poliției Metropolitane, informațiile ajunseră și la Secțiunea R, cunoscută în cadrul MI5 drept Casa Roșie.

– Secțiunea R îl monitorizează în permanență pe Șveț, continuă Graves. I-au localizat avionul la Orly, azi-noapte. Fii atentă! Același avion a aterizat pe aeroportul Luton din afara Londrei cu o noapte înainte de atentat.

– Deci supervizează totul personal, zise Kate.

– Exact. Toată treaba e lucrătura lui. Coordonează acțiunile printr-o fațiune numită Directoratul S. Toate telefoanele date de Emma Ransom au fost către locații în care se afla el. Moscova, Soci, Paris. Avionul lui Șveț a aterizat la Roma la două zile după ce Emma Ransom a fost înjunghiată. Încercăm chiar acum să identificăm cardul cu care a fost achitată spitalizarea.

– Numele ei adevărat este Lara, zise Kate. Și e rusoaică.

– Era de așteptat.

– Crezi că Ransom a avut habar? întrebă ea.

– Mă doare-n cot.

Kate arătă înspre monitoare.

– N-avem și sunet? Putem să ascultăm ce vorbesc?

– Jaluzelele blochează laserele. N-am găsit o porțiune de sticlă suficient de mare cât să putem să înregistrăm. Graves îl bătu pe umăr pe tehnician. Încearcă încă o dată să vezi dacă nu prinzi și sunetul.

Polițistul răsuci un comutator, și duba se umplu cu murmurul confuz al unui prezentator de știri, dar cuvintele erau ininteligibile. Se jucă la butoane, iar zarva știrilor se diminuă, fiind înlocuită de sunetele sacadate ale unei piese de muzică clasică. Mai ajustă puțin butoanele, și putu fi auzită vocea unei femei care striga ceva, urmată de vocea unui bărbat care îi răspundea.

– În ce limbă vorbesc? întrebă Kate. În rusă?

– Habar n-am. Ar putea fi orice limbă.

În acea clipă, la ușa dubei apăru căpitanul de poliție francez.

– Suntem gata. Privi înspre Kate. Veniți și dumneavoastră?

Kate încuviință din cap. Francezul dădu mai multe ordine, și, după doar o clipă, unul dintre ajutoarele lui apăru cu o vestă de kevlar în mână. Kate își dădu jos sacoul și îmbrăcă vesta. Graves merse în spatele ei și o ajută să-și strângă legăturile.

– Poți să rămâi aici dacă vrei. Ai fi mai în siguranță.

– Bine, bine, zise Kate, ceea ce însemna că asta n-avea să se întâmple nici într-o mie de ani.

– E în regulă așa? întrebă el, trăgând încă o dată de vestă pentru a vedea dacă era bine fixată, apoi lovind-o prietenește pe spate.

– E perfect așa.

În jurul lor, Panterele Negre făceau ultimele pregătiri, o echipă de ninja înarmați până în dinți. Graves își potrivi și el vesta antiglonț, apoi scoase pistolul din tocul de la subsuoară și încărcă un glonț pe țeavă.

– Vrei să-ți spun un secret? întrebă el. N-am împușcat niciodată un om.

– Nici măcar în armată?

– Nici măcar atunci.

Kate încărcă un glonț pe țeavă și trase piedica.

– La asta te-am luat. Am împușcat doi băieți răi.

– I-ai omorât?

– I-am rănit.

Graves o privi cu admirație sporită.

Căpitanul de poliție își adună oamenii.

– Toată lumea e gata?

68

Emma Ransom ieşi din casa de pe Rue Saint-Martin exact la 5.45. Conduse încet pe drumul de ţară, cu geamurile deschise, aerul fiind greu de la mirosul de pământ reavăn şi de iarbă proaspăt cosită. Pentru ziua de lucru ce urma, alesese o ţinută conservatoare, pantaloni gri-închis, un sacou negru şi un tricou alb. Avea părul prins în coadă de cal şi un machiaj abia sesizabil. Nu purta armă. Singurele instrumente necesare pentru misiunea ce urma a fi îndeplinită erau un patent cu vârf ascuţit, o şurubelniţă în stea şi o cutie cu cabluri cu cleme crocodil, toate îndesate în poşetă. Nici unul dintre aceste obiecte n-ar fi fost considerat neobişnuit pentru un inspector de la Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică.

După cinci minute, intră pe Autostrada D23 şi se îndreptă spre Flamanville. Se anunţa o zi însorită, şi îşi puse ochelarii de soare. Porni radioul, ascultă puţin rock, apoi îl închise.

Ieşi de pe autostradă la D4/Rue de Valmanoir, intrând pe un drum secundar care mergea în paralel. În dreapta, un câmp întins de grâu se legăna

în vântul dimineții. Mai înaintă alți zece kilometri până când văzu un semn pe care scria: „La Reine 1 & 2. Accesul permis doar personalului autorizat". Urmă indicatorul și pătrunse pe un drum îngust cu două benzi care înainta direct spre coastă. Își ridică ochii înspre povârnișul pe care își lăsase mașina în urmă cu două nopți și rememoră acțiunile întreprinse cu acea ocazie. În față, văzu gardul care delimita perimetrul exterior tăind orizontul în două și ghereta paznicului aflată în mijlocul drumului. Își dădu imediat seama că totuși ceva nu era în ordine și ridică piciorul de pe accelerație. De o parte și de alta a drumului zări parcat câte un transportor blindat cu o mitralieră de calibrul 50 montată pe turelă. Prin fiecare tambuchi era ieșit câte un soldat care supraveghea drumul cu o privire de șoim.

Disciplina acumulată în timp o făcu să își enumere în minte posibilele motive pentru sporirea personalului de securitate. Pierre Bertels de la Corporația Internațională pentru Securitatea Nucleară descoperise că nu era Anna Scholl, ci o impostoare. Poliția britanică identificase sursa lui Russell. Kremlinul descoperise planul lui Papi, iar acesta recunoscuse totul. Oricare ar fi fost cauza, rezultatul putea fi unul singur: operațiunea era compromisă.

Aplicând aceeași logică rece, demontă fiecare posibilitate, ajungând să le respingă rând pe rând. Ținând cont de cât de dornic se arătase Pierre Bertels să o vadă în patul lui, era puțin probabil să se fi îndoit câtuși de puțin de identitatea ei. Anna Scholl era în siguranță. Apoi, chiar dacă poliția britanică ar fi ajuns la sursa lui Russell, tot

n-ar fi obținut mai multe informații decât avusese englezul. Atacul era iminent, dar locația rămânea necunoscută. Ar fi putut fi oriunde în lume. Și chiar dacă dușmanii lui Papi din Moscova i-ar fi descoperit planul, n-ar fi știut cum să acționeze, fiind de-a dreptul paralizați.

Emma studie vehiculele militare și își dădu seama că se aflau acolo strict ca o măsură preventivă din cauza laptopurilor furate. Dimpotrivă, prezența unor vehicule blindate, fără trupe de susținere, era dovada că planul rămânea neschimbat. Dacă cineva ar fi știut sau ar fi bănuit numai că La Reine era ținta, s-ar fi aflat acolo douăzeci de transportoare blindate, nu doar două, și o întreagă companie de soldați înarmați până în dinți.

Emma apăsă accelerația, mai hotărât de data asta.

Trecu de vehiculele blindate și opri la ghereta paznicului.

– Anna Scholl, zise ea, înmânându-i legitimația. AIEA.

– Cu cine urmează să vă întâlniți?

– Inspecție neanunțată. Puteți să luați legătura cu domnul Grégoire, șeful departamentului de securitate.

– Așteptați aici, zise paznicul, dovedindu-se mai ostil decât și-ar fi dorit Emma. Luă legitimația eliberată cu o zi în urmă de Corporația Internațională pentru Securitatea Nucleară și telefonă în clădirea departamentului de securitate. Emma privi spre stânga. Soldatul de la turelă o privea printr-o pereche de ochelari de soare. Emma îl salută printr-o înclinare ușoară a capului, dar nu îi zâmbi. Privirea soldatului o țintui în continuare.

Se scurseră câteva minute. Emma își ridică puțin mâna de pe schimbătorul de viteze și o ținu nemișcată. Degetele întinse nu tremurară câtuși de puțin. În cele din urmă, paznicul reveni.

– Mai înaintați încă trei sute de metri și parcați în zona pentru vizitatori. Intrați în clădirea centrală. Domnul Grégoire nu a sosit încă, dar se va ocupa altcineva de dumneavoastră.

– Sper că așa va fi.

Emma puse legitimația la loc în poșetă, așteptă până când poarta se deschise, apoi conduse fără să se grăbească până în parcare. În timp ce înainta, aruncă o privire spre barăcile paramilitare din stânga. În afară de jeepuri și de camioane, mai era o mașină de poliție aparținând jandarmeriei locale. O dovadă în plus că habar nu aveau că La Reine era ținta.

Parcă și se îndreptă cu pas hotărât spre clădirea centrală. Ajunsă înăuntru, arătă „pașaportul" CISN și își așeză palma pe scannerul biometric, ca să-și confirme identitatea. Scannerul confirmă că era Anna Scholl, și fu condusă spre un detector de metale, în timp ce poșeta îi fu așezată pe o bandă rulantă ce trecea printr-un dispozitiv cu raze X. După ce geanta îi ieși la celălalt capăt, un paznic începu să scotocească prin ea, cercetând patentul, șurubelnița și cablurile cu clești, dar și iPodul, telefonul mobil, rujul și fardurile.

– Sunteți inginer? întrebă el, ridicând patentul.

– Inspector, răspunse Emma.

Paznicul puse patentul la loc, îi înmână poșeta și îi ură o zi bună.

Un bărbat de vârstă mijlocie, cu aspect viguros, purtând ochelari fără rame și tuns perie precum în anii '50, o aștepta de cealaltă parte a barierei.

– Bună dimineața, doamnă Scholl. Mă numesc Alain Royale și sunt asistentul domnului Grégoire. Dânsul nu a sosit încă, dar sunt convins că va ajunge dintr-o clipă în alta. Nu întârzie niciodată. Puteți să așteptați în biroul dânsului până când vă pregătesc legitimația și cardul de acces.

Emma îl urmă până în biroul lui Grégoire, aflat la etaj. Mobilierul era compus dintr-un birou, câteva scaune pentru vizitatori și o canapea. În spatele biroului se aflau mai multe monitoare înfățișând cam douăzeci și cinci de zone din interiorul centralei. Emma recunoscu intrarea principală, camera de control, cuva reactorului, docurile de încărcare și bazinul combustibilului ars, locul care prezenta interes pentru ea.

– Mi-aș dori să încep imediat, zise ea. Sunt convinsă că știți de ce.

Royale încuviință din cap.

– Am fost alertați la ora trei în dimineața asta. Ați mai aflat ceva nou?

– Nimic. Cum e și firesc, vă vom informa de îndată ce apare ceva, răspunse Emma scurt. Echipa noastră de securitate se ocupă chiar acum de problemă. E important însă ca fiecare centrală să ia măsurile necesare. Trebuie să completez câteva formulare înainte de a demara inspecția. Vă deranjează dacă folosesc biroul domnului Grégoire?

– Vă rog.

Emma își așeză poșeta pe biroul lui Grégoire.

– Pentru început, aș vrea să văd declarațiile de expediție pentru toate barele de combustibil care au intrat în centrală și pentru toate barele de combustibil ars care au ieșit în timpul ultimului ciclu energetic. Voi avea nevoie și de o listă cu destinațiile combustibilului ars și cu declarațiile de recepție.

Royale încuviință încă o dată din cap, rămânând bănuitor, fără să o scape nici o clipă din ochi.

– Doriți o cafea?

– Nu, mulțumesc.

Încă o privire pătrunzătoare.

– Va dura cam zece minute.

Emma încuviință din cap, și Royale părăsi biroul. Emma se așeză pe scaunul pentru vizitatori din fața biroului și își scoase telefonul. Numără în gând până la treizeci. Royale deschise ușa și își strecură capul tuns milităreşte înăuntru.

– Dacă barele de combustibil ars au fost trimise peste ocean, veți avea nevoie și de documentele vamale?

– Nu vor fi necesare. Doar fișele de expediție care indică data și momentul livrării. Mulțumesc, domnule Royale.

Emma își îndreptă atenția spre telefon. De îndată ce ușa se închise, se ridică și își lipi urechea de aceasta, ascultând ecoul pașilor lui Royale îndepărtându-se de-a lungul coridorului. Deschise poșeta, scoase patentul, șurubelnița și cablurile cu cleme crocodil și se furișă pe coridor. Pe ușa din dreapta era scris: „Sécurité Visuele". Scoase un ac de păr de grafit din coadă și forță încuietoarea.

Înăuntru erau rafturi peste rafturi de aparate audiovizuale și DVD-recordere. Camera era

neobișnuit de răcoroasă, aerul condiționat fiind pornit în permanență, ca să se evite supraîncălzirea echipamentului. Doi dintre pereți erau acoperiți cu monitoare care transmiteau imagini în direct din o sută cincizeci de zone din interiorul centralei. La o privire mai atentă, se putea observa că monitoarele de pe ambii pereți transmiteau aceleași imagini. Sau aproape aceleași. De fapt, în fiecare loc, erau instalate două camere. Una aparținea celor de la Électricité de France, compania care administra centrala. Cealaltă era proprietatea AIEA, servind ca măsură independentă de rezervă. La fel ca în cazul tuturor celorlalte sisteme de siguranță ale centralei nucleare, redundanța era cuvântul de ordine.

Cu ajutorul telefonului, Emma accesă schemele circuitelor video ce făceau legătura cu clădirea centrală. Un cablu optic furniza imaginile de la videocamerele AIEA. Un altul asigura imaginile de la camerele administrate de centrală. Era esențial ca nimeni să nu o vadă în timp ce își făcea rondul prin complex. În acest scop, tăie cablul care furniza imaginile de la camerele centralei și îl legă de celălalt. O privire aruncată înspre monitoare îi confirmă că imaginile erau acum identice.

Apoi îngheță procesorul de imagini astfel încât ele să nu mai fie transmise în direct, ci să înfățișeze un singur moment. Emma își trecu privirea peste monitoare pentru a vedea dacă erau semne care să indice că imaginea era un cadru fix. Doar pe două dintre monitoare apăreau oameni. Una dintre camere era îndreptată înspre paznicul din ghereta de la gardul perimetrului exterior. Ca de obicei, stătea așezat la locul lui. Putea să rămână

în aceeași poziție timp îndelungat. Nu era nimic nefiresc în asta.

Cealaltă imagine înfățișa camera de control a reactorului, unde patru bărbați stăteau în fața unui pupitru gigantic de instrumente. Aici lucrurile erau mai delicate. Era suficient să privești imaginea timp de zece secunde ca să-ți dai seama că era ceva aiurea. Era nefiresc ca patru indivizi să stea înlemniți ca niște manechine. Totuși, rămâneau alte o sută patruzeci și opt de monitoare care puteau să distragă atenția.

Totul era o chestiune de timp. Emma nu putea să-și asume riscul să reseteze imaginile. Trebuia să se mulțumească doar cu ce avea.

Deschise ușa și reveni în biroul lui Grégoire. Aruncă iute uneltele înapoi în poșetă. În clipa imediat următoare, ușa se deschise, și Alain Royale reveni, cărând două caiete sub braț.

– Declarațiile de expediție, zise el.

– Lăsați-le pe masă, îi ceru Emma.

Royale se conformă.

– Nici o veste de la domnul Grégoire? întrebă Emma.

Royale scutură din cap.

– Sper că înțelegeți că nu mi se permite să mai aștept, zise Emma, cu un ton suficient de autoritar. Îmi place ca inspecțiile mele să înceapă exact în momentul în care se face schimbul de personal. Nu pot să permit ca vestea sosirii mele să circule din gură în gură.

– Sunt convins că va apărea dintr-o clipă în alta. Sunt sigur că și-ar dori să vă salute.

– Vom avea ocazia să discutăm pe îndelete despre ceea ce am descoperit după ce îmi închei

inspecția. Între timp, sunt sigură că știe cum să dea de mine dacă își dorește asta.

Alain Royale îi înmânã Emmei legitimația, instruind-o să o poarte în permanență la vedere.

– Iată și cardul de acces. Treceți-l repede prin fața scannerului, și ușile se vor deschide. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Nu, mulțumesc, zise Emma, strecurând cardul de acces în buzunar. Pe fereastră, se vedea domul reactorului, iar dincolo de acesta, apele Oceanului Atlantic. Mi-ați oferit tot ce îmi era necesar.

69

La Londra, soarele răsărise cu două minute mai devreme, la 5.40 după ora Greenwich. În salonul 619 de la secţia de reanimare a spitalului St. Catharine, prima rază de lumină trecu printre draperiile trase, căzând direct pe sprânceana pacientului adormit. Era un bărbat cu înfăţişarea aspră, cu părul negru ciufulit şi nas roman, obrajii supţi fiindu-i acoperiţi de barba deasă. Chiar şi când se odihnea, prezenţa lui avea ceva impunător, precum un animal încordat, lăsând impresia că ar fi putut să sară oricând din pat şi să te atace. Toţi angajaţii secţiei ştiau cine era şi îi cunoşteau reputaţia. Erau îndreptăţiţi să se teamă.

Dar pacientul rămânea nemişcat. Minutele treceau, şi lumina soarelui devenea tot mai puternică, odihnindu-i-se chiar pe ochi, însă el nu reacţiona în nici un fel. De aproape nouăzeci şi şase de ore, ministrul rus de interne, Igor Ivanov, se afla în comă. Deşi nu avea nici o rană vizibilă, toţi neurologii care îl examinaseră ajunseseră la concluzia că suferise traumatisme grave provocate de unda de şoc a exploziei care îi ucisese pe o parte

dintre compatrioții săi. Între timp, semnele vitale ale pacientului reveniseră la normal. Tensiunea era de o sută douăzeci cu șaptezeci. Avea un puls de sportiv, cincizeci și opt de bătăi pe minut. Analizele sângelui dovediseră că avea colesterolul sub medie; în schimb, nivelul testosteronului depășea cu mult valoarea normală. Era opinia unanimă a acelorași medici că doar condiția fizică excelentă a pacientului îi permisese să supraviețuiască unei răni atât de grave, ținându-l în viață în tot acest timp.

O asistentă intră în salon și își începu ritualurile zilnice. Trase draperiile, aranjă capul pacientului, netezindu-i perna, îi verifică plosca și poziția cateterului. Ca de obicei, zăbovi o clipă sau două mai mult decât ar fi fost necesar la această ultimă sarcină. Era o catolică devotată, și, deși lucra în spital de mai bine de un an, rar îi fusese dat să vadă un bărbat atât de înzestrat. Zâmbi, puțin rușinată. Doar puțin.

În acea clipă, o mână înfricoșător de puternică o apucă de braț, iar ea gemu ușor.

– Data viitoare, zise Igor Ivanov cu un glas incredibil de puternic în ciuda orelor de somn, te rog să bați înainte să intri. Iar dacă vrei să arunci o privire, nu trebuie decât să mă rogi.

Asistenta își acoperi gura cu palma și ieși repede din salon.

Ivanov își așeză capul pe pernă și închise ochii. Micul efort îi dădu o durere de cap groaznică și-l obosi neașteptat de mult. Totuși, simțea deja cum puterea îi revenea în corp. Peste doar câteva ore, avea să fiarbă de nerăbdare. Hotărî ca până la ora șase în acea seară să se afle la bordul unui avion spre Moscova.

Medicii greșiseră în legătură cu motivul care îl ținuse în viață, împiedicându-l să se cufunde tot mai adânc în infernul unei come eterne. Nu era condiția fizică. Era furia.

Igor Ivanov știa prea bine cine îi făcuse asta.

Iar acum voia să se răzbune.

70

Se înșiruiră de o parte și de alta a holului, câte șase polițiști în echipament de luptă, cu spatele la perete, iar în urma lor veneau Graves și Ford. Panterele Negre aveau permisiunea de a folosi armele care le erau pe plac. Primul bărbat din șir avea o carabină Benelli, semiautomată, de calibrul 12. Cel de-al doilea folosea un pistol semiautomat Heckler & Koch MP5. Strategia era de a combina focul împrăștiat al carabinei cu cel al tirului continuu al pistolului semiautomat. Numai Dumnezeu mai putea să-i păzească pe cei aflați la celălalt capăt. Restul oamenilor utilizau pistoale, fiind pregătiți să țintească mai precis.

Căpitanul dădu semnalul de înaintare. Un polițist cu o carabină Remington Wingmaster fugi spre capătul holului și o îndreptă spre ușă. Căpitanul ridică mâna înmănușată. Începu numărătoarea inversă pe degete: cinci... patru... trei... doi...

– Ești gata? șopti Kate.

Graves încuviință din cap.

O împușcătură asurzitoare zgudui coridorul. Ușa fu smucită din țâțâni, prăbușindu-se pe podea. Urmară un flash și o schimbare dureroasă a presiunii aerului în momentul în care grenadele paralizante explodară. Prima, urmată imediat de a doua. Fumul inundă coridorul. Graves țâșnise deja în apartament, cu pistolul întins și cu ochii încețoșați de lacrimi. Se auzeau strigăte, mai întâi în franceză, apoi într-o limbă pe care nu o înțelegea.

–Arrêtez! Arrêtez! Bougez-pas!

Urmară focuri de carabină în succesiune rapidă. Lui Graves îi țiuiau urechile dureros. Apartamentul i se înfățișă în cadre sacadate. O bucătărie distrusă. O cameră de zi cu mobilă uzată. Lada unei mitraliere. Și o altă ladă mai mare lângă ea pe care era scris: „Proprietatea Forțelor Armate italiene. Semtex-H. 50 kg". Era Semtexul pe care Emma Ransom îl furase din barăcile de lângă Roma. Auzi un strigăt. După unul dintre colțurile camerei văzu o mână de bărbați în uniforme negre punând pe cineva la pământ. Era un bărbat cu părul grizonant, care se zbătea sălbatic, în vreme ce striga ceva într-o limbă pe care Graves o recunoștea, dar pe care nu o înțelese în primă fază.

Tirul sacadat al unei arme automate îl obligă pe Graves să se răsucească pe picioare și să privească în spatele său. Bucăți de tencuială zburau prin aer, zgâriindu-i fața și gâtul. Se ghemui instinctiv. Polițistul de lângă el căzu la pământ, jumătate din față fiindu-i smulsă de forța proiectilului. Graves îndreptă arma înspre o femeie care stătea cu fața spre el, ținând un AK-47 în mâini. Apăsă pe trăgaci, dar, înainte de a putea trage mai mult de un foc, urmară două împușcături succesive,

femeia fiind practic secerată și izbită de peretele din partea cealaltă a camerei. Graves își ridică privirea și îl văzu pe căpitanul de poliție francez cu patul carabinei Benelli lipit de obraz.

Iar apoi, mai asurzitoare decât tot ceea ce se întâmplase până atunci, se așternu liniștea.

Trecură șapte secunde.

Graves se apropie de femeie. Era moartă, pur și simplu retezată în două de focul sălbatic al carabinei. Observă că un glonț o străpunsese chiar în mijlocul frunții. Nu era Emma Ransom.

Intră în dormitor.

Pe podea zăcea un bărbat cu fața la pământ și cu mâinile încătușate la spate. Purta un costum cenușiu, iar părul îi era de culoarea vatei de oțel. „El e", gândi Graves. „Șveț".

– Întoarceți-l, zise el.

Un polițist rostogoli trupul bărbatului, și Graves aruncă o înjurătură.

La prima vedere, bărbatul era originar din Orientul Mijlociu. Începu să scuipe cuvinte unul după altul, protestând într-o limbă care îi deveni, dintr-odată, foarte familiară. Era limba farsi.

– Spune că sunt diplomați iranieni, traduse Graves. Au pașapoartele în dormitor.

După doar o clipă, un alt polițist ieși din camera din spate, ținând în mână două pașapoarte diplomatice din Republica Islamică a Iranului. Graves îl deschise pe primul. Posesorul era Pasha Gozhi, atașat pe lângă ministrul de externe.

– Domnule Gozhi, zise el, ce căutați cu lada unei mitraliere și cu explozibili plastici în apartament?

– Vreau să vorbesc cu ambasadorul, replică el. Am imunitate diplomatică. N-aveți nici un drept

să daţi buzna aşa. Unde e soţia mea? Anisha! Eşti teafără?

Graves privi înspre Kate.

– Nu pot să cred, zise el. Am feştelit-o în stil mare.

Kate îi puse o mână pe braţ.

– Poate vom afla locaţia din care a efectuat Emma Ransom apelul azi-noapte.

– Mda, zise Graves deznădăjduit. Poate.

71

Din apartamentul aflat la etajul patru al unei clădiri din josul străzii, Serghei Şveţ privi îngrozit cum Panterele Negre din forţa de intervenţie RAID se pregăteau să ia cu asalt ascunzătoarea iraniană pe care o folosise cu doar două seri în urmă. Timpul nu îi permitea să se mai întrebe cum o găsiseră. O scurgere de informaţii. O eroare umană. Un spion pe care îl crescuse la sân. O analiză ulterioară a operaţiunii avea să dezvăluie sursa. Dar acum i se cerea să acţioneze. Era timpul să se asigure că lunile de pregătire minuţioasă n-aveau să se sfârşească printr-un eşec absolut. Luă telefonul şi formă un număr menit să fie folosit doar de el, şi de nimeni altcineva.

– Ce s-a întâmplat, Papi? întrebă Emma Ransom.

– Unde te afli?

– În clădirea centrală. Suntem cam pe muchie de cuţit. La poarta principală au fost luate măsuri suplimentare de securitate.

– Puteam să ne aşteptăm la asta după ce englezii au descoperit adevăratul motiv al atentatului.

– Atunci de ce-ai sunat?

– Nimic care să te preocupe pe tine acum. Trebuie doar să te grăbești și să duci operațiunea cât mai repede la bun sfârșit. Te voi aștepta la aeroport.

– Stai cu motoarele pornite.

– Îți dau cuvântul. Acum, fă ce ai de făcut.

Șveț închise telefonul și merse în grabă în dormitor, își strânse hainele și le îndesă în geanta de voiaj. Cu ajutorul unei cârpe, șterse lămpile, întrerupătoarele, telecomanda de la televizor și aparatura din bucătărie pe care era posibil s-o fi atins. Mulțumit că apartamentul era curat, își puse haina, fixă pistolul la brâu, apoi își trase geaca pe el. Se uită la ceas. Era aproape șase și jumătate.

Fix în acea clipă, de afară se auziră focuri de armă, o succesiune de pocnete care trosneau ca un pistol cu capse. Șveț se îndreptă în fugă spre fereastră. Nu se vedea nici un ofițer în uniformă, dar la colțul străzii se strânsese o mulțime de oameni. Se auzi răpăitul unor focuri de mitralieră, iar la etajul de mai sus al clădirii o fereastră se făcu fărâmițe. Oamenii începură să țipe văzând sticla împrăștiindu-se în aer. Fumul ieșea pe fereastră și se ridica înspre cer. Luă geanta într-o mână și telefonul în cealaltă și se îndreptă spre ușă.

– Iuri, zise el, sunându-l pe pilot. Alimentează avionul și pregătește-l de decolare. Ajung într-o oră... Da, știu că e devreme. Deschise ușa. S-au schimbat... Șveț se opri în mijlocul propoziției. Dumnezeule, zise el, privindu-l pe bărbatul care stătea la jumătate de metru în fața lui, cu un pistol îndreptat exact spre el. Ce cauți aici?

– Închide!

Jonathan Ransom își lipi pistolul de fruntea proeminentă a bărbatului și îl obligă să se întoarcă în apartament.

Bărbatul apăsă pe butonul de închidere suficient de puternic cât să-l rupă.

– Unde e Alex? întrebă el cu un accent puternic rusesc.

– E mort. Jonathan închise ușa și se sprijini cu spatele de ea. Tu ești Șveț?

– Spune-mi Papi. Lara așa mă strigă. Sau ai prefera să-i spun Emma?

– Spune-i cum vrei! Am văzut dosarul. Acum întoarce-te și mergi în camera de zi. Așază-te pe canapea. Ține mâinile pe genunchi, la vedere.

Șveț se întoarse și intră într-o cameră laterală cu mobilă puțină și cu ferestre mari fără canaturi.

– Ai devenit un adevărat profesionist, zise el, privind peste umăr.

– Da, ei bine, am învățat de la cei mai buni.

– O să iau afirmația ca pe un compliment. *Spacibo*.

– Du-te naibii!

Șveț se așeză pe canapea, punându-și mâinile pe picioare.

– Mulțumit?

– Minunat, zise Jonathan confuz, cu atenția îndreptată spre stupul de mașini de poliție care se strângeau pe stradă cu patru etaje mai jos și spre roiul de ofițeri care zumzăiau printre ele. Își trecu privirea de la o mașină la alta. De ce sunt polițiști acolo? întrebă el.

– Au impresia că eu și soția ta suntem în clădirea de pe colț, zise Șveț.

– Ea unde e?

– Nu e acolo. Nu-ți face griji.

Jonathan își întoarse privirea spre Șveț, tresărind când îl trecu un fior de durere pe spate și pe gât. De îndată ce poliția începuse să doboare ușa de la casa din Èze, își dăduse repede seama că nu avea altă cale de scăpare decât să-și însceneze propria moarte. Se gândise că în cazul Emmei funcționase. De ce să nu îi meargă și lui?

Nu era greu să improvizeze o soluție ca să facă Peugeotul să meargă singur. Setase limitatorul de viteză la o sută de kilometri pe oră, azvârlise corpul rusului mort pe scaunul lui, apoi sărise afară. O altă problemă era aterizarea pe macadam. Își dăduse toată silința să cadă și să se rostogolească, dar, undeva între cele două mișcări, își izbise umărul stâng de o piatră, dislocându-și-l parțial; bănui că avea și o mică fractură a claviculei. Furia brută, pură era cea care îl determinase să se ridice și îl împinsese să facă primii pași nesiguri, chinuitori de-a lungul povârnișului. „S-a terminat", își spusese el din nou și din nou în timp ce umărul îl durea îngrozitor și coatele îi sângerau. Nu avea să mai lase pe nimeni să-și bată joc de el.

Jumătate de oră mai târziu, mergea șchiopătând înspre gara din Monaco, unde se spălă în toaleta publică înainte de a lua un tren personal spre Nisa. De acolo, luase legătura de la 22.58 spre Paris, un TGV, sau *train à grande vitesse,* și ajunsese în Gara Lyon la 5.24.

– Ce este La Reine? întrebă el. Cuvintele apăreau scrise într-o serie de telegrame pe care le găsise pe laptop, fiind trimise de Șveț către un agent care apărea doar cu inițiala „L". Telegramele erau scrise cu ajutorul unor semne convenționale aruncate la repezeală, pline de eufemisme și de porecle, dintre care nu înțelesese prea multe. Reușise totuși

să descifreze îndeajuns încât să afle adresa apartamentului lui Șveț din Paris și să înțeleagă că Emma era implicată într-o operațiune care viza să arunce în aer o centrală bine păzită și care urma să aibă loc în cursul zilei de azi.

– La Reine, repetă Jonathan. Ce este?

Șveț nu răspunse. Stătea jos și își masa obrazul plin de zgârieturi, având întipărită pe chip o expresie încrezătoare, aproape veselă, care făcea ca maxilarul inferior să i se înalțe.

– Dacă nu-mi spui tu, o să-i întreb pe ei. Jonathan arătă cu capul spre polițiști.

– N-ai decât. O să te aresteze și o să te arunce în închisoare înainte să apuci să scoți două vorbe. Din câte am înțeles, te așteaptă o condamnare de mulți ani în închisoarea englezilor.

Șveț vorbi pe un ton plictisit, ca și cum trecuse prin tot ce era mai rău în viață și nu se lăsase impresionat.

– Acum nu mă gândesc la mine. Vreau să știu ce-i cu Emma.

– Dacă vrei, pot să aranjez să vă vedeți. Mâine puteți fi împreună. Departe de toate astea.

– Nu mâine. Astăzi. Unde se află în momentul ăsta?

– Ai face bine să te gândești la oferta mea. Pot să mă asigur că vei scăpa cu bine din asta. Că vei fi liber. Fără să riști să fii închis pe viață. Ce zici?

– Nu, spuse Jonathan. Mai bine mă lipsesc.

Din stradă, se auzi sunetul unei sirene. Jonathan se uită pe geam și văzu două ambulanțe care rupeau rândurile trecând prin mulțimea de polițiști și a celor care ajunseseră primii la locul faptei. Se uită din nou la Șveț, încercând să-și imagineze

cum de bărbatul ăsta obosit și grizonant, îmbrăcat într-un costum prăpădit, era directorul FSB-ului.

– Unde-ai găsit-o? întrebă Jonathan.

– Pe Lara? S-a născut într-un oraș din peninsula Kolyma. Un loc tare mohorât. Tatăl ei era marinar pe un vas de pescuit și era plecat de-acasă unsprezece luni pe an. Mama ei lucra într-o fabrică de procesare a peștelui și era alcoolică. O bătea pe Lara. De-abia după ce i-a rupt un braț și un picior au intervenit cei de la Protecția Copilului. Lara avea șapte ani. Avem o unitate care se ocupă cu căutarea oamenilor ca ea. Deștepți, fără rădăcini și care au nevoie de asistența statului. Diamante neșlefuite, s-ar putea spune. Directorul școlii la care învăța Lara a fost cel care ne-a atras atenția asupra ei. La treisprezece ani, făcea calcule diferențiale și învățase singură italiana, franceza și germana. IQ-ul ei era peste limită. Svets se uită în altă parte, ochii însuflețindu-i-se dintr-odată, iluminați de amintirea trecutului. Chiar eu am adus-o la Moscova. Dac-ai fi văzut-o! Atâta dorință. Atâta ambiție. Atâta emoție. Și, desigur, atâta frumusețe. Fără să poarte vreo urmă a corupției vestice. Poate era puțin cam slabă, cu urme de bube pe față, dar un bărbat putea vedea că, oferindu-i o alimentație sănătoasă și îngrijire medicală avea să o transforme în ceva special.

– Ai întrebat-o măcar de complezență dacă voia să se alăture KGB-ului?

– N-a fost nevoie. A fost ideea ei de la bun început. S-a născut pentru asta. Mai rar așa ceva. E ca un rechin care ar muri dacă ar înceta să înoate. Doar că, în loc de oxigen, are nevoie de adrenalină. Nu te amăgi, doctore Ransom. N-a fost niciodată o fată bună.

Jonathan se apropie de rus. Simți greutatea pistolului în mână. Încleștându-și și mai mult degetele în jurul patului pistolului, trase cocoșul. Mai ucisese și înainte. Mai pusese pistolul la capul cuiva și apăsase pe trăgaci. Nu simțise nimic. Nici un fel de remușcare, nici un fel de vină. Doar un murmur monoton înlăuntrul lui care îi spunea că făcuse ceea ce era necesar. Se hotărî că îl disprețuia pe Șveț. I-ar fi fost ușor să-l ucidă.

– Unde e?

Șveț scutură din cap, privindu-l pe Jonathan ca și cum ar fi fost un obiect demn de milă.

– Știu de ce ești aici. Ai impresia că ai venit s-o oprești, dar nu-i vorba despre asta. Adevărul e că încă o iubești. Crezi că, într-un fel sau altul, te va asculta și își va abandona misiunea. Te înșeli.

– Taci odată!

– Dă-mi voie să te întreb ceva.

– Ce vrei?

Șveț îl privi pe Jonathan în ochi.

– Chiar crezi că a trădat Divizia doar pentru că voia să oprească distrugerea unui avion plin cu civili?

Jonathan nu răspunse. Șveț continuă.

– Aceeași femeie care, fără cea mai mică urmă de ezitare, a detonat o bombă în miezul zilei pe o stradă aglomerată din centrul Londrei? Ți-au spus cum l-a ucis pe Robert Russell? I-a rupt gâtul cu propriile ei mâini, apoi i-a aruncat trupul de la etajul al cincilea.

– Chestia cu avionul a fost diferită, zise Jonathan. Erau prea mulți pasageri. Prea multe vieți nevinovate în joc. Putea să facă diferența dintre oamenii implicați în treburile ei și cei care nu făceau parte din asta.

– Dar cum rămâne cu toți ceilalți din trecutul ei? Ai măcar habar câte operațiuni a îndeplinit pentru Divizie? Câți oameni nevinovați a ucis?

Jonathan se luptă să găsească un răspuns, dar gura i se uscă dintr-odată.

– Ce încerci să-mi spui?

Șveț își frecă obrazul, privirea lui fermă sugerând o înțelegere camaraderească, o legătură fraternă, ca și cum n-ar fi vrut ca Jonathan să sufere și mai mult.

– Nu, zise Jonathan dintr-odată. Nu te cred.

– Cu siguranță ai bănuit și tu asta, spuse Șveț. Ești un bărbat deștept. Trebuie să te fi întrebat și tu de ce s-a răzgândit așa deodată.

– Avionul era plin cu civili nevinovați. Divizia mersese prea departe. Nu putea să permită asta.

– Nu, Jonathan, nu ăsta a fost motivul, și o știi prea bine.

Jonathan scutură din cap, nedorindu-și să audă ceea ce în sufletul lui știa deja că era adevărat. Ceea ce bănuise chiar de când o văzuse pe Emma la Londra.

– Tu nici n-ai habar de când lucrează Emma pentru mine, zise Șveț. Eu i-am ordonat să împiedice Divizia să arunce avionul în aer.

– Minți! Abia rosti cuvântul, ca o reacție mecanică în fața unei trădări inimaginabile. Nu te cred.

– Sunt convins că mă crezi. Îmi dau seama de asta. I-am ordonat să împiedice atacul asupra avionului El Al nu pentru că îmi păsa de pasageri, ci pentru că intenționam să distrug Divizia. Șveț se trase pe marginea canapelei. Iar tu, Jonathan, m-ai ajutat. Tu l-ai ucis pe generalul Austen. Tu ai oprit avionul teleghidat atunci când scumpa ta Emma era rănită, nemaiputând să-și ducă la capăt

misiunea. După cum văd eu lucrurile, nu doar ea lucrează pentru mine. Și tu o faci.

Jonathan se așeză. Se simți deodată vlăguit, doborât de nenumăratele ore în care n-apucase să închidă un ochi, de prea puținele ceasuri în care dormise cu adevărat. Știa că Șveț spunea adevărul. Nu pentru că asta îi zicea instinctul, nici pentru că ar fi dibuit asta în privirea lui. Ci, pur și simplu, pentru că altfel lucrurile n-aveau nici un sens. La urma urmei, era singura explicație logică pentru felul în care acționase Emma.

Jonathan se întoarse și privi pe fereastră. Poliția ieșise din clădire, și văzu cum cineva era scos pe targă prin ușa din față. Recunoscu un chip familiar și privi mai atent. Era Graves, iar în urma acestuia venea inspectorul-șef Ford. Jonathan trecuse prin atât de multe până să ajungă aici. Iar acum, ceea ce descoperise...

Cu coada ochiului, Jonathan sesiză o mișcare. Se întoarse exact în momentul în care Șveț îndrepta un pistol spre el. Se aruncă la podea, ridicând la rândul său pistolul și apăsând pe trăgaci. Văzu o flamă luminoasă și simți ceva tăind aerul pe lângă urechea sa. Aterizând pe o parte, scoase un geamăt în clipa în care umărul rănit cedă, dar reuși cumva să tragă în continuare, pistolul zvâcnindu-i în mână, gloanțele zburând la întâmplare. Ridicându-se ținti direct spre pieptul lui Șveț. Apăsă pe trăgaci, dar nu mai avea muniție. Trase în gol.

Serghei Șveț se așeză pe canapea, ținându-se cu o mână de stomac. În cealaltă mână avea încă pistolul, care îi atârna însă în brațe.

– Bravo, zise el, cu același ton sec, neabătut. Nu știam că, printre multe altele, ești și un bun țintaș.

Jonathan îl privi bănuitor pe rus. Apropiindu-se precaut, îngenunche și îi descleștă degetele de pe pistol, aruncându-l departe, astfel încât să poată ajunge la el.

– Lasă-mă să văd cât de grav e.

Șovăind, Șveț își ridică mâna.

– Ia spune? O să supraviețuiesc?

Jonathan îi descheie cămașa. Glonțul intrase mai jos de ficat. Din rană curgea foarte puțin sânge.

– Îți propun un târg. Dacă îmi zici mai multe despre Emma și La Reine, îți salvez viața.

– Nu ești atât de meschin.

– Nu, recunoscu Jonathan. Nu sunt. Luă niște prosoape din baie și șterse sângele. Apleacă-te în față, îi ceru el.

Șveț gemu și se conformă.

– Ține-l apăsat de stomac și rămâi nemișcat. O să chem o ambulanță. Îi las pe ei să te salveze.

– Nu va fi necesar, se auzi sec un glas cu accent britanic. Ne ocupăm noi de aici.

Charles Graves stătea în prag, flancat de o echipă de bărbați în costume negre de atac.

– Ransom? Ce naiba... Cum ai...?

Kate Ford se ivi din spatele lui Graves, și intră în apartament, trăsăturile ei aspre trădând un amestec de uimire și furie.

– Rămâi pe loc, ordonă Graves cu pistolul îndreptat spre Jonathan. Te-ai jucat destul. Îi făcu semn unuia dintre bărbații de lângă el. Arestează-l, spuse el. Și asigură-te că strângi bine cătușele.

72

Ieşind din clădirea centrală, Emma înaintă pe o pasarelă închisă ce trecea pe deasupra unei curţi largi şi intră în clădirea administrativă. Aici o întâmpină un alt paznic. Îi arătă legitimaţia emisă de Royale şi trecu printr-un dispozitiv ce se înălţa până în tavan, prevăzut cu turnicheţi, care restricţiona accesul spre complexul reactorului. De cealaltă parte a dispozitivului, trecu pentru a doua oară printr-un detector de metale. I se percheziţionă din nou poşeta, şi fu condusă într-o cabină pentru detectarea materialelor explozive. Un jet de aer îi curăţă trupul. Apoi se aprinse o lumină verde şi i se făcu semn să treacă mai departe. Urma o altă barieră. Emma trecu şi de aceasta, apoi traversă un mic hol ce ducea la o uşă de sticlă prin care se făcea accesul în exterior. Puse cardul în dreptul scannerului, aşteptă până când încuietoarea se deblocă şi ieşi în lumina soarelui matinal.

Se opri pentru o clipă, privind înspre clădirea administrativă din spatele ei şi înspre gardul cu colaci de sârmă ghimpată în partea superioară, ce împrejmuia complexul reactorului.

Să intre fusese partea ușoară.

Clădirea reactorului se înălța în fața ei, un bloc gigantic de ciment, fără ferestre, ridicându-se pe patru etaje. Dar Emma nu intră aici. N-avea nici cel mai mic interes să se apropie de camera de control. În schimb, scoase telefonul mobil și accesă o hartă a complexului. Ocolind clădirea reactorului, traversă o zonă de stocare întinsă și se îndreptă spre un depozit imens de lungimea unui teren de fotbal. Îi luă cinci minute să ajungă acolo, și, în tot acest timp, nu întâlni decât trei sau patru oameni. Nimeni nu păru câtuși de puțin preocupat de prezența ei.

Puse din nou cardul de acces în dreptul scannerului și pătrunse în depozit. De tavan erau suspendate reflectoare uriașe. Containere de transport suprapuse pe trei niveluri erau dispuse în șiruri ordonate. Un motostivuitor trecu pe lângă ea în căutarea unei încărcături. Două uși gigantice erau deschise în centrul peretelui din stânga al depozitului, și Emma văzu botul masiv al unei locomotive avansând încet prin ele.

Era necesar ca la fiecare douăsprezece luni reactorul să fie oprit și să-și înceteze activitatea. În acest timp, barele de combustibil ars erau înlocuite cu altele „fierbinți", echipamentul uzat era schimbat, fiind inițiat un proces de întreținere generală a centralei care dura între patru și șase săptămâni. Operațiunea presupunea sosirea a aproximativ o sută de containere cu echipament nou.

Ultima oprire a activității se încheiase cu două săptămâni în urmă.

Emma își croi drum prin labirintul de containere către o zonă izolată aflată în capătul nordic al depozitului. În loc de containere, aici se aflau țevi. Sute și sute de țevi de plumb cu diametrul de patruzeci de centimetri erau depozitate una peste alta. Continuă să se deplaseze către perete. Își verifică pe telefon coordonatele GPS. Pe hartă era marcat un punct roșu. Privi cu atenție grămada de țevi. Atunci o văzu. La capătul uneia dintre țevi era prinsă o bucată de bandă verde. Numără cu patru țevi mai jos și privi înăuntru. Nu văzu nimic, și i se tăie respirația.

Își răsuci mâneca jachetei și își strecură brațul înăuntru, căutând un pachet învelit în hârtie cerată. Degetele pipăiră în gol. O cuprinse un fior de panică.

O luă de la început.

Emma numără patru țevi mai jos de cea marcată cu bandă. De data asta, verifică atât țevile din stânga, cât și pe cele din dreapta. Nici acum nu găsi nimic.

Se lăsă într-un genunchi și începu să se uite în toate țevile din apropiere, strecurându-și capul în fiecare, căutând în zadar. Se întrebă dacă nu cumva țeava fusese luată deja, dar nu vedea cum ar fi fost posibil, ținând cont de faptul că banda verde era încă la locul ei. Se opri. Dacă nu era dedesubt, putea fi deasupra. Ridicându-se pe vârfuri, numără cea de-a patra țeavă de deasupra benzii verzi și-și strecură mâna înăuntru.

Degetele nu atinseră decât plumbul rece. O altă pistă falsă. Știa totuși că pachetul trebuia să fie pe-acolo pe undeva. Papi îi confirmase asta,

și îl putea crede pe cuvânt. Sprijinindu-și piciorul pe una dintre țevile de mai jos, se ridică și își îndesă brațul mai adânc. Degetele atinseră ceva tare și alunecos. Agățându-l cu unghiile, scoase pachetul centimetru cu centimetru din țeavă, până când îl prinse în brațe.

Privi împrejur. Culoarul era pustiu. Își dădu seama că, în raport cu efortul depus, ritmul respirației era prea accelerat. Stătu o clipă ca să se liniștească, apoi despături cu grijă cutia. Înăuntru se aflau două dispozitive explozive de formă pătrată cu latura de cincisprezece centimetri și grosimea de trei centimetri, înfășurate în bandă izolatoare neagră. Deasupra lor se găseau un ecran din leduri și codurile pentru a programa cronometrul ce inițiia detonarea. Setă primul dispozitiv la treizeci de minute și pe al doilea la șase, introducându-le apoi într-o țeavă aflată la nivelul ochilor. Se mai uită o dată pe telefon pentru a studia structura complexului, parcurgând în minte traseul din nou și din nou.

– Ce aveți acolo?

Emma se răsuci pe călcâie. La trei metri de ea se afla Alain Royale, adjunctul departamentului de securitate al centralei. Îi studie expresia de pe chip, dar nu putu să-și dea seama dacă o văzuse programând explozibilii. Luă una dintre bombe și zise:

– Domnule Royale, mă bucur să vă văd. Aveți idee cine a pus asta aici?

Royale veni cu un pas mai aproape, apoi se opri.

– Nu aveți ce să inspectați în depozit.

– De obicei nu, dar astăzi e o excepție. Dumneavoastră ați pus acest semn verde pe țeavă?

– Bineînțeles că nu.

– Nici nu-mi imaginam. Cred că există o rețea de traficanți în centrală. Cel mai probabil, e vorba spre droguri. Emma îi întinse bomba. Aruncați o privire. Poate că vă dați dumneavoastră seama despre ce e vorba.

Royale luă bomba în mâini.

– Spuneți-mi, continuă ea, ce e?

Royale scutură pachetul pătrat, apoi trecu un deget peste ecranul din leduri.

– Pare un fel de cronometru.

– Uitați-vă sub el, zise Emma pe un ton ce suna mai mult a comandă decât a rugăminte. Are niște însemne ciudate.

Intrigat, Royale ridică pachetul în aer și începu să-l examineze.

– Eu nu văd nimic.

– Uitați-vă mai bine. Nu se poate să nu le vedeți.

– Nu... nu-i nimic aici...

Emma îl lovi în maxilar cu podul palmei, luându-și avânt, astfel că îi strivi molarii, făcându-l să-și piardă cunoștința pe loc. Îl prinse în cădere și îl întinse pe podea.

Exact în acea clipă, pagerul pe care bărbatul îl avea prins la curea țârâi. „Domnule Royale, am primit un apel de urgență de la Poliția Națională. Vă rog să mă contactați imediat. Cod de avertizare 9."

În clipa imediat următoare, o sirenă se porni în depozit. Girofaruri roșii poziționate la fiecare ieșire

începură să se aprindă și să se stingă la intervale de două secunde.

Emma nu băgă în seamă toată agitația. Îngenunche și luă cardul de acces pe care Royale îl avea prins de un șnur retractabil. Apoi adună explozibilii, îi puse în geantă și fugi înspre cea mai apropiată ieșire.

73

Graves îl prinse pe Șveț de guler și îl smuci.

– Ce naiba ai pus la cale? Ne vei spune acum, sau, Dumnezeu mi-e martor, te voi ucide cu mâna mea.

– E rănit, zise Ford. Ia-l ușor.

– O să-l iau ușor după ce vorbește. Graves îl apucă atât de strâns de cămașă, încât rusul se săltă pe canapea. Unde e? Unde e Emma Ransom?

Șveț făcu o grimasă.

– Ai ajuns prea târziu, șopti el. Treaba e terminată.

– Prea târziu pentru ce? întrebă Graves.

– Du-te dracului! izbucni rusul.

– O să mă duc. Sunt sigur de asta. Dar voi face tot posibilul ca tu să ajungi acolo înaintea mea. Graves își strânse pumnul și și-l împinse cu putere în rana din stomacul lui Șveț. Unde... e... Emma Ransom?

Ochii lui Șveț se bulbucară, și, printre dinții încleștați, scăpă un geamăt.

– Ajunge! Kate Ford îl apucă pe Graves de la spate și îl trase de lângă Șveț cu forța. Lasă-l în pace.

Graves scăpă din strânsoarea ei și, fără să se mai gândească, se repezi din nou asupra lui Șveț.

– *Tovariș*, ai tăi o să-ți înfigă capul într-o țeapă la marginea Pieței Roșii înainte să termin eu cu tine.

Șveț nu răspunse. Stătea chircit, ținându-se cu mâna de stomac și trăgând guri mari de aer în piept.

– Luați-l de aici, zise Graves, aplicându-i încă o lovitură peste cap. Și asigurați-vă că e păzit în permanență. Vreau ca ofițerii să stea la ușa lui chiar și când se va afla în sala de operație. M-ați înțeles?

O echipă de paramedici îl ridică pe Șveț pe o targă mobilă și îl transportă afară. Șase ofițeri ai Panterelor Negre îl însoțiră pe directorul FSB-ului până la parter și pe drum spre spital.

– La Reine, zise Jonathan.

Graves se uită înspre Ransom, care stătea într-un colț, cu brațele imobilizate de un polițist.

– Ce-ai zis? întrebă Graves, ștergându-și în același timp sprânceana cu o batistă, fără să-i dea prea mare atenție.

– La Reine. Ăsta e locul pe care va încerca Emma să-l arunce în aer.

Graves îi adresă o privire nerăbdătoare lui Ford.

– Ai idee despre ce vorbește?

– Da, am, zise ea. La Reine este cea mai nouă centrală nucleară a Franței. Se află pe coasta Normandiei, lângă un oraș numit Flamanville.

– Dă-i drumul, zise Graves printr-un semn al mâinii.

Ofițerul de poliție îl eliberă pe Ransom.

– O să pună o bombă, completă Jonathan. Am citit despre asta pe un laptop pe care l-am găsit în casa lui Șveț din Èze. Azi e ziua în care va avea loc explozia.

Graves îi aruncă o privire lui Ford.

– Tu ai văzut laptopul ăla?

– Nu.

– Era în mașină, zise Jonathan.

– Bineînțeles că era. Graves îl privi cu scepticism. Și de ce te-am crede? întrebă el, traversând camera și îndreptându-se spre american.

– Mai las-o moartă! izbucni Jonathan. Nu vezi că sunt de partea voastră? Și eu vreau s-o opresc pe Emma la fel de mult ca voi.

Graves rămase la o jumătate de metru de Jonathan.

– Nu văd decât un fugar care se ascunde de poliția britanică, fiind căutat pentru atentatul cu bombă asupra coloanei oficiale a lui Igor Ivanov, precum și pentru uciderea unui doctor din Notting Hill și a unui bărbat neidentificat al cărui cadavru de nerecunoscut din cauza arsurilor se află în momentul de față într-o morgă din Monaco. Asta e ceea ce văd eu.

Jonathan se întoarse spre Ford, apelând la sprijinul ei.

– O să pună o bombă undeva în interiorul reactorului.

– Și cum o să intre? interveni Graves.

– O să se dea drept cineva pe nume Anna School, zise Jonathan, chinuindu-se să-și amintească un mic detaliu din paginile pe care le citise cu atâta

concentrare. Adică *Scholl*. Da, ăsta e numele. E un fel de inspector.

– Continuă, îl îndemnă Ford pe un ton mai puțin ostil care se voia un semnal pentru ca Graves s-o lase mai moale.

– Tot materialul era scris în rusă, explică Ransom. Nici n-am înțeles cea mai mare parte. Dar îmi amintesc câteva lucruri. Emma trebuie să ia ceva din colțul nordic al unui anumit D-4. Poate, dacă aș vorbi cu inginerii sau cu managerul centralei, aș reuși să îmi dau seama despre ce e vorba.

– Nici să nu te gândești! replică Graves. Fuga ta de justiție a luat, în mod oficial, sfârșit. De aici, vei fi transportat direct spre una dintre închisorile cele mai întunecate și mai sigure din Franța. Și vei rămâne acolo până când o să completăm în trei exemplare toate actele diplomatice necesare ca să ne asigurăm că extrădarea ta în Anglia va decurge fără probleme.

– Nu fi ridicol, zise Jonathan. Pot să vă fiu de ajutor.

– Iar tu, domnule, ești un mincinos și, din câte îmi dau seama, un agent bine antrenat și cu experiență, aflat în slujba unui guvern străin. Urmează să aflăm despre ce guvern e vorba. Prostiile astea cum că ai fi un simplu doctor se opresc aici.

– Nu, zise Kate Ford. Trebuie să vină.

Graves îi aruncă o privire șfichiuitoare.

– Doar nu vorbești serios?

Dar Kate Ford nu își luă ochii de la Ransom.

– Sună la centrală, zise ea. Vezi dacă e cineva pe nume Anna Scholl acolo sau dacă a avut loc vreo inspecție din partea AIEA.

Graves ezită.

– Fă-o, Charles.

Graves se consultă mai întâi cu căpitanul jandarmeriei din Paris, care îi dădu acordul și îi furniză numărul de urgență al centralei. Trecură cinci minute până i se făcu legătura cu managerul centralei și alte cinci minute până îi explică într-o franceză de școlar cine era și care era motivul pentru care sunase.

– E acolo, zise Graves, coborând receptorul. A sosit când se schimba tura. A fost verificată de cei de la pază. A trecut fără probleme. A trecut chiar și de scannerul pentru amprenta palmei.

– Dumnezeule! exclamă Kate. S-a terminat.

Graves duse din nou receptorul la ureche.

– Știți unde se află în acest moment? întrebă el în franceză. Apoi chipul i se înnegură. E pe undeva prin interiorul complexului principal. Sunt cincisprezece clădiri. Are un card care îi permite accesul peste tot.

Kate se întoarse spre căpitanul poliției franceze.

– Cât e până în Flamanville?

– Trei sute de kilometri. Unul dintre elicopterele mele vă poate duce acolo în cincizeci de minute.

– Vă rog să-l chemați cât mai repede cu putință, zise ea, apoi se întoarse spre Jonathan. Doctore Ransom, tu vii cu noi.

– Sigilați perimetrul centralei, ceru Graves. O să vă trimitem o fotografie și descrierea Emmei Ransom în următoarele cinci minute. Și spuneți-le

oamenilor dumneavoastră că e înarmată și periculoasă și că e foarte probabil să aibă asupra ei explozibil. Nu vă asumați nici un fel de risc. Trageți asupra suspectului.

Jonathan își încleștă mâna pe centura de siguranță în timp ce elicopterul Aérospatiale își înclină botul și plonjă spre coasta Normandiei. Uitându-se pe fereastră, văzu complexul nuclear La Reine. La o primă vedere, zona părea calmă, de parcă n-ar fi fost nimic ieșit din comun – ceea ce și intenționa. Era vital ca zvonurile despre amenințarea ce plutea în aer să nu ajungă la public. Cea mai mică urmă de panică avea să ducă la consecințe de lungă durată. La o privire mai atentă, observă totuși mașinile fără marcaje care blocau drumul de intrare, transportoarele blindate pentru trupe staționate lângă gheretele paznicilor și dubele mari și negre aparținând GIGN – Groupe d'Intervention de la Gendarmerie Nationale, forța de elită antrenată să se ocupe de pericolele care amenință infrastructura nucleară a țării – parcate alături de clădirea administrativă centrală. Pe cer, în lumina soarelui dimineții, observă o strălucire metalică. Erau avioanele Mirage din dotarea Forțelor Aeriene Franceze, executând manevre de deviere a traficului aerian de deasupra țintei.

Pe toată durata de cincizeci de minute a zborului, comunicară cu centrala La Reine. Erau ținuți la curent cu desfășurarea evenimentelor într-o manieră telegrafică.

– A umblat la imaginile videocamerelor de supraveghere ca să n-o putem vedea, le raportă managerul centralei la puțin timp după decolare.

Domnul Royale a descoperit ce-a făcut și va încerca s-o găsească. A zărit-o în depozit, dar ar putea fi oriunde.

– Depozitul acela se mai numește și D-4? întrebă Kate, amintindu-și de informația dată de Jonathan.

– Da, așa este.

– Ce țineți acolo?

– Țevi, echipament, obiecte de întreținere.

– O țeavă de plumb ar putea ascunde explozibilul de orice sistem de detectare, zise Graves. Poate s-a dus la depozit pentru a lua bomba.

Kate încuviință din cap, apoi întrebă:

– Cine este Royale?

– Este adjunctul departamentului de securitate. S-a întâlnit cu doamna Scholl, pentru că domnul Grégoire, șeful departamentului de securitate, n-a venit azi la lucru.

– Ați reușit să vorbiți cu Grégoire? întrebă Graves.

– Nu răspunde la telefon.

Atunci Graves îi ceru pilotului să ia legătura prin radio cu poliția și să le spună să trimită o mașină acasă la Grégoire cât mai repede cu putință. Apoi i se adresă din nou managerului centralei:

– Contactați-l pe domnul Royale și întrebați-l dacă a reușit să o găsească pe doamna Scholl.

Minutele se scurgeau, iar veștile deveneau tot mai înfiorătoare.

– Royale nu răspunde, zise managerul centralei. Întotdeauna are telefonul la el. S-a întâmplat ceva.

– Duceți-vă și găsiți-l, ordonă Kate pe tonul autoritar al unui sergent în timpul unui exercițiu militar, făcând pe toată lumea să o privească dintr-odată cu teamă.

Se scurseră zece minute. Nu managerul centralei luă legătura cu ei primul, ci un polițist local care fusese trimis să vadă ce se întâmpla cu Grégoire.

– L-am găsit împreună cu familia în casă, legați de pat. Soția are nasul spart, iar Grégoire este în stare de șoc. A spus că i-a atacat o femeie. L-a electrocutat.

– Dar copiii? întrebă Kate.

– Sunt teferi.

Mai trecură alte două minute înainte ca managerul centralei să raporteze:

– L-am găsit pe Royale. Era în depozit. Este inconștient și are maxilarul rupt. Ce să facem?

Așezat în spatele pilotului, cu ochelari de soare care să-i ascundă ochii obosiți și cu căști pe urechi, Jonathan asculta și el toate astea.

Elicopterul semnaliză și, cu botul drept, aterizâ zdruncinându-se. Graves deschise ușa și sări pe asfalt. Jonathan ieși după el, urmat de Kate Ford și de câțiva reprezentanți ai DST-ului.

Managerul centralei îi aștepta, cu fața scăldată de sudoare.

– Este în clădirea reactorului, zise el, conducându-i în birourile administrației. Am văzut-o cu ochii mei pe monitoare.

– E singură? întrebă Graves.

– Da, nu are decât o geantă mare cu ea.

– Poate să pătrundă în camera de control?

– Nicidecum. Camera e încuiată din interior. Oamenii mei au primit ordin să rămână pe poziții.

La câțiva metri mai încolo, ușile din spate ale dubelor se deschiseră. Trupele GIGN, îmbrăcate în echipament negru de asalt, stăteau cu spatele lipit de perete, cu mitralierele pe genunchi, ca o echipă de parașutiști pregătită să efectueze un salt.

Graves se prezentă șefului echipei antitero care li se alătură în timp ce intrau în biroul managerului. Pe perete, era agățată o hartă a centralei. Fiecare clădire era marcată cu inițiale, iar în colțul din stânga jos se afla o legendă.

– Ți se pare cunoscută? întrebă Graves. E timpul să-ți răscumperi greșelile.

Jonathan arătă complexul principal al reactorului, o grupare de patru clădiri în interiorul unui perimetru împrejmuit de gard.

– Unde e clădirea reactorului?

– Asta este, zise managerul, arătând-o pe cea mai mare dintre cele patru.

– Țineți combustibil acolo?

– Bineînțeles. Îl ducem înainte de a-l introduce în reactor.

– Aici este, zise Jonathan. Despre asta am citit.

Graves vorbi cu șeful trupelor.

– Du-ți oamenii la clădirea reactorului. În geanta aia are ori explozibili, ori mecanismele necesare pentru a detona dispozitive fixate dinainte. Nu vă asumați riscuri.

Jonathan făcu un pas, așezându-se între cei doi bărbați.

– Lasă-mă să vorbesc cu ea, ceru el. Dă-mi câteva minute ca să încerc să-i bag mințile în cap.

– Ai reușit de minune în Londra, i-o trânti Graves. Dă-te din calea mea!

Jonathan își duse o mână la piept.

– De data asta e diferit, zise el. Emma n-ar face asta. Se uită înspre Kate Ford. O cunosc. Lasă-mă să încerc!

– Nici să nu te gândești, replică ea.

Graves îl bătu pe Jonathan pe braț.

– Asigură-te că doctorul Ransom rămâne aici până rezolvăm situația. A, și pune-i cătușele. Nu vrem și alte încurcături.

74

Emma Ransom nu se afla lângă clădirea reactorului. La două sute de metri mai încolo, stătea ghemuită lângă zidul exterior al clădirii combustibilului ars unde se afla bazinul cu apă rece. Zidul era făcut din beton turnat standard și avea o grosime de patruzeci și cinci de centimetri. Spre deosebire de clădirea reactorului, care era proiectată nu numai să nu lase proiectilele de orice fel să spargă peretele – fie că era vorba despre armament cu laser, despre rachete aer-sol sau despre avioane supersonice –, ci și să prevină împrăștierea gazelor radioactive în eventualitatea unui accident, clădirea combustibilului ars nu era considerată nici „mediu riscant", nici o țintă principală. Aflată în colțul de sud-vest al clădirii, căută în geantă după unul dintre dispozitivele explozive pe care le luase din depozit. Smulgând o bandă adezivă de pe spate, fixă o bombă pe zid, la aproximativ douăzeci de centimetri de sol. După cum măsurase cu ajutorul teodolitului portabil în urmă cu două seri, locul corespundea punctului aflat la cinci metri

mai jos de suprafața uriașului bazin de răcire aflat de cealaltă parte a zidului.

Pornind panoul de comandă, reglă timpul la zece minute. Papi îi dăduse instrucțiuni să-l seteze la treizeci de minute, asigurându-se astfel că va avea suficient timp să scape. Dar planurile se schimbaseră. Nu avea nici cea mai mică îndoială că în treizeci de minute bomba urma să fie descoperită. Zece minute îi erau de-ajuns pentru a fixa al doilea dispozitiv și a ajunge la punctul de ieșire înainte de detonare. Asta în cazul în care nu avea să fie prinsă. Era singura posibilitate pentru care nu avea un plan.

Fără să mai stea pe gânduri, apăsă butonul de pornire al dispozitivului.

Numerele roșii înscrise pe ceasul cu leduri începură să se deruleze înapoi.

09.59

09.58

09.57

Emma scotoci în geantă după al doilea dispozitiv, se uită în dreapta, apoi plecă, îndreptându-se spre ținta finală.

75

Îl lăsaseră pe Jonathan în biroul managerului cu un polițist care să îl supravegheze înăuntru și altul care să stea de pază la ușă. Cătușele erau prea strânse, dar avea voie să se așeze unde dorea sau să se plimbe prin birou și, dacă voia, să privească multitudinea de monitoare fixate de-a lungul unui întreg perete al încăperii.

Cu o neliniște crescândă, urmări deplasarea echipei de asalt prin complex, imaginea trecând de la un monitor la altul. Privi dintr-un unghi înalt cum cei din trupele de asalt se strâng în fața clădirii administrative principale, îi văzu verificându-și armele, apoi alergând spre clădirea reactorului, lipiți de perete, ca și cum Emma ar fi fost gata să tragă asupra lor. Echipa de asalt luă colțul și dispăru din imagine, și, pentru câteva secunde chinuitoare, Jonathan crezu că-i pierduse. Dar apoi văzu trupele îmbrăcate în negru, urmate de Graves și de Ford, pe un monitor cu câteva rânduri mai jos. Liderul le făcu semn, și intrară în clădirea principală a reactorului, acoperindu-se unul pe altul pe rând în vreme ce înaintau de-a lungul coridorului. În tot

acest timp, Jonathan auzea și ce se vorbea datorită stației polițistului care era dată la maximum pentru ca acesta să poată urmări mișcările camarazilor săi pas cu pas.

Dar, privind echipa de asalt, Jonathan căuta prin mulțimea de monitoare și locul unde se afla soția sa. Mințise în legătură cu clădirea reactorului. Nu fusese nici măcar o dată menționată. În minte i se imprimase un singur cuvânt: CRCA, și, conform legendei hărții, aceste litere corespundeau unei structuri aflate lângă o stâncă de pe marginea oceanului numită Clădirea de Răcire a Combustibilului Ars.

Trecuseră trei minute după cum arăta ceasul de pe perete.

Pe ecran, apărură trupele care dăduseră buzna într-o sală de conferințe. Cei câțiva muncitori dinăuntru ridicară mâinile.

Jonathan nu mai putea aștepta.

Se chirci dintr-odată, scoase un geamăt îngrozitor și se prăbuși la podea.

Polițistul îi veni imediat în ajutor, îngenunchind lângă el.

– *Ça va?* întrebă el. Ce s-a întâmplat?

– Nu pot... să respir, bâigui Jonathan.

Polițistul se apropie ca să-i verifice starea. După cum se așteptase Jonathan, fusese antrenat în acordarea primului ajutor. Primul lucru pe care-l făcu fu să-i ridice capul lui Jonathan, încercând să-i deblocheze căile respiratorii. Când polițistul se aplecă pentru a-i asculta respirația, Jonathan își apropie mâinile încătușate și îl lovi în cap. Polițistul se rostogoli într-o parte. Înainte să apuce să strige,

Jonathan îl mai lovi încă o dată cu putere, fiind cât pe ce să leşine din cauză durerii de la umăr. Poliţistul îşi pierduse cunoştinţa.

Jonathan găsi cheile de la cătuşe şi, după ce se chinui puţin, reuşi să se elibereze. Trase pistolul poliţistului, verifică dacă siguranţa era pusă, apoi îl apucă de ţeavă şi începu să bată în uşă.

– *Viens vite!* zise el. *J'ai besoin de ton aide.* Vino repede. Am nevoie de ajutorul tău.

Uşa se deschise imediat, şi paznicul se năpusti în cameră. Jonathan îl lovi din spate la baza ţestei. Poliţistul se prăbuşi la pământ. Jonathan îi percheziţionă pe cei doi bărbaţi, căutând un card de acces care să-i permită trecerea dintr-o clădire în alta, ca acelea pe care li le dăduse managerul câtorva bărbaţi din trupele de asalt. Le cotrobăi prin buzunare, găsi un card marcat cu iniţialele Électricité de France şi îl luă.

Ridicându-se, Jonathan se mai uită încă o dată la hartă, încercând să identifice drumul spre clădirea de răcire a combustibilului ars. Apoi deschise uşa şi o luă la fugă.

– Nu mişca, zise el.

Emma îngenunche la celălalt capăt al bazinului. Lângă ea, contrastând cu plăcile de ceramică albă, zări o cutie metalică neagră. Deşi se afla la distanţă, Jonathan văzuse că respectiva cutie avea capacul deschis şi ştiu instinctiv că era o bombă.

– Pleacă, îi ceru Emma, privindu-l doar o clipă înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre cutie. Ieşi de-aici! Nu ai ce căuta în acest loc.

– Șveț se află în custodia autorităților franceze, zise Jonathan, iar ecoul vocii lui traversă suprafața apei și se lovi de pereții imenși. S-a terminat, Emma. Predă-te! E singura ta șansă. Sunt polițiști peste tot. Le-am spus că te afli în clădirea reactorului, dar își vor da dintr-o clipă în alta seama că i-am mințit. Au primit ordin să tragă dacă te văd.

Jonathan înaintă de-a lungul platformei care împrejmuia bazinul. Acesta era lung de cincizeci de metri și lat de douăzeci și cinci. Rezervorul era construit din oțel inoxidabil; apa era limpede precum cristalul, cea mai limpede pe care o văzuse în viața lui. Sub apă se aflau rânduri peste rânduri de bare de combustibil ars, grupate în pătrate de șaptesprezece metri pe șaptesprezece și fixate în suporturi de titan. Barele emanau sclipiri albăstrui ce jucau de-a lungul pereților și al tavanului, învăluind plafonul înalt și cavernos într-o lumină bizară și amenințătoare.

– De asta ai venit? întrebă Emma. Să mă salvezi?

– Nu, zise Jonathan. Nu de asta. Cuvintele îi ieșiră pe gură fără ca el să se fi gândit ce voia să spună și știa că relația lui cu Emma se sfârșise. Am venit pentru că nu am de gând să-ți permit să ucizi mii de oameni.

Emma își ridică pentru prima dată privirea de la cutia neagră.

– Habar nu ai ce faci, zise ea.

– Șveț mi-a spus tot.

– Tot nu înțelegi nimic.

– De ce, Emma? De ce te-ai întors la el? Ți-am văzut dosarul. Știu ce te-a obligat să faci.

– Pentru că, mai mult decât pe Șveț, urăsc Divizia. Urăsc felul cum manipulează lumea. Cum totul devine acceptabil în momentul în care se afirmă că e în interesul patriei. Tu crezi că eu sunt răufăcătorul. Te înșeli. Eu doar apăs pe trăgaci. Dar cineva de sus a ales ținta, a încărcat pistolul și mi l-a înmânat.

– Și cu ce e asta diferit de ceea ce faci tu acum?

– Acum îmi ajut țara. Adevărata mea țară. Se uită la el. Dumnezeule, ții un pistol în mână?

Jonathan privi pistolul, apoi îl aruncă în bazin. Amenințările erau în van. N-ar fi putut să-și împuște soția.

– Și cu mine cum rămâne?

– Ce-i cu tine?

– A fost real?

– Nu, răspunse ea indignată. N-a fost nimic real. Ai fost o unealtă. Nimic mai mult. M-ai ajutat să intru în locuri în care n-aș fi putut intra altfel. Ai fost o acoperire, Jonathan. Doar atât.

– Atunci de ce-ai venit să mă vezi la Londra?

– Pentru că te plac. Pentru că aveam nevoie să mă reguleze cineva. Ai înțeles?

– Spune-mi adevărul, la naiba! Asta e tot ce vreau.

Emma îl scrută cu privirea, mijindu-și ochii.

– Adevărul? replică ea, scuturând din cap. Ce-i ăla? Întoarse un buton, închise capacul cutiei și se ridică. Mai sunt patru minute. Încă mai ai timp.

Jonathan nu făcu nici cea mai mică mișcare.

– Nu trebuia să vii la Londra doar ca să-mi spui că nu o să ne mai vedem. Puteai să mă anunți în alte o sută de feluri. Să-mi dai un telefon,

de exemplu. Ceva nu se leagă, Emma. Ți-ai încălcat toate regulile proprii.

– Acum te-ai trezit și expert? Ai fost doar o momeală. Atâta tot. Eu am fost cea care i-a convins pe doctorii ăia din Londra să te pună să vorbești la conferință. Te-am lăsat să mă urmărești. Știam că nu pot să arunc mașina aia în aer fără să fiu văzută. Aveam nevoie de un paravan ca să îndepărtez poliția britanică de pe urmele mele. Îmi ușurau munca dacă își iroseau resursele urmărindu-te pe tine. Se uită la ceas. Acum pleacă de-aici!

Chiar atunci se produse o explozie de proporții. Întreaga clădire se cutremură din temelii pentru câteva secunde, și unul dintre reflectoarele suspendate de tavan se rupse și căzu în bazinul de răcire. Jonathan căzu într-un genunchi, cât pe ce să alunece în apă. Luminile pâlpâiră. Bule gigantice de aer se ridicară spre suprafața apei. Începu să se audă urletul unei sirene. Jonathan se ridică împleticindu-se, privind bulele ce continuau să se ridice la suprafață. Observă alarmat că nivelul apei din bazin scădea cu rapiditate. Undeva către fund, văzu o spărtură în perete prin care se scurgea apa.

Reușind să-și recapete echilibrul, fugi în celălalt capăt al clădirii, unde se afla Emma.

– Ridică-te, îi ceru el, apucând-o de brațe și săltând-o. Oprește bomba.

Emma se zbătu pentru a se elibera din strânsoare.

– Nu pot s-o fac, răspunse ea, împingându-l.

– Nu poți sau nu vrei?

– Cum îți convine ție mai mult.

Jonathan o țintui cu privirea, văzând-o pentru prima dată așa cum era cu adevărat.

– Cum poți să fii atât de inumană?

Cuvintele se loviră de Emma ca de un zid, și, în ciuda unui tremur din reflex al colțurilor gurii, femeia se comportă de parcă nici nu l-ar fi auzit.

– Pleacă de-aici. Încă mai ai timp. Știi ce se va întâmpla când nivelul apei va coborî mai jos de bare? În clipa în care uraniul va fi expus, se va încinge și va bombarda tot locul ăsta cu radiații gamma. După doar un minut, vei fi prăjit ca un pui la rotisor.

– Și ce rol are cealaltă bombă? zise Jonathan arătând înspre cutia de la picioarele Emmei.

– Va distruge tot ce e aici. Barele expuse, clădirea. Absolut tot. Acum pleacă!

Dar Jonathan rămase pe loc. Privi înspre soția sa și-și dădu seama că era o străină.

– Ajută-mă, Emma. Poți să dezactivezi dispozitivul ăla. Te cunosc. Știu că nu vrei să faci asta.

– Nu, Jonathan, nu mă cunoști.

Apoi Emma se întoarse și o luă la fugă, ieșind pe ușa cea mai apropiată. Pentru o clipă, îi văzu silueta în lumina soarelui, însă apoi, fără să arunce măcar o privire în urmă, dispăru.

Jonathan îngenunche lângă cutia neagră. Cronometrul de pe ecranul cu leduri arăta 01.26. 01.25. Își trecu degetele pe marginea acestuia, dar nu simți nici un sistem de prindere, nu văzu nici un șurub. Nimeni nu se obosise să-l percheziționeze de la plecarea din Paris, așa că încă avea în buzunar briceagul Swiss Army pe care îl purta cu el de douăzeci de ani încoace. Desfăcu lama și încercă

să o strecoare sub ecran. La început nu reuși, dar apăsă furios, și lama intră. Lovi cuțitul cu pumnul, dar, în loc ca ecranul să se deschidă pentru a vedea circuitele, întregul panou se desprinse de cutie, scoțând la iveală trei fire ce intrau în dispozitiv – unul roșu, unul albastru și altul verde.

Cu ani în urmă, însoțise o echipă ONU în Angola într-o misiune de dezactivare a minelor antipersonal. Urmărise cu mare atenție cum geniștii localizau minele, îndepărtau pământul de pe ele, apoi deșurubau cu grijă panoul exterior. Erau mine antipersonal rusești, și, atunci când geniștii le dezamorsau, tăiau pur și simplu firul galben ce făcea legătura între senzorul de greutate și detonator. Dar bomba Emmei nu avea așa ceva. Nici fir galben, nici senzor de greutate și nici detonator.

Își ridică ochii înspre bazin. Nivelul apei scăzuse cu doi metri. Mai erau cel mult încă doi metri până se ajungea la vârfurile barelor de combustibil. Luminiscența albăstruie radia mai puternic, mai amenințător decât oricând.

Privi din nou înspre bombă.

00.45.

Jonathan scoase forfecuța briceagului. Trase de fiecare fir, neștiind ce s-ar putea întâmpla dacă l-ar tăia pe unul dintre ele la întâmplare. Detonatoarele funcționau prin transmiterea unui impuls către o amorsă, care, la rândul ei, aprindea explozibilul, producând deflagrația. Ideea era de a tăia firul care transmitea impulsul inițial, scoțând astfel din funcțiune amorsa. Nu știa dacă, tăind oricare

dintre celelalte fire, putea să declanşeze o detonare instantanee.

00.20

Prinse firul albastru între lamele forfecuţei, apoi se răzgândi şi îl luă pe cel roşu.

00.10

Apăsă mânerul forfecuţei, dar firul nu se tăie. Strânse cu mai multă putere, dar lamele tot nu trecură prin învelişul de plastic.

00.05

Încercă încă o dată cu ambele mâini, adunându-şi toată forţa în degete. Firul începu să cedeze. Văzu cifrele descrescând şi apăsă şi mai tare, până când metalul mânerului îi intră în degete. Zări filamentul de cupru şi făcu un ultim efort.

00.00

Lamele forfecuţei tăiaseră firul.

Jonathan se prăbuşi în fund, holbându-se la cifrele roşii ale ecranului cu leduri, la cutia de metal negru care nu explodase. Oare chiar reuşise să le taie în ultimul moment? Era prea cuprins de vertij ca să mai conştientizeze ce se întâmpla.

Privi înspre bazin. Apa limpede precum cristalul coborâse sub nivelul suporturilor de titan, ajungând fix la barele de combustibil. Ca şi cum ar fi simţit prezenţa oxigenului, barele păreau să pulseze.

În acea clipă, apa se opri.

Nivelul coborâse sub gaura făcută de prima bombă. Nu erau mai mult de treizeci de centimetri deasupra barelor de uraniu, dar treizeci de centimetri erau îndeajuns. Apa nu mai putea să se scurgă din bazinul de răcire.

Ușa pe care fugise Emma se deschise. Colonelul Graves și inspectorul-șef Ford intrară în clădire, urmați de vreo zece soldați din trupele de asalt și de managerul centralei. Jonathan numără cel puțin zece mitraliere îndreptate înspre el și hotărî că lucrul cel mai înțelept era să rămână nemișcat.

Graves își mută privirea de la Jonathan la mâinile lui însângerate, apoi către bomba demontată aflată între genunchii săi. Întinse mâna și îl ajută pe Jonathan să se ridice.

– Am văzut tot ce s-a întâmplat pe monitoarele din camera de control a reactorului.

– Am crezut că pot s-o fac să se răzgândească, zise Jonathan.

Graves rămase pe gânduri, dar nu zise nimic.

Kate Ford făcu un pas în față, puse mâna pe spatele lui Jonathan și îl conduse spre ieșire.

– Hai să te cureți puțin, zise ea.

Jonathan se opri.

– Ea unde e? întrebă el.

Graves privi înspre Ford, apoi din nou înspre el, și Jonathan își făcu curaj pentru a primi vestea. Dar Graves nu făcu decât să scuture din cap.

– Încă n-am găsit-o. Dar nu îți face griji, scotocim tot complexul. Nu putea s-ajungă prea departe.

Jonathan încuviință din cap. Emma dispăruse, și ei toți știau asta. Privi peste umăr la gaura din peretele bazinului de oțel.

– N-a ajuns suficient de jos, zise el, aproape pentru sine. Barele n-au fost expuse.

– Poftim? întrebă Graves. N-am auzit ce-ai spus.

Dar Jonathan nu răspunse. Se simți deodată prea obosit ca să încerce să-i mai explice.

– Să mergem, zise Kate. Trebuie să prindem avionul spre Londra.

– Am de ales? întrebă Jonathan.

– Nici să nu te gândești! replică Graves. Dacă-ți imaginezi că toată chestia asta te achită de ceva, te înșeli amarnic.

76

Peste o oră, Sir Anthony Allam, directorul general al MI5, ridică telefonul și îl sună pe Frank Connor.

– Fata ta și-a făcut apariția.

– Unde?

– La centrala nucleară La Reine din Normandia. A încercat să provoace un incident care să paralizeze rețeaua nucleară a țării. A vrut să arunce tot locul ăla în aer. Și era cât pe ce să reușească.

– Ați reușit să o arestați?

– Nu, zise Allam. A scăpat.

– La naiba! exclamă Connor.

– Poliția franceză e în alertă generală pentru prinderea ei. Cooperează și Interpolul.

– N-o să-i ajute prea mult. Fata asta e o fantomă. N-o s-o găsească niciodată.

– Tot ce se poate, zise Allam. Știm totuși că lucra pentru Serghei Șveț din FSB. Se pare că era rusoaică, dar îmi imaginez că tu ai știut chestia asta de la bun început.

– Bineînțeles că am știut. Eu am adus-o de partea noastră în urmă cu opt ani. E aproape de necrezut că s-a întors la ei. Connor oftă. Toată

chestia asta e din vina mea. Nu s-ar fi ajuns aici dacă oamenii mei n-ar fi dat-o în bară la Roma. Nu-mi place să las mizerie în urma mea.

– Serviciile secrete franceze îl au pe Șveț în custodie. Se pare că supraveghea personal toată operațiunea. Am reușit să-i dăm de urmă într-o ascunzătoare din Paris și am pus mâna pe el acolo. Nu divulgăm aceste informații până când prim-ministrul nu va contacta Kremlinul.

– Nu-l văd prea bine odată întors acasă.

– Oricum ar sta lucrurile, continuă Allam, tot ceea ce-ai făcut tu în Londra în ultimele zile e de-a dreptul dezonorant.

– Emma Ransom a trădat Divizia, zise Connor. Am făcut ceea ce trebuia făcut. Scuze dacă v-am călcat pe bătături. Dar nu trebuie să-ți mai faci griji. Mă întorc acasă în noaptea asta.

– Drum bun! O să te țin la curent cu mersul lucrurilor. Allam se opri, uitându-se la ceasul de pe perete. Trecuseră mai bine de două minute de când vorbea pe o linie telefonică al cărei semnal era necodat. Spera să fie suficient. A, Frank, ai idee unde s-ar fi putut duce?

– Cine știe? După cum ți-am zis, e o fantomă.

Frank Connor închise telefonul. Conexiunea nu fusese proastă, având în vedere că se afla la kilometri buni față de cel mai apropiat releu. Un val lovi goeleta, iar Connor se prinse de cârmă ca să nu cadă. „O mână pentru barcă, cealaltă pentru tine", îl învățase tatăl său. Regula de bază a navigației. De la prova babord, se mai puteau vedea coasta Franței și, departe în ceață, domul alb, masiv al centralei La Reine.

– Deci, zise el, întinzându-i Emmei Ransom un prosop. Unde *te* duci?

– Nu știu încă, răspunse ea, ștergându-și părul. Totul depinde de cum evoluează lucrurile, nu-i așa?

Connor o mângâie pe spate.

– Da, Lara, bănuiesc că așa e.

– Numele meu e Emma, zise ea. Emma Ransom.

Connor încuviință din cap. Știa că n-avea sens să înceapă o discuție în contradictoriu. Era normal ca agenții să se atașeze emoțional la sfârșitul unei sarcini, iar aceasta fusese una dintre cele mai dificile.

– Nu vei încerca să iei legătura cu el.

Emma se uită la Connor, apoi își întoarse repede privirea.

– Nu, n-o să încerc.

– Nu trebuie să afle niciodată.

– Am înțeles.

Connor zâmbi și începu să vorbească despre datorie, despre țară și despre prețul pe care îl aveau de plătit ăia care își aleseseră această profesie. Erau niște clișee, și repetase aceleași lucruri de nenumărate ori, dar credea în continuare în ele. Credea fiecare cuvânt.

Emma Ransom scutură din cap și privi spre țărmul îndepărtat.

– Hei, Frank, taci odată și condu barca.

77

Era spre sfârșitul lui septembrie, iar dinspre Cercul Arctic venea un vânt rece care învăluia Moscova, scăzând temperatura cu treizeci de grade sub zero. Peste tot, oamenii erau înfofoliți în haine groase, purtând la gât fulare de lână. În parcul Gorki, patinoarul înghețase și fusese deschis cu două săptămâni mai devreme. Meteorologii preziceau o altă iarnă lungă și grea. Dar niciunde nu era mai frig decât la Lubianka, în subsolul fortăreței de granit vechi de secole, unde erau aruncați cei mai cunoscuți prizonieri politici ai țării.

– Ne-ai pus într-o poziție stânjenitoare, Serghei, zise președintele rus. Dovezile sunt convingătoare, și asta fără să luăm în considerare arestarea ta la Paris.

Șveț stătea la masa de lemn, cu capul ridicat.

– Cred și eu că sunt, zise el. La urma urmei, ei le-au fabricat.

– E ridicol, replică Igor Ivanov. Mai lipsește numai să afirmi că americanii au plănuit întreaga operațiune. Spune-mi, Frank Connor a fost cel care ți-a sugerat să mă ucizi?

– A fost ideea mea, zise Șveț sfidător.

Cei trei bărbați se aflau într-o încăpere mică și răcoroasă, la două etaje sub pământ. Nu existau ferestre. Pereții, tavanul și podelele erau făcute dintr-un beton ordinar, fără să fie împodobite cu vreun obiect. Încăperea era luminată doar de un bec pâlpâitor.

În centrul mesei stătea un dosar imaculat de piele care purta însemnul MI5. Cu gesturi ceremonioase, președintele îl deschise și studie documentele unul câte unul.

– O factură de spital de douăzeci și cinci de mii de euro plătiți pentru unul dintre agenții tăi, bani care provin de la o companie fictivă a FSB-ului. Cinci kilograme de Semtex identic cu cel folosit în explozia din Londra au fost găsite într-un apartament din Paris închiriat FSB-ului de aliații noștri iranieni. Și, piesa de rezistență, un laptop care conține fișiere confidențiale și care ne conduce spre același agent, precum și eșecul treptat al operațiunii. Și continuă așa la nesfârșit. Președintele puse documentele la loc în dosar și îl legă meticulos. Împreunându-și mâinile, zise: Guvernul nostru n-are altă soluție decât să recunoască totul. Ivanov îi aruncă lui Șveț o privire plină de furie. O să trebuiască să-i pupăm în fund pe englezi vreo zece ani de-acum încolo, din cauza ta.

– Tu ești omul lor, zise Șveț, fără să-și ferească privirea de Ivanov. Toată treaba asta a fost un plan pentru eliminarea mea. O înscenare. Întreab-o pe ea. O să-ți spună.

– Am întrebat-o. De multe ori, replică președintele. Eu, unul, sunt convins că Larissa Alexandrovna Antonova spune adevărul și că este un cetățean

dezinteresat și curajos. Având în vedere circumstanțele în care a fost recrutată, nu avea altă soluție decât să-ți arate devotamentul ei. I-am oferit iertarea, și sperăm că talentele ei ne vor fi de folos pe viitor.

Șveț își coborî capul.

– Dumnezeule! exclamă el. Au reușit.

– Ajunge pentru moment, zise președintele. Ridică-te. Te vom însoți înapoi în celulă.

Șveț se ridică, fără ca genunchii să-i tremure, luându-și postura soldatului ce fusese cândva. Plecă de la masă și deschise ușa care dădea în coridor. În timp ce mergea, își ținea capul ridicat.

Nu simți țeava pistolului atingându-i ceafa sau glonțul care îi sfărâmă craniul. Văzu o scurtă străfulgerare de lumină, apoi totul se stinse.

Președintele coborî arma.

– I-am spus că, dacă descopăr că un rus a încercat să te omoare, o să-l execut cu mâna mea.

Ivanov se uită la trupul întins pe jos.

– Nici o pierdere.

Președintele își întoarse deodată capul, privindu-l pe Ivanov cu suspiciune.

– Nu ești, nu-i așa?

– Ce anume?

– Agent american.

Ivanov se uită la președinte. Pe buze îi înflori un zâmbet, și începu să râdă. În clipa următoare, i se alătură și președintele, iar ecoul hohotelor de râs persistă multă vreme între pereții reci de piatră.

– Știi, zise președintele, trăgându-și răsuflarea, mi se pare că avem un post vacant care trebuie ocupat. Te-ar interesa să devii directorul FSB-ului?

Igor Ivanov înghiți în sec.

– Aș fi onorat.

78

Telefonul sună la ora şase dimineaţa. Singur, întins în Pat, Frank Connor îşi luă mobilul de sub pernă şi se uită la numărul apelantului. Deodată, se ridică în capul oaselor, complet treaz.

– Da, zise el. Ce este?

– Eu sunt, răspunse Igor Ivanov. Am intrat.

EPILOG

Lashkar Gah, provincia Helmand
Afganistan

Soarele era gata să apună în vreme ce camioneta șubredă ajungea în sat. Înainte ca praful să se așeze, vreo șase copii care țâșniră din colibe de chirpici și case de piatră înconjurară camioneta. Massoud, câinele satului, o corcitură pe trei picioare, se afla în fruntea tuturor, lătrând nebunește și dezvelindu-și colții. Mai demult, Massoud aparținuse Armatei Statelor Unite, dar soldații îl părăsiseră după ce o grenadă îi sfârtecase piciorul și valea devenise nesigură.

Nici unul dintre cei vreo douăzeci de bărbați așezați în jurul focului nu se îndreptă spre camionetă. Continuară să mestece *naswar*, un praf maro și lipicios, un amestec de tutun cu opiu, și nu-și dezlipiră privirea de la capra pe care o pregăteau la proțap deasupra focului. Era prima dată când mâncau carne într-o săptămână, iar o masă bună era mai importantă decât o vizită. Nimeni

important nu sosea la lăsarea serii și fără ca ei să știe din timp.

Numai Khan, bătrânul satului, se ridică să-l întâmpine pe străinul care sări din spatele camionetei. Vizitatorul purta straie autohtone, iar în jurul capului avea legată eșarfa albă caracteristică regiunii. Fața îi era acoperită de o barbă aspră cu fire negre și cenușii, dar, chiar și în lumina care devenea tot mai slabă, puteai să-i observi privirea înnegurată, cercetătoare. Pe umăr îi atârna o geantă de piele, și se apropie respectuos.

– Cine ești? îl întrebă Khan în *pașto,* ca de la un afgan la altul.

– Un doctor.

Khan recunoscu imediat accentul, dar își ascunse mirarea. Trecuse mai bine de un an de când străinii îndrăzniseră să înainteze atât de mult spre nord. N-ar fi fost nevoie decât de un cuvânt pentru ca bărbatul să fie executat. Totuși, văzu ceva în privirea lui care îi atrase atenția.

– Cum te numești, prietene?

– Jonathan.

Khan dădu noroc cu vizitatorul, păstrându-i mâna într-a lui îndeajuns de mult cât să-și dea seama că era un bărbat bun și de încredere.

– Nepoata mea este bolnavă, doctore Jonathan, zise Khan. Poți s-o ajuți?

Jonathan Ransom se uită în jur la casele de chirpici, la foc, la chipurile copiilor care își ridicaseră nerăbdători privirile spre el. Sus pe munte, razele slabe ale soarelui învăluiau peisajul sinuos într-o lumină purpurie. Era acasă.

– O să fac tot posibilul.

MULȚUMIRI

Ca de obicei, sunt îndatorat multor oameni minunați pentru efortul și ajutorul lor în realizarea acestei cărți.

În primul rând, aș vrea să-i mulțumesc inspectorului Charlie McMurdie din cadrul Poliției Metropolitane din Londra.

De asemenea, aș vrea să-i mulțumesc inspectorului-șef Chris Nolan de la New Scotland Yard.

În Londra, am fost ajutat și de David Cleak și de Ken Laxton, precum și de un fost membru al MI5 care dorește să rămână anonim. Altfel...

Îi mulțumesc prietenului meu Thomas Sloan, care mi-a facilitat aceste legături.

Acasă, în Statele Unite, îi mulțumesc doctorului Doug Fischer, agent special în cadrul Departamentului de Justiție din California; îi mulțumesc doctorului Andrew Kuchins de la Centrul pentru Studii Strategice și Internaționale pentru opiniile sale de specialitate pe tema Rusiei; mulțumiri lui Bud Gandy pentru că mi-a împărtășit din cunoștințele sale despre sistemele de securitate și despre cum pot fi sparte; și îi sunt recunoscător

doctorului Jon Shafqat pentru sfaturile sale din domeniul medical și pentru timpul acordat citirii manuscrisului. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Tom Rouse din cadrul companiei Qualcomm, care m-a ajutat să demontez un telefon mobil și mi-a explicat cum funcționează.

O persoană anume și-a sacrificat o mare parte din timpul său ca să mă facă să înțeleg abecedarul industriei energiei nucleare. Am ajuns să mă conving că energia nucleară ne oferă o cale sigură, durabilă și curată spre independența energetică. Îi rămân recunoscător pentru multele ore petrecute împreună și pentru nenumăratele cești de ciocolată caldă de la Starbucks pe care le-am băut.

La editura Doubleday, aș vrea să mulțumesc din suflet fiecărui membru al echipei *Rules*: Bill Thomas, John Pitts, Todd Doughty, John Fontana, Alison Rich, Bette Alexander și, în mod special, minunatului meu redactor, Stacy Creamer. E un moment potrivit să urez bun venit noului meu redactor, Jason Kaufman. Și, nu în ultimul rând, aș vrea să-mi exprim recunoștința față de unicul Steve Rubin. Mă simt onorat să lucrez alături de acest grup extraordinar de profesioniști.

Mulțumesc în mod special agentului meu, Richard Pine, și colegilor săi talentați și muncitori de la Inkwell Management, îndeosebi lui Michael Carlisle, Elisei Petrini, lui Masie Cochran și lui Charlie Olsen. De-a lungul anilor, relația noastră profesională a devenit una de prietenie. Cei de la Inkwell îmi sunt o a doua familie. Richard, îmi ești ca un frate.

Pe plan personal, aș vrea să mulțumesc echipei de la Body Refinery din Encinitas, California,

în special instructorului meu, Michael Barbanti, care își dă de fiecare dată toată silința pentru a născoci metode noi și ingenioase ca să mă elibereze de anxietățile creatoare. *Res firma, mitescere nescit.*

În sfârșit, vreau să-mi exprim pe această cale și recunoștința față de familia mea, care îmi oferă inspirația necesară pentru a da tot ce am mai bun în rutina de zi cu zi: lui Noelle și Katjei, pe care le iubesc tot mai mult cu fiecare zi, și soției mele, Sue, primul și cel mai bun critic al scrierilor mele.

Dedic această carte lui James F. Sloan. L-am cunoscut pe Jim în timp ce făceam munca de cercetare pentru *Bancherul diavolului*. În acea vreme, Jim se afla la conducerea Rețelei de Combatere a Infracțiunilor Financiare (FinCEN). El și echipa sa au făcut tot ce le-a stat în putință ca să-mi înfățișeze diversele moduri și metode folosite pentru a lua urma teroriștilor financiari. Când m-am întâlnit cu Jim în biroul său, mi-am dat imediat seama că mă aflam în prezența unui om extraordinar. Jim dădea dovadă de acea încredere în sine neostentativă și poseda o pricepere neînduplecată, calități ale unui lider înnăscut. Înainte de slujba sa în cadrul FinCEN, a făcut parte timp de mai bine de douăzeci de ani din Serviciile Secrete, retrăgându-se din activitate ca agent special, șeful biroului din Baltimore. N-am să-i uit niciodată zâmbetul de pe chip când mi-a arătat fotografia în care apărea la volanul papamobilului în timpul vizitei pe care papa Ioan Paul al II-lea a făcut-o în Statele Unite, în 1979. Băiețandrul catolic cu origini irlandeze din Springfield, Massachusetts, ajunsese departe!

De-a lungul anilor, n-am trecut niciodată prin Washington fără să-l vizitez pe Jim. I-am urmărit parcursul carierei, când, după plecarea din FinCEN, s-a alăturat Pazei de Coastă ca primul angajat civil în funcția de comandant adjunct al Serviciilor de Informații. În acea vreme, îi fuseseră făcute mai multe oferte de a părăsi serviciul guvernamental pentru un post mai bine plătit într-o firmă privată de pază și securitate. Le-a refuzat, simțind (pe bună dreptate) că, rămânând să lucreze în slujba guvernului, putea să-și servească țara și societatea mult mai bine.

În urmă cu doi ani, Jim s-a îmbolnăvit de SLA, cunoscută și ca „boala Lou Gehrig". A fost o lovitură pe cât de grea, pe atât de nedreaptă. N-ar fi trebuit să i se întâmple așa ceva unui om sănătos, plin de vitalitate, care mai avea încă atât de multe de realizat, atât de multe motive să trăiască. În primele clipe, pur și simplu nu mi-a venit să cred, și am fost copleșit de tristețe. Apoi, am fost cuprins de furie. Cum se putea ca această boală să lovească un om care reprezenta tot ceea ce e mai bun în ființa umană?

În martie 2009, am avut onoarea de a participa la ceremonia lui de pensionare din Paza de Coastă, organizată la reședința sa din Annapolis, Maryland. I-am spus atunci că intenționam să îi dedic această carte. I-am mulțumit pentru ajutorul oferit de-a lungul anilor. Ca întotdeauna, Jim mi-a răspuns că i-a făcut plăcere. I-am strâns mâna pentru ultima dată. Și, în timp ce ascultam mulțimea de reprezentați ai comunității serviciilor de informații veniți să îl omagieze pentru cariera sa exemplară, m-am simțit onorat să fiu în prezența unui om

care a dăruit mult mai mult decât a primit și care a făcut ca lumea să fie un loc mai bun și mai sigur.

Boala l-a răpus pe Jim în iunie 2009.

Îi voi simți lipsa.

LITERAtura

Colecţia THRILLER
William Peter BLATTY, *Dimiter*
James BRADLEY, *Hoţul de trupuri*
Dan CHAON, *Aştept răspuns*
Sam CHRISTER, *Moştenirea Stonehenge*
Clive CUSSLER, *Aurul spartanilor*
Clive CUSSLER, *Imperiul pierdut*
Val MCDERMID, *Febra oaselor*
Val MCDERMID, *Dincolo de sânge*
Georges Dawes GREEN, *Corbii*
John KATZENBACH, *Profesorul*
Dean KOONTZ, *Cu sufletul la gură*
Dean KOONTZ, *Fără îndurare*
T.S. LEARNER, *Sfinxul*
Deon MEYER, *Treisprezece ore*
Christopher REICH, *Legea conspiraţiei*
Guillermo DEL TORO, Chuck HOGAN, *Molima*
Danielle TRUSSONI, *Angelologia*

vor apărea:
Mark BILLINGHAM, *În întuneric*
Clive CUSSLER, *Regatul*
Lisa GARDNER, *Vecinul*
Deon MEYER, *Safari însângerat*
Guillermo DEL TORO, Chuck HOGAN, *Prăbuşirea*

Colecţia PREMIUM
Jasper FFORDE, *Nuanţe de cenuşiu*
Steven GALLOWAY, *Violoncelistul din Sarajevo*
Sarah HALL, *Cum să pictezi un mort*
Richard HARVELL, *Clopotele*
Samantha HARVEY, *Ţinutul pustiit*

Torsten KROL, *Oamenii-delfin*
Hilary MANTEL, *Wolf Hall*
Alice MUNRO, *Prea multă fericire*
David NICHOLLS, *O zi*
Marisha PESSL, *Curs special de fizica dezastrelor*
Tatiana DE ROSNAY, *Se numea Sarah*
Kathrin SCHMIDT, *N-ai să mori*
Ali SHAW, *Fata cu picioare de sticlă*
Elizabeth STROUT, *Olive Kitteridge*
Austin WRIGHT, *Tony și Susan*

vor apărea:
Terezia MORA, *Toate zilele*
Arturo PEREZ-REVERTE, *Regina Sudului*
Monique ROFFEY, *Femeie albă pe bicicletă verde*
Christos TSIOLKAS, *Palma*
M.J. VASSANJI, *Cântecul asasinului*
Abraham VERGHESE, *Să tai în piatră vie*

Colecția LADY
Jane COSTELLO, *Aproape căsătoriți*
Emily GIFFIN, *Ceva de împrumut*
Lisa JEWELL, *Petrecerea lui Ralph*
Julie METZ, *Perfecțiune*
Danielle STEEL, *Cu fiecare zi*
Adriana TRIGIANI, *Valentine*

În afara colecțiilor
Diana GABALDON, *Ecouri din trecut*
Helene HEGEMANN, *Rămășițele unui axolotl*
Leila MEACHAM, *Trandafiri*

MONITORUL OFICIAL
Tipărit la R.A. „Monitorul Oficial"